

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

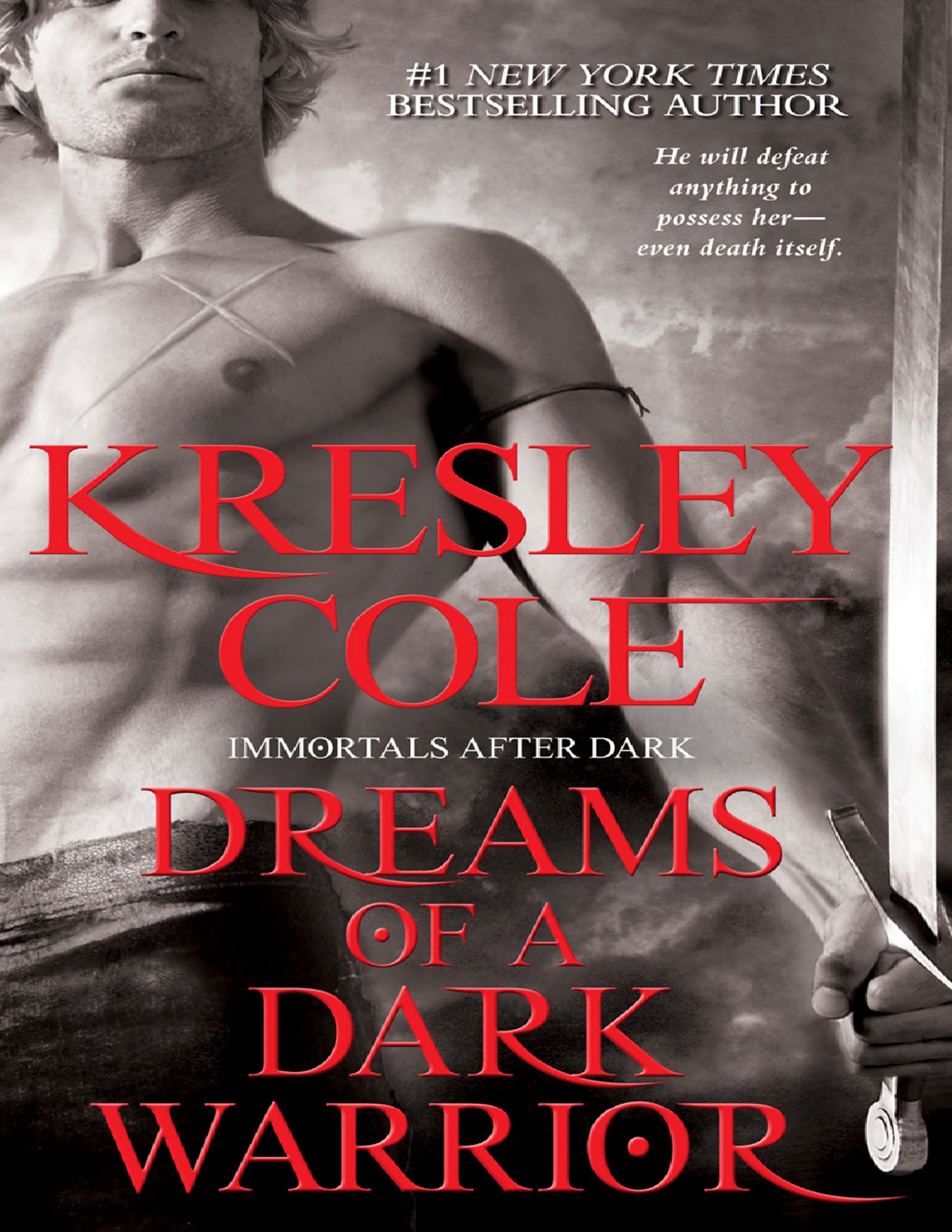
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

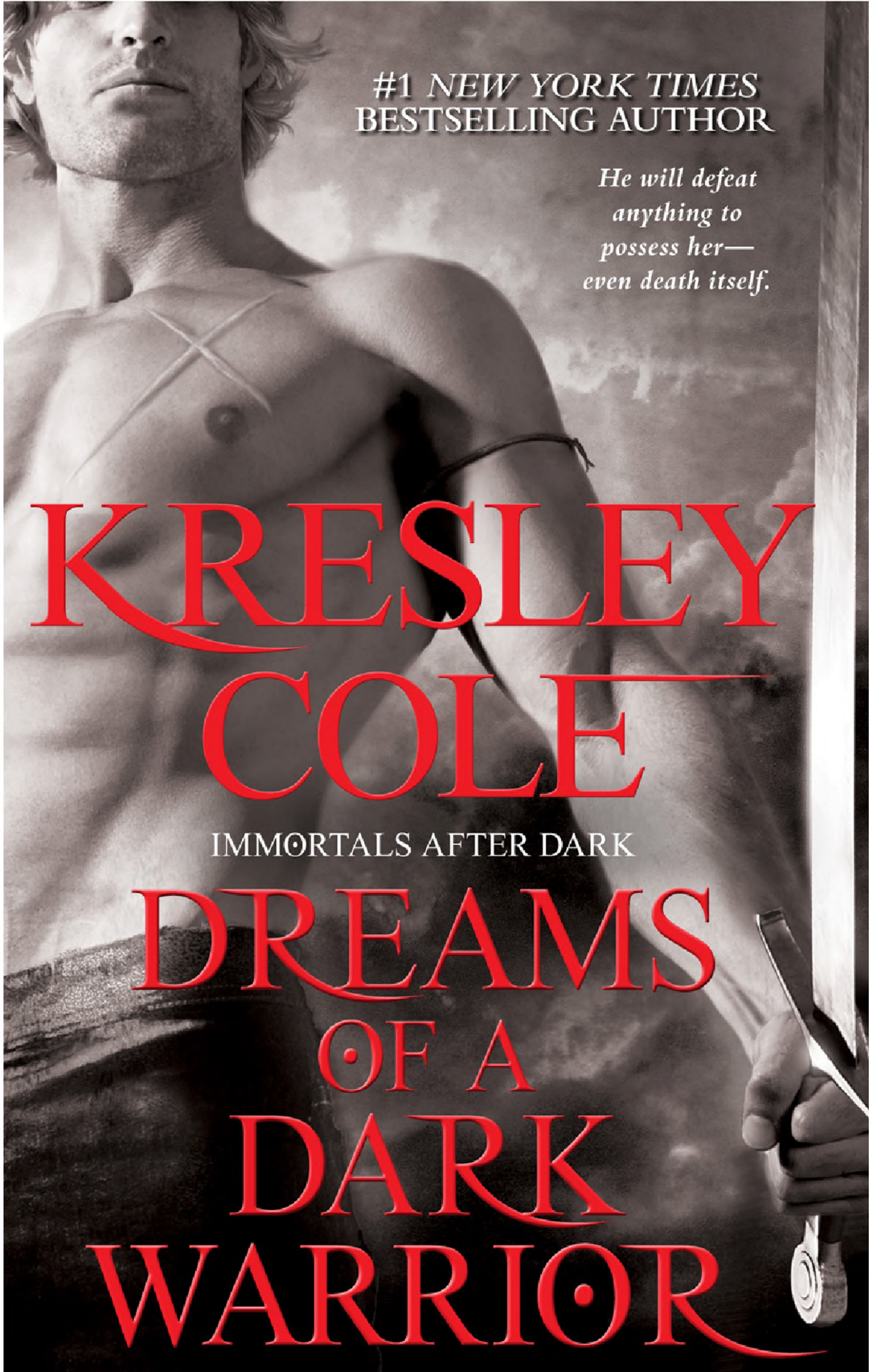
#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

*He will defeat
anything to
possess her—
even death itself.*

KRESLEY
COLE

IMMORTALS AFTER DARK

DREAMS
OF A
DARK
WARRIOR

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

*He will defeat
anything to
possess her—
even death itself.*

KRESLEY
COLE

IMMORTALS AFTER DARK

DREAMS
OF A
DARK
WARRIOR

**#1 New York Times çoksatan yazarı KRESLEY
COLE**

KARANLIK PRENSIN ZEVKI

"Tutarlı mükemmellik bir Cole standardıdır!"

-Romantic Times (4½ yıldız)

"Beni gözyaşlarına boğabilecek çok az yazar vardır. Kresley Cole onlardan biri."

-Book Binge

"Kresley Cole'un Karanlıktan Sonra Ölümsüzler serisi beni şaşırtmaya devam ediyor."

-Vampirleri
Seviyorum

ŞEYTAN KRALIN ÖPÜCÜĞÜ

"Yılların favorisi Cole, Karanlıktan Sonra Ölümsüzler dünyasını müthiş bir aksiyon ve yakıcı bir tutkuyla tamamlamaya devam ediyor!"

-Romantic Times

"Kresley Cole paranormal romantizm okurlarının neleri arzuladığını biliyor ve bunu her sayfada mükemmel bir şekilde yerine getiriyor."

-Tek Başlıklar

"Büyü, kargaşa, büyücülük ve duygusallıkla dolu. Okurlar bu unutulmaz ve büyüleyici hikâyenin tek kelimesini bile kaçırmak istemeyecek. Sona yaklaştıkça daha yavaş okudum çünkü hikâye bittiğinde bu muhteşem ve duygusal olarak sürükleyici destanın devamını arzulayacağımı biliyordum. ... Gerçekten de Kresley Cole'un bugüne kadar yayımladığı en muhteşem hikâyelerden biri."

-Wild On Books

Karanlık Bir Savaşçının Düşleri e-Kitap olarak da mevcuttur

"Cole tehlike ve arzuyu ustalıkla harmanlayarak son derece özgün bir çağdaş paranormal aşk romanı yazmış. Sabine ve Rydstrom arasındaki kavurucu seksi romantizmi keskin bir mizahla yumuşatıyor ve *İblis Kralın Öpücüğü'nde* zekice kurgulanmış bir olay örgüsü ile yaratıcı bir karakter kadrosunun birleşimi karşı konulmaz."

-Okuyucudan
Okuyucuya

ALACAKARANLIKTAN SONRA KARANLIK ARZULAR

"*New York Times*'ın en çok satan yazarı Cole kendini aşıyor. ... Bir mücevher."

-*Romantic Times*

"Kresley Cole esprili diyalogları, zeki kadın kahramanları, fantastik alfa erkekleri ve evet, ana akım romantizmde okuyabileceğiniz en ateşli aşk sahnelerinden bazılarına sahip yetenekli bir yazar. ... Eğer daha önce hiç Kresley Cole kitabı okumadıysanız çok şanslısınız."

-RomanceNovel.tv

"Ölümsüz dünyalarının zıt taraflarından gelen iki insanın harika romantik hikâyesi. ... Olmasını umduğum her şey ve çok daha fazlası!"

-Queue My Review

GECENİN KIYISINDA KARANLIK İHTİYAÇLAR

"Dokunaklı ve cüretkâr. Cole'un karanlık ve tutkulu bir romantizm içinde her zaman cızırtılı seksi bölümler sunacağına güvenebilirsiniz."

-*Romantic Times*

"Bu romantizmin gelişimi şimdiye kadar okuduklarım arasında en inandırıcı ve sürükleyici olanlardan. Cole'un *Karanlıktan Sonra Ölümsüzler* serisi bu son bölümle her zamankinden daha güçlü bir şekilde devam ediyor."

-Fresh Fiction

BİR KIŞ GECE SINDE KÖTÜ İŞLER

"Büyücülük ve tutkuyu bir araya getirmeyi hayranlık uyandıran Cole'a bırakın. Raflarda yerini alacak bir kitap!"

-*Romantic Times* (4½ yıldız)

"Kresley Cole... yürek burkan bir romantizmi, sempatik kadın kahramanları, ateşli kahramanları ve daha da ateşli seksi zahmetsizce sunuyor... orijinal ve heyecan verici bir paranormal mitoloji eşliğinde hem hikâyeyi hem de okuyucuyu bir noktadan diğerine hızlandırıyor."

-Vampirleri Seviyorum

KÖTÜLERE HUZUR YOK

"Mega yetenekli Cole'un sansasyonel yeni paranormal kitabında cızırtılı seks ve yüksek riskli macera bir arada. ... Kesintisiz bir heyecan yolculuğu. Bravo!"

-*Romantic Times* (Top Pick)

"Oh, vay canına! Kresley Cole yine tüyler ürpertici, macera dolu ve tutkulu bir aşk romanı yazmış. ... Okuyuculara Kresley Cole'un *No Rest for the Wicked kitabını* hemen almalarını tavsiye ediyorum. Kesinlikle kaçırılmaması gereken bir kitap."

-Romance Reviews Today

BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR AÇLIK

"Yoğun aksiyon, şeytani derecede tutkulu seks ve büyüleyici karakterler... okuyucuları şaşırtıcı ve yaratıcı bir alternatif gerçekliğe götürüyor. ... Ateşli bir kitap!"

-*Romantic Times* (Top Pick)

"Zengin mitoloji, yeni bir yaklaşım ve mükemmel yazım bu vampir hikâyesini muhteşem kılıyor."

-Fresh Fiction

KRESLEY COLE'UN
KİTAPLARI

Sutherland Serisi
Tüm Zevklerin Kaptanı Zevkin
Bedeli

MacCarrick Kardeşler Serisi
Eğer Cesaretin Varsa
Eğer Arzu
Ederseniz,
Eğer
Aldatırsanız

Karanlıktan Sonra Ölümsüzler
Serisi Eşi Benzeri Olmayan
Bir Açlık
Kötülere Rahat Yok Kış
Gecesinde Kötü İşler
Gecenin Kıyısında Karanlık
İhtiyaçlar
Alacakaranlıktan Sonra
Karanlık Arzular İblis
Kralın Öpücüğü
Karanlık Prensın Zevki
Karanlıktan Gelen İblis

Gena Showalter ile
Kışın Derin Öpücüğü

KRESLEY COLE

DREAMS OF A DARK WARRIOR

POCKET BOOKS
New York London Toronto Sydney

Cep Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2011 Kresley Cole

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Pocket Books Yan Haklar Departmanına başvurunuz, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 İlk

Pocket Books ciltsiz baskısı Mart 2011

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc.
şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize
getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-
248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar
Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com
adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kapak tasarımı Lisa Litwack
Kapak illüstrasyonu Craig White

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-1-4391-3680-5
ISBN 978-1-4391-7701-3 (e-kitap)

*Sevgilerimle ithaf olunur
muhteşem Roxanne St. Claire'e,
Parlayan bir yıldız, bir yazar ve sevgili bir dost.*

Terimler
Sözlüğü'nden
YAŞAYAN İLİM KİTABI

LORE

"... ve insan olmayan duyarlı yaratıklar tek bir tabakada birleşecek, insanlarla birlikte var olacak, ancak onlardan gizli olacaklardır."

- ♦ Çoğu ölümsüzdür ve yaralanmalardan sonra yenilenebilir. Daha güçlü ırklar sadece mistik ateşle ya da kafaları kesilerek öldürülebilir.
- ♦ Gözleri yoğun duygularla değişir ve genellikle ırka özgü bir renk alır.

VALKYRIE

"Bir bakire savaşçı savaşta ölürken cesaret çığlıkları attığında, Wóden ve Freya onun çağrısına kulak verir. İki tanrı ona yıldırım çarpması için yıldırımından vazgeçer, onu salonlarına kurtarır ve kızın ölümsüz Valkyrie kızı olarak cesaretini sonsuza dek korurlar."

- ♦ Yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenirler, onu tek bir kolektif güçte paylaşırlar ve duygularıyla şimşek şeklinde geri verirler. Doğüstü güç, hız ve duyulara sahiptirler. Eğitim olmadan, çoğu kişi parlayan nesneler tarafından büyülenebilir.

BERSERKERS

"Bir berserker'in yalnız hayatı savaş öfkesi ve kana susamışlıktan başka bir şeyle dolu değildir."

..."

- ♦ Acımasız gaddarlıklarıyla bilinen ve Wóden'e bağlılık yemini eden insan savaşçılardan oluşan bir kadro.
- ♦ Ölümlülerden daha güçlü ve hızlıdır, içlerinde ayının ruhunu taşırlar ve onun vahşetini *çığına çevirerek* geçici olarak bir ölümsüz kadar güçlü hale gelebilirler.
- ♦ Bir berserker Wóden'in adına iki yüzüncü savaşını kazandığında, tanrı ona *ohalla-ölümsüzlük* ve sonsuz güç bahşeder.

SİPARİŞ

"Ölümsüz Alıcılar. Tarikat tarafından ele geçirilen ölümsüzler bir daha geri dönmez. ..."

İnsan olmayanları incelemek ve yok etmek için oluşturulmuş çok uluslu bir ölüm operasyonu.

Bir şehir efsanesi olduğu düşünülüyor.

VAMPIRLER

♦ *Düşmüşler*, bir kurbanı içerek öldüren vampirlerdir. Kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.

♦ *İz sürmek*, vampirlerin seyahat aracı olan ışınlanmadır. Bir vampir yalnızca daha önce gittiği yerlere ya da görebildiği kişilere iz sürebilir.

DÖNÜŞ

"İnsan ancak ölüm yoluyla bir 'öteki' olabilir."

♦ Bazı varlıklar farklı yollarla bir insanı ve hatta diğer Lore yaratıklarını kendi türlerine dönüştürebilirler, ancak değişim için katalizör her zaman ölümdür ve başarı garanti değildir.

KATILIM

"Ve öyle bir zaman gelecek ki Valkyrie, vampir, Lykæ ve iblis gruplarından cadılara, şekil değiştirenlere, feylere ve sirenlere kadar İrfan'daki tüm ölümsüz varlıklar... birbirleriyle savaşmak ve birbirlerini yok etmek zorunda kalacaklar."

♦ Sürekli büyüyen bir ölümsüzler nüfusu için bir tür mistik kontrol ve denge sistemi.

Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda...

PROLOGUE

Dinleyin! Bu hikâyeyi dinleyin: Vahşi Aidan ve Işıldayan Reginleit efsanesini, kaderin hem bağladığı hem de lanetlediği bir çift aşığı.

Birçok efsanede olduğu gibi, kaderde yazılı olan bir buluşmayla başlar. Ölümü asla bilmeyecek ölümsüz bir kız ile sadece öldürmek için yaşayan yorgun bir ölümlü adam arasında.

Onları bir keder ve uyarı öyküsüdür. Kulak verin ve iyi dinleyin. ...

-i-

*Kuzey
Toprakları
Geçmiş çağlarda*

İki muhafız onu kötü şöhretli savaş lordu Vahşi Aidan'ın içki salonuna götürürken Reginleit, "Demek sefahat bu," diye mırıldandı.

On iki yaşında ve Valhalla cennetinden yeni ayrılmış olan Regin'in gözlerinin açıldığı kesindi.

O ve muhafızlar yüzlerce çılgından oluşan kalabalığın arasından geçerken, yarı çıplak fahişeler bira, et siperleri ve... diğer ihtiyaçları sunarken, peştamaldan başka bir şey giymeden dövüşen sarhoş savaşçılara bakakaldı.

Neyse ki Regin'in kılığı yüz ifadesini ve parıltısını gizleyecekti. Eldivenli elleriyle pelerinini tekrar kontrol etti. Kukuleta derindi ve yüzünün çok üzerine düşüyordu.

Sazdan çatıya kadar tüten ateş çukurlarının ışığında öpüşmeler, okşamalar ve genç zihninin henüz isimlendiremediği bazı eylemler gör d ü .

Yine de bu savaş cephesi kampında kimse gülmüyordu; neşeli bir müzik duyulmuyordu.

Bugün kanlı bir zafer kazanmış olsalar da -alan üzerindeki kayalıklardan bir vampir ordusuna karşı çarpışmalarını izlemişti- buradaki savaşçıların hepsi kaynıyor, hatta hırlıyor gibiydi. Tıpkı bu ölümlülerin saygı duyduğu ayılar gibi.

Duvarlarda uğursuz dişleri olan ayı başları sıralanmıştı. Kuzgun ayıların Viking glifleri girişleri ve kapıları süslüyordu.

Medeniyetsiz çıldırmışlar hakkında duyduğu her şey görünüşe göre Doğru. Onun favori yarım Kardeşim, Lucia, vardı bir kez söyledi "Berserkerler gaddar, açgözlü ve sahiplenicidir, kendilerine ait bir şeyin kaybıyla karşı karşıya kaldıklarında vahşileşirler. Kafayı savaşa ve cinsel ilişkiye takmışlardır, başka bir şey düşünmezler. Ablalarımız bile onlardan uzak durur." Regin buraya gelmenin riskli olduğunu biliyordu ama korkmuyordu. Çünkü Lucia ona ayrıca, "Bazen korkman gerektiği zaman korkacak kadar mantıklı olduğunu düşünmüyorum," demişti. Regin bunu, "Sende korku duygusu yok, ey büyük Reginleit," anlamına gelecek şekilde yorumlamıştı.

Ayrıca başka seçeneği de yoktu. Bu ölümlülerin yardımına ihtiyacı vardı. Atsızdı ve daha birkaç gün önce bir vampir pususundan zor kurtulmuştu. Karnı bomboştu; yüklü masaların üzerindeki güveçler ve geyik etleri ağzını sulandırıyor.

Ve Lucia tehlikedeydi.

Amacını hatırlayınca omuzlarını dikleştirdi. Çılgınlar babasının muhafızları olduğuna göre, elbette ona hizmet etmekle de yükümlü olacaklardı. Ama burada bir sorunla karşılaşır, sırtında taşıdığı uzun kılıcı ve hatta pençelerini kullanmaktan çekinmeyecekti. Eldivenlerinin parmaklarındaki yarıklardan uzanıyorlardı ve dökümlü kollarıyla gizlenmişlerdi.

-

Dövüş kilitlenmiş neredeyse çıplak iki savaşçı yanından hızla geçti. Etrafta kavgalar devam ediyordu; kadınlar, şarap ve silahlar için yapılan kavgalar. Bu adamlar en ufak bir şeyde gözleri parlayarak ve kasları gelişerek çılgına dönüyorlardı.

Bu kampın bir savaş bölgesinin kenarında inşa edilmiş olması çok yerindeydi. Bu çılgına dönmüş askerler onlarca yıldır bu stratejik geçidi ölümsüz bir tehdide karşı savunmuş, aşağıdaki vadideki köyleri korumuşlardı; bu adamları burada, savaş cephesinde ve medeniyetten uzak tutan her şeyin bir nimet olduğunu görmeye başladı.

O ve muhafızlar içeriye doğru ilerlerken Regin aniden durdu. Kısa bir mesafe ötede, salonun kürsüsündeki bir tahtın üzerinde oturan bir erkek vardı

daha önce çılgınca savaşırken görmüştü. Birini dikkatle izlemişti.

Savaş baltasını kullanırkenki eşsiz hızı ve gücü düşünüldüğünde, onun liderleri Aidan olduğundan şüphelenmişti.

Tahtının koluna oturmuş, ona bir kadeh içki ikram eden ve kulağına bir şeyler mırıldanan dolgun bir esmer.

Kadının gözleri heyecanlıydı, nefesi kesik kesikti. *Savaş lordunun yakışıklı olduğunu mu düşünüyor?* Regin'in bakışları onun üzerinde gezindi. *O zaman hizmetçi kız ve ben aynı fikirdeyiz.*

Geniş omuzları ve kaslı kolları vardı, bir ayınıninki kadar iri yapılıydı. Sarı saçları gürdü, bazı tutamları görüş alanından uzak tutmak için tutamlar halinde örülmüştü. Tüm dişleri düzgün ve beyazdı. Güneşten kararmış teni, kış grisi gözlerini ön plana çıkarıyordu.

Bugün, öfkeden çılgına döndüğünde, o gözler şimşeklerle alevlenen fırtına bulutları gibi parlamıştı.

Şimdi de kadını kucağına çekti, hiç şüphesiz sefahate katılmak için. *Ve işte gidiyor. ... Kadının gergin korsajını çözmeye başladı.*

Muhafızlardan biri aceleyle, "Efendim, bir dakika," dedi. Çok geç olmadan savaş lordunu yakalamak için mi?

"Ne oldu?" Aidan kadının iri göğüslerini serbest bırakma görevinden başını kaldırmadı. Kadının korsajını gevşettikten sonra, iri eli aşağıya inerek bir tanesini kavradı.

"Bu çocuk seni görmek istiyor."

Erkek. Erkekler, sırf tişört giydiği ve kılıç taşıdığı için onun her zaman kendi cinslerinden olduğunu varsaymışlardır.

Aidan döndü ve bakışları Regin'in üzerine düştü. "Kimsin sen?" diye sordu gür sesiyle. Salondaki coşkulu atışmalar ve zina sesleri yavaşladı.

Dürüstçe cevap verdi, "Ben yardıma ihtiyacı olan yorgun bir yolcuyum."

Kadının sözleri üzerine kaşları birbirine çatıldı. "Sesiniz... tanıdık geliyor." Elini kadının bedeninden çekti ve daha dik oturdu, tavrı artık gergindi. Sanki kadının sesi bile onu germişti. "Gerçi aksanınız biraz tuhaf."

"Senin dilin benim ilk dilim değil." İlk olarak ölümsüzlerin kadim dilini, ikinci olarak da onun İskandinav ölümlü dilini konuşuyordu.

"Öne gel."

Sıradan bir insandan emir almak onu rahatsız etse de Regin öne çıktı.

Bakışları tetikte, değerlendirci bir hal aldı. Adamın onunla ilgili her şeyi incelediğini biliyordu -yürüyüşünü, pelerininin alışılmadık incelikteki kumaşını, kapüşonunu sabitleyen altın broşu.

Kız yüzünü avuçlayarak dikkatini yeniden çekmeye çalıştı ama Aidan elini itti. Kız kucağında müstehcen bir şekilde kırırdandığında, Aidan ona kaşlarını çatı ve kulağına öyle bir şey söyledi ki, kız bir hışımla kaçtı.

Ama kadın omzunun üzerinden özlem dolu bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Nedense, onun dolgun esmer kadını kovması Regin'i sevindirmişti. Sadece onun tüm dikkatini çektiği için rahatladığını sanıyordu. "Bugün sizi savaş alanında gördüm savaş lordu. İyi dövüştünüz." Her zamanki gibi, düşünceleri herhangi bir arabuluculuk yapmadan dudaklarını terk etti. Lucia'nın sözleri zihninde tekrarlandı: *Dilini tutmayı öğrenmelisin. Bir buzulun bile sabrını sınavabilirsin.*

Öne doğru eğildi. "Evlat, biz berserkeriz, *hepimiz* iyi dövüşürüz."

Bu doğru değildi. Başparmağını Aidan'ın sağındaki siyah saçlı genç adama doğru salladı. "O değil. Gardı çok düşük." *Dilini tut, Regin!*

Şaşkın bir sessizliğin ardından birkaç garip kıkırdama duyuldu. Aidan bile sırtıttı, sonra da tepkisinden ürkmüş gibi göründü.

Hakaret ettiği adam ayağa fırladı ve yeşil gözlerini kısarak yaklaştı. "Sana alçak bir muhafız göstereceğim."

Regin hemen uzun kılıcını kınından çıkarıp aralarında havaya kaldırdı.

Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "O kılıç senden daha büyük, cur."

"Sana gardını yükseltmeyi öğretmek için daha iyi, melez."

Kıkırdamalar arttıkça adamın yumrukları sıkıldı, kasları gerildi ve büyüdü. ... Çoktan çıldırmanın eşiğine gelmişti.

Aidan, "Elini tut Brandr," diye emretti.

Belki de buraya gelmek bir hataydı. Bu adamlar ona yardım edemeyecek kadar vahşi ve çabuk öfkeleniyorlardı. Ve bu bir Valkyrie'nin düşünmesi gereken bir şeydi!

Kendini diğerlerinden daha iyi kontrol ediyor gibi görünen Aidan bile şimdi bir *şeylerle... kaynıyor* gibiydi.

Vahşiler Wóden'in muhafızları olsalar da, kadın olduğunu öğrenirlerse belki de ona zarar verirlerdi. Lucia ne yapacaktı? Kadın olduğunu belli etmeden bir an önce buradan ayrılırdı.

Aidan, "Evlat, en güçlü savaşçılarımdan birini kışkırtmak için ya çok cesur ya da çok aptalsın," dedi. "Şimdi bana neden buraya geldiğini söyle.

benim salonum." Başını ona doğru eğdi. "Ve neden cildini yaşlı bir druid gibi kapladığını."

Brandr homurdandı, "Yavru muhtemelen çiçek hastalığına yakalanmıştır."

Pox mu? Aidan, "Yeter," dediğinde kadın ona bir tıslama sesi çıkarmıştı. Çenesindeki sarı sakalı ovuşturdu. "O zaman hasta mıydın? Belki de o uzun bıçağı kullanacak ya da senden daha iri adamlara sataşacak kadar güçlü değilsindir."

Regin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gücün yok mu?" Sadece on iki yaşında ve hâlâ zarar görmeye açık olabilirdi ve lanet kılıcının onun için çok büyük olduğu doğrudu, ama gerekirse tüm bu ölümlüleri dişleri ve pençeleriyle katledebilirdi-

Brandr hiç uyardırmadan saldırdı ve ona doğru hamle yaptı. Kadın kendini savunmadan bileğine iki sert darbe indirerek kılıcı elinden düşürdü.

Adam sırtarak doğrulduğunda, içgüdüleri devreye girdiği için silahı memnuniyetle elinden bıraktı. Sağındaki bir masanın üzerine sıçradı, ardından sola, adamın önüne atladı ve pençelerini göğsünde gezdirdi.

Tanrım, eti parçalama hissi... Kılıca ne ihtiyacım var ki?

Yavaşça yere indi, kamburunu çıkardı ve kule gibi yükselen savaşçı, "Gizli hançerler mi taşıyor?" diye kükrediğinde tekrar sıçramaya hazırlandı. Derisindeki derin yarıklara, deri kınını bile parçalayan kesiklere bakakaldı. "Aidan, onun ölümü benimdir! Biraz daha uzun olsaydı, boğazımı keserdi."

Regin, "Boğazını kesmemeyi seçtim. Bana birayla teşekkür et."

Birden kocaman bir avuç ensesine kapandı. Başka bir el bileklerini arkasından yakaladı. Öfkeyle tıslayarak etrafında döndü ve küçük dişlerini kaslı bir ön kola geçirdi.

Savaş lorduydu! Aidan onu yakalamıştı. Nasıl bu kadar çabuk hareket etmişti?

Dışarıda şimşekler çakıyor, gök gürültüsü salonu sarsıyordu. *Keşke şimşek beni vursaydı!*

"Kesin şunu!" Isırığını bırakmak zorunda kalana kadar onu kabaca itip kaktı.

Kız daha gözünü kırpamadan, adam pelerinini avucunun içine almıştı. "Hayır! Yapma!"

Geri yırttı. Nefesini içine çekti. Onu hemen yere bıraktı.

Etrafında, iri gözlü adamlar ona doğru yaklaştı. Tekrar tısladı, tehditleri görüş alanında tutmak için döndü, pençelerini ve dişlerini gösterdi.

İçlerinden biri "O ne?" diye sordu.

Aidan kaşlarını çatarak ona baktı. "O sadece küçük bir... kız." Brandr, "Wóden'in sakalı adına, parlıyor!" dedi.

Regin tükürdü, "Sakal bırakmıyor!"

Onun sözleri üzerine Aidan'ın yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Bakışları önce sivri kulaklarına, sonra da gözlerine takıldı. Bakışlarından, gözlerinin kehribardan gümüşe döndüğünü anladı. "Sen bir Valkyrie'sin. Seni geceyi aydınlatan. Senin hakkında hikâyeler duyduk."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak yakın tarihli bir eddadan alıntı yaptı: "'Güneşte dökülen kehribar gibi gözler, ateşte yanan altın gibi ten ve saçlar. Savaş için yaratılmış, cesareti hiç yok, güzelliği görülmeye değer. Sen Işıldayan Reginleit'sın."

Şimdi adamlardan birkaçı huşu içinde, "*Reginleit*," diye mırıldandı.

Ama Aidan değil. Başını iki yana salladı. "Brightling, evinden çok uzaktasın."

Tabii ki Brandr, "Wóden'in değerli kızlarından biri mi?" dedi.

Omuzlarını geriye atan Regin, "En değerlilerim. Tüm kız kardeşlerimin üstünde." Lucia hariç. Ve Nix. Muhtemelen Kaderin. Bu ölümlülerin, belki de onun gözdesi olmadığını bilmelerine gerek yoktu. *Şu anda*.

"O zaman neden Valhalla'nın güvenliği yerine bir savaşın ortasındasın?" Aidan bu konuda kızgın görünüyordu. "Çok küçüksün." Ona diğer erkeklerden farklı, tuhaf bir yoğunlukla bakmaya başlamıştı.

... koruyucu.

"Nerede olabileceğim seni neden ilgilendiriyor?" Saç örgülerini alnından iterek çenesini kaldırdı. "Ve ben *o kadar da* küçük değilim."

"*Gençsiniz*" -elini yüzünde gezdirdi- "*gençsiniz*."

Brandr onun yanında sordu: "Ne oldu dostum? Gözlerin hiddetleniyor."

Aidan ağzını açtı ve kapattı. Sonra sanki her şeyi yeniden görüyormuş gibi etrafına baktı. "Tanrılar." Sanki görüşünü engellemek istercesine elini kaldırarak ona doğru uzandı. "Benimle gel küçüğüm. Burası sana göre bir yer değil."

Bir adım geri çekildi.

Ona onaylamayan bir kaş çattı. "Hayatımı babana hizmet etmeye adadım; sen onun yıldırımından doğdun. Sana kendimden daha fazla zarar veremem." Kız bir nebze bile gevşemeyince, "Gel. Acıkmış olmalısın. Yemeğini benim odamda yiyebilirsin." Kılıcını aldı ve önce kabzasına dayadı. "Yiyecek çok şey olacak."

Bol miktarda yiyecekleri olacaktı. Ordusu bu kırsalı çekirge sürüsü gibi yağmalamıştı. Avlayabileceği tüm av hayvanları öldürülmüştü.

Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Ölümlünün dürüst bir yüzü varmış gibi görünüyordu. Ve belki de onun dediğini yapacak ya da en azından ona bir at ve yolculuğu için yeterli yiyecek verecekti.

Regin kılıcını kabul etti ve kınına soktu. Ama kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarına doladığında kadın kaskatı kesildi. "Kendi başıma yürüyebilirim, çıldırtıcı."

Nefesinin altında, "Herkesin önünde sana sunduğum bir iyilik gösterisi," dedi. "Bir iyilik gösterisi," dedi kuru bir ses tonuyla. "Bir *ölümlüden*. O zaman nasıl

Onsuz devam edebilir miyim?" Kendisine bakan savaşçılar ve fahişelerden oluşan kalabalığın arasından geçmesine izin verdi.

Birkaç çıldırmış adam onun "güzel saçlarına" ya da "ışıldayan tenine" dokunmaya çalıştı ama Aidan'ın eli kızın omzunda sıkılaştı ve gözleri daha da parladı. Adamlara kötücül bir bakış fırlattı ve hepsi başka bir şey söylemeden geri çekildi, yüzleri soldu.

Aidan'la birlikte koridordaki geçitten geçip yaz gecesine çıktıklarında, Aidan gözle görülür biçimde rahatlamıştı ama hâlâ dalgın görünüyordu. Aidan onu yakından inceleme fırsatı buldu.

Yüksek gövdesi daha da heybetliydi, boyu en az bir buçuk metreydi. Beyaz tuniği ince bir dokumaydı ve geniş omuzlarına tam oturuyordu. Yumuşak deriden siyah çizmeler güçlü bacaklarını belirginleştiriyordu. Aşağıdaki vadiden esen bir rüzgâr, yaz buğdayının kokusunu taşıyıp yüzünün etrafındaki sarı saçları karıştırdığında, iç geçirme isteği duydu.

Gece yarısı güneşi nihayet batmıştı ve onlar yürürken, sanki bir tür rehberlik arıyormuş gibi gözlerini yıldızlara dikmişti. Son bir haftadır, ölümlülerin bu tuhaf dünyasında Lucia'yı ararken, o da sık sık aynı şeyi yapmıştı. "Sorunuz her neyse, savaş lordu, yıldızlar size cevap vermeyecek."

O yoğun gri gözleriyle ona baktı ve saçma bir iç geçirme dürtüsünü yeniden alevlendirdi. "Belki de çoktan yapmışlardır."

Kız onun sözlerini sorgulayamadan kamptaki en büyük uzun evin önünde durdu ve ona kapıyı açtı. İçerisi zengindi, toprak zemin üzerinde dokuma kilimler vardı. Bir ucunda iki sandalyeli pırıl pırıl bir masa, diğer ucunda da kalın bir kürk paleti vardı. Ortadaki çukurda bir ateş yanıyordu.

Bol miktarda bulunan mumlardan bir çift aldı ve fitillerini ateşte yaktı, ardından onları cılalı bir ayı kafatasının etrafındaki tutuculara yerleştirdi.

"Zengin misin?" diye sordu. "Bir ölümlü için mi?"

"Yeterince ganimet kazandım. Ama sen para hakkında ne bilirsin ki? Sen tanrıların kızıydın."

"Hiç olmadığımı biliyorum ve yemek için ona ihtiyacım var."

Kapıya doğru yürüdü, dışarıdaki bir hizmetkâra yemeklerini getirmesini emretti, sonra masaya oturdu. Kadına diğer sandalyeye geçmesi için el salladı.

Eldivenlerini ve pelerinini çıkardığında, altındaki çocuk kıyafetleri - tişört ve tunik - bir başka onaylamayan kaş çattı. Omuz silkti ve bir lordun masasını paylaştığı için kendini bir yetişkin gibi hissederek ona katıldı. Sadece bir savaş lordu olsa bile.

"Bu dünya bir kız için tehlikeli bir yer, Reginleit. Ve sen de zarar görmez değilsin."

Başını iki yana salladı. Hayır, henüz ölümsüzlüğe ulaşmamıştı. Hâlâ yaralanabilir, hastalanabilir, hatta ölebilirdi. Yetişkin bir Valkyrie olarak yiyeceğe ihtiyacı olmasa da, şimdi büyümek için buna ihtiyacı vardı.

"O zaman seni evinin güvenliğini terk etmeye iten neydi çocuğum?"

"Ben çocuk değilim! Ve yeterince güvendedim." *Çatışmanın bu tarafına ulaşmak için yüzleşmek zorunda kaldığım kana susamış düşmanlar hariç.* "Vampirleri öldürdüm." Ama çok yakındı. *O çatışmanın başlarında kılıcımı da kaybetmiştim.*

Onun sözlerini sanki sadece bir masalmış gibi elinin tersiyle itti. "Reginleit, cevap ver bana."

Böyle bir yabancıya karşı ketum ve temkinli olması gerektiğinden şüphelenmesine rağmen, bunu hiç öğrenmemişti. Ve onun yardımına ihtiyacı vardı. Gerçeği söyledi: "En sevdiğim kız kardeşim bir adamın peşinden giderken onu takip ettim. Lucia'yla evleneceğine söz verdi ama yine de huzursuzum. O benim her şeyim ve tehlikede olduğuna inanıyorum." Regin bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu ama kız kardeşi için zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordu.

"Cenneti onun için mi terk ettin? Asla geri dönemeyecek olmana rağmen mi?" "Bir Valkyrie'nin geri dönmesi yasaktır."

"O zaman sadakatinizi alkışlıyorum."

"O da benim için aynısını yapardı." Regin onu -aslında tüm kız kardeşlerini- ne kadar öfkelenirse de Lucia'nın onu sevdiğini biliyordu.

"Bu gece beni aradınız," dedi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Lucia'yı bulmak için yardıma ihtiyacım var."

"Tamamdır," dedi omuz silkerek. "Onu seninle yeniden bir araya getirmek için mümkün olan her şeyi yapacağım."

Regin gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Wóden'e hizmet ettiğin için mi?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve elini ağzına götürdü. "Bunu yapıyorum çünkü birbirimize hizmet edeceğiz."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Reginleit, büyüdüğünde benim karım olacaksın."

"Delirdin mi sen, ölümlü?" diye bağırdı, teni daha da parlıyordu. "Kız kardeşim Nix gibi mi?"

"Her Şeyi Bilen Nix, kahin mi?"

"İmgelemler ona dokunuyor. Senin açıklaman nedir?"

Sırtışını bastırmaya çalıştı. "Açık sözlüsün, bu iyi bir özellik. Ama kızgın değilim.

Ben bir berserkerim. Halkımın erkeklerinin ne olduğunu anlıyor musun?"

"Senin türünle ilgili hikâyeler duydum. Diğer ölümlülerden daha güçlüsünüz, daha hızlısınız. Ve hepiniz bir canavarın ruhu tarafından ele geçirilmişsiniz. Hırlama, dövüşme, sahiplenme - kışın zayıf bir ayının tüm özellikleri."

"Bu doğru. Ve içimdeki canavar eşini hissetti, ilk sözlerinizden itibaren içimde kıpırdandı. Tanıştığımızda daha yaşlı olacağını düşünmüştüm ama seni bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

Bunu sanki yetersiz bir ifadeymiş gibi söyledi. Kızın nutku tutulmuştu.

Nadir görülen bir durum. "Sabah seni ailemin kuzeydeki topraklarına götüreceğim," dedi.

devam etti. "Ailem senin eğitimini tamamlayacak ve ben dönene kadar seni güvende tutacak. Kız kardeşini de sana katılması için oraya getireceğim."

Karşısında gerçek bir deli duruyordu! Bu durum giderek ilginçleşiyordu. Regin deli ölümlülerle oynamaktan hoşlanabileceğini fark etti. Ciddi bir ton takınarak, "Peki benim için geri dönmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Belki beş ya da altı yıl içinde. Sen büyüdüğünde ve ben kendi ölümsüzlüğümü kazanmak için yeterince savaştığımda. O zaman evleniriz."

Ah, şimdi hatırladı. Vahşiler, Wóden adına iki yüz savaş kazandıktan sonra ondan *ohalla*, yani ölümsüzlük kazanabilirlerdi. Onun işaretini -uçuş halindeki çift kuzgunu- göğüslerine dövme olarak yaptırırlardı.

Savaşların kuraldan önce mi geldiğini, yoksa kuralın mı savaşları teşvik ettiğini merak etti. "Orada oturup seni mi bekleyeceğim? Ya başka bir ölümlü onun yerine benim onun malı olmama karar verirse?"

Elleri kenetlendi. "Sen sadece *benim* içinsin," dedi garip bir ses tonuyla. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Böyle şeylerden bihaber değilim." Bu tür şeylerden, erkeklerden, çiftleşmeden neredeyse tamamen habersizdi. Kız kardeşinin bir erkeğin peşinden gitmek için Valhalla cennetini neden gönüllü olarak terk ettiğini anlayamıyordu.

Güvenmediğim biri.

"Reginleit, başka bir erkek tanımayacaksın." Bakışları onunkileri tuttu. "Şu andan itibaren evlendiğimizi düşünüyorum."

Ne çılgın bir ölümlü; nasıl da kafadan kontak. Babası onu kaçırmaya ve kendisiyle evlenmeye zorlamaya cüret ederse bu çılgını küle çevirirdi. Belki de artık Aidan'la oynamamalıydı? "Tekrar düşün. Benim için çok yaşlısın. Bir ayağın mezarda, diğer ayağın uçurumun kenarında."

Ters ters baktı. "Ben o kadar yaşlı değilim! Sadece otuz kış geçirdim."

Onu vazgeçiremeyeceğinden korkmaya başlamıştı, bu yüzden, "Takım elbisene bakabilirim ama önce Lucia'yı kurtarmama yardım edersen," dedi.

Başını sertçe salladı. "Bana onu nerede bulacağımı söyleyeceksin. Ve bunu ancak seni güvenli bir şekilde halkıma ulaştırdıktan sonra yapacağım."

"Ben olmadan onun yerini asla bulamazsın." Bir kardeş Valkyrie olarak Regin yeterince yaklaşırsa onu hissedebilirdi. "Ve oyalanacak vaktimiz yok."

"Bana rehberlik etmem için geldiniz ve bu benim kararım-"

"Rehberlik! Sen delisin. Ve kibirlisin. Ben *tanrıların* kızıyım. Sana bir at, yiyecek ve belki de bir çift atlı için geldim. Böylece yoluma devam edebilirim!"

"Bu iş bitti, parlak çocuk. Bu diyarda benim sözüm *kesindir*."

Salondan gelen esmer kadın tarafından bölündüler, şimdi bir tepsi yiyecek ve içecek taşıyordu. Bir çeşit tuzlu güveçten iki hendek servis ederken, Aidan'a geniş göğüslerini gösterdiğinden emin oldu.

Regin kendi henüz tomurcuklanmakta olan göğsünü düşündü. Hayatında ilk kez kendini eksik hissediyordu.

Ve belki de kıskanç. Ah, ama savaş lordunun masasında yetişkin bir kadın gibi oturan Regin'di. İnatçı, deli ölümlünün evlenmek istediği Regin'di. Kıza bir sırtıma attı.

Aidan kadına, "Kıza bira yok, Birgit," dedi. "Sütümüz yok mu?"

Regin'in yüzü kızardı. Ve daha da kötüsü, çünkü biraz süt içmeyi çok isterdi.

Birgit bir miktarla döndüğünde, Aidan onu öyle dalgın bir şekilde kovdu ki Regin'in öfkesi yatıştı.

Av eti yahnisinin zengin kokusu açlığını çağırdı ve hevesle içine daldı. Et ağzında eridi. Tanrılar, ölümlüler nasıl yemek yapılacağını biliyorlardı.

"Bana evinizi anlatın," dedi, açması için bir parça gözleme kırarak.

"Sisler ülkesi çok güzel," dedi ısırtıkların etrafında. "Yavaş ve huzurlu." Genellikle. Loki üzerlerine inmedikçe ya da biri dev kurt Fenris'i serbest bırakmadıkça.

"Hayatın nasıldı?"

Regin bir lokma ekmek yuttu. "Gerçekten konuşmamı mı istiyorsun?" Çoğu zaman kız kardeşleri ona sessiz ve ciddi olmasını tembihlerdi.

"Seni merak ediyorum."

Omuz silkti ve bu inatçı, değişmez savaş lorduyla geçirdiği bu kısa zamanın tadını çıkarabileceğine karar verdi - çünkü fikrini değiştirmesi sağlanamazsa, geceleyin sıvışıp arayışına devam etmeyi planlıyordu.

En azından şimdi karnında yiyecek ve muhtemelen çalınmış bir atı olacaktı.

Bu yüzden onu Valhalla ve yarı tanrıların aptallıklarıyla ilgili hikâyelerle eğlendirdi. Tüm masallara güldü, gerçekten eğlenmiş görünüyordu.

Bir noktada, yüz ifadesi *gururlu* bile göründü ve kızın kaşlarını bir kez daha çatmasına neden oldu. "Esprilerime aldırıyor musun?"

"Hiç de değil. Hiç böyle gülmemiştım ..." Kaşları birbirine çatıldı. "Sanırım hiç böyle gülmemiştım."

"Genellikle insanları kızdırırım. Ve uygunsuz zamanlarda şaka yaparım. İnfazlar sırasında olduğu gibi. Freya, başkalarını sinirlendirmenin benim hem yeteneğim hem de felaketim olduğunu söyler."

"Tavrınızı sevdim, Reginleit. Hayat mizah olmadan uzun."

Bu çelik gözlü savaşçının övgüleri karşısında kendini beğenmiş gibi hissetti - ta ki o, "İyi uyum sağlayacağız, parlak kız," diye ekleyene kadar.

İç çekti. "Hâlâ birlikte olacağımıza inanıyorsun." Aidan'ın onurlu bir erkek olduğunu hissetmiş olsa da, bu konuda yanıltılmıştı. Wóden, Regin'in ölümlü bir berserker ile evlenmesine asla izin vermezdi.

Peki ya Aidan'ın aradığı ohalla? Tüm tarih boyunca bunu hak eden sadece bir vahşi savaşçı duymuştu. Diğerleri iki yüzüncü savaşlarından çok önce savaşlarda ölmüşlerdi.

Kurnaz Wóden'in çok iyi bildiği bir gerçek.

"Eminim öyle olacak, küçük karıcığım." Yemeğini bitiren Aidan ayağa kalktı ve yatağına geçerek kürkleri karşılıklı duvarlarda iki palete ayırdı. Birine el salladı, sonra diğerini aldı. Yan yatarak başını ellerinin arasına aldı. "Büyüdüğünde her kadının bir erkeğe ihtiyacı olduğunu anlayacaksın, bir Valkyrie'nin bile."

"Neden?" Onun karşısına oturdu.

"Değişimi yaşadığında anlayacaksın."

"Ölümsüz olduğum zaman mı demek istiyorsun?" Büyüyen, savunmasız bir kızıdan neredeyse yenilmez bir kadına dönüşeceği zaman. Kız kardeşleri bu zamandan fısıltıyla bahsederdi ama Regin nedenini bilmiyordu. Belki bu erkek ona anlatırdı.

"O aylar çok tatlı geçecek." Elleri başının arkasında, sırt üstü uzandı. Bilmiş bir ses tonuyla, "O zaman beni kesinlikle yanında isteyeceksin," dedi.

"Neden? Ne oluyor?"

"Bir kadın olacaksın. Ve benim sana ihtiyaç duyacağım kadar sen de bana ihtiyaç duyacaksın."

"Beni öpmeye çalışır mısın?" diye sordu sinsice.

"Emin olabilirsin."

"Ve?"

"Ve şimdi uyumalısın. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

"Savaş Lordu, söyle bana!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dışarıda şimşekler çaktı.

Kıkırdadı.

"O zaman neden öpmek için *seni* seçeyim?"

Tekrar yan döndü, bakışları onunkileri tutuyordu. "Neden ben *değil*?" "Tek yaptığın savaşmak."

"Doğru ve ben işimde çok yetenekliyim. Bu da seni her zaman koruyabileceğim anlamına geliyor. Ve sen büyüdüğünde, seni şımartmak için yeterince ganimet biriktirmiş olacağım."

"Asil ya da zarif değilsin."

Kolayca başını salladı. "Bende hiç incelik yok. Ama bu aynı zamanda kurnaz olmadığım anlamına da geliyor - ne düşündüğümü her zaman bileceksiniz."

"Ve gelininiz olarak bir Valkyrie'yi hak ettiğinize mi inanıyorsunuz?"

"Ben *şimdiye kadar* yaşamış en güçlü berserkerim," dedi, kibirle değil, sadece tartışılmaz bir gerçeği ifade ediyormuş gibi. "Peki ben değilsem, o zaman kim?"

Omuz silkti. "Cazibene hâlâ ikna olmadım, Aidan." Bu da tartışılmaz bir gerçek.

"Başka bir sebep daha var.

..." "Anlat bana."

Sesi hırçınlaşarak ekledi: "Beni seçmelisin çünkü... Seni seveceğim, Reginleit."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Bunu nasıl söylersin? Geleceği bilemezsin!"

"Biliyorum çünkü daha on iki yaşındayken zekân ve cesaretinle beni kazandın. Sadık sadakatinle de." Bir kez daha arkasına yaslandı ve uzun evin çatısına doğru sırtıttı. "Hünerlerini sergilediğinde, benimle boy ölçüşemezsin. Yenilgiyi şimdiden kabul ediyorum."

"Büyüdüğümde, başkaları benimle evlenmek için yarışacak." "Kuşkusuz. Ama sen sadece bana aitsin."

Hayal kırıklığı yine şimşek gibi çaktı. Gerçekten de onun özgürlüğünü elinden almaya, hovarda yaşam tarzına devam ederken onu dokunulmamış bir ödül olarak tutmaya hakkı olduğuna inanıyordu. Belki de ölümlüler için işler böyle yürüyordu. *Ama bu benim gibiler için yeterince iyi değil.*

"Berserker, sözlerimi duy," dedi. "Senin bana sadık olduğun kadar ben de sana sadık kalacağıma yemin ederim." Bu onun ağzını kapatırdı. Birgit olmadan bir hafta bile geçiremezdi. "Kucağına oturduğum her kadın, bir savaşçının kucağına oturduğum anlamına gelir. Öptüğün her kadın dudağı, benim dudaklarımdaki bir erkek dudağıdır."

Hiddetli bakışları onunkilerle buluştu, gözleri bir kez daha alevlendi - sanki onun bir başkasıyla birlikte olduğunu düşünmek bile öfkesini arttırıyordu. Kontrolünü kaybetmiş gibi görünerek homurdandı: "O zaman sana yemin ederim ki başka birine dokunmayacağım. Şimdi tatmin oldun mu küçük karıcığım? Başka bir isteğin var mı?"

"Lucia'yı bulmak için seninle gelmeliyim."

"Bu konuda boyun eğmeyeceğim, Reginleit. Savunmasızsın. Zarar görebilirsin. Ve buna tahammül edemem."

Mumları söndürmeden önce eğilip kızın saçlarına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra da çenesinin altına bir şaplak attı. "Brightling, sen büyüyene kadar geçen zaman benim için yavaş geçecek. Her gece, olacağın kadını hayal edeceğim."

Adam paletine döndü ve karanlıkta gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarının sanki beklentiyle kıvrıldığını gördü.

İçten içe iç çekti. *Beni asla büyümüş görmeyeceksin, savaş lordu. Ama zaman zaman, bana karşı nazik olan inatçı ölümlüyü düşünebilirim.*

Dokuz yıl sonra

"Ne yapıyorsun kardeşim?" Okçu Lucia, Regin'in odasına daldığı gibi sordu.

Regin bu gece Lucia ile paylaştığı malikânedен kaçmayı ummuş olsa da kız kardeşinin avcı hisleri çok keskindi.

Muhtemelen yalan söylemeliydim. Yine de gerçeği söyledim: "Bir savaş lordunu en iyi hangi giysilerin memnun edeceğine karar veriyorum."

Lucia soluk soluğa kaldı, elleri her zaman vücudunun üzerinde taşıdığı yaya gitti. Parmakları tedirgin bir şekilde telleri koparıırken, "O çılğını mı arıyorsun?" dedi.

Başını salladı. Regin yakında tam bir ölümsüz olacaktı ve sonunda uyarıldığı gibi, arzuları giderek artıyordu.

Onları yerine getirmeyi hayal ettiğinde, zihninde sadece bir adamın yüzü belirliyordu. Tıpkı Aidan'ın tahmin ettiği gibi, şimdi ona ihtiyacı vardı. "Yakınlarda. Ordusu karanlık ormanda kamp kurmuş durumda."

Yıllar boyunca Lucia'yla birlikte bu düzlemdeki ve diğer düzlemlerdeki diğer Valkyrie'leri ararken, Regin sık sık onun çıldırtıcılığına dair hikâyeler duymuştu. Kazanacağı savaşlardan çok onu aramakla vakit geçirdiği için ölümsüzlük hediyesine biraz daha yaklaştı. Ve şimdiden kırk kış geçirmişti.

Değiştigi söyleniyordu - canavar doğası daha da baskındı. Çabuk çatışmaya giriyor, en ufak bir provokasyonda öfkesini serbest bırakıyordu.

Yine de onu düşünmeden edemiyordu.

"Şimdi, o şeffaf olmayan eteği giyeyim mi?"-Regin çenesine vurdu
-"Ya da beni ikinci bir deri gibi saran trews?"

Lucia tükürdü.

"Evet, iyi dedin Lucia. Trews giydiğimde erkekler beni daha çok süzüyor." Elbiseyi cömert sırtına geçirdi -çabayla- ve sonra yatağa uzanarak sıkı bağcıklarını bağladı. Daha sonra kolsuz, yakası dalan deri bir yelek giydi. Göğüslerini örtmesine rağmen yelek göbeğini açıkta bırakıyordu.

Lucia adım atmaya başlamıştı. "Bunu konuşmuştuk."

"Bundan bahsetmiştin," dedi Regin saçlarını yüzünün etrafında bir düzine gelişigüzel örerken. Geri kalanını ise akar halde bıraktı. "Ben hiçbir şey söylemedim."

Lucia onun Skathianlar'a katılmasını istiyordu -kendisinin de girdiği bekâr başrahibe tarikatı- ama Regin çiftleşme konusunda çok meraklıydı, savaş lordunun o geceki gizemli gülümsemesinin neler vaat ettiğini keşfetmeye çok hevesliydi.

Yine de onu aramasının tek nedeni bu değildi. Çok inatçı ve kibirli olmasına rağmen, aynı zamanda onunla birlikte gülmüş ve mizahından zevk almıştı. Bunca yıl boyunca erkekler ona şehvetle, hürmetle ve hatta zaman zaman saygıyla bakmışlardı ama Aidan ona o zamandan beri hiçbir erkeğin bakmadığı gibi bakmıştı.

Takdir ederek. Onu olduğu gibi takdir etmişti.

"Onu aramak deliliktir, Regin. Sadece kendisinin sana sahip olacağına inanıyor. Bir şey gibi... bir şey, *bir* nesne gibi. Seni asla bırakmayacak!"

"O zaman başlangıçta beni almayacak. Ya üç ay için pazarlık yaparız ya da hiçbir şey için." Ona karşı duyduğu çekimi keşfedecek, bu dürtüleri yatıştıracak ve onun üzerindeki etkisini gevşetecekti.

Regin bol miktarda mücevher sandığını karıştırdı; elbette içinde ısıltılı taşlar yoktu. Parlatılmış altın süslemelerde karar kıldı. Erkekler onu nasıl parlattığına hayran kaldılar. Kollarının üst kısmına yılan gibi kıvrılan bantlar ve alnına daldırmak için telleri olan dairesel bir taç taktı.

"Eğer bunu yapmak zorundaysan, başka bir erkek seç, çıldırmış bir erkek olmasın da ne olursa olsun! Onlar hayvan ve bu kelimeyi hafife almıyorum," dedi Lucia, gözleri hâlâ dokuz yıl önce bir erkekle yaşadığı karşılaşmanın etkisindeydi.

Sevdiğini sandığı adam kılık değiştirmiş bir canavardı; ona sırtını dönmüş, tarifsiz şekillerde zarar vermişti.

Regin endişelenmekte ve Aidan'ı geride bırakmakta haklıydı. *Eğer bir gün daha geç kalmış olsaydım...*

"Başka bir erkek seçmem. Yoksa yeminimi bozarım." Görünüşe göre yıllar önce söylediği küstah sözler tekrar aklına gelmişti. "Aidan'a, onun bana olduğu kadar benim de ona sadık kalacağıma dair yemin ettim. Lucia, söylentilere göre diğer herkesi terk etmiş. Eğer bu doğruysa..."

Yine de bu Lucia'yı sadece endişelendiriyordu. "İçinde doymak bilmeyen bir canavar pusuda bekliyor, tek istediği azmak, fethetmek ve sahip olmak. Tanrılar aşkına, senin iyiliğin için neredeyse on yıldır onu dizginlemeye çalışmadığını umuyorum."

"Ona gidiyorum," dedi Regin merdivenlere doğru dönerken. Kararını vermişti. Bazı şeyleri kendi kendine tartışan biri değildi. Nadiren düşünür, asla kafa yormazdı. Harekete geçerdi.

Lucia içini çekerek onu ön girişe kadar takip etti. "O zaman bir kez olsun ihtiyatlı ol." Kapıda Regin'e kapüşonlu pelerinini uzattı. "Ordusunun kampına sanki oranın sahibiymişsin gibi adım atmadan önce durumu gözden geçir. Bana söz ver."

"Pekâlâ." Regin pelerinini silkti, sonra dışarı çıktı ve kararan gökyüzüne baktı. Bir bahar fırtınası yaklaşıyordu. "Bana şans dile," dedi neşeyle ve Lucia'yı onaylamayarak yayının girişini koparmaya bıraktı.

Regin, eriyen buz tarlalarından ormana doğru aceleyle ilerleyerek kırsalda yola koyuldu. O kadar hevesliydi ki yaklaşmakta olan fırtınayı kolayca geride bıraktı.

Aidan'ın kampına yaklaştığında, erkeklerin arasında kadın sesleri duydu. Her zamanki gibi kamp kadınları. Bu sefer hangi müstehcen sahnelerle karşılaşacaktı?

Belki de Aidan'ın bu gece bir yatak arkadaşı vardı.

Bu düşünce pençelerini saldırganlıkla dikleştirdi. *Bana yemin etti.* Yine de ihanete uğramış gibi hissedecek olsa da arzuları o kadar yoğunlaşıyordu ki kadını bir kenara atıp onun yerini alabilirdi.

Hayır. Eğer yeminini bozmuş olsaydı, kadın ona masumiyetini hediye etmezdi.

Bilmek zorundayım. ... Orta açıklığın kenarında bir ağaca sıçradı ve ışıltısını gizlemek için pelerinini ayarladı. Büyük bir ateşin etrafında her türden çılgına dönmüş insan oturuyordu, hepsinin elinde kadınlar ya da içki testileri vardı ya da her ikisi de etli yumruklarına sıkılmıştı.

Biri hariç.

Aidan.

Uzun bir bankın bir kenarına oturmuş, sarışın başını ellerinin arasına almıştı. Şakaklarını sıkıyor gibi görünüyordu .

Brandr, o lanet olası, kucağında bir fahişe ile yanında oturuyor ve bir eliyle eteğini kaldırıp kıcını okşuyordu. Diğer eliyle Aidan'ın omzuna vurdu. "Başka ipuçları da olacak, dostum."

"Kendimi çok emin hissediyordum." Başını kaldırdı ve yüzünde acınası bir ifade belirdi. "Dün gece rüyamda onu bulduğumu gördüm."

Regin onun görünüşü karşısında nefesini tuttu. Aidan'ın çarpıcı yüzü yorgun, duruşu ise yenikti. Yine de geçen yılların izlerinin altında, o hâlâ gördüğü en güzel erkekti.

Brandr ona bir sürahi uzattı. "Al. İç bunu."

Aidan onu itti. "Kafamı boşaltmam gerek. Yarın kuzeye gidiyoruz."

Brandr fahişenin poposuna abartılı bir tokat atarak, "Bir geceliğine unut," dedi.

Aidan kaşlarını çattı, sonra da etrafta el yordamıyla dolaşan erkeklere ve kıvranan kadınlara baktı. Sürahiye aldı, yukarı çevirdi. Boşaltdıktan sonra tuniğinin kolunu ağzına sildi. "Tanrım, bu da neydi? Boğazımı yakıyor."

"Bu seçkin ruhlardı! Şimdi onları seçkin bir kadınla takip edin."

Hayır, yapma!

"Bir kez olsun, Aidan."

Bir kereliğine mi? Gerçekten yeminini tutmuş muydu?

Aidan ona bir kez daha kaşlarını çattığında Brandr içini çekti. Kadını ayağa kaldırdı ve ona, "Bu saat için git diğerlerini memnun et. Bir dahaki sefere ben seni bulurum."

İki adam yalnız kaldığında Brandr, "Bu böyle devam edemez Aidan. Ben senin arkadaşınım ve seni daha fazla bu şekilde göremem."

"Ne yapmamı isterdin?"

"Eskiden olduğun liderliğe geri dön. Tanrı aşkına Aidan, *ben* Ohalla'ya senden daha yakınım ve sen benden yarım düzine yaş büyüksün. Bu takıntıyı unut. Ondan başka bir şey düşünmüyorsun."

"Ve beni suçlayabilir misin? Onun nasıl bir kadın olacağını hayal et." Sanki o anda onu hayal ediyormuş gibi bulutlu gökyüzüne baktı ve Regin'in kalbi tekrar sıkıştı. Sonra Aidan Brandr'la yüzleşti. "Hayır, onu hayal etme."

Brandr nefes verdi. "Bu kampta bolca kadın var. Seninle yatmak için yanıp tutuşan kadınlar. Elbette onun yerini doldurabilirsin."

"Bu fikir gülünç. Sizin de bildiğiniz gibi."

"Ellerimde sıcak bir kadını, zihnimde soğuk bir Valkyrie'ye tercih ederim."

Üşümüyorum!

"Bu arada," diye ekledi Brandr, "bu bir atı yere serecek kadar içkiydi. Yakında kendinize gelirsiniz. Belki de geceyi gerçekten uyuyarak geçirirsiniz."

Aidan hırlayarak ayağa fırladı ve yakındaki bir çadıra doğru hamle yaptı. "Yalnız yatağına git, yaşlı adam!" Brandr seslendi.

Brandr ve ben bir gün kılıçlarımızı çarpıştıracaktır, diye karar verdi Regin. Sonra bir daldan diğerine sıçrayarak Aidan'ın çadırının dışındaki bir ağaca yerleşti. Oradan, dış kapaktan loş ışıklı iç mekânı gözetleyebiliyordu.

İçeride öfkeyle tuniğini yırttı, geniş omuzları ve dar kalçalara doğru incelen kaslı sırtı ortaya çıktı. Hareket ettikçe kasları

pürüzsüz bronz teninin altında esnedi.

Muhteşem erkek. Bu manzara karşısında titrek bir nefes aldı.

Yerdeki bir kalkanı tekmeledi, ardından masadaki bir testi devirdi. Yaklaşan fırtına gibiydi, eşyalarını parçalamaya başladıkça öfkesi artıyordu - silahlar şangırdıyor, tahtalar parçalanıyordu.

Regin şaşkınlıkla başını eğdi ve ölümlünün öfkesine kaşlarını çatı.

Yukarıdaki fırtına ilk şimşegini çaktığında donup kaldı. Onun mırıldandığını duyduğunu sandı, "Şimşek. *Şimşek* mi?" İçkinin etkisiyle sendeleyerek çadırdan çıktı ve kamptan uzaklaşmaya başladı.

Regin yere çöktü ve sessizce onu takip ederek ormandan yakındaki bir tarlaya doğru ilerledi. Eski bir rün taşının önünde durdu - on fitten daha uzun, gliflerle oyulmuş dik bir kaya parçası. Bu Kuzey Toprakları'nda çok sayıda vardı ve her biri Wóden'in kulağına giden doğrudan bir yol olarak yaratılmıştı.

Taşla yüzleşti. "Bu akşam bana yıldırım mı veriyorsun?" Her kelimeyle birlikte sesi daha da yükseldi, ta ki bağırana kadar: "*Bana kaybettiklerimi hatırlatmak için mi?*" Güçlü yumruğunu kayaya doğru savurdu.

Bu küfür karşısında Regin'in çenesi düştü.

Aidan tekrar yumrukladı ve eli kanadı. "*Bana bulamadığım şeyi hatırlatmak için mi?*"

Her kelimesinde acısını hissediyordu. Bir sel gibi üzerine akıyor, arzularını geçici olarak uyuşturuyordu. Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştı; bedenine değil, zihnine eziyet eden bir acı.

Kalpten mi?

Bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Sanki görünmez bir güç tarafından ona doğru çekiliyormuş gibi, daha da yaklaştı. Adam kanlı yumruğunu tekrar geri çektiğinde, kadın bir dokunuşla onun kolunu sabitledi.

Kıpırdamadan durdu ama tüm vücudu uğulduyor gibiydi. Regin'inki de öyleydi; çalkantılı duyguları yüzünden kendi şimşegi gökyüzünü aydınlatıyordu.

Yavaşça ona döndü. Titreyen eliyle pelerinine uzandı. Adamın yüksek sesle konuştuğunun farkında olduğunu bile sanmıyordu: "*O olsun, o olsun, tanrılar, o olsun.*"

Giysiyi çözdü, ayaklarının dibine bıraktı ve sonra kadının açıkta kalan yüzüne bakarak nefesini içine çekti. Kan çanağına dönmüş gözleri kızın yüz hatlarında gezinirken gri renkte parlıyordu. Kaşlarını acı çekiyormuş gibi birbirine yaklaştırarak saçlarından bir tutamı tuttu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Çok adil."

Hafif bir yağmur yağmaya başladı, tenlerini buğulandırdı ama bakışları kadının bedenine kayarken fark etmemiş gibiydi. Ayaklarının üzerinde sallanarak, "Tanrılar, *ängel*. Seni hep böyle hayal ederdim. Her gece." Sonra kaşlarını çattı ve kendi kendine mırıldandı: "Hâlâ hayaller içindeyim. Bu en seçkin ruhlardı."

"Bu bir rüya değil, savaş lordu-"

Kayışlı kollardan biri omuzlarını sarmak için dışarı fırladı; diğeri kollarını ve gövdesini saran bir banttı ve onu kendisine doğru sürüklüyordu. Vücutları buluştuğunda göğsünün derinliklerinden inlediğini hissetti.

Bir erkeğe en yakın olduğu andı.

"Bana geri döndün. Artık senin için endişelenmeme gerek yok, dünyada tek başına," dedi, sesi duygusallaşarak alçaldı. "Sen sadece küçük bir kızdın. Benim korumam olmadan." Saçlarını okşadı ve bir iniltiyle daha içine çekti. "Ama artık bir kadınsın." "*Benim kadını*m" diye homurdanırken ereksiyonu kadının karnına baskı yapıyordu.

Göğsünün çıplak teni yanağında pürüzsüzdü ve yağmurda çok sıcak hissediyordu. Adamın kokusu etrafını sarmış, onu en az etrafında dalgalanan kasları kadar baştan çıkarmıştı. Çenesini sivri kulağının hassas ucuna sürttüğünde, pençeleri kıvrıldı, vücuduna batmaya ve onu daha da yakınına çekmeye hazırlandı.

Ama sonra başını geriye çekti, yüz ifadesinde şüphe vardı. "Başka biriyle yattın mı?"

"Öyle olsaydı beni istemez miydin?" diye sorduğunda kaşlarını çattı ve gerçekten merak etti.

Çenesinde bir kas kasıldı. Onun sorusunu duymazdan geldi. "Başka bir tane daha mı oldu, Valkyrie?" Vahşi gözleri gri renkteydi. "Söyle bana! İçimdeki canavar kıpırdanıyor. Eşini paylaşamaz. *Ben de* eşimi paylaşamam."

Regin onun bakışlarının yoğunluğu karşısında yutkundu. Ondan asla vazgeçmeyecek, ona vermeye niyetlendiği birkaç ayı asla kabul etmeyecekti. "Bu bir hataydı."

"Oldu." Başını geriye attı ve acı çeken bir hayvan gibi kükredi, yumruğunu ıslak taş defalarca vururken bir koluyla onu kendine doğru bastırdı. "Sen benim için yaratılmıştın, sadece benim için!"

"Aidan, bekle," diye bağırды, kendini kurtarmak için çabaladı ama Aidan kollarını iki yanına sıkıştırmıştı. "Beni dinle!"

O yapmadı. "Sana sadık kaldım, Valkyrie!" Rün taşı onun saldırısı altında çatlamaya başladı. "Sana dokunan herkesi katledeceğim. ..."

Başka çare göremeyince, dişlerini adamın göğsündeki kalın kaslardan birine geçirdi.

Hissetmiyor gibiydi. Kan akana kadar daha sert ısırıldı. Sonunda yavaşladı. "Beni ısıırıyor musun?" diye mırıldandı.

Gözlerini devirerek onu serbest bıraktı.

"Eğer bana acı çektirmek istiyorsan, bundan daha iyisini yapmalısın. Dokuz yıl boyunca mükemmel bir sefalet yaşadım."

"Dinlemen için bir şey yapmalıydım. Aidan, bana hiç dokunulmadı. Bunun bir önemi yok, çünkü *sen* kesinlikle masum değilsin."

Rahatlayarak ona doğru sarktı.

Alaycı bir tavırla ekledi, "Bakiremin kanı hâlâ senin."

Onun sözlerini ciddiye aldı. "Bu *benim* hakkım. Sen *bana aitsin*! Eğer başka biri olsaydı, ona kendi bağırsaklarını yedirirdim."

Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ve bunlar senin duygu dolu sözlerin mi?" "Benim içimde şiir yok, Reginleit. Güzel sözler yok."

Gözlerini dikmiş

Bakışları onu tüketecekmiş gibi görünüyordu. "Sana tamamlanmamış bir adam olarak geldim."

Ham, acımasız erkek.

Onun ellerini kanlı ve nasırlı ellerinin arasına aldı. "Beni kabul ediyor musun?" Gözleri parlıyordu, kirpikleri yağmurdan diken diken olmuştu.

O anda şimşek çaktı ve nefesi kesildi - şimşeklerin ışığında daha da güzelleşen bir yüzü vardı. "Savaş Lordu, bir keresinde bana ne düşündüğünüzü her zaman bileceğimi söylemişsiniz. Şimdi ne düşünüyorsunuz?"

"Kısmen, sırf seni yanımda hissetmek bile beni utandırabilir diye düşünüyorum." Ellerinden biri yılan gibi kıçına dolandı ve onu orada kavradı.

"Oh!"

"Ve kısmen, seni tekrar korkutup kaçırmaktan korkuyorum."

"Daha önce beni *korkutup* kaçırmadın. Beni hiçbir şey korkutamaz." "O zaman beni neden terk ettin?"

"Çünkü beni dinlemedin. Özgürlüğümü elimden almaya çalıştınız."

"Ve sana da benimkini vereceğim, kadın! O zaman neden şimdi bana geldin?"

"Çoğunlukla... değişim yüzünden. Bu ihtiyaçlarla kuşatıldığımda, onları hafifletmek için size geldim."

Yine hareketsiz kaldı. "Bana geldin," diye tekrarladı kısık sesle. "Adamına. Reginleit, göğsümü gururla kabartıyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Ve şaftım kabarıyor. Bana getirdiğin bu cömert yeni kıvrımları tatmak için açgözlüyüm."

"Görünüşüm sizi memnun ediyor mu?" Kendinden emin bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Korkarım uzun boylu değilim."

"Lütfen beni mi?" Göğsünün derinliklerinden güldü. "Beni sersemletiyorsun. Ah, küçük karıcığım, eğer büyümediysen, kesinlikle büyümüşsün." Ellerinden biri bir göğsünü kapatıp şefkatle sıktı. Adam zevkle ürperdiğinde, kadın ayak parmaklarına kadar inen bir heyecan hissetti.

"Ve seni burada rahatlatmam için bana mı geldin?" Diğer eli ikisinin arasından geçerek kadının cinsel organını nazikçe okşadı.

Nefes nefese kaldı. "Evet."

Gözleri heyecanla, sahiplenmeyle ve gururla parlıyordu. "Yıldırımlarını yağdıracağım." Avucunun topuğunu daha sert bastırdı ve kadının başı geriye düştü.

"Ah, evet! Benimle seviş, savaş lordu."

"Hayal ürünü kelimeler. Ama yapamam. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Başını kaldırdı.

"Anlamıyorum."

"Senden daha fazlasını istiyorum.

Sonsuzluk istiyorum." "Neden bahsediyorsun?"

"Eğer bir Valkyrie ile evlenmeden önce onun bekaretini bozarsam, asla ohalla kazanamam.

Wóden bunu bana asla hediye etmez."

"Evlenmek mi?" Kadın adamın elini kendisinden çekti. "Ölümsüzler ölümlülerle evlenemez! Bu doğal değil." Her gün biraz daha ölmesini izlemek, yaşanıp solana kadar...

"Kesinlikle. Bu yüzden senin türünden olmalıyım. Yasak olmasaydı bile, ohalla olmadan seninle evlenmezdim. Altmış kıştan daha yaşlı bir savaşçı tanımıyorum. Ben kırk yaşındayım. Yirmi yıl seninle yaşamın tadına bakmak için yeterli olmalı."

Üzgün bir ses tonuyla, "Beklememi... mi istiyorsun?" dedi. Planı tamamen suya düşmüştü. Almak için geldiği şeyi alamamakla kalmayacak, denediği için cezalandırılacaktı.

"Sadece sahiplenilmek için. Emin olun, o zamana kadar sizi başka yollarla doyuracağım."

Ama her şeyi bilmek, hepsini deneyimlemek istiyordu. "Kaç savaşın

kaldı?"

Çenesini kaldırdı. "Sadece altı düzine kadar." "O kadar çok savaş var mı ki?" diye bağırdı.

"Vampirler ve müttefik olmayan iblis hükümdarlıkları arasında ömür boyu sürececek bir savaş bekliyor."

"Yetmiş savaş yıllarca sürebilir! Buraya geldim çünkü senin benim ilk sevgilim olmanı istedim."

"Tüm tanrılar adına, olacağım kadın. Ama henüz değil. Beni bekle, Reginleit. Ohalla'yı senin için, bizim için ele geçireceğim."

"Peki sen savaşırken benim ne yapmamı bekliyorsun? Benim Valkyrie doğam da en az seninki kadar savaşa aç. Ve vampirlere karşı hiç sevgi beslemiyorum." Annesinin halkı, Parlak Olanlar, onlar tarafından yok edilmişti.

"Arkada kalacaksın-"

Gözlerini açarak ona sert bir cevap vermek için ağzını açtı. "-tüm adamlarımın savaşa gitmeden önce yaptığı gibi eğitim yapmak için," diye bitirdi. "Eğitim mi?" diye alay etti kadın. "Ben hayatım boyunca savaşa hazırlandım."

"Yanlıı silah kullanıyorsun. Hâlâ uzun kılıcını mı kullanıyorsun?" "Evet."

"Küçük boyunuz ve Valkyrie hızınızla, iki kısa kılıçla savaşıyor olmalısınız. Sana nasıl yapılacağını öğretebilirim."

Dudaklarını büzdü, bu fikir isteksizce ilgisini çekmişti. "Ve eğitildikten sonra..." diye sordu.

Sanki kelimeler içinden çekilip alınmış gibi, "Ön tarafta bana katılabilirsin. Ama sadece seni hazır gördükten sonra."

Bir dişini alt dudağına geçirdi, aslında onun teklifini düşünüyordu.

Onun sessizliğini kabullenme olarak algılamış olmalıydı, çünkü eğilip boynunu öptü, ağzı yağmurda çok sıcaktı. Tenine karşı, "Ve, parlak kızım, şunu bil..." diye mırıldandı. Dili kızın üzerindeki damlaları yalamak için dışarı fırladı. "Sana söz veriyorum, senin *son* sevgilin olacağım."

O bunu yaparken düşünemiyordu! "Ben bunu kabul etmedim. Hiç söz hakkım olmayacak mı? Yine mi?"

Kontrol etmek istercesine nefesini içine çekti, sonra başını kaldırdı. "Bana bir şans ver, ben de kalbini *alayım*. Tek ihtiyacım olan şey zaman."

Bunun olabileceğine inanmıyordu. Onun gibi bir ölümsüz bir ölümlüyü asla tam anlamıyla sevemezdi. İçgüdüleri böyle hassas duygulara karşı isyan ederdi.

Ne de olsa, kalbini kendisiyle birlikte mezara götürecektir, onu kırık ve sonsuzluğa hasret bırakacak bir adama asla veremezdi.

Yine de Aidan'ın mutlak güveninde büyüleyici bir şey vardı. Sanki onun hakkında kendisinin bile bilmediği bir şey biliyordu. Ve kontrolden çıkmış arzuları onu reddetmeyi zorlaştırıyordu. "Sana üç ay veriyorum savaş lordu. Beni kazanmak için üç ayın var."

"Ah, Valkyrie"-parmağını çenesinin altında kıvırdı-"kalbin ikiye bölünecek."

-iii-

Yedi ay sonra

Nerede o? O burada olmadan delireceğim.

Dışarıda kar fırtınası şiddetlenirken Regin uzun evlerinde volta atıyordu. Aidan seferden bir hafta gecikmişti. Günlerce onu aramak için kırlarda dolaşmış ama hiçbir iz bulamamıştı.

Yakalandığına dair
söylentiler vardı. Yaşadı mı
ki?

Aidan. Sevmesine asla izin veremeyeceği bir savaşçının ayısı, ama her şeyden çok *istediği* kişi.

Artık tam bir ölümsüz olmasına rağmen -yiyeceğe olan iştahı kaybolmuş, savaşa olan ihtiyacı artmıştı- burada, kampında onunla oyalanıyordu.

Burada olduğum için, onunla birlikte olduğum için daha iyiyim. Daha iyi bir kılıç ustasıydı - gerçi henüz onu savaşa hazır bulmamıştı ve içten içe asla bulamayacağından korkuyordu.

O daha iyi bir aşıktı. Gerçi onunla çiftleşmemişti.

Yedi ay önce defalarca onu baştan çıkarmaya çalışmış, kendisini tamamen kabul etmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Yine de zamanla ondan daha fazlasını istemeye başlamıştı. Hayır, onun kalbini kazanamamıştı ama arzularını kazanmıştı. Onu acımasızca tatmin etmiş, ona da kendisini tatmin etmeyi öğretmişti.

Ne zaman savaşa gitse, "Beni de götür savaşçı." diyordu. Onu kampta tutmak için yaptığı hile mi? Onu cinsel olarak doyurmuş ve kürklerin üzerine yayılmış, bitkin ama mutluluktan parlayan bir halde bıraktı. Şimdiden dönmesi için can atıyordu.

Çok uzun zaman önce yaptığı gibi, Regin kendi kendine sormaya başlamıştı, neden *o değil*?

Çünkü bir kez fırtınalı çılgını nasıl idare edeceğini öğrendiğinde - onu ne zaman kızdıracağını, ne zaman pençeleyeceğini, ne zaman kollarına çekip "*Şşş, rahat ol, savaş lordu*" diye mırıldanacağını bilerek - onunla yaşamak şaşırtıcı derecede tatmin edici olmuştu.

Ona bir tanrıça gibi davranıyor, hediyeler ve sürprizlerle şımartıyordu. Ve sürekli gülüyorlardı. Onun büyük fıçı göğsünden gelen kahkaha seslerinin yanı sıra sevgi dolu sözlerinin de tadını çıkarıyordu: "Yıllar önce seni bir gün seveceğime yemin ettiğim zamanı hatırlıyor musun? Sana doğru söylemiştim."

Herhangi bir erkek, sarı sakalını hafifçe karnına sürttüğü ve "Senden bebekler istiyorum - berserker oğulları ve Valkyrie kızları" diye mırıldandığı geceki gibi hissetmesini sağlayabilir miydi? Başını kaldırmış, berrak gri gözleriyle ona bakıyordu. "Onları bir gün bana verir misin?"

Eşinin bir Valkyrie olması onun kibrini dizginlemek için hiçbir şey yapmamıştı. Zaten bir ölümsüz gibi davranıyordu -hatta daha da kibirli ve efendice- onu heyecanlandırıyordu. "Wóden bana iyilikle bakacak," demişti ona. "Hiçbir erkek kızına benim sana verdiğim değerden daha fazla değer veremez."

Yeterince basitti. Regin onu tüm erkeklerden çok arzuluyordu ve her zaman arzulayacağını biliyordu, bu da yirmi yılın çok kısa olduğu anlamına geliyordu.

Kapıya doğru tökezledi.

Bir çığlık atarak ayağa fırladı. "Tanrılara şükür, geri döndün! Neredesin..." Aidan'ın yüzündeki vahşi ifade karşısında sustu. "Aidan?"

Gözleri alev alev yanarken kanlı baltasını bıraktı, ardından kılıç kemerini ve kırmızı lekeli tuniğini çıkardı. Ona doğru yürürken dövmeleli göğsü kabarmış, yüz ifadesi onu bir adım geri atması için uyarmıştı. Sonra bir adım daha.

"Aidan, bir şey söyle."

"Beni senden uzak tutmaya çalıştılar." Onu masaya doğru itti, köşeye sıkıştırdı, yırtıcı bir şekilde.

"Kim? Vampirler mi?"

"*Kimse* beni senden uzak tutamaz. Ne ölümsüzler, ne insanlar, ne de bir tanrı. *Hiçbir şey*.

beni senden uzak tutabilir."

"Aidan, ne yapıyorsun? Uçurumun kenarındasın. Kendini sakinleştirmelisin."

"Hayatım önümden geçti, Reginleit. Seni sonsuza dek istediğim için savaşa koşmuştum ama içinde tek bir gece bile geçiremeden düşmek için mi? Bu fikir beni çılgına çevirdi!"

Onu dövüşmediği zamanlarda hiç bu kadar kendinden geçmiş görmemişti. İkisi de onun çılgına dönmesini engellemek için çalıştılar, kontrolünü kaybedeceğini biliyorlardı.

İçindeki canavar.

Eşini almak için içinde kükreyen canavar.

"Sana dönmek için ölümün ardından ayrıldım" -eliyle ensesini kavrayıp onu kendine çekti- "seni her yönden benim yapmak için." Başını eğip göğsünü ısırdı ve kızın nefesini kesti. "Bu gece sen zevkten çılgılık atana kadar küçük bedenine bineceğim."

"Ateşin mi var? Çıldırдың mı?" Kadın onu itti ama adam yine yaklaştı. "Neden yapamayacağımızı biliyorsun!"

"Yapabiliriz! Sen *benimsin*. Ohalla benimdir! Hepsini talep ediyorum -"Benim hakkım."

"Bu konuşan berserkrege... *saçma sapan* konuşuyor. Ne söylediğinizi bir düşünün! Biz rotamızı belirledik ve buna sadık kalacağız."

Regin öfkesi ne kadar sıcak olursa o kadar hızlı ve güçlü olacağını biliyordu. Eğer buradan hızla çıkmayı başaramazsa, her şeyi kaybedecekti. Sola doğru bir çalım attı, sonra sağa doğru eğildi ve koşarak onun yanından geçti-

Elbisesini yakalayarak onu geri çekti.

"Aidan, hayır!"

Onu kollarının arasına aldı, yataklarına taşıdı ve kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi. "Bu kadersel ihtiyacı inkâr etmek doğal değil. Bunu biliyorsun.

-Sen de hissediyorsun!"

Kadın kaçamadan, adamın elleri elbisesinin önünü kavradı. Bir kükremeye elbiseyi vücudundan sıyırdı, için için yanan bakışları göğüslerinin üzerinden geçerek seksine kadar indi.

O akılsız duruma geçiyordu, kasları daha da şişiyordu. "Daha önce seni sahiplenmemi istemiştin. Bu artık doğru değil mi?"

"Tabii ki istiyorum, ama henüz değil!"

Botlarını ve pantolonunu yırtarak kadının üzerinde yükseldi. Güçlü şaftı şehvetle kabarıyor, gururlu tepesini nem kaplıyordu.

Ham erkek. İradesi dışında, bacaklarının arasındaki et nemlendi, göğüsleri ağırlaştı.

Ayının ruhu onun içinde ne zaman canlansa, kadın karşılık veriyordu - sanki adam canavarının bir kısmını ona aktarmış, damgalamış gibi.

Çünkü bir kez yükseldiğinde, onun çağrısına cevap vermek için çaresiz kaldı.

Şimdi artan ihtiyacıyla savaşıyordu. "Hayır! Yapma bunu!" Adamın göğsünü yumrukladı ama bu haldeyken onun gücüyle boy ölçüşemezdi. Adam onun bileklerini yakaladı ve kolayca başının üzerine sabitledi.

"Aidan, yalvarıyorum, sadece bekle-" Adam başını göğüslerinden birine eğip dudakları göğüs ucuna yaklaştığında kelimeler boğazında düğümlendi.

Emerken, parmağı onun çekirdeğine doğru kaydı. "Benim için ıslak," diye homurdandı zirvenin etrafında. Sıcak ağzını diğer göğsüne götürürken ikinci bir parmak daha sokuldu, açgözlü dudaklarıyla emdi, dili dönmeye başladı.

Meme uçları nemli ve zonkluyordu, seksi onun dokunuşuyla titriyordu. "Aidan!"

"Hazırsın, neredeyse geliyorsun." Ama adam parmaklarını kızıdan çekti. Kadın inledi, onlar için dalgalandı.

Kolları hâlâ başının üzerindeyken, vücudunu kendi vücuduyla örttü. "Sen benimsin, Reginleit!" Kalçalarını onun kalçaları arasında salladı.

Onun kalın erkekliğinin nabzının attığını hissetti, ...

Ve tanrılar yardımcısı olsun, kalçalarını eğdi, böylece eve girebildi.

"Benim!" diye kükredi.

"Artık bitti, parlak kızım," dedi Aidan, sesi zevkten kısılmıştı, vücudu sıcaktı ve kızın üzerinde rahatlamıştı. "Geri dönüş yok." Alnını onunkine dayadı.

Gözyaşlarını zor tutuyordu. Son birkaç saat içinde hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir coşku yaşamıştı. Ama şimdi kum saatindeki kumlar akmaya başlamıştı. Geriye sadece bu kadarı kalmıştı. "Pişman mısın savaş lordu?"

"Son birkaç aydır bunu her saat yapmıyordum."

Bir şekilde kendini gülümsemeye zorladı. "Bunu hayatımın en iyi yirmi yılı yapsan iyi edersin."

"Seninle sonsuzluktan vazgeçtiğimi mi sanıyorsun?" Çıplak, iri ve cesur bir şekilde önünde durdu. O kadar güzeldi ki ağlamak istedi. "O vampirlerden kaçmak için kazandığım kahramanlıkları, çatışmaları bir bilsen. Anlamıyor musun? *Hiçbir şey* beni senden uzak tutamaz! Hiçbir şey bana dokunamaz. Sen benim kadınımsın, *kendimi* şimdiden ölümsüz *hissediyorum*."

Ve tanrılar, öyle *görünüyor*du.

"Wóden benim gibi bir oğlu olduğu için onur duymalı." "Aidan!"

"Onun işaretini taşıyan binlerce savaş kazandığımda beni reddedecek mi?" Dövmeli göğsünü yumrukladı. "Gerekirse onun adına tüm dünyayı kazanacağım!"

Bu savaş lordunun vücudunun gücü. İradesinin gücü. Kılıcının kudreti ... Kendinden o kadar emindi ki kadın bile buna inanmaya başladı. Madem birlikteydiler, neden hiçbir şey yapamıyorlardı?

Ona tekrar katıldı, onu bir kez daha örttü. "Ve beni bekleyeceksin. Bunu senden istemiyorum. Talep ediyorum." Dudakları onunkilere indi, sert öpücüğü reddedilmeyi kabul etmedi.

Ona doğru yükselirken, sonsuza kadar bekleyeceğini biliyordu. Bu erkekle ilgili bir şey onu her zaman kendine çekmiş, büyülemişti. Bunu açıklayamıyordu ama artık bununla savaşmayı bırakmıştı. Aşk ya da değil, bu onun erkeğiydi ve hep öyle kalacaktı. ...

Saatler süren mutlu birleşme, daha fazla hayal edilemez zevk izledi.

Ve daha sonra, bedenleri hâlâ birleşmiş halde uykuya dalmaya başladığında, nasırlı avuçlarıyla yüzünü okşadı, alnına, yanaklarına öpücükler kondurdu. "Sana sonsuzluk sözü veriyorum, Reginleit. Ve her gün seni bir öncekinden daha çok seveceğim-"

Birden gövdesine ateş gibi bir acı saplandı. "Aidan!" Ona bir bıçak mı batmıştı? Nasıl olmuştu? Panik içinde ona doğru itti. Onları ayırırken kan akıyordu.

"Reginleit?" diye ısırdı şaşkınlıkla. Göğsünden bir kılıç ucu çıktı.

"*Aidan!*" diye haykırdı. "*Ah, tanrılar, hayır!*"

Arkasında bir vampir belirdi; suikastçi evlerine kadar iz sürmüş ve Aidan'ı arkadan bıçaklamıştı.

Vampir kılıcını çekip kurtardı ve Regin'in de işini bitirmek için kaldırdı. "Dün aldığın canlar için, vahşi! Savaşların için... şimdi sen ve kadının öleceksiniz!" Kılıcını savurdu; Aidan onu vücuduyla siper ederek darbeyi sırtına aldı.

Vampir bir kez daha saldırmaya hazırlanırken Brandr içeri daldı ve baltasıyla vampirin boynunu yardı. Vampir yere yığıldı.

Brandr Aidan'a bir bakış attı ve dizlerinin üzerine çöktü. "*Hayır, Aidan,*" diye homurdandı. "Şeytan seni takip etmiş olmalı."

Hâlâ onu korumak için mücadele eden Aidan, yırtılmış sırtının üzerine yuvarlandı ve kılıcına uzandı.

Brandr ona vermek için acele etti ama "Başka yok dostum. Rahat ol."

Aidan başını ona çevirdiğinde, şok onu yutmakla tehdit etti. Uyuşmuş bir şekilde onun yanına kıvrılırken bile, zihninde hâlâ çılgılık atıyordu,

Hâlâ bunu yapan şeyi katletmek için yanıp tutuşuyordu.

Aidan'ın güçlü göğsü nefes almak için zorlanıyordu. "Brandr ohalla kazanacak ve sana göz kulak olacak." Arkadaşıyla yüzleşti. "Yemin et."

Sesi titreyen Brandr, "Yemin ederim," dedi.

Rahatlamış görünen Aidan ona döndü. "Seni seviyorum, Reginleit."

Bir hıçkırığı geri yuttu. *Bu gerçekleşiyor olamazdı.* "Ben de seni seviyorum."

"Hayır. Kalbin... hâlâ sana ait." Adam kanlı elini kadının yüzüne doğru kaldırdı ve kadın adamın gözlerindeki görme yetisini kaybettiğini anladı. "Sadece biraz *daha zamana ihtiyacım vardı.*"

Adamın elini iki elinin arasına aldı ve sertçe sıktı. "O zaman *al*, savaş lordu. Daha fazla zaman ayır, bizim için savaş! Çok çabuk iyileşiyorsun, bundan kurtulabilirsin!"

Ama göz kapakları kapandı, nefesleri tıkırdadı. Brandr kederle kükredi.

"*Aidan, bana geri dön.*" Onun için ağladı, gözyaşları tenine döküldü. "Bana geri dön, bana geri dön!"

Nefesleri kesilmeden hemen önce, "*Bir şekilde, aşkım... Seni bulacağım,*" diye yemin etti.

Ve Aidan yaptı.

Regin'i sonsuza dek özleyerek, sonraki bin yıl boyunca tekrar tekrar yeniden doğdu, geçmişini hatırlamadan farklı kılıklarda ve hayatlarda yeniden bedenlendi. Yine de ödünç alınan her yaşam bir öncekinden daha trajik bir şekilde sona erdi.

Kader tarafından birbirine bağlanmış ve lanetlenmiş bir çift aşık.

Bazıları Aidan'ı kibri yüzünden cezalandıranın Wóden olduğunu, tam da Reginleit'i bulup ona olan aşkını hatırladığı anda onu ölüme mahkûm ettiğini söyler.

Bazıları Aidan'ın yılmaz iradesinin zaman zaman Azrail'in hapishanesinden kaçmasını sağlayacak kadar güçlü olduğunu söyler; ama hiç kimse o karanlık tırpandan sonsuza dek kaçamaz.

Bazıları ise Valkyrie'nin öpücüğünün o kadar tatlı olduğunu söyler ki, kalbindeki çılgınca özlemi takip ederek onu sonsuzlukta bulan ölümlüyü büyüler.

Durum her ne olursa olsun, bugün Reginleit bekliyor.

Bugün, Aidan geri dönüyor. ...

*"Kendini mahvetmeden önce kendini kontrol et?" Eğer bunu bir kez daha duyarsam.
-Regin the Radiant, Valkyrie,
şakacı, modern zaman kılıç ustası*

*Tek iyi ölümsüz, ölü bir ölümsüzdür.
-Declan Chase, Tarikat'ın büyücüsü*

BİR

*New Orleans dışında
Günümüz*

Declan Chase, Humvee'sini Val Hall'a, kötü şöhretli bir Valkyrie meclisinin yaşadığı malikâneye giden dolambaçlı bir bataklık yolundan aşağı indirdi.

Hedefim içeride olacak.

Regin the Radiant.

Uykusuzluktan başı yarılmış ve her zamanki gerginliği onu rahatsız etmiş olsa da, görevi için bir miktar heyecan duyuyordu. İki hafta önce onun dosyasını aldığından beri Declan bu dişiyi yakalamak için sabırsızlanıyordu.

Belki de başka hiçbir büyücü bir Valkyrie yakalayamadığı içindir?

Yine de kendine bu geceki hedefin sadece bir başka yakalama, hayatını adadığı ölümlü ordu olan Tarikat'a teslim ettiği bir başka tutsak olacağını hatırlattı.

Uzakta şimşekler çaktığını görünce, kamyonetini gizleyebilecek kadar derin olan çalılıkların arasına girdi. Kontağı kapattıktan sonra, yılların mücadelesinden doğan hızlı bir verimlilikle gece için hazırlandı.

Kılıcını yanına bağladı, sonra çift kılıfındaki tabancaları ve koyu renkli flak ceketindeki ekstra fişekleri kontrol etti. Kamuflaj pantolonunun ceplerini daha fazla fişek doldurdu. Bir silahın bir ölümsüzü öldüremeyeceğinin farkındaydı ama yakın mesafeden gözlerinin arasına sıkılacak zırh delici bir mermi birini yere serebilirdi.

Hassas elektronik aletlerle dolu çantasını açtı ve küçük bir GPS işaret/dinleme cihazı aldı. Böceği dikkatlice başka bir cebe yerleştirdikten sonra telsiz kulaklığını test etti.

Saatin geç olmasına rağmen, bataklık sıcağı yoğundu ve kamyonun kabinine saldırıyordu. Ceketini, alışlagelmiş eldivenleri ve yüksek yakalı gömleğiyle terlemeye başladı. Ter damlaları göğsünden aşağı, gövdesini kaplayan sayısız yara izinin üzerinden süzülüyordu.

Cehennemde geçirdiği zamanın hiç bitmeyen hatırlatıcıları. ...

Bu anıları bastırarak göreve odaklandı. Bu gece kalan iki görevden biriydi. Sonra adasına, mabedine dönebilirdi. *İlacıma* ...

Bu düşünceyle nemli havaya adımını attı ve ardından toprak yolda koşmaya başladı.

Meşe ağaçlarının gölgesi altında, çamurlu çukurlardan geçerek arazinin açık girişine ulaştı: her biri paslanmış bir kapıya menteşeyle tutturulmuş bir çift hırpalanmış taş sütun.

Bir köşeyi döndü ve önündeki manzara karşısında şaşkına dönerek yavaşladı.

Valkyrie'nin antebellum konağı, esintiyle bile kıpırdamayan yoğun bir sisle kaplıydı. Binanın dört bir yanına yıldırımlar düşüyordu; arazide metal paratonerler vardı. Hayaletler malikânenin etrafında uçarak onu davetsiz misafirlere karşı koruyordu.

Yolda sıra sıra lüks arabalar sıralanmıştı. İçeride yüksek sesle müzik çalıyor ve şamatalı kadın kahkahaları duyuluyordu. Aralıklı Valkyrie çığlıkları geceyi deliyordu.

Demek Parlak Regin burada yaşıyordu.

Tarikat, vampirler ve iblisler gibi diğer ölümsüz türleri hakkında pek çok bilgiye sahip olsa da, onun türü hakkında yalnızca temel bilgileri edinmişlerdi.

Valkyrie'lerin uykuya çok az ihtiyacı vardı ve bunun yerine bilinmeyen mistik bir kaynaktan beslenerek yiyip içmiyorlardı. Görünüşleri ve yetenekleri farklı olsa da, hepsi insanüstü güce, hıza ve yenileyici güçlere sahipti.

Declan onun türünü yok etmenin tek bir yolunu biliyordu: kafasını kesmek.

Tarikat Regin hakkında birkaç özel ayrıntı elde etmişti. *Geçmişi: Yaşının bir bin yıldan fazla olduğu düşünülüyor. Tanımlama: 1.80 boyunda, hafif yapılı, küçük pençeleri ve dişleri var. Sivri kulaklar. Bele kadar uzanan sarı saçlar ve kehribar rengi gözler.*

Ama en dikkat çekici özelliği cildi idi. *Işıldayan* bir cilde sahip olduğu iddia edildiği için ona Işıldayan Kişi adı verilmişti.

Dosyada onun net bir fotoğrafı yoktu. Pozlama, olması gereken yerde sadece parlak bir ışık gösteriyordu.

Parlayan bir cilt. Başka bir hilkat garibesi. Yine de sivillerin arasında serbestçe dolaşıyordu.

Halk içindeyken bile sırtında çapraz olarak iki kısa kılıç taşırdı ve olağanüstü bir kılıç ustası olduğu söylenirdi.

Bu yetenek onu bu gece kurtaramayacaktı.

Declan bu ölümsüzün yakalanmasından sorumlu tutulduysa, o zaman Tarikat için bir öncelikti. Bir hedefi yakalamakta hiç başarısız olmamıştı. Şehirde bekleyen, anında harekete geçmeye hazır destek birlikleri vardı.

Başlangıçta buraya saldırmayı, mümkün olduğunca çok hasar ve yıkım yaratmayı düşünmüştü. Ancak içeride başka Valkyrie'ler de vardı ve türleri tek tip dişi olsa da, Lore'daki en güçlü ve en acımasız olanlar arasındaydılar.

Regin zayıf olabilir ama muhtemelen bir arabayı tek başına kaldırabilir.

Bir ekip getirmek askerlerinin hayatını gereksiz yere riske atacaktı ve zaten yakın zamandaki bir yakalamada adamlarını kaybetmişti. Güçlü, yaşlı bir vampir çok az kişinin yapabildiği gibi mücadele etmişti.

Ayrıca Declan'ın evi koruyan Wraithlerle nasıl savaşağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır, Işıldayan Regin soydaşlarından ayrılana kadar bekleyecekti. Sonra saldıracaktı.

Ceketinden böceğı çıkararak araba sırasına yaklaştı. Hangisinin ona ait olduğunu belirlemek yeterince basitti. Kırmızı bir Aston Martin'in üzerindeki *RegRad* plakası her şeyi açıklıyordu.

Dosyasındaki saha notları onu gösterişli, benzersizliğini toplum içinde sergilemeye eğilimli biri olarak tanımlamıştı. Hedef alınmasına şaşmamalı. Tarikat'ın amaçlarından biri de sivillerin içlerinde yaşayan ölümsüz varlıkları keşfetmelerini engellemekti.

Kapıyı yavaşça açtı ve dinleme cihazını sürücü tarafındaki koltuk başlığının altına yerleştirdi. Kulaklığıyla sesi test ettikten sonra kapıyı yavaşça kapattı ve çıkmak için döndü-

Göz ucuyla bir ışık gördü ve ona doğru döndü.

Malikânenin ön pencerelerinden birinden onu ya da en azından yaydığı ışıltıyı gördü.

Gerçekten parlıyor. ...

Ön verandadan yaklaşık iki yüz metre ötedeki bir ağacın arkasında kamufle olarak sessizce içeri girdi. Kadının yüzünü göremiyordu ama arkadan bakınca

kıvrımlıydı. Kalçasını saran, uygunsuz bir şekilde dekolte bir kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan kırmızı bir tişört giymişti.

Gerçekten de siyah deri kılıflı iki kılıç sırtında çaprazlama duruyordu.

Sarı saçları, başının üstünden ve yanlarından dışarı taşan gelişigüzel örgüler halinde örüldüğü yerler hariç, beline kadar uzanıyordu.

Declan onun önden de çekici olacağından şüpheleniyordu; Lorean dişileri genellikle öyleydi. Tüm ölümsüzlerden ama özellikle de dişilerden nefret ederdi. Baştan çıkarıcı görünüşlerini ölümlü erkeklerin duygularını çalmak için bir silah, bir araç olarak kullanırlardı.

Sizi amacınızdan ayıracaklar, sonunuzu getirecekler. Üstü bunu ona kaç kez söylemişti?

Onunla ev arasındaki bir sıra çalı hışırdadı. Pusuda bekleyen başka bir düşman mı? Valkyrie'nin pek çok düşmanı vardı. Ve tehlikenin bu kadar yakında gizlendiğini bilmiyorlardı-

Ön kapılar patlayarak açıldı; bir kadın dışarı fırladı.

Regin.

Keskin bir nefes verdi.

O vahşi örgüler saçlarını yüzünden uzak tutuyor, tüm narin yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Elmacık kemikleri yüksek ve belirgin, burnu dikti. Sarı kaşları canlı kehribar rengi gözlerinin üzerinde birleşiyor ve dolgun dudakları ayrılıyordu.

Saf altın rengi bir ışık yayıyordu.

Bir tanıma hissi kapladı içini. Bir anda, onlarca yıldır katlandığı neredeyse felç edici gerginlik azalmaya başladı. Neden? Nasıl?

İzini sürdükleri ilk doğaüstü güzellik o değildi - Tarikat'ın ada yerleşkesi onlarla doluydu - bu yüzden onun güzelliğine hazırlıklı olduğunu düşünebilirdi. Ama onun *en* güzeli olabileceğinden korkuyordu.

En azından benim için.

"Bir çukur açın, sürtükler!" diye bağırdı Wraithlere, içlerinden birine ... bir saç örgüsü mü fırlattı? Kırmızı cüppeli varlıklar ayrıldığında, kalın topuklu botları tıkırdayarak merdivenlerden aşağı indi.

Çimenlerin üzerinde durdu ve başını eğerek kılıçlarını ölümcül bir zarafetle çekti. Sivri kulaklarından biri görünüyordu ve geceyi tararken açıkça seğiriyordu. Declan'ı görecekti... onu *hissedecekti*.

Tam geri çekilmek üzereydi ki yakındaki çalılar bir kez daha hışırdadı.

Bir saniye bile düşünmeden onların arasına daldı ve orada gizlenen her neyse üzerine atladı. Bir an sonra, bir gulyabaninin kesik başı uçarak dışarı çıktı. Çalışların arasından fırladığında kılıçları çoktan kınına girmişti ve gelişigüzel örgülerinden dallar çıkmıştı. Uzanıp onları hissetti ve omuz silkerek orada bıraktı.

Diğer üç kadın sendeleyerek verandaya çıktıklarında Regin başını kaldırdı ve abartılı bir reverans yaptı. Sarhoşça alkışladılar. Şüphesiz cadılar. Onlar Valkyrie'nin müttefikleri ve azılı sarhoşlardı.

Biri güldü, kendi ayağına takılıp düştü, sonra tekrar güldü.

Regin yüzünü ona dönmek için geri döndü. Cildi daha parlak ve yüz ifadesi daha hareketli bir şekilde gulyabaninin kafasına bir futbol topu gibi vurdu, ardından gözlerini melodramatik bir şekilde gölgeledi. Gulyabani onun çok yukarısında, yakındaki bir bataklığa doğru süzülürken, "Olabilir. Gidebilir. Her. ... Yoluna!"

Bin yaşında olamaz.

Cadılar tekrar tezahürat yaptı.

Bu görevi tamamladıktan sonra kemerindeki kılıfından bir uydu telefonu çıkardı. Bir şeyler yazdı, parmakları o kadar hızlıydı ki bulanıktı, sonra arabasına doğru yürüdü ve içine atladı. Çalıştırdığında motor mırıldandı. Evin önüne yanaştı, kornaya bastı ve camları indirdi.

"Nix!" diye seslendi. "Kaldır kışını ve buraya gel!" Cadılara daha alçak sesle bir şeyler söyledi ve onlar da kahkahalarla uludular. Ama Regin onlardan tarafa döndüğünde rahat sırtışı bozuldu, tavrı değişti.

Tımarhaneden bir başka Valkyrie çıktı, siyah saçlı, boş gözlü, felçli bir yarasaya benzeyen şeyi bir kolunda bebek gibi tutan bir Valkyrie.

Her Şeyi Bilen Nix olmalıydı, güçlü bir kahin. Yirmili yaşlarının ortasında görünmesine rağmen, kayıtlardaki en yaşlı -ve en çılgın- ölümsüzlerden biriydi.

Uzun, dökümlü bir etek, kovboy çizimleri ve üzerinde büyük blok harflerle VALKYRIE yazan ve yüzünü gösteren bir ok bulunan bir tişört giymişti.

Kendilerini gösteriyorlar. Kibir. Tanrım, onlardan nasıl da nefret ediyordu.

O da Wraith'lere bir örgü uzattı -bir çeşit ücret miydi? - sonra arabada Regin'e katıldı ve cadılara bir öpücük gönderdi. İki Valkyrie arabadan indi, arabanın teybinden saçma sapan bir şarkı çalıyordu - tek sözleri "Da-da-da" idi. Müzik eşliğinde başlarını salladılar.

Onlar geçerken, kalbi gümbür gümbür atarak çalıların arasına geri çekildi. Ama siyah saçlı olan döndü ve *rkktc* altın gözleriyle doğrudan ona baktı.

Tam ensesindeki tüyler diken diken olmuğken, kahin ağzını açtı,
Geç kaldın.

Iğıldayan Regin, karanlık tağra yollarında hızla ilerlerken bir dğmanın peğinde olduğunu hissetti.

Ama şu anda ölümüne bir dvğ için *zamanı yoktu*. Regin çok geç olmadan Lucia'ya ulağmalıydı.

Dikiz aynasını düzeltti. "Takip ediliyor muyuz?"

Nix mutlulukla bağını salladı. "Genellikle." Boğtaki eliyle çenesine vurdu. "Bilirsiniz, sevmediğinizi dğnrsnz ama aslında gittiğinde onu zlersiniz."

Regin kız kardeğine kağlarını çatarak baktı ve Nix'in tağıdığı yarasa Bertil'i görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. *Gizli* bir *hayranının* hediyesiydi. "Loreport'a doğru yola ıktığımıza göre, bu gece nereye uacağımı söyleyen iyi olur." Nix'in Lucia hakkındaki son raporu onu Amazon'da gösteriyordu.

"Hmm. Hatırlamalı mıyım?"

"Ben. Lucia ile buluğuyorum. En büyük kbusu Cruach'ı öldürmeye hazırlanıyor." Crom Cruach, insan kurban etme ve yamyamlığın kadim boynuzlu tanrısıydı ve Lucia'yı Valhalla'yı terk etmesi için kandıran canavardı. Her beğ yüz yılda bir, hapishanesinden kaçmaya alığıyordu. Son iki seferinde Lucia -sadık ekrisi Regin'le birlikte- onun şartlı tahliyesini zorla reddetmiğti. "Bu sana bir şey hatırlatıyor mu, Nix?"

Beyazlık.

"Tanrılar, bunun için zamanım yok!" Lucia dığarıda tek bağınaydı; Cruach yükseliyordu. Ve Nix *arayı mı açıyordu?*

"ığlık atma," diye azarladı Nix. "Bertil'in kulaklarını inciteceksin ve ekolokasyon için onlara ihtiyacı var." Yeni evcil hayvanını sevip okėar ve ona George der gibi okėarken, gözleri her zamankinden daha da boğtu. Son zamanlarda geleceğe dair imgelemleri onu hızla etkiliyordu ve bu da ona zarar veriyordu.

Pislikler Lore bahis defterinde Nucking Futs Nix'in bu katılımı kalan akıl sağlığıyla atlatamayacağına dair bahisler oynuyordu. Ve geriye pek bir şey kalmamığtı.

"zlme canım," dedi Nix güven verici bir şekilde.

"Nasıl üzülmeyeyim..." Regin sözünü kesti. "Lanet olası yarasayla konuşuyorsun!"

Pençesiyle karnını gıdıkladı. "Coochy-coo." Regin yarasanın memnuniyetle dudaklarını şapırdatarak onun koluna sokulduğuna yemin etti.

Nix o küçük kanatlı fareyi kanıyla mı besliyordu? "Bu şeylerin Cujos'u yaydığını bilmiyor musun? Kahretsin, Nixie, gittikçe kötüleşıyorsun. Her zamankinden daha da kötü."

Kısa bir süre başını kaldırıp baktı. "Bu adil."

"Uh-huh." Regin vites küçülttü, yola düşmüş bir keseli sıçandan kaçmak için direksiyonu kırdığında lastikler gıcırdadı.

"Peki ya senin kendi çılgınlığın ne olacak Regin? Son zamanlarda çok kötü davranıyorsun. Uyuşturucu büyülerle kafayı buluyor ve kavga çıkarıyorsun. Kendini dışa vuruyorsun ve beni de buna katılmaya davet etmediğin sürece buna bir son vermelisin."

Ayrıca adil. Ama Regin'in başka ne yapması gerekiyordu ki? Bir yıl önce Lucia'yla birlikte öldürülemez Cruach'u sonsuza dek yenmenin bir yolunu bulmak için zorlu bir görev üstlenmişlerdi. Onu sadece hapsetmek yerine. Hayatlarını riske atarak birlikte tüm dünyayı dolaşmışlardı.

Başka bir deyişle, güzel zamanlardı. Ama sonra Lucia'nın kurt adam hayranı Prens Garreth MacRieve onu her yerde takip etmeye, burnunu ait olmadığı yerlere sokmaya başladı. Regin'in çözümü? Ötenazi.

Regin'in çözümüne Lucia'nın çözümü mü? Akşamdan kalmayken onu geride bırakmak.

Geçen yılın gardırobu gibi beni terk etti. Regin'in pençeleri direksiyona saplandı. Birbirimizin yanından hiç ayrılmadığımız bin yıldan sonra. *Ama geçen yılın gardırobu geri dönmeye kararlı.*

"Nix, benden istediğin her şeyi yaparsam Luce'nin nerede olduğunu söyleyeceğine söz vermiştin. Odanı temizledim. Sen yine off-road yaptıktan sonra Bentley'ini dükkâna götürdüm. Ve o küçük serserilerle birlikte Lore'daki kimsesizler yurdunda saatlerimi harcadım." Regin oraya Lorphantage demeye başlamıştı ve bunun kalıcı olacağını tahmin ediyordu. "Yine de yola devam etmem gerek. Yakında döneceğini biliyorsun."

Aidan. Kalp durduran gülümsemesi ve büyük, sahiplenici elleriyle. Viking'ini herhangi bir reenkarnasyonda görmeyi arzulasa da, onu hiç bulamazsa gerçekten dolu dolu bir hayat yaşayabileceğine karar vermişti.

Nix içini çekti. "Onunla birlikte olmanın bir yolunu bulma umudunu gerçekten yitirdiniz mi?"

Regin ona baktı, en ufak bir umut kırıntısı bile hissetmemeye çalışıyordu. "Vazgeçmemen için bir sebep var mı?"

"Sanırım sana tavsiyem 'Git ve çılgını bul ve becer' olmuştu." "Huh. Şey, bakın, bunu denedim ve benim için pek işe yaramadı." "*O zaman son dört kez!*" "Yapamam... Bunu bir daha yapmayacağım." Suçluluk duygusu her reenkarnasyonda daha da kötüleşiyordu. Onun sonuydu, ölüm darbesini kendisi vurabilirdi.

Aidan ilk hayatında kılıç darbesi almış, ikincisinde zehirlenmiş, üçüncüsünde bir gemi kazası sırasında ezilmişti. Dördüncüsünde ise vurulmuştu. Tüm bunlar, o ve reenkarnasyonunun ilk kez sevişmelerinden hemen sonra olmuştu.

"Tabii bana bu sefer işlerin farklı olabileceğini söyleyemezseniz?" Regin ekledi. Kahretsin, sesi daha çaresiz çıkabilir miydi? Ama Nix diğer ölümsüzlere bu gibi konularda yardım etmişti. *Neden bana yardım etmesin?*

"Onunla birlikte olmak için ne yapardın? Neyi feda ederdin?" "Bu laneti bozmak için her şeyi yaparım."

"Hemen hemen mi?" Uzun, gergin anlardan sonra Nix, "Sana söyleyecek bir kararım yok," dedi. Her şeyi önceden göremezdi, her şeyi *bilen biri değildi*. Bunun yerine, kendisine Her Şeyi Bilen lakabı takılmıştı, çünkü öngörülleri üç bin yıldır hiç şaşmadan gerçekleşiyordu.

"Çözüm yok mu?" Regin bir sonraki kırmızı ışıktaki geçmeden önce Nix'in bin yıllık bir lanete cevap vermesini beklemiyordu ama bir umut kırıntısı iyi olurdu.

"Önemli değil," dedi Nix. "Kendini meşgul edecek bir şeyler bulmalısın. Hayatta vampirleri yok etmekten daha fazlası var."

"Doğru. Lucia'yla birlikte kötü yamyam tanrıları yok etmek gibi," dedi Regin, yaptığı geçişle gurur duyarak.

"Her zaman Lucia'ya dönüyorsun. Tüm arkadaşlarına karşı son derece sadıksın - kendi zararına olsa bile."

"Her neyse. Sadakat kötü bir şey değildir."

"Bunun için cennetten ayrıldığın zamandır. Bunun için gösterecek hiçbir şeyiniz olmadığında. Örneğin, bazı bazı sayacınız boş okuyor. Peki ya sizinle çıkmak isteyen o güzel leopar-şekil değiştiren sürüye ne demeli? Çeşitli erkeklerden oluşan bir sürünün faydaları abartılamaz."

Eğer diğer kız kardeşleri -ya da Tanrı korusun, cadı arkadaşları- Regin'in neredeyse iki yüz yıldır sevişmediğini öğrenselerdi, bunu asla unutamazdı. Ama aptal bir aptal gibi, Aidan'a ve onun reenkarnelerine sadık kaldı.

"Mutlu musun, Regin?"

Nix'e sorusunun hak ettiği bakışı attı. "Ben şakacıyım, hatırladın mı? Mutlu-şanslı olan. Kime sorsanız benim en neşeli Valkyrie olduğumu söyleyecektir." Nix'in ifadesini inceledi, bu kez kız kardeşinin gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti. "Neden? Mutlu musun? Her zaman yorgun görünüyorsun." Nix'in çılgık nöbetlerinden ya da ortadan kaybolmalarından, giderek daha da kötüleşen tuhaf tuhaflıklarından bahsetmedi.

"Binlerce varlığın hayatına yön vermekte aktif olarak yer alıyorum. Bu da yüz binleri doğrudan, milyonları dolaylı olarak etkiliyor ve dalgalanma etkisi milyarlara ulaşıyor. Eğer birisi 'Nixie olmak kolay değil' deseydi, ona yalancı demezdim."

Regin, Nix'in nasıl bir baskı altında olabileceğini hiç düşünmemişti. Eğer yarasa onu mutlu ediyor ve sakinleştiriyorsa, o zaman ... *Aileye hoş geldin, Bertil.*

Nix huysuz bir ses tonuyla, "Yine de herkesin konuştuğu tek şey Eski Düşman'ın Lore'da nasıl güç oyunları yaptığı. Onun güç oyunları benimkilerin yanında *çocuk oynacağı kalıyor.*"

Nix gibi, Kadim Düşman Lothaire de İlim'deki en eski ve en güçlü varlıklardan biriydi. Ama vampir saf kötüydü.

Nix burnunu çekti, "Lothaire benden daha akli başında değil."

Regin onu düzeltmek için ağzını açtığı anda, Nix şöyle düzeltti: "*Çok* değil daha akli başında."

"İşte, şimdi." Regin Nix'in omzunu sıvazlamak için uzandı ama yarasa ona tısladı. "Neden biriyle takılmıyorsun, birkaç haftalığına bir erkekle rahat rahat takılmıyorsun? Mike Rowe'la görüşmüyor muydun?"

"O bariton sesli rapscallion'u özlüyorum." Nix içini çekti. "Ama her şeyden önce ben bir kariyer kadınıyım. Oyalanacak vaktim yok."

"Kısa bir tatile çıkabilirsin, biliyor musun? Biraz gezip görebilirsin." *Bu, Nix ile yaptığım en akli başında konuşmalardan biri olabilir.*

"Ben üç bin üç yaşındayım." Nix boş bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. "*Her şeyi gördüm-*" Ayağa kalktı, gözleri çıldırmıştı. "Sincap!"

Aklını başına topla. "Hey, biliyorum, Lucia'yı bulmak için benimle gelebilirsin!"

"Belki de henüz bulunmak istemiyordur. Cruach ile son karşılaşmasından önce seni arayacağını biliyorsun. Şimdilik sana MacRieve ile birlikte olduğunu söyledim."

"*Birlikte* mi? Çünkü başka bir Valkyrie'nin daha bir kurt adamla vakit geçirdiğine inanmak istemiyorum." Lucia'dan çok daha az.

Dünyevi Lykae cinsellik ve eşliğe saygı duyardı; Lucia'nın yay kullanmadaki sihirli becerisi bekârlığa dayanıyordu. Eğer bir erkekle

yatarsa, tekmeýi yerdí.

Skathianlardan kurtulup okçuluğunu sonsuza dek kaybetti. Cruach'la savaşmak için buna ihtiyacı vardı.

MacRieve'den kaçış falan da bu yüzden.

"Reddet ya da kabul et, ben onlara gördüğüm gibi seslenirim," dedi Nix. "Şimdi, Mahalle'de senin için son bir görevim var. Gidip birkaç düşmanı öldürmeni istiyorum. Örnek bir cinayet olsun."

"Örnek cinayet mi? Salı günü olmalı. Ve sen de aksiyona katılmayacak mısın?"

Nix şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Bertil'i kim oturtacak?" Regin inledi.

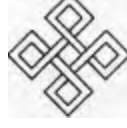
"Ayrıca, Loa'nın voodoo dükkanını ziyaret edeceğim. Aksesuar satışı yapıyor. Her şey gitmeli." Kıs kıs güldü.

"Eğer bunu yaparsam, sonunda Lucia'yı nasıl bulacağımı söyleyecek misin?"

Yarasanın bir başka evcil hayvanı. "Merak etme canım. Bu gece uçacaksın. Söz veriyorum."

"Benimle mi konuşuyorsun yoksa Bertil'le mi? Oh, benimle mi? İyi o zaman." Arabayı daha da hızlandırdı, Quarter'a doğru hızlandı. *Lucia, yoldayım... sadece sıkı tutun.* "Bana kurbanlarımın nerede olduğunu söyle."

İKİ

Ne için geç kalmış? Kahin ne demek istemişti? Declan yarı yarıya Nix'le yüzleşmek istiyordu ama komutanının emriyle Nix'e bulaşmayacaktı.

Bu yüzden şimdilik Valkyrie çiftini takip ederek zamanını bekledi. Humvee'sinin Regin'in spor arabasına ve manyak sürüşüne ayak uydurma şansı olmadığından, konuşmalarını dinlerken -ya da parazitten ne anlayabildiğini- onun aracını takip etti. Sanki bir elektrik alanı röleyi kesmiş gibiydi.

Duydukları Declan'a pek bir anlam ifade etmemişti; çıldırmış insanlardan, yamyamlardan ve kayıp bir kız kardeşten bahsediyordu. Kesin olarak bildiği tek şey Regin'in öldürmek için gönderilmiş ol du ğ u y d u .

Kim değil, nerede değil, sadece neden.

Örnek bir cinayet.

Tarihsel olarak düşmanları vampirler ve bazı iblis türleriydi. Onu kendi türlerinden oluşan bir yuvaya götürebilir.

Mahalleye ulaştığında, Regin'in yarısı caddeye, yarısı kaldırıma park etmiş arabasını hemen fark etti. Üç yüz bin dolarlık bir arabaya hurda muamelesi yapıliyordu. Sırf bu kadar iyi bir arabaya kötü davrandığı için bile kızın ağzını burnunu kırabilirdi.

Birkaç blok öteye park etti, sonra aceleyle kalabalığın içine dalarak ikisini aradı. Birkaç dakika geride kalmasına rağmen, Bourbon Caddesi'nde tek başına yürüyen Regin'le hızla yeniden karşılaştı.

Onu takip etmek kolaydı. Arkasında gevşek çeneli adamlardan oluşan bir iz bıraktı.

Ve sadece parlayan tenine tepki vermiyorlardı. Valkyrie dünya dışı bir duygusallıkla yürüyor, kalçaları o dekolte kotun içinde sallanıyor, dolgun poposu erkeklerin bakışlarını pervaneler gibi üzerine çekiyordu. Bazı erkekler bariz ereksiyonlarını düzeltti ya da öfkeli kız arkadaşlarının tokatladığı yanaklarını ovuşturdu.

Declan onu takip ederken, sanki onun için kıpırdanmaya çalışıyormuş gibi şaftının seğirdiğini bile hissetti - ancak "ilacı" bunu imkânsız kılıyordu.

İğrenç bir detrus tarafından uyandırılmak için mi? Başka hiçbir şey onun ölü, yaralı bedenini baştan çıkaramazken?

Tarikat'taki diğerleri ölümsüzlere yanlış yaratıkların kısaltması olan *miscreates* adını verirken, Declan onlar için kullandıkları en kaba kelime olan *detrus* terimini sık sık kullanırdı.

"En iğrenç iğrençlik" anlamına geliyordu.

Onları böyle görüyordu. Yirmi yıl önce varlıklarından haberdar olduğundan beri onları hep böyle görmüştü. ...

Valkyrie blokları aşarken, birkaç varlık ona yaklaştı. Daha fazla cadı onu kendileriyle dışarı çıkması için ikna etmeye çalıştı. İki sivri kulaklı dişi - muhtemelen daha fazla Valkyrie- kılıçlarını döndürüyor, bir savaşa hazırlanıyor gibi görünüyor ve Regin'i de gelmeye davet ediyorlardı.

Hepsini sırtarak geri çevirdi ve yoluna devam ederken bu sırtış hemen kayboldu.

Daha da fazla varlık ondan kaçındı. Declan onu gördüğünde ters yönde yürüyen iri yarı birkaç erkek fark etti; hepsi de bir tür şapka takıyordu. Hiç şüphesiz behorned iblisler.

Dosyasındaki saha notlarında iblislere karşı çok sert olduğu yazıyordu. Oysa o vampirlerin işini *bitirmişti*.

Cep telefonundan bir şeyler yazmak için durakladığında, adam yakındaki bir binanın arkasına çekildi. Sonra tuhaf bir hüznün ifadesiyle başını kaldırdı. Bu ifade onun parlayan, hareketli yüzüne uymuyor, ölmekte olan bir adamın yüzündeki neşe kadar yabancı görünüyordu.

Telefonunu kemerine geri taktı, sonra beş katlı bir otelin arkasındaki arka sokağa geçti. Hiçbir uyarıda bulunmadan dördüncü kattaki bir balkona sıçradı, çatıya tırmanmadan önce parmaklık boyunca kolayca koştu. Orada onun kenarda kamburlaştığını, avını ararken kulaklarının bir kez daha seğirdiğini gördü.

Mükemmel bir katil.

Tarikat olmasaydı, ölümsüzler muhtemelen dünyaya hükmedecekti.

Son zamanlarda, birkaç tanesi dünya çapında tanınmış insan liderlerine karşı saldırılar düzenlemişti. Komutanı Preston Webb ona şöyle demişti: "Daha ılımlı türler bile bize saldırıyor evlat. Zayıf ateşkesler de bir kenara bırakıldı."

Türler arasında gerçekten bir savaş olacaktı. Her zamanki gibi Webb haklıydı.

-

Declan onu gözden kaybetti. Aceleyle binanın önüne doğru ilerledi, ama onu çatıların hiçbirinde göremedi. Hangi cehennemdeydi? Başını eğerek sokakları bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Uzaktan patlama sesine benzeyen bir ses duydu. Saniyeler sonra kulaklığına destek biriminin liderinden bir çağrı geldi. Declan cevap verdiğinde, diğer uçta bir savaş alanı duydu.

Bağırıyor. Silah sesi. Bu inleyen metal miydi?

"Magister, hedef..."

"Onunla çatışmanız emredilmedi!"

"Efendim, bizi buldu!"

Adamları avdı. Örnek öldürme.

Lanet olsun! Seslere doğru koştu, bir köşeyi döndü. Onu yaklaşık yarım mil ötede, şehir merkezindeki nehir kenarı rıhtımında gördü.

Oradaki manzaraya benzer bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Üç siyah minibüslerinden biri nehrin kıyısında, ızgarasının üzerine devrilmiş halde duruyordu. İkincisi ise sokakta yan yatmış, boylu boyunca pençe izleriyle oyulmuştu. Öldürülen askerlerin cesetleri etrafına yayılmıştı.

Declan koşmaya başladı ama o saldırmadan önce ona ulaşamadı, kılıçlarını bir kasırga gibi savurarak akıl almaz bir hızla adamları doğradı.

Bir düzine asker daha lazer benzeri şarjörleriyle ona ateş açmıştı. Ama bu güçlü silahlar onu yavaşlatmıyordu.

Saçları yüzünün her tarafına savrulurken, elektriği aldı ve onu tüketiyor gibi görünüyordu. Dudakları kıvrıldı, kılıçlarını kınlarına geri soktu ve kollarını ardına kadar açtı.

Göz kapakları zevkle kısa süreliğine kapandı.

Koşarken, açıklanamaz bir şekilde tepki olarak ürperdi. Asla olmaması gereken düşünceler, uzun zamandır reddedilen dürtüler ortaya çıktı. ...

"Elinizden gelen bu mu, muthafuckas?" Daha parlak bir şekilde parlayarak sokağı aydınlattı. *"Elektriği severim, sizi aptallar! Bana bir tane daha vurun."*

Yaptılar. Onu içine çekti. Etrafındaki sokak lambaları onun ışıldayan enerjisiyle parlamaya başladı.

"Başka ne var biliyor musun? Ben lanet olası bir kanalıyım." Bir eliyle bir sarsıntı yakaladı ve diğer eliyle onu geri yönlendirdi. Bir askere vurarak onu havaya uçurdu ve anında öldürdü.

Declan'ın içinde öfke patladı. Saklamak için çok uğraştığı gücü ve hızı ön plana çıkıttı. Kaslarına kan pompalandı, düşünceleri karardı. Bir bulanıklık gibi ona doğru yaklaştı, koşarken kılıcını kınından çıkardı.

"Bundan biraz ister misin?" Başka bir askere döndü ve tekrar ateş etti. "Peki ya sen?" Ve tekrar.

Declan onun arkasına geçti ve bir kolunu boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Onun kokusunu içine çekti, vücudunu hissetti, tereddüt etti. *Onu bıçaklayacak, etkisiz hale getirecekti.*

Kadın adamın göğsüne akıl almaz bir güçle saldırdığında, eğitimi devreye girdi ve kılıcını kadının böğrüne saplayarak kılıcı kadının içinde döndürdü.

Yakınına yıldırım düştü. Acıdan nefesi kesildi. Bir ölümsüz için bile zayıflatıcı bir yaraydı.

Dudaklarından kan fokurdadı ve yaradan aktı. Küçük bedeni ona karşı titriyor, ışığı *azaldıkça* teni soğuyordu.

Yanlış! diye bağırdı zihni. O tanıdık gerilim katlanarak her bir kasını düğümleyip neredeyse onu sakat bırakırken baş dönmesi onu vurdu. Sallanarak kılıcını hızla geri çekti.

Adamın desteği olmadan yere yığıldı ve pis sokağın üzerine kıvrıldı. Böğründen kan akarken gözlerini ona dikti. Parlak gümüş rengindeydiler, ısıll ısıldılar. Sarı kirpikleri etraflarında parıldıyor gibiydi. İki damla gözyaşı döküldü.

Yanlış.

Kanlı kılıcının kabzasını sıktı, midesi neredeyse kusana kadar çalkalandı.

"Sen," diye ısırdı. Kadın ona tanıyarak baktı, kaşları ihanet etmiş gibi birbirine yaklaştı. "Bunu ödeyeceksin."

Kalan askerlerden bazıları şaşkınlık içinde değiş tokuşa baktı. Görevini hatırlayan Declan, "Onu paketleyin," diye homurdandı.

İki asker bileklerini arkadan bağlarken yarası yüzünden kendini savunamadı. Çılgılık atmak için bir nefes aldı ama ağzını özel bir bantla kapattılar. Biri kafasına siyah bir çuval geçirmiş, diğeri de sakinleştirici dolu bir şırıngayla üzerine çullanmıştı. Çuvalı üzerine geçirdiklerinde kadın çılginca çırpındı.

Sakinleştiriciyi verdiklerinde, vücudu iki kez seğirdi ve sonra gevşedi. Tamamen savunmasızdı.

Bu yaratık korkunç bir güç sergilemişti. Şimdi ölü gibi yatıyordu.

Adamları onu etkisiz hale getirdikten sonra çalışır durumdaki tek minibüse attılar. Gömleği yukarı kalkmış, Declan'ın açtığı kanlı yarayı ortaya çıkarmıştı.

Neden midesi bulanıyordu? Elini saçlarında gezdirdi, sonra alnını sıktı. Kafatası yarılıyormuş gibi hissetti.

Binlerce kez saldırmış, Tarikat'ın yerleşkesine geri götürülmek üzere düşman toplamıştı. Bunda farklı olan neydi?

"Magister?" dedi bir asker. "İyi misiniz efendim?"

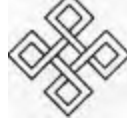
Declan tutsaklarına baktı, sonra eldivenli ellerine baktı ve nasıl titrediklerini fark etti. *Hayır, ben iyi değilim!* Onu kaçırdığında neredeyse ellerinin çıplak olmasını dileyecekti. Uzun zaman sonra bir kadının etini hissetmek...

Onu bıçaklarken bile ona dokunmak için can atıyordu.

Hasta.

Declan askere baktı. Soğukkanlılıkla, "Elbette **i y i y i m** , " derken, "*Bir deli tarafından yönetiliyorlar,*" diye düşündü.

ÜÇ

Nakliye uçağının kabininde, Declan yatağa doğru süründü, son duşundan sonra sadece kısmen kurulandı. Havluyu kalçalarının etrafından sıyırdı ve köpük yatağa uzandı. Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak göz kapakları acıyana kadar ovuşturdu.

Yorgunluğu şaşırtıcı değildi. Yeteneklerini ne zaman serbest bıraksa, akut bitkinlik yaşıyordu, bu da onları azaltmak için ilaç almasının nedenlerinden biriydi. Ayrıca, bu av gezilerinde nadiren uyurdu.

Valkyrie'den sadece saatler sonra, o ve kalan adamları tekrar yola çıkmış ve kolayca ele geçirilebilecek bir cadıyı yakalamışlardı. Şimdi, nihayet, eve dönebilirdi.

Kendinden geçmiş olmalıydı ama içindeki gerginlik daha da artmıştı. Kendini bildi bileli göğsünde sürekli bir ağrı ve karnını kemiren cezalandırıcı bir endişe hissetmişti. Buna bir de sık sık gördüğü, sırtında bir zebaninin dolaştığı, vücudunun çeliklerle delik deşik edildiği ve bir kadının çılgınlıklarının duyulduğu kâbuslar eklenmişti.

Bu üzücü kayıp duygusu...

Buna *gerginlik diyordu*. Çünkü daha bir delikanlıyken bile, bunun bir gün onu kıracağını biliyordu.

İlaçları işe yaradı ama her gece yapılan iğneler onu tamamen bastıramadı. Çok güçlü, çok yaygın olduğunu kanıtladı.

Şu anda çok yorucuydu ve seyahat stoğunu dün tüketmişti. İzole edilmiş varış noktalarından hâlâ saatler uzaktaydılar - fırtınalı güney Pasifik'teki gizli bir tesis. Bu da daha fazlasını almasına saatler olduğu anlamına geliyordu.

Declan her zaman bir şeyler enjekte etmenin kaderi olduğunu düşündü.

Yolculuk sarsıcıydı, hava çalkantılıydı. Uçmak umurunda değildi, pilotluk eğitimi almıştı ama bu onun bile midesini bulandırıyordu.

Ya da belki de bu geceki çalışmanın etkisiydi.

Valkyrie'nin gözlerindeki ihanete uğramış bakış onu hâlâ şaşırtıyordu. Ölümsüzleri yakalarken ciddi şekilde yaralanmış, hatta bir keresinde kuşatılmıştı; ama hiçbiri ona tanıyarak bakmamıştı ve sonra... incinmişti. Sanki en ağır sözü bozmuş gibi.

Bir yakalamanın ortasında neredeyse kusacağı hiç olmamıştı.

Boynunda asılı duran lastik kenarlı künyeyi kaldırdı. Birinin arkasına küçük bir madalyon lehimlemişti, eski bir İrlanda şans tılsımıydı. Babası bunu Declan küçük bir çocukken ona almıştı. Böyle zamanlarda Declan başparmağını madalyonun üzerine sürterdi ama hiç şans getirmemişti.

Bu, onun türünün ona nelere mal olduğunu, neler yapabileceklerini hatırlatıyordu.

of.

Valkyrie onun on adamını öldürmüştü.

Yine de kendini kamarasının kapısına bakmaktan alıkoyamadı. O nakliye bölümündeydi. Buradan kolayca ulaşabilirdi.

Bu da ne böyle? Declan neden onu o saniye görmezse ölecekmiş gibi hissetti?

Kadının yüzündeki o coşku ifadesini ve ona nasıl karşılık verdiğini hatırladı. O andaki düşüncelerini hatırladı ve aklına gelen fikirlerden utandı.

O parlayan tene dokunmak, onun tarafından yakılmak...

Onu kollarının arasına aldığı anda neredeyse inleyecekti. Bu, yıllardır vücudunun bir kadınınkine en çok dokunduğu andı. Kokusu ve kıvrımları onu baştan çıkarmıştı.

Ama sonunda eğitimi ağır bastı ve onu bıçakladı.

Yatağın yanına uzandı ve her zaman yakınında tuttuğu kılıcını aldı. Kınından çıkardı ve kabinin loş ışığında ileri geri çevirdi. Kılıcın kabzasının yanında hâlâ kızıl lekeler vardı.

Ne kadar kan döktüğünü. Ölümsüz kanı.

Daha iki gece önce, sessiz bir veba gibi, bitmek bilmeyen ömrü boyunca binlerce insanı öldürmüş olan eski bir vampiri yakalamak için kullanmıştı.

Preston Webb, Declan'a Tarikat'a kabul töreni için bıçağı vermiş ve ona "Ailen gurur duyardı evlat," demişti.

Gözlerimin önünde detrus yaratıkları tarafından işkence edilmeselerdi. Tam yanımda...

Hayatta kalmamaları en iyisiydi. Yoksa onlar da Declan gibi kafadan kontak olurlardı. Peki ya kardeşi Colm? On beş yaşındayken boğazı kesilen?

Colm şanslı oldu.

Declan içten içe sarsılarak kılıcı kınına soktu. *Neden şimdi o geceyi düşünüyorum?* O anıları derinlere gömmüştü; ilaçları onları orada tutmaya yardım etmişti.

Aylardır dozlarını iki katına çıkarmayı düşünüyordu. Artık zamanının geldiğine karar verdi. Bu da adaya döndüğünde "itici "sini görmesi gerektiği anlamına geliyordu. Şimdilik beklemekten başka bir şey yapamazdı.

Kapıya bir bakış daha ...

Regin uyandığında elleri ve ağzı bağlıydı, başında bir başlık vardı ve vücudu bir tür sedyeye bağlanmıştı. Bir uçakta olduğunu anlayabiliyordu, kilometrelerce altlarındaki tuzlu suyun kokusunu alabiliyordu.

Bu gece daha kötü olabilir mi?

Anılar bilincine hücum etti: Gölgele adamlar onu elektrikle vuruyordu... söz konusu elektrikten duyduğu mutluluk... esrarengiz bir hıza sahip iri bir erkek onu alt ediyordu. ...

Onu yan tarafından mı bıçaklamıştı? Hala orada zonklayan acı yarasını doğruluyordu-

Ah, tanrılar! O Aidan'dı, bir kez daha geri döndü.

Çıldırılmış gibi hissediyor, neredeyse histerik bir şekilde gülüyordu. Bu gecenin daha kötü olamayacağını mı düşünmüştü? *Aidan, korkunç bir şekilde ölmeye mi geldin? O zaman ben senin kızınım!*

Ama diğer yaşamlarında ona hiç zarar vermemişti. Eğer gerçekten Aidan'sa, o zaman kesinlikle diğer adamlar kötüydü ve o da buna ayak uydurmak zorundaydı.

Bıçağı bükerek mi?

Çok hızlı ve güçlüydü. Bunda şaşılacak bir şey yok. Her reenkarnasyonunda, kendisi bilmese de bir çılgına dönüşmüştü.

Ne olursa olsun, ondan uzaklaşmak zorundaydı. Bileklerini arkadan bağlayan bağlara karşı zorlandı. Hiçbir şey yoktu. Muhtemelen kırılmaz. Ve o iğne muhtemelen onu zayıflatmıştı.

Zifiri karanlıkta, bağlı bir şekilde burada yatmaya zorlandım.

Regin Zen'e sahip değildi, Nix gibi deli ya da Lucia gibi lazer odaklı değildi. Böyle geçen her saniye, onu bulunduğu yerden daha da uzağa götürüyordu.

olması gereken, çıldırtıcıydı. Nix ona "Bu gece uçacaksın," demişti.
Yuk it up. Bunu ödeyeceksin.

Ama Nix bunu neden yapsın ki? Özellikle de Bourbon Caddesi'nde ayrılımlarından hemen önce Regin'e attığı bombadan sonra: "Cruach bu kez yükseldiğinde kıyameti başlatacak. Dünya üzerindeki her duyarlı varlık, en çok sevdiği kişiyi kurban etme ihtiyacıyla enfekte olacak."

Adamım burada, Nix. Bir kıyametten kaçınma ortağı daha.
Whiskey Tango Foxtrot, kahin-

Bir kapı sesi duyuldu. Sonra ayak sesleri. Yanında biri oturuyordu. Üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu, bunun Aidan olduğunu biliyordu.

Bir sebepten dolayı onu pis bir sokakta öldüren kişi.

Ayağa kalktı, volta attı, sonra bir kez daha oturdu. Hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi ama kadın onun bakışlarının üzerinde gezindiğini biliyordu.

Nefes almayı hatırladığında, "Uyandın mı?" dedi. Derin sesine belli belirsiz bir aksan karışmıştı ama kadın bunu çıkaramadı. Başlığını çıkardı.

Düşük ışığa karşı gözlerini kırıştırdı, adam netleştikçe ayrıntıları fark etti. Yüce tanrılar, adam büyüktü, neredeyse aşık olduğu orijinal savaş lordu kadar uzundu.

Ceketi ve savaş pantolonundan eldivenlerine kadar tamamen siyah giyinmişti. Teni solgundu, alnından aşağıya sarkan ve bir yanağındaki yara izlerini kısmen gizleyen simsiyah saçlarına karşı silikti. Orta yaşlı, muhtemelen otuzlu yaşların üzerindeydi, güçlü bir çenesi, geniş elmacık kemikleri ve Aidan'ın gözleri vardı. Bu yüzde soğuk görünüyorlardı.

Gerçi bu gece kısa bir an için bir çılgının ışığıyla parlamışlardı; sokakta kanlar içinde yataarken fark ettiği bir işaret bu.

Aidan. Bunu hayal etmemişti. Otuz yıldır onun reenkarnasyonunu hissediyordu ve Nix tarafından bir o kadar uzun süredir uyarılıyordu.

"Sana sorularım var, Valkyrie."

Benim de sana vereceklerim var. İç organlarımı neden blenderdan geçirdiğin gibi.

"Onlara doğru cevap verin ve bu gece daha fazla zarar görmeyin."

Bu gece mi? Sonunda başıyla onayladı. Eldivenli bir eliyle ağzına uzandı. Diğer eliyle de horozu kalkmış bir tabancayı şakağına dayadı. "Kurşunun seni öldürmeyeceğini biliyorum. Ama seni susturur. Valkyrie çığlıklarından birini dene, ben de beynine bir kurşun sıkayım."

Kesinlikle rol değil. Harika. Viking'i yanlış gelmişti. Bunun er ya da geç olacağını düşünmüştü. *Merhaba, sonra.*

Geçtiğimiz on yıllar boyunca ondan kaçmak, onun şu anki hayatını bağışlamak için harcadığı tüm çabalar boşunaydı.

Peki onu neden yakalamıştı? Ve yanındaki adamlar kimdi? "Beni anlıyor musun, kadın?"

Kadın tekrar başını salladığında, adam bandı çekip çıkardı ve dudaklarının ateş gibi yanmasına neden oldu. Her saniye daha az korkup daha çok sinirlenerek kötü bir küfür savurdu. Regin'in öfkesinin efsanevi olmasının bir sebebi vardı.

"Kız kardeşin Nix seni takip ettiğimizi nereden biliyordu? Ve neden seni adamlarıma saldırman için gönderdi?"

"Merkez mi?" Arabasına dinleme cihazı yerleştirmiş olmalı! Tam olarak ne duymuştu? "Bilirsin, daha çok bir öneriydi, mesela pirzolayı dene."

Solgun dudakları şeytani bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Daha önce hiç kafandan vuruldun mu? Acısının nasıl olacağını hep merak etmişimdir."

"Yakalandım ve bu canımı acıtıyor," diye dürüstçe cevap verdi. "Bana kim olduğunuzu ve neden yakalandığımı söylerseniz sorularınızı yanıtlayacağım."

Gözleri kısıldı. "Ben Declan Chase."

Adının Declan olduğunu sanıyordu. *Ama uzun sürmedi.*

"Tarikat için çalışıyorum, sizin türünüzle savaş halinde olan ölümlü bir ordu için."

"Onları hiç duymadım." *Boku yedim.* "O zaman beni neden esir aldınız? Neden beni öldürmediniz?" Belki de bir savaş ödülü olacaktı? O zaman tarih tekerrür ederdi. Histerik bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldı. "Zaten benim için geliyordun, değil mi?"

"Yakalanmak için seçildiniz. Ayrıca... benzersiz ölümsüzler üzerinde çalışıyoruz."

Son kısmı söyleme şekliyle ilgili bir şey onu ürpertti. "Deney mi demek istiyorsun?"

"Doğru."

Evet. Berbat. Gözleri kargo ambarında gezindi. Nasıl kaçabilirdi ki? "Ve şimdi beni oraya mı götürüyorsun? Bir hapishaneye mi? Ya da muhtemelen bir laboratuvara?"

"Biz buna *tesis diyoruz*. Şimdi sorularına cevap verin," dedi, aksanı giderek kalınlaşıyordu.

Ya İrlandalı ya da İskoç'tu. Bu Aidan versiyonu Kelt'ti. Daha önce bir Fransız şövalyesi, bir İspanyol korsanı ve bir İngiliz süvarisi olmuştu.

"Nix hemen hemen her şeyi bilir," dedi Regin. "O bir kahin. Aslında, beni nereye götürdüğünüzü çoktan öngördüğüne eminim. Bilmiyorum

neden adamlarınıza saldırmamı istedi?" Tabii *yakalanmamı* planlamadıysa. Nix'i tanıyorsam, muhtemelen tüm bunları Regin ve Aidan arasında ayarladığı bir randevu olarak görüyordu. "Onunlayken genelde sormam."

"Nasıl olsa kendi başımıza keşfedeceğiz." Namlu şakağına daha sert bastırdı. "O zaman söyle bana, adamlarımı öldürmek hoşuna gitti mi?"

Regin gözlerini devirdi. "Tabii ki onları öldürmek hoşuma gitti. *Bizim* bölgemize geldiniz, unuttunuz mu?" *Filtre, Regin!*

"Seni tam burada indirmeliyim." Ağzı bilinçsizce kızın yanağında aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

Adam onu vurmadan önce çılgılık atabilir, uçağın camlarını patlatabilirdi. Bir kazadan sağ kurtulabilir. Aidan'ın işi biterdi.

Şimdi bile ona zarar vermekte tereddüt ediyordu. "Buna ne kadar pişman olacağını sana anlatamam."

"Senin türün benden intikam alacağı için mi?" Dudaklarını bükerek ona zalim bir alaycı bakış fırlattı. "Ve bunu kaç kez duyduğumu sana anlatamam."

Başını iki yana salladı. "Hayır, intikam için değil. Beni incittiğine pişman olacaksın."

"Pişmanlık mı? Senin türünden nefret ediyorum. Seni incitmekten zevk aldım, bir dahaki sefere yapabileceğimi tahmin ediyorum."

Bir kez hatırladığında, yaptıkları onu acıdan dizlerinin üzerine çöktürecekti.

"Neden beni tanıyormuş gibi davrandın?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vermeli? Ne kadar çabuk hatırlarsa, o kadar çabuk ölürdü. Geçmişte, onun hatırlamaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. *Ona söyleyemem.* "Senin başka biri olduğunu sanıyordum." Elinden geldiğince omuz silktiğinde, böğründeki yara taze bir acıyla patladı. Dişlerini sıkarak şöyle dedi: "Madem konuyu açtın, benim türüm intikamını *alacak.* Bunun için sana cehennemi yaşatacaklar."

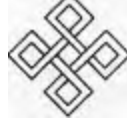
Sanki bir sır veriyormuş gibi eğildi. "O zaman ellerini çabuk tutsalar iyi olur. Çünkü seni sorgulayacağız, muayene edeceğiz ve sonra da kafanı keseceğiz. Merhamet için yalvaracaksın ama ben sana merhamet etmeyeceğim."

Buz gibi bir korku onu ürpertti. "Ne halt ettim ben sana?" diye fısıldadı Regin.

Bandı ağzının üzerine geri itti ve kapüşonu aşağı çekti. Kulağına, "Sen varsın." dedi.

Koluna bir kurşun daha isabet etti ve bilinçsizliği onu bir kez daha ele geçirdi.

DÖRT

Tesise döndüklerinde Declan, baygın mahkûmları Fegley adında şişman, boncuk gözlü bir pislik olan müdüre teslim etti.

Adam Declan'dan nefret ediyordu. Hisler karşılıklıydı.

Fegley mahkûmların işlemlerinden, eşyalarının ve varsa gizli silahlarının alınmasından, resmi kimliklerinin belirlenmesinden ve tasmalanmasından sorumluydu. O çalışırken, araştırma kolundan bir doktor ilk inceleme için biyolojik örnekler alıyor, ardından mahkûm iki muhafaza koğuşuna yayılmış üç yüz hücreden birine naklediliyordu.

"Valkyrie'yi hangi hücreye koyuyorsunuz?" Declan sordu.

"Yetmiş."

"Neden orası?" O hücrede zaten iki mahkûm kalıyordu. Evet, tesis aşırı kalabalıktı ve iki kişi kalıyorlardı ama mahkûmlar genellikle önceden düşünülmüş yerleştirilirdi.

Öyleyse neden Valkyrie'yi dişi bir fey suikastçısı ve yarı katatonik bir erkek buçuklukla birlikte koydunuz?

"Siz yokken başka mahkûmlar da geldi." Fegley omuz silkti. "Webb ona bu emri verdi. Ve ben emirleri sorgulamam," dedi sertçe.

Adama vurmak için uzun zamandır bastırdığı dürtüsünü bastıran Declan, araştırma koğuşuna ve kendi süit odalarına doğru döndü.

Zaman zaman Webb'in mantığını anlamasa da, bir emri sorgulamak ona düşmezdi. Ya da *herhangi bir şeyi sorgulamak*. Webb'in düşmanları hakkında nasıl yeni bilgiler edindiğini öğrenmek için yanıp tutuşsa bile. Ya da bu adanın onların detrus kahinlerinden ve kahinlerinden nasıl saklandığını.

...

Declan süitine ulaştığında, resepsiyon alanı olarak kullandığı yönetici odasının kilidini açtı. Bu odadan, iki koridor

gizli paneller. Biri acil kaçış tüneli olan bir depoya, diğeri de özel odasına açılıyordu. Orada spor salonu, mutfak, çalışma ve uyku alanı ve bitişik bir banyosu olan oldukça büyük, çok katlı bir alanı vardı.

Neredeyse on yıldır bildiği tek ev.

İç odasının içinde eldivenlerini ve ceketini çıkardı. Dünyada sadece iki yerde, harap olmuş tenini saklayan kıyafetlerinden kurtulacak kadar rahat hissediyordu: burada, bu kutsal alanda ve adadaki ıssız ormanlarda.

Yorgun bir nefes vererek kontrol konsolundaki sandalyeye oturdu. Kavisli masanın ve bilgisayar klavyesinin üzerinde doksan altı inçlik bir LCD ekran uzanıyordu. Bu uzun monitörün karşısında, tesisin kameralarından çoklu yayın akışlarını çekebiliyordu.

Bir düğmeye basarak herhangi bir nezarethanedeki kişileri görebilir ve duyabilir, onlara karşı güvenlik önlemleri alabilirdi.

Bu konsoldan tüm üssü yönetebilirdi. Aslında, sık sık yapardı.

Bu askeri tesis bir zamanlar sadece mahkumları korumak ve sorgulamak için kullanılıyordu. Şimdi tesis aynı zamanda özel bir koğuştaki bir araştırma kolunu da barındırıyordu. Bilim adamlarından oluşan bir ekip burada yaşıyor, ölümsüzlerin doğuştan gelen savunmalarını, fiziksel güçlerini ve özellikle de zayıflıklarını araştırıyordu.

Webb on yıl önce üssün kontrolünü Declan'a devretmişti. O zamandan beri Declan'ın hayatı bir rutine girmişti: sabahları anormal gücünü azaltmak için egzersiz yapmak, operasyonları denetlemek, bazı yüksek öncelikli esirleri sorgulamak.

Şimdi, bir yandan akılsızca askeri yemek yerken bir yandan da birikmiş birkaç vakayı gözden geçiriyor ve bir doktorun eve çağırmasını bekliyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra yetmişinci hücreden gelen görüntüyü monitörde öne ve ortaya çekti. Fegley ve bir gardiyan Valkyrie'yi içeride yere atıyorlardı. Hâlâ baygındı ve kafasına torba geçirilmişti.

"Yeni oda arkadaşın, fey," dedi müdür zaten hücrede olan kadın suikastçıya. "O bir Valkyrie. Belki bu mahkûm seninle gerçekten konuşur."

Fey ona yardım etmek için hareket etmedi, sadece soğuk bir kayıtsızlıkla Regin'e baktı.

Tuhaf. Anladığı kadarıyla, fey ve Valkyrie kadim müttefiklerdi. Elbette, suikastçı tamamen fey değildi.

Diğer mahkûm -genç bir buçukluk- kafasını duvara vurmaya devam etti. Çocuk, diğer dört büyücüden biri tarafından buraya gönderilinceye kadar bir detrus olduğunu bilmiyordu, onların varlığından bile haberdar değildi. Görünüşe göre yanlış kıza, bir büyücünün kızına göz koymaktan başka bir suç işlememişti.

Buraya geldikten ve yaşayan, nefes alan canavarları gördükten sonra, çocuk neredeyse katatonik hale gelmişti.

Declan bu varlıklarla ilk kez karşılaştığında henüz on sekiz yaşında bile değildi. O karşılaşmadan sağ çıkmıştı.

Ama sağlam değil. ...

Declan uzun dakikalar boyunca Valkyrie'nin göğsünün eşit şekilde inip kalkmasını izledi. Tişörtü yukarı kalkmış, düz göbeğini ve yarasını ortaya çıkarmıştı. Oradaki deri çoktan kapanmıştı.

Tipik ölümsüz esnekliği. Kaç kere lanetlemişti? Yenilenebilme yetenekleriyle kâbus gibi düşmanlardı.

Başka güçlere sahip olduklarından bahsetmiyorum bile. Vampirlerin ve iblislerin ışınlanması ya da cadıların büyü yapması gibi. Tarikat sayılarını kontrol etmese onları durdurmak mümkün olmazdı.

Parmaklarını masasına vurdu. Valkyrie on cinayetten yeni çıkmıştı ama yine de onu merak ediyor, dosyasındaki sınırlı ayrıntılardan daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Neyim var benim? Yakalamak için gönderildiği tüm ölümsüzler arasında Declan ondan en çok nefret eden kişi olabilirdi; ne olduğunu göstermekten, adamlarını öldürmekten gurur duyduğu için.

Ve Declan'ın meraklı olmaması *gerekiyordu*; sadece emirlere göre hareket etmesi gerekiyordu. Yaklaşık yirmi yıl boyunca emirleri yerine getirmiş, Tarikat'ın kullandığı silah olmuştu.

Hayatından memnun değildi, ama en azından amaç duygusu gerginlikle savaşıyordu. Her şeyini Webb'e borçluydu -hayatını, kariyerini, hâlâ sahip olduğu akıl sağlığını.

Birisi iç odalarını zil çaldı. Sadece üç kişi buna cesaret edebilirdi: Eski bir komando ve sağ kolu olan Calder Vincente, seyrek ziyaretlerine gelen Webb ve mahkûm araştırmalarından sorumlu doktor Dr. Kelli Dixon.

Dış koridorun videosuna baktı. Dixon, elinde tanıdık bir metal çantayla.

Her ne kadar sadece Valkyrie'yi gözlemlemek istese de -uyandığında ve durumunu anladığında vereceği tepkinin tadını çıkarmak için- doktorla işi vardı. Eldivenlerini giydi ve onu içeri çağırdı.

İçeri girdi, gülümsemesi yaltaklanıyordu. O da bundan nefret ediyordu. Dixon bazen onun liseli hayranları gibi davranıyordu. Kızın ondan etkilendiğini biliyordu ama nedense kadınlar genelde etkilenirdi. Onlara ne kadar soğuk davranırsa, onu o kadar arzuluyorlarmış gibi görünüyordu.

Yine de Dixon'ın onu cezbedecek herhangi bir yönü olsaydı bile -görünüşü unutulabilir, vücudu tahta gibiydi- daha fazlasının neden imkânsız olduğunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Onun kendisine oturmasını söylemesini bekledi. Odasının bu köşesindeki tek yer yatağı olduğu için oturmadı.

"Yolculuğunuz nasıldı?"

"Av boldu."

"Biz de öyle duyduk." Büyük gözlüklerini burnunun üzerine itti ve ona bir doktorun değerlendirci bakışını attı. "Yorgun görünüyorsunuz. Uyuyabildiniz mi?"

"Önümüzdeki hafta arayı kapatırım." Normalde gecede sadece dört saat uyurdu ama bu avlarda bu süre ikiye düşüyordu. Ve üç avı için uzun hazırlıkları tamamlamak üzere iki haftadır ortalarda yoktu.

"Kalp atış hızınız nasıldı? Çarpıntı var mı? İlacın herhangi bir yan etkisi oldu mu?" Dixon, Declan'ın yıllık muayenelerini yapmaya başladığından beri, on yıldan uzun bir süredir ona iğnelerini temin ediyordu.

Bunca zaman boyunca onun sırlarını saklamış ve ona ilaç vermişti.

"Yan etkisi yok. İki katına çıkmam gerektiğine karar verdim."

Çantayı konsolun üzerine koydu. İçinde iki haftalık şişeler ve şırıngalar, kullanışlı bir doping kiti bulacaktı. "Chase, enjekte ettiğin şey bir atı bile bayıltabilir. Zihnini etkilemeye başlayacak ve potansiyel olarak kalıcı komplikasyonlara yol açacak."

Uzun zamandır, kadının bir noktada karışma bir uyuşturucu eklemeye başladığından ve bunu yavaş yavaş artırdığından şüpheleniyordu. Şimdi bundan emin olduğunu hissediyordu. "O zaman bir tolerans geliştiriyor olmalıyım, çünkü işe yaramıyor."

Vampiri ve hatta Valkyrie'yi yakalarken, o tanıdık öfkeyi yaşamış ve beraberinde alışlagelmiş fiziksel semptomları da getirmişti.

Kalbi patlayacakmış gibi hissederken, düşünceler beynini terk etti. Kasları sanki tüm kanı kaldıramıyormuş gibi seğirdi ve şişti.

onlara pompalıyordu. Güç ve hızında belirgin bir artış yaşayacak, ancak sonrasında yorgunluktan neredeyse güçsüz düşecekti.

Dixon gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıtı. "Seni kendim test etmemiş olsaydım, onlardan biri olduğuna yemin edebilirdim."

"Ben lanet bir detrus değilim."

Bu kaba terim karşısında irkildi.

"Ve beni test ettiniz, *hiçbir şey* bulamadınız," diye hatırlattı ona. Çoğundan daha hızlı iyileşmesine rağmen, hücreleri hâlâ bulaşıcı hastalıklara ve ölüme karşı savunmasızdı. Derisi yara bere içindeydi. Kırılan kemikleri kalsiyumla yeniden şekillenerek iyileşiyordu; bir ölümsüzün kemiği hiç kırılmamış gibi yerine otururdu.

Elbette ona hayvan gibi duyulara sahip olduğunu, karanlıkta görebildiğini ya da bir fısıltıyı yarım kilometre öteden duyabildiğini söyleme ihtiyacı hissetmemişti. "Dixon, *bana* iğne fikriyle gelen sendin. Şimdi geri mi çekiliyorsun?"

"Senin üzerinde yeni çalışmalar yapmam, daha fazla test uygulamam gerekiyor," dedi. "O zaman nihayet bu işin aslını öğrenebiliriz."

Dikkati tekrar Valkyrie'nin üzerindeydi. "Başka test yok. Yeterince deneğin var." Ayrıca, gücünün neden arttığını bildiğinden korkuyordu.

Benim olmayan kan...

"Eğer temel nedeni bulabilirsek," dedi, "o zaman her şeyi sistematik olarak bastırmak zorunda kalmayız."

Bunu daha önce de konuşmuşlardı. Yeteneklerini köreltmenin yanı sıra, aldığı dozlar duygularını ve yemek ya da seks gibi her türlü iştahını da bastırıyordu.

Onun bu yan etkiden dolayı mest olduğuna inanamıyor gibiydi.

"Chase, biz on yıldır arkadaşız."

Bir çeşit. *Seni kullanıyorum*. Onun kaynağıydı, satıcısıydı, ona iki ayda bir zula sağlıyordu.

Bir uyuşturucudan diğerine. *Sadece birkaç sterlin, yalvarıyorum*. Aklından geçenleri bir kenara itti.

Ekranın önündeki konsola yaslandı. "Sen en verimli çağında bir erkeksin. Bunu *özlemiyor musun?*"

Hayır. Hayır, bilmiyordu. Her cinsel karşılaşmada o cezalandırıcı endişeyi yaşamasa bile, vücudu mahvolmuştu.

"Dinle Chase, seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Yarına kadar bekleyemez mi?" Valkyrie kıpırdadı mı?

"Sadece bir saniye sürecek. Bu benim için önemli. Bizim için de," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Bize mi? Ona tehditkâr bir bakış attı, mesajı açıktı: Bu gece benimle uğraşmak istemezsin.

Yüzü kızardı. "Daha sonra konuşabiliriz tabii ki. Biraz dinlenmene izin vereceğim." Neredeyse elini onun omzuna koyacaktı ama ürpertici bir bakışla geri çekildi ve kapıya yöneldi. "Ve eğer ikiye katlamak istersen şimdilik ek şişeler hazırlayacağım. Sadece senin için daha güçlü dozları formüle edene kadar."

Çabuk ol. "Çok iyi, Doktor."

Kapı arkasından kapandığında, Dixon'ın kolay kolay vazgeçirilemeyeceğini anladı. Aptal sürtük ona aşık olduğunu sanıyordu. İçten içe korktuğu bir adamı nasıl isteyebilirdi ki?

Sinirle nefes verdi. Kahretsin, sadece monitörünü izlemek, yeni yakalamasını görmek istiyordu-

Valkyrie heyecanlıydı.

Çünkü ölümcül hücre arkadaşı onu tekmeliyordu.

BEŞ

Neredeyim ben?" Regin uyanmak için mücadele ederek hıçkırarak hıçkırarak mırıldandı. Biri kalçasını mı tekmeliyordu? "Kimsin sen? Burası neden karanlık?"

Bir kadın İngilizcesi ile "Kafandaki çantayı çıkar, seni s e r s e r i " dedi. Aksan.

Çanta. Kaçırılma. Rüya değil. "Beni bir daha tekmeleme," diye uyardı Regin.

Bir sonraki sefer bir çizme kalçasına değdiğinde, elleri onu yakalamak için dışarı fırladı ve sahibi yere dönene kadar döndürdü. Bu hareket Regin'in yan tarafındaki acıdan irkilmesine neden oldu ama ayağa kalkmaya çabalarırken kafasındaki çantayı hızla kap t ı .

Gözleri etrafı taradı. *Bir hücrede miyim?* Yani burası Tarikat'ın tesisi miydi?

Siyah saçlı bir kadın, morumsu gözlerini kısmış, ayağa fırlıyordu. Dar bir kulüp şortu, deri bir yular, yırtık delikli file çoraplar ve Regin'in daha önceden tanıdığı stiletto botlar giymişti. "Seni tanıdım," dedi Regin. "Evet, sen Gölge Natalya'sın. Karanlık fey suikastçısı." Dişinin oniks rengi dudaklarını ve pençelerini hatırladı.

Zehirli pençeleri. Söylentilere göre kanı simsiyahmış. "Ve sen de parlayan Valkyrie'sin."

Geçmişte çekişmeli bir ilişkileri olmuştu. Regin ve kız kardeşleri kıs kıs güler ve Natalya'ya Katil Peri derlerdi. Ta ki onlara zehirli bıçaklar fırlatana kadar. Şimdi Regin savunmaya geçerek kılıçlarına uzanıyordu-

"Sana kılıç yok." Natalya düz ve sapsarı saçlarını geriye savurdu ve pençelerini açarak onun etrafında dolaşmaya başladı.

"Ve senin için fırlatacak hançer yok."

Birbirlerinin etrafında dönerlerken, Regin yönünü bulmaya çalışırken kendi pençelerini alevlendirdi.

Bu küçük hücrenin içinde iki ranza, bir tuvalet ve bir lavabo vardı. Duvarların üçü katı metalden yapılmıştı, ön tarafta ise

kalın cam. Köşede ikinci bir mahkûm vardı, genç bir erkek, belki onlu yaşlarının sonunda. *Ne tür olduğunu bilmiyorum.* Başını metal duvara vuruyordu, gözleri parlıyordu.

Uzun bir koridorun sonunda daha fazla hücre vardı.

Dikkatler Natalya'ya çevrildi. "Senin ölmüş olman gerekmiyor muydu?" İkisi de birbirlerinin zayıflıklarını değerlendirirken Regin sordu. Natalya'nın bakışları yarasının kalıntılarında, Regin'in bakışları ise Natalya'nın taktığı tuhaf yakada gezindi.

Regin onun boynuna uzandı. Ne- *Ben de mi?* Metal bandı çekiştirdi ama kıramadı.

"Ölmedi," dedi Natalya. "Sadece istemsiz bir ara verildi."

"Yine mi kavga ediyoruz, yoksa selamlaşırken insanları hep tekmeliyor musun?"

"Senin yöntemin önce saldırıp sonra soru sormak. Benimki de öyle. Bana öyle geliyor ki eğer buradan kaçacaksak böyle bir lüksümüz yok." Ellerini indirdi. "Sanırım güçlerimizi birleştirmemiz gerekebilir."

Normalde Fey ve Valkyrie müttefikti. Ama Natalya karanlık bir feydi - yarı fey efendisi, yarı iblis köle. "Ateşkesi kabul ediyorum ama senin yardımın olsun ya da olmasın buradan kaçacağım," dedi Regin ellerini indirerek.

Onu yavaşlatacak karanlık bir yüke ihtiyacı yoktu. Regin arazinin yapısını, programları ve güvenlik protokollerini öğrenir öğrenmez bir şeyler tasarlayacaktı. "Her halükârda, kız kardeşlerim yakında benim için gelecekler."

"Herkes bunu söyleyip duruyor ama daha önce kimse bir kurtarma operasyonu düzenlemedi. Bu tesisin dışarıdan gizlendiğini düşünüyoruz."

Regin kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Herkesin köşesinde Her Şeyi Bilen Nix yok" dedi. *Gerçi beni buraya koyan Nix olabilir!*

"Görünüşe göre yaşayan en güçlü kâhin yakalanacağınızı önceden haber vermiş olabilir."

"Her şeyi bir sebep için yapıyor," diye yanıtladı Regin dürüstçe. Onun her başıboş bakışı ya da sıra dışı Nixism'i geleceği şekillendirmede çok önemli olabilirdi. Ancak bu alametleri deşifre etmek Regin'in sahip olduğundan daha fazla sabır gerektiriyordu.

"İhtiyacınız olan bilgiye sahibim," dedi Natalya. "Ölümsüzlerin hücreden hücreye aktarılan bir dedikodu ağı var. Burada bulunduğum iki hafta içinde burası hakkında çok şey öğrendim. Ve bizi tutsak edenler hakkında. Örneğin, büyücünün seni bizzat indirdiğini biliyorum."

"Magister?"

"Declan Chase. Uzun boylu, solgun yüzlü, ruhsuz gözlü."

"Tamamen ruhsuz." Bu sefer. "Nereden bildin?" Regin yukarıda, içerideki her şeyi yakalamak için yerleştirilmiş bir kamera gördü. Eminim şu anda onu izliyordur. *Ürkütücü.*

"Çünkü seni böğründen bıçakladı. Blademan olarak da bilinir. Tarikat bazen bizi taramalarda yakalar, bazen de özellikle hedef alır. Görünüşe göre sen de büyücünün alışveriş listesindeymişsin."

"Ve magister *sorumlu* anlamına mı geliyor?" Harika. Aidan bu ölümlülerin patronuydu -ölümsüzleri kışkırtacak kadar deli olanların.

"Bir büyücünün bir komutanın bir adım altında olduğuna inanıyorum."

Arkalarında, genç adamın kafa vuruşunun temposu arttı. "Uh, bana onun dramının ne olduğunu söylemek ister misin?"

Yakışıklı ve siyah saçlıydı, bir atlet gibi yapılıydı ama on yedi ya da on sekiz yaşından fazla olamazdı. Lisede giydiği futbol tişörtü, yırtık kot pantolonu ve yıpranmış kovboy çizmeleriyle rahatsız edici derecede insani görünüyordu. "Çünkü bunun çabuk eskiyeceğini görebiliyorum." Sağ şakağındaki saçlar kanla keçeleşmişti.

"Dört gün önce onu buraya attıklarından beri böyle. Yemiyor, içmiyor, sadece bakıyor ve vuruyor."

"Nedir o?"

"Bunu çözemiyorum. Boynuzları, sivri kulakları ya da görünüşe göre yemek yeme ihtiyacı yok. Küçük dişleri var ama aynı zamanda bronz bir çizgisi de var."

"*Kontrol ettin mi? Natalya, seni durrrty kaltak.*"

"Hey, onun bir kan emici olup olmadığına karar vermem gerekiyordu. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Gürültüyü duymazdan gelmek için elinden geleni yapan Regin, "Başka kimi esir aldılar?" diye sordu.

"Lore'un kimler kimler listesi."

Regin fey'e yorumunun hak ettiği bakışı attı. "Burada *olmamın* da kanıtladığı gibi."

"Sentor kralı Volós ve Lykae Uilleam MacRieve birkaç haftadır buradalar. Carrow Graie'yi sizden hemen önce getirdiler."

Carrow mu? Regin cadıyla iyi arkadaştı. *Bütün bunlardan benim adamım mı sorumlu?*

"Bir sürü hortlakları, Wendigoları ve bazı yüksek güçlü Sorceri'leri var. Çok sayıda succubae ve vampir..."

Regin göz ucuyla, iki muhafızın yüksek bir mahkûmu sürüklediğini gördü. Döndü ve nefesi kesildi.

Eski Düşman Lothaire.

Vampir uyuşturulmuştu, başı sallanıyordu, soluk sarı saçları kanla lekelenmişti. Giysileri açıkça parayla satın alınmıştı - kaslı bacakları deri pantolonla kaplıydı, gömleği zayıf yapısına uyacak şekilde dikilmişti.

Ama gömleğin yan tarafında kanlı bir yarık vardı. Natalya, "*Lothaire'i* Blademan mı indirdi?" diye mırıldandı.

Rus Horde vampiri şeytaniydi. Eğer bu insanlar *onu* yakalayıp zapt edebilirlerse...

Güçlkle başını kaldırdı, kapüşonlu gözleri Regin'e kayd, kızarmış irisleri karardı. Tek kelime etmeden kanlı dişlerini ona doğru uzattı.

O ve muhafızlar geçtikten sonra Regin ısırdı, "*Lothaire'in* yanındaki şu ikisi

... onlar gerçekten *insan mı*? Sanırım sonunda zihin sikmenin ne olduğunu anladım." "Tasmalar. Ölümlüler onlara tork diyor. Bizi zayıflatıyorlar. güçlerini mistik yollarla elde etti."

Regin yine onunkini çekti. "Peki nasıl çıkarıyorsun?"

"Kırılmazlar. Sadece müdür ya da büyücü parmak iziyle kilidi açabilir."

Evet, boku yedim. "Tamam o zaman. İttifak hakkında." Regin kameraya doğru bir bakış fırlattı ve elini ensesinde gezdirdi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu fey'e.

"Neden?"

"Çünkü biraz çalışman gerekebilir." "Çünkü bu dili anlayabilirsin" demek için eski ölümsüz d i l i n e geçti.

Natalya da aynı şekilde cevap verdi, "Biliyorum."

"*Hiç* başarılı bir kaçış olmadı mı?" Regin sordu ama cevabı bildiğinden korkuyordu. Regin'in Tarikat'ı hiç duymamış olmasının bir nedeni vardı.

"Yandaki tilki şekil değiştirici yıllardır burada, *her şeyi* duyuyor, Diğer koğuşlarda bile konuşmalar. Kimse özgür kalamadı."

"Bir yolu olmalı."

"Herhangi bir kıyıdan uzakta ve köpekbalığı dolu sularla çevrili bir adada olduğumuz söyleniyor. Hücreden kaçılmaz, cam kırılmaz. Özgürlük şansınız olması için önce hücreden çıkmanız gerekir. Bizi sadece üç şey için dışarı çıkarıyorlar-işkence, deneyler ve infazlar."

"Sözlerimi unutma, fey. Buradan kaçacağım. Ve eğer beni hızlandırır ve orada tutarsan, seni de yanımda götürürüm."

Natalya siyah pençesiyle çenesine vurdu. "Daha iyi bilmeseydim, elinizde bir kart olduğunu söyledim."

"Belki de biliyorumdur." Regin yaklaşan bir olay hakkında bilgi sahibiydi. Declan Chase'in yakın ölümünü.

ALTI

Ne konuşuyorlar?

Declan, Valkyrie ve fey'in gergin etkileşimini ilgiyle izlemişti. Lore'daki hiyerarşiler ve ittifaklar, kastlarının ve sınıflarının olağan öngörülebilirliği onu büyülemişti.

Ama ilk anlaşmazlıkları geçtikten sonra, birbirleriyle Declan'a tanıdık gelen farklı bir dilde sakince konuşmaya başlamışlardı.

Yıllar boyunca düşmanlarının dillerini öğrenmek için kendi başına çalışmıştı -vampirlerin Rusçası, Lykae'nin Galcesi, çeşitli iblis hükümdarlıklarının kaba İblisçesi- ama bunu anlayamamıştı.

Bir düğmeye tıklayarak, sözlerini çevirmek için bir program başlattı ve yakında her şeyin bir dökümünü alacağından emin oldu.

Giriş geçersiz.

Bu da ne böyle? Programı dili tespit edemedi. Bir teknisyeni aradı. "Yetmişinci hücreden bir çeviri istiyorum. *Hemen.*"

"Bilinen bir dil konuşmuyorlar, efendim."

Declan hayal kırıklığını bastırarak telefonu kapattı. Çok dilli bir fey hakkında hikâyeler duymuştu - bir şekilde tüm dilleri bilen bir elf yaratığı. Onu yakalama listesine aldı.

Telefon çaldı. Webb kişisel hattını arayan tek kişiydi. Declan'ın ne arkadaşı ne de ailesi vardı.

Cevap verdiğinde Webb şöyle dedi: "Tüm yakalamalarınızı tamamladınız! İyi iş, evlat."

Bunca zaman sonra bile Declan bu övgünün tadını çıkarıyordu. Webb'e bir baba rolü verdiğini biliyordu ama Webb de Declan'a bir oğul rolü vermekte aynı derecede hızlı davranmıştı. İkisi de bu savaşta sevdiklerini kaybetmişti. "Teşekkür ederim efendim. Ama hem vampiri hem de Valkyrie'yi ele geçirirken kayıplar verdik."

"Yakalamaların videolarını gördüm. Elbette Lothaire'i yakalamanın kolay olmayacağını biliyorduk. Onun bir yüzüğüne el mi koydunuz?"

"Sade altın bir bant. Kaybedince çok öfkeleni, hatta cinayete daha meyilli oldu." "Mistik güçleri olmalı. Ne işe yaradığını öğren. Peki ya

Valkyrie? Yaklaştığımızı nereden biliyordu?"

"Kahin kız kardeşi onu adamlarıma saldırmaları için gönderdi."

"Bunu Her Şeyi Bilen Nix mi yaptı?" Webb sordu, ses tonu tuhaftı. "Sınav programında parlayan ne zaman?"

Declan ekranındaki rotasyonu yukarı çekti. "Dixon onu gelecek haftaya kadar alamayacak." Tesis mahkûmlarla doluydu ve Declan ne kadar itiraz etse de Webb hâlâ daha fazla mahkûm getirmekte ısrar ediyordu.

"Ondan önce Valkyrie'yi sorgulayın. Doktorlar onunla işlerini bitirmeden önce elde edebildiğiniz kadar bilgi toplayın. Enerjiyi nasıl ürettiğini, nasıl kanallandırdığını keşfetmeliyiz."

"Elektriği yönlendirebildiğini biliyor muydun?" *Bu bilgi bu gece hayatı kurtarabilirdi.*

"Yakalanışını izleyene kadar değil," dedi Webb. "Düşün Declan, yemiyor, içmiyor ama sürekli, kesintisiz güç üretiyor. Yürüyen bir reaktör gibi. Onun enerji kaynağından yararlanmak TEP-C'nin doğasında var olan sınırlamaları çözebilir."

Tarikat'ın şarjörleri ya da taktik elektroşok darbe topları detruslara karşı inanılmaz derecede etkiliydi -en azından Işıldayan Regin dışındakilerin çoğuna karşı- ama ateşleme güçleri sınırlıydı.

"Onu neyin beslediğini keşfedebilirsiniz, bunu kendi türüne karşı kullanabiliriz."
..."

Güçlü yanlarını zayıflıklarına dönüştürmek. Dixon'ın bilim adamlarından oluşan ekibi gerçeğe ulaşmak için Valkyrie'yi ameliyat masasında kesip açacaktı. Ölçülebilir, tekrarlanabilir sonuçlara ihtiyaç duyduklarından, bunu tekrar tekrar yapacaklardı.

Declan monitöre baktı ve şaşkınlıkla kadına baktı.

"Her halükarda, nihayet bir Valkyrie'ye sahip olduğumuza göre, onun türü ve bunu diğerlerinden ayıran özellikler hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmemiz gerekiyor."

Tarikat geçmişte ne zaman bir Valkyrie'yi yakalamaya yaklaşırsa, hedef sanki kendisine haber verilmiş gibi ürküyordu. Muhtemelen Nix the Ever-Knowing tarafından.

Peki Nix neden Regin'in yakalanmasına izin vermişti? Neden ona *geç kaldığını* söyledi?

Webb, "Ve vampirin yüzüğü hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor," dedi. "Yanlış yaratıkları konuşturmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama bana bu cevapları verebileceğinize eminim."

Declan işkence konusunda bir uzman haline gelmiş olsa da, ölümsüzler şaşırtıcı derecede ketumdu, hatta doğal düşmanları hakkında bilgi bile saklıyorlardı. Sonuç almanın tek yolu sevdiklerine ya da eşlerine eziyet etmekti ama Declan'ın ne Valkyrie ne de vampir üzerinde böyle bir kozu vardı.

Önemli değil. Bir şekilde onları kıracaktı. "Evet efendim," dedi dalgınca.

"Oğlum?" Webb içini **ç e k t i**. "Valkyrie için merhamet hissetmiyor musun?"

Bir kadına zarar vermek zorunda kaldığınız için mi?"

Otuz beş yıllık *bir şey* hızla ön plana *çıkmişti*.

"Unutmayın, onların güzelliği bir silahtır. Bu silahı sizin üzerinizde kullanmaktan çekinmeyecektir." Bir duraklama. "Kararlarına gölge düşürdümü? Seni herhangi bir *ş e k i l d e* baştan çıkardı mı?"

Declan homurdandı, "Hayır, efendim!" Tarikat, bir detrusla ilişkiye giren her üyenin zihnini siler ve dışarı atardı. İstem dışı bir giriş bile kişinin hafızasının silinmesi için yeterliydi.

Benim başıma gelmediği sürece.

İki yıl önce bir cadı Declan'ı büyülemiş, yaşadığı her dehşeti ve acıyı yeniden yaşaması için onu lanetlemişti.

Webb, Declan çıldırmadan önce bir karşı lanet bulmuştu.

-Ya da en azından *fark edilir derecede* deliydi. Sonra da komutan bütün olayı örtbas etti.

Yaşlı adam onun için daha kaç kuralı çiğneyecekti? Başka ihlalleri de düzelterek miydi?

Bu gece Declan kollarında bir tutsağın bedenini hissetmenin tadını çıkarmıştı. *Ve ben ... değişiyorum*. Dozları zar zor kontrol edebiliyordu.

Dışarı atın.

Bu fikir karşısında üst dudağında boncuk boncuk terler oluştu. Tarikat Declan'ın sahip olduğu tek şeydi. Onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederdi. "Sonuçları alacağım, efendim."

"Belki önümüzdeki ay ya da daha sonra gelip işleri kontrol ederim. Ufukta bu kadar çok gelişme varken iyi bir zaman olabilir."

"Çok iyi, efendim. Belki o zaman bu mahkumlardan bazılarını ayıklama konusunu konuşabiliriz."

Declan onların zapt edilmesini ya da Tanrı korusun, yaratılmasını istemiyordu. Hepsinin yok edilmesini istiyordu. "Bu tesis kapasitesinin çok üzerinde."

"Bunu oraya gittiğimde konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra Declan Vincente'i çağırdı. Eski komando da en az diğerleri kadar güvenilirli, ama Declan Webb'den başkasına asla tam olarak güvenemezdi.

Birkaç dakika içinde iri yarı muhafız geldi. Declan ilk kez adamın hiç uyuyup uyumadığını merak etmiyordu.

Vincente'e vampirin yüzüğünü koruyan koruyucu kutuyu uzattı. "Bu yüzüğü analiz ettirmeni istiyorum. Metalürji uzmanına mistik özellikleri olup olmadığını test ettir. Her zamanki önlemler, kimse dokunmasın. Ben Lothaire'i sorgulamadan önce geri ver."

Adam başını sallayarak kutuyu aldı ve çıktı.

Webb'in çağrısının verdiği uyarıdan sonra bile Declan Valkyrie'ye bir kez daha bakmak için monitöre döndü. Hücresinde camın önünde yere oturmuş, alnını ve ellerini cama dayamış, sanki kapının her an açılmasını bekliyormuş gibi duruyordu.

Onu böyle görmekten memnuniyet duymak yerine, içindeki o açıklanamaz çatışmadan daha fazla acı çekti.

Ona karşı görevini yapmıştı. Peki bu suçluluk neden? Ağrıyan alnını sıkı.

Neden delirecekmişim gibi hissediyorum? Eğer öyleyse, o zaman uzun zamandır geliyordu.

Her zaman mükemmel bir asker olmadığını, berbat durumda olduğunu biliyordu. Nasıl olmazdı ki? İşkence gördüğü günler onu duygusal olarak bodur ve kirli bırakmıştı. Ama yorucu eğitim rejimleriyle tuhafliklarını ve sapmalarını kontrol ederek lanet olası işini yaptı.

Her gün odasında egzersiz yapıyor, cezalandırıcı bir yoğunlukla ağırlık kaldırıyor, sonra da en az kırk mil koşuyordu - adanın yarısı kadar. Sadece açlığını bastırarak kadar yemek yiyordu.

Kendini zayıflatacak, normal görünmesine yardımcı olacak her şeyi.

Ve yıllarca, iğneleri onu bir otomat haline getirmiş, akılsızca Tarikat'ın gündemini yerine getirmişti. O yıllar hayatının en tatmin edici yılları olmuştu.

Belli ki o duruma geri dönmek için daha güçlü dozlara ihtiyacı vardı. Bu gece iki katına çıkmaya başlayacaktı. Yeni mahkûmunu görmezden gelmesine ve nihayet biraz uyumasına yardımcı olacaktı.

Kararını verdi, kıyafetlerini çıkardı ve çantayı kaptı. Yatağın kenarına oturarak beşiğinden bir iğne çıkardı ve onu kullanarak

iki cam şişenin içindekileri temizleyin.

Dirseğini dizine dayadı ve sağ yumruğunu sıkarak iz bırakan iç kolunu hazırladı.

Aç bir damar çağrıya cevap verdi. *Gerginliği ve acıyı öldür, dinlenmeme izin ver.* Pistona bastı... kalp atışları hızlanırken, nefes alışları yavaşlarken zevkle nefes verdi. Yüksek dozaj şüphelerini doğruladı.

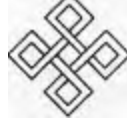
Oh, evet, Dixon yasadışı bir şeyler ekliyordu. Tanrı *onu korusun.*

Gerilimi azaldı, eski savaş yaralarının acısı arkasına yaslanana kadar azaldı ama monitörü görüş alanında tuttu.

Valkyrie'yi izlerken göz kapakları ağırlaştı ve sonunda uykuya daldı.

Ancak beklediği unutuluş yerine, Belfast'ta henüz on yedi yaşındayken hayatının sonsuza dek değiştiği bir geceyi hayal etti.

YEDİ

Declan yatağından sırtüstü yuvarlandı ve yatağının üstündeki çürümeye yüz tutmuş depo tavanına baktı.

Belki bu sefer olmazdı. *İçimdeki o his.*

Göğsüm.

Bekliyorum...

Adını hatırlamadığı kız, "Ah, Dekko, bu harikaydı," diye mırıldandı.

Bullshite.

Üç yıl önce düştüğü keş çetesiyle takılan serseri bir kızdı. Şehirleri affetmezdi. O zamandan beri yarısı ölmüştü. Diğer yarısı da onun gibiydi: bir sonraki vurgun için can atıyor, her şeyi ve herkesi soyuyorlardı.

"Gerçi bir an için," diye mırıldandı, "uzun boylu gelmeyeceksin sanmıştım.

..." Sonra bayıldı.

Declan boş prezervatifini çıkardı. *Ben çekmedim.* Ardından gelecek sefaleti şimdiden tahmin ederek dişlerini gıcırdatmış, bir erkek gibi bitirmeye çabalamıştı. Ama yapamadı.

Ona baktı ve gerginliğinin arttığını hissetti. *Yanlış.* Yanında yanlış kız, yanlış zaman, yanlış yer. Boynunda asılı duran madalyonu ovuşturdu, başparmağını çılgınca üzerinde gezdirdi-

Birden ayağa fırladı ve gün boyunca zorla yedirdiği az miktardaki yemeği bastırmak için yumruğunu ağzına bastırdı. Ürperti onu ele geçirdi, kasları titriyordu.

Ne zaman bir kadınla birlikte olsa böyle hissediyordu.

Hatta bu gerginliği sürekli hissediyordu. Declan ne zaman uyansa, endişesi bir önceki günden daha kötü oluyordu; sanki karnında asit kaynıyor ve kalbinin etrafına dikenli teller dolanıyordu.

Kollarında izler vardı; hala bir ot gibi büyümesine rağmen yemek yiyip yiyemiyordu; kabus nöbetleri onu rahatsız ediyordu.

Kendini bildi bileli, bir şeyler *yapıyor* olması gerektiğine dair çılgınca bir his vardı içinde. Nerede olursa olsun, sanki *başka bir yerde* olması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Ve bu gerginlik onu öldürüyordu.

Seksten sonra daha da güçleniyordu, sanki içinde bir canavar yaşıyordu ve kurtulmak için içini tırmalıyordu. Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen, kadınlardan tamamen vazgeçmeye hazırды.

Şimdilik bu duyguyu bildiği tek yolla uyuşturacaktı. Yerdeki yatağının yanında duran hırpalanmış sandığa doğru uzandı ve hazır duran şırıngayı aldı.

Neden seksten sonra hep farklı hissetmeyi bekliyordu? Daha iyisini bildiği halde?

Çünkü Dekko, bir erkek olarak işinin bittiğini kabul etmeye hazır değilsin.

Elindeki şırınganın ağırlığına kaşlarını çatı. Üç yıldır eroin kullanıyordu ve bunun çok hafif olduğunu biliyordu. Aşağıya bakarken dehşet onu ele geçirdi. Boştu.

Öfkelenerek şırıngayı odanın öbür ucuna fırlattı, sonra da kıza döndü. Kızı iterek uyandırdı ve bağırdı, "Seni lanet orospu! Kaka mı yaptın?" Elindeki tek şey buydu. Daha fazlasını alacak parası yoktu.

Uyandı ve mırıldandı: "Küçük bir şişliğe ihtiyacım vardı-"

"Çık dışarı!" diye kükreyerek onu kışının üstüne itti ve kapıyı suratına çarpmadan önce kıyafetlerini fırlattı.

Duvarı yumrukladı, küflü sıva patladı. Bu gece yine kâbus görecekti. Sırtında bir canavar. Göğsünü kesen yakıcı bir acı. Bir kadının kederli çığlıkları.

O çığlıklar...

Bu rüyalarından kaçınmak, gerginliği uyuşturmak için çaresizce pantolonunu çekip ceketini giydi ve gitmeye hazırlandı. Çıkarken koridordaki sürtüğün yanından geçti ve ona doğru tükürdü.

Yarım saat sonra satıcısına durumunu anlattı: "Sadece birkaç sterlin değerinde. Boku şimdi bana ver, gerekirse annemin mücevherlerinden de biraz çalarım." Gerçekten kendi annesinden çalar mıydı?

Oh, evet. Ama ailesinin evine gidip dönmesi zaman alacaktı.

Karar: "Önce nakit, Dekko."

Declan'ın mücevherleri çitle çevirmek için daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı. Çizikle birlikte buraya dönmesi bir gününü alabilirdi. O kadar vakti yoktu.

"Yalvarıyorum." Kusmak üzereydi. Satıcı açıkça bunun yoksunluktan olduğunu düşünüyordu. *Hayır, daha çok delilikten. Kendisini* bekleyen şeyden kaçınmak için her şeyi yapardı. Her şeyi. Çetesindeki diğerleri almak için vermekte sakınca görmüyordu. Bu düşünceyle, "Size verebileceğim bir şey olmalı," dedi.

Satıcısının gözleri şaşkınlıkla açıldı. Declan Chase'in bunu yutacağını bilmiyordu.

Ben de hissetmemiştim. Bu duygudan daha kötü bir şey olabilir miydi?

"Kıçını gözümün önünden çek, Dekko." Adam sırtına bir tekme atarak onu kapıdan dışarı savurdu.

Declan rahatlayıp rahatlamadığından emin olamadan sokaklara geri döndü.

Denizden ısırıcı bir rüzgâr estiğinde, dişleri takırdayana kadar üşümesi daha da arttı. Umutsuz gözlerle etrafına baktı, ana caddenin hemen dışındaki bir eve girmek istedi ama nereye dönse pencereler parmaklıklarla kaplıydı.

Ailesinin evine doğru yola çıkmaktan başka çaresi yoktu. İşçi sınıfındandılar; annesinin tüm mücevherleri ya annesinden kalmıştı ya da babası tarafından zorlukla kazanılmıştı.

Ama onun benim gibi ihtiyacı olamaz.

Yolculuğuna bir saat kala Declan, papaz yardımcısı olarak görev yaptığı köhne katedralin önünden geçti. On dört yaşındayken, sürekli bağırsak ağrılarını ve gerginliklerini kilise rahibine itiraf etmişti; rahip ona hastalığını kendine saklamasını ve bir meslek bulmasını söylemişti.

Declan onun yerine eroin bulmuştu. Her gün neyle boğuştuğunu bir başkasına asla anlatmamıştı. Kardeşi Colm'a bile. Araları bozulmadan önce bile.

Annesi Declan'ın hırsızlık yaptığı ilk aile üyesi olmayacaktı.

Sabahın üçünde ailesinin yanına vardığında o kadar çok titriyordu ki görüşü bulanıklaşmıştı. Çoktan iki kez kusmuştu, gerginlikle doluydu. *O çığlıklar ...*

Ön kapı açıktı, ev sessizdi. İçeri girdi, hemen mutfığa, dolaplardan birinde bulacağını bildiği viski şişesine gitti. Önümüzdeki birkaç saati atlatmasına yardımcı olabilirdi. Kaldırdı, içti-

Şişeyi indirdi ve karanlığa baktı. Mutfağın karanlık bir köşesinde biri yerde yatıyordu. Kardeşi bayılmış mıydı? "Tanrım, Colm. Daha çok gençsin. Sonun benim gibi mi olsun istiyorsun?" Declan bunun için onun kışını tekmeleyecekti. "Colm?" diye sordu, adımlarını hızlandırarak. "Bu da ne-"

Kardeşinin görmeyen gözleri ardına kadar açılmış, tavana sabitlenmişti. Boğazı omurgasına kadar kesilmişti.

"C-Colm?" diye homurdandı. *Ölmüş müydü?* Biri küçük kardeşini mi öldürmüştü? Aptal aptal baktı, gözleri dolmuştu. Ta ki oturma odasından boğuk çığlıklar duyulana kadar.

Biri benim aileme de zarar veriyor! İçinde tutuşan öfke gözyaşlarını yakıp yok etti. Declan sersemlemiş bir halde ailesinin yatak odasına girdi ve babasının yatağının yanında duran sopayı kaptı.

Oturma odasına girdiğinde, gördüklerini güçlkle kavrayarak duraksadı. Dişleri ve pençeleri olan kırmızı gözlü varlıklar alanı doldurmuştu. Ve bunlar insana benzer vücutları olan yaratıklardı. Diğerleri ise şişkin gözleri ve uzuvları dışarı fırlamış kanatlı canavarlardı.

Kanatlılar yavaşça beslenebilsinler diye anne ve babasının ağzını tıkayıp yere bağlamışlardı. Annesi ve babası hâlâ yaşarken, deforme olmuş ağızları her seferinde bir et şeridini soyup çıkarıyor, tıkaçlarına karşı acı içinde çığlık atıyorlardı.

Aklım başımdan gidecek, bunu yapamam, bunun olduğuna inanamıyorum. Ama Declan tam kalbinin deli gibi çarpmasından bayılacağını düşünürken, canavarlardan birinin kafası da'sından yukarı kalktı ve ağzından kan damladı.

Babamın kanı.

Declan'ı akılsız bir öfke sardı ve onlara saldırdı. Duyabildiği tek şey kalbinin gümürtüsü, körükleri, sopanın kemikle defalarca buluşmasıydı. Bu çılgınca gücün nereden geldiğini bilmiyordu ama metal sopayı kafataslarına çarparak buruşturdu.

Yine de o ne kadar güçlüyse, onlar da o kadar güçlüydü. Onu alt edene kadar gelmeye devam ettiler ve çırpınan bedenini yere sabitlediler. Çırpınırken bile kanatlı bir canavarın iğrenç gözlerinde ürkütücü bir zekâ gördü ve Declan bir an için netleşti.

Colm şanslı oldu. ...

Declan'ın zihni her zamanki gibi o yaratıkların kendisine yaptıklarını yeniden yaşamaya hazır değildi - b a y ı l a n a kadar akıl almaz işkenceler; yirmi

Yıllar sonra, rüyası kolayca geçip gitti ve bilincin bir kez daha içeri sızdığı zamanda devam etti. Ailesinin evinin dışından sesler duymuştu ve sonunda karanlık dalgalandı.

Bağlı bilekleri ve ayak bileklerindeki ısırmacı gerilimin hafıflediğini hissetti, ellerine ve ayaklarına yeniden kan dolaşımı başladığında neredeyse çığlık atacaktı. Ne kadar zaman önce bağlanmıştı?

Günler. ...

Ona yaşayacağını, yardımın burada olduğunu söyleyen bir adamın sesinin farkındaydı. "O şeyler katledildi evlat. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecekler."

"Baba?" Declan, karanlığın onu bir kez daha ele geçirmesinden önce hırıltıyla konuştu.

Bir tür alacakaranlıkta kemiklerinin yerine oturduğunu, sayısız yarası dikilirken derisinin tekrar tekrar delindiğini hissetti.

Uyandığında, bandajlar ve alçılarla kaplı bir hastanedeydi. Yatağının yanında uzun boylu, siyah saçlı bir adam oturuyordu.

"Ben Komutan Webb," dedi, Yanki aksanı belirgindi. "Özel bir hastanedesiniz. Artık güvendesiniz."

Declan hayatını kurtaran adamın sesini tanıdı. Orta yaşlı bir adamdı, saçları kısacık kesilmişti. Askeri üniformaya benzeyen bir şey giymişti ama Declan daha önce hiç böyle bir üniforma görmemişti. "Ne oldu?"

"Eminim şu anda şok halindesinizdir. Doktorlar hayatta kalmana şaşırdılar-"

"Ya benim ailem?" Sesinin kırılmasından nefret ediyordu. "Üzgünüm Declan, ama hepsi öldü."

Biliyordu ama yine de umudunu yitirmemişti. "Beni oradan çıkaran sen miydin?"

"Ekibim ve ben yaptık. Ben Tarikat adında bir organizasyona üyeyim ve bizim işimiz insanları bu yanlış yaratıklardan korumak. Ne yazık ki gözcülerimiz bu sürünün yerini çok geç fark etti."

"Miscreats? Sürü mü?" Declan alnını çimdikledi ve elinin arkasındaki deri bir bandajın altında sıkıca çekilirken yüzünü buruşturdu.

Webb başını salladı. "Miscreations. Onlar ölümsüz varlıklar. Efsane olduğunu düşündüğünüz hemen hemen her şey sokaklarda dolaşıyor. Bazen çeşitli türler ligler halinde bir araya gelir."

Declan'ın dudakları aralandı. Gerçek olmadıklarına dair bir umut da besliyordu. Delirdiğini düşünmüştü. Şimdi biri, otorite sahibi bir adam ona bakıyordu.

gözlerinin gördüklerini doğruladı. Declan'ın zihni bunu isteksizce kabul etti. "Onları sen mi öldürdün?"

"Evet, tam bir imha. Yine, aileniz ve kardeşiniz için çok geç ve..."

Ve sen, adamın söylemesine gerek yoktu.

O canavarların ona, derisine yaptıkları şeyler. *Ağzımdaki kan, bana ait olmayan kan...*

Declan utanç içinde gözlerini kaçırdı, yüzü kızarmıştı. "Onlar... onlar beslendi." "Onlar Neoptera'ydı, içlerinde en kabus gibi olanlarıydı."

"Neden *biz*?" Declan'ın sesi acı doluydu. O ana kadar acının ne olduğunu hiç anlamadığını fark etti. *Soğuktan yanan bir nefret.*

"Anladığımız kadarıyla rastgele seçilmişsiniz. Sırf yapabildikleri için saldırıyorlar. Bazıları sığır gibi insanlarla besleniyor. Bazıları bizimle oynuyor, bize eziyet ediyor," dedi. "Bu yüzden onları avlıyor ve acımadan öldürüyoruz."

Declan bir kez daha onunla yüzleşti, dikkatini tamamen ona vermişti. *Onları avlayabilmek için ...*

"Kendilerine Lorean diyorlar," diye devam etti Webb. "Biz onlara ölü orospu çocukları demeyi seviyoruz." Ceketinin cebini karıştırıp Declan'ın tılsımını çıkardı. "Bunu bulduk. Sizin mi?"

"Evet, bu benim." Deri bir kordondan sarkan ince bir madalyonun üzerinde iki kuş resmi vardı. Babası bunu onun için bir panayırdan almıştı.

Babam öldü.

Declan'ın eli madalyonu kapmak için uzandı, vücudundaki dikişler bir aşağı bir yukarı geriliyordu. Madalyonu avucunun içinde tutarak, "Girmek istiyorum," diye homurdandı.

"Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Ama bu o kadar basit değil. On sekiz yaşında bile değilsin. Belki daha büyük olsaydın, biraz askeri eğitim almış olsaydın-"

"Şimdi." Declan kelimeyi ısırarak söyledi. "Şimdi, lanet olsun!" "Peki ya ilaçlar? Toksin testini okudum."

Declan yine kızardı. "Temizleneceğim."

"Senin için istisna yapsak bile, herkes Tarikat'a kabul edilmiyor. Savaş eğitimi almış olmanız gerekir ve bu çok yorucudur. Rangerlar ve denizciler bize eğitimlerinin bizimkine kıyasla çocuk oyuncağı olduğunu söylediler."

"Umurumda değil."

Webb'in gözleri onunkilere dikilmişti. "Bu şeytanlarla savaşabilmen için seni sertleştirmek üzere her gün acı çekmen gerekecek. Ve her saniye, ölümsüzlerin kökünü kazımak için tek bir amaç, bir saplantı göstermen gerekecekti."

"Bu benim hakkım, Webb. Herkesten daha fazla. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bunun hakkında düşün. Uzun uzun. Çünkü bu canavarlarla savaşmak için evlat, sen de onlardan biri olmalısın. ..."

Declan ayağa fırladı, sıırıslıklam ter içinde uyanıyordu. Ter damlaları göğsünden aşağı, künyesinin yanından, kabarık yara izlerinin üzerinden süzölüyordu.

Ürpererek boynundan beline kadar vücuduna oyulmuş olan yaralara baktı. Daha fazlası sırtını ve her iki kolunu parmaklarına kadar kaplamıştı.

Başını ellerinin arasına aldı. Neoptera onun etini almış ve ona öldürdüklerinin kanını içirmişti. Neden? Ve o gece o kanın ne kadarı kendi kanına bulaşmıştı?

Belki de Declan gücünü ve hızını, artan duyularını bu şekilde kazanmıştı. Belki de ilaçlar bunca zaman değişimini engellemişti. Başka ne açıklayabilirdi ki?

Tanrım, böyle bir şey olmak...

Ağzına bir Glock'un iyileştiremeyeceği bir şey değil, Dekko.

Kalbinin deli gibi çarpmasını kontrol etmek için kendini geriye yaslanmaya zorladı.

Başka bir iğne için çok erkendi.

Yirmi yıl geçti ve ben hala ateş ediyorum.

Ama rüya o kadar gerçekçiydi ki, onu hafızasında olduğundan daha fazla etkilemişti. Tavana baktı, takip eden yılları hatırladı, zihnini şu anda bulunduğu yere gelmek için yaptığı tüm çalışmalara odakladı. ...

Detoksifikasyondan sonra - amansız mide bulantısı ve kemikleri sarsan titremelerle geçen kasvetli bir dönem - ve yaraları için dört ay süren fiziksel rehabilitasyondan sonra, Tarikat onu kendi yerleşkelerine götürmüştü.

Eğitim, Webb'in söz verdiği gibi cezalandırıcı olmuştu. Acı her gün geliyordu ama Declan'ı sertleştirmişti. Onu en çok inciten komutanlar, diğerlerinden daha fazla saygı duyduğu komutanlardı.

Diğer acemilerin "beyin yıkama teknikleri "nden şikâyet ettiklerini duyduğunda Declan, komutanların onlara aşladıklarına karşı çıkan ya da direnen birilerinin olabileceğine hayret etmişti.

Declan'ın beyni nasıl olur da Detrus'tan daha fazla nefret etmesi için yıkanabilirdi?

Declan fiziksel olarak diğer acemilere göre her türlü avantaja sahipti. On yedi yaşında bile daha iri, daha hızlı ve daha güçlüydü. Webb bunu eroine, antrenmanlara, vitaminlere ve diyetle bağlıyordu.

Declan hayatında bir kez olsun başarılı olmuş, hatta gelişmişti.

Silahları, avlanma taktiklerini ve askeri stratejiyi öğrenirken, kendini eğitmeye ve aksanını gizlemeye başlamıştı; düşmanlarının onun hakkında bir şey öğrenmesini istemiyordu.

Geçmişine dair tüm izleri gömdü, böylece hiç kimse onu, işkencecileri kanını ve derisini ağızlarına alıp gülerken ölüm için yalvaran on yedi yaşındaki cahil keşle ilişkilendiremeyecekti.

Declan, Tarikat'a kabul edildikten sonra, kendi ailesini katleden yaratıkların çocuklarını ve atalarını avlamıştı. Yine de bu onu tatmin etmeye yetmemişti. Daha fazlasının izini sürmeyi ve onları yeryüzünden silmeyi takıntı haline getirmişti.

Ve Detrus ne kadar yalvarırsa yalvarsın, o her *zaman* onları yalvartırdı. -Onları katletti. Hiçbir şey onu bu kadar memnun edemezdi.

Ama sonra iki şey değişti.

Yetenekleri çok fark edilir hale gelmişti; Dixon'a atışlarıyla girin.

Webb bu tesisin kontrolünü ona vermiş, Declan'ın sadece öldürmek istediği yaratıkları yakalayıp hapsedmesi için onu görevlendirmişti.

Elbette Declan kendi derinlerdeki ihtiyaçlarını görmezden gelerek emre itaat etmişti. Ne de olsa adam hayatını kurtarmış, sonra da ona bir amaç vermişti.

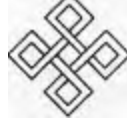
Webb'in onun için yaptıklarını hatırlayan Declan, kendini ve dürtülerini kontrol etmek için daha çok çalışacağına yemin etti.

Benden daha disiplinli bir adam tanımıyorum. Monitöre baktı, ranzalardan birinde parlayan Valkyrie'yi gördü, uzun sarı saçları başının etrafına yayılmıştı. Bir hale gibi.

Bu ilgiyi yok edeceğim.

Gözlerini nefretle kısarak ayağa kalktı ve ekranı kapattı.

SEKİZ

Magister Chase bugün tur atıyor!" diye fısıldadı yan taraftaki şekil değiştiren acilen.

Regin gözlerini devirdi. "Oh, çabuk, saçımı kontrol edeyim." Doğrudan Hücrelerinin cam panelinin yanında, bacaklarını metal duvara dayayarak sırtüstü uzandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. Saçını kontrol etmenin tersi neyse, yapacağı şey oydu.

En alt ranzadan Natalya esnedi ve uykusundan uyandı. Hücrenin arka tarafında, Üç Numaralı Oda Arkadaşı başını duvara vuruyordu. Ya da en azından Natalya'nın oraya sıkıştırdığı cekete.

Wham ... wham ... wham ...

Ve Korku Evi'nde birinci hafta böyle devam ediyor. Regin yerdeki yerinden, günlük şeytani işlerine devam eden şeytani araştırmacılar ve muhafızlar alayını izledi.

Varoluşlarının baş belası Müdür Fegley, günde üç kez yaptığı turların yalnızca ilkinin gerçekleştirmişti. Kendini beğenmiş trol, ölümsüzlerle alay etmeye bayılır, onları şiddete teşvik eder, sonra da güvenlik hücrelerine gaz sıkıdığına gülerdi.

Ve şimdi Chase ortaya çıkıyordu. Güzel.

"Hâlâ kaçış planının üzerinde mi çalışıyorsun?" Natalya sordu. "Burada bir zaman unsuru var, Valkyrie. Yakında bir sınava gireceğim. Ve sen de yüksek öncelikli bir yakalama olduğun için muhtemelen benden önce gideceksin."

Muayene, viviseksiyon için kullanılan bir örtmeceydi. Deneğin bilinci yerindeyken parçalara ayrıldığı yer. Şimdiye kadar iki kurbanın getirildiğini görmüşlerdi, gözleri donuktu, göğüsleri oyulmuş ve et fermuarı gibi zımbalarla bir arada tutulmuştu.

Natalya ona şöyle demişti: "Duyduğuma göre hiç bilmediğin acılar çekiyormuşsun. Nasıl çalıştığını görmek için sinirlerini kesiyorlar ya da koparıyorlarmış. Sen

Kalbinize ulaşmak için göğsünüzü açtıklarında uyanın. Daha sonra kaburgalarınızı tekrar birleştiriyorlar."

Ne yazık ki Regin'in henüz bir kaçış planı yoktu. Kesin olarak bildiği tek şey neydi? Declan Chase hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onu o kadar çok alt etmek istiyordu.

Tüm bu nefret dolu tesisin sorumlusu gerçekten de oydu. Deneylerden işkenceli sorgulamalara kadar tüm operasyonlar onun demir yumruklu kontrolü altındaydı. Kendisinin de işkencede usta olması gerekiyordu.

Pençelerini inceledi. Sadece Blademan'ı düşünmek bile pençelerini saldırganlıkla dikleştirip keskinleştiriyordu. Aidan içinse kıvrılmışlar, bedenini kendi bedenine yakın tutmak için can atıyorlardı.

"Planınızı kitle kaynaklı yapmak ister misiniz?" Natalya sordu. "Geri bildirim toplamak mı? Aslında kaçışlar konusunda biraz deneyimim var."

"Sana haber veririm." Regin'in elinde bir koz *vardı*. Chase onu hatırlarsa yakında ölmüş olacaktı. Ama o hatırlamadan önce canlı canlı öldürülebilir ya da idam edilebilirdi.

Regin bazı mahkûmların burada neden çıldırdığını anlamaya başlamıştı. Kafasını duvara vuran tek mahkûm üçüncü oda arkadaşları değildi. Zaman acı verici bir yavaşlıkta geçiyordu. Duş olmadığı için, bir fahişe banyosu için lavaboya bakıyordu. Yanı tamamen iyileşmişti ama giysileri kurumuş kandan kaskatı kesilmişti.

Regin'in Chase'e olan öfkesi her saniye daha da artıyor, öfkesi *DEFCON REGIN'E* doğru tırmanıyordu.

Natalya eski dilde, "Senin hakkında duyduğum bir şeyi hatırladım. Senin erkekleri uyuşturan bir öpücüğün olması gerekmiyor mu?"

"Herkes öyle diyor." Regin aslında bilmiyordu. Aidan onun dudaklarının uyuşturucu gibi olduğuna yemin etmişti. Ve her reenkarnasyonunda, öpücüğü anılarını tetikliyordu. Dudakları birbirine değdiği anda, geçmişi ona saldırıyordu.

Ama "uyuşturan öpücük" repliği kulağa hoş geliyordu, bu yüzden Regin bununla devam etti.

Natalya, "Fegley ya da Chase'i öpebilir, sonra da bizi serbest bırakması için ona emir verebilirsin!" dedi.

Bu kadar kötü olan neydi? Aynı derecede çekici değillerdi.

Regin'in kulakları seğirdi. "Şeytanlardan birinden bahsediyoruz." Fegley'nin ucuz ortopedik asansörleri gıcırdayarak yaklaşıyordu.

Müdür hücrelerinin dışında belirlediğinde, Regin'in çıplak göbeğine baktı. İğrençti. Ne zaman erkekler ona baksa, Regin de onlara bakma eğilimindeydi. Başını yere eğdi, bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sonunda

Dickie-do'nun ne olduğunu anla. Bağırsaklarınız çükünüzden daha fazla dışarı *çıkıyor*."

Natalya bir elini ağzına götürerek kahkahalarla güldü.

Boncuk gibi gözleri kısıldı ve copunu Regin'in başının hemen yanındaki cama vurdu. Bu da Üç Numaralı Oda Arkadaşı'nın temposunu hızlandırdı. Dişlerini sıktı, öfkesiyle boğuşuyordu.

"Zamanın tükeniyor, Valkyrie." Fegley ciyaklamadan önce bir darbe daha indirdi.

Regin gözlerini kısarak adam gözden kaybolana kadar onu izledi. "Bir gün o küçük domuzcuğu eve kadar ağlatacağım." İç çekerek ayağa kalktı ve çocuğun yanına gitti.

Bu hapisane monotonluğunu bozan tek şey, meraklı mahkûm arkadaşlarını incelemek ve hangi türe ait olduğunu belirlemeye çalışmaktı. Şimdiye kadar onun hakkında sadece üç şey tespit edebilmişti.

Tek bir türün özelliklerine kesin olarak uymadığı için, bir tür melez ya da buçukluk olmalıydı.

Gri atletik tişörtünden Harley High Tigers'ta futbol oynadığı anlaşılıyordu.

Ve kesinlikle sevimliydi.

Boyu 1.80'in üzerindeydi, kaslı bir yapısı vardı. Gözleri mavi benekli ela rengindeydi, kahverengi saçları gür ve dağınıktı.

Regin ilk kez onu sakinleştirmek için garip bir şekilde başını okşadığında, fey kaşlarını kaldırmıştı. Regin de ona anlamlı bir şekilde "Ah, ye beni" diye cevap vermişti.

O gece Natalya saçındaki kanı silmiş, sonra da uyurken ceketiyile üzerini örtmüştü. Ondan sonra, ikisi de onu bir tür evcil kaya gibi görmeye başlamışlardı, neredeyse kendi deniz maymunlarının fiili koruyucuları gibiydiler.

Önünde diz çöken Regin, "O Fegley solucanının seni ele geçirmesine izin verme," diye mırıldandı. Hâlâ önüne bakan çocuk vuruşlarını yavaşlattı. "Orada iyi bir ... türü belirsiz bir erkek var." Regin omzunun üzerinden, "Ona bir isim bulmalıyız," dedi.

"Neden ona Kaplan demiyoruz?" Natalya önerdi.

"Futbol takımı için mi? İyi fikir."

"Pek sayılmaz." Regin'in kaşlarını çatması üzerine Natalya itiraf etti: "Pantolon kaplanı var. Bir bel kuşağı. Başka hiçbir bedensel işlevi olmayabilir,

Ama dün gece uyurken rüyasında amigo kızları görmüş olmalı."

"Nuh-uh."

Natalya sağ elini kaldırdı. "El tanrıçaya." "Büyük kedilerden bahsetmişken. Cougar, o bir *zigot*."

"Onu fark edersem yardım edebilir miyim? Uzun zamandır uygun erkeklerin etrafında bulunmadım."

"Nasıl yani?"

"Yedi Tepe Savaşı'nda rehin alındım."

Regin parmaklarını şıklattı. "Şimdi hatırladım." Feyler ve sentorlar arasındaki o destansı çatışmayı kaçırdığı için çok kızmıştı. Hiçbir şey Regin'in duygularını savaşa davet edilmemek kadar incitemezdi. "Orada öldüğünü duymuştuk."

Natalya başını salladı. "İyi kalpli Kral Volós beni fidye için kaçırmayı planlamıştı ama soysuz olduğumu ve kimsenin ödeme yapmayacağını fark edememişti. Kaçmam on yılını aldı."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Yeğeni -ve kraliyet varisi- beni cariyesi yapmak için hücremden çıkardı. Onu zehirli pençelerimle yakalayıp başını kesene kadar anlayışlı davrandım." Natalya bunu soğukkanlılıkla söyledi ama gözleri titriyordu. Normalde irisleri erik rengindeydi ama duygusallıkla siyah damarlar çatallandı. "Sonunda kaçmıştım. Bir hafta geçmeden bu serseriler tarafından yakalandım. Bu hikâyeden çıkaracağınız ders: Biriyle yatmam lazım." Çocuğa keskin bir bakış attı.

"Senden altı yüz yaş falan daha genç." Regin parmağıyla tavanı işaret etti ve "Hücremizin ahlaki pusulası olmayı reddediyorum! Çoğu hafta sonu ağzıma solunum cihazı gibi takılı bir içki nargilesi taşıyorum. Kaka mizahına bayılıyorum ve hobilerim arasında 'nükleer atık içeren eşek şakaları' ve 'şeytanlara bir şeyler yedirmek' var." Jant kapakları, yangın söndürücüler, pizza kutuları. İblis türlerinin çoğuyla arkadaş olmasına rağmen, geri kalanına acı çektiriyordu.

"Valkyrie, eğer soyulacak bir beşik varsa... Tanrılar, şuna bir *bakın*."

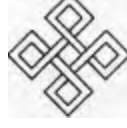
Kuşkusuz iç çekmeye değer. Ama Regin sadece omuz silkti. "Uyanırsa onunla ne yapacaksın? Ben kulaklarımı tıkayıp *la-la-la* diye drone yaparken güvenlik kameralarına porno mu çekeceksin? Ayrıca, henüz tamamen ölümsüz değil. Onu pençelersen ölür."

Natalya pençelerine ters ters baktı.

"Kabul et Nat, bu senin alevli çemberinden asla atlamayacak bir kaplan-
"

Regin, Chase'in yaklaşan ayak seslerini duydu. Onun uzun bacaklı adımlarını, ağır savaş botlarının yankısını tanıdı. "İşte Blademan geliyor.
..."

DOKUZ

Bir sorun mu var, Magister?" Dixon sordu, koridorda ilerleyip yeni mahkûmları değerlendirirken yüzünde yaltaklanan bir ifade vardı.

"Hayır." Sesi kabaydı, cevabı yalandı.

Declan berbat bir gün geçiriyordu ve daha öğlen bile olmamıştı.

Vampirin yüzüğü üzerinde yapılan testlerde bir şey çıkmamıştı; bu da Lothaire'in bu öğleden sonraki sorgusunu daha da kritik hale getiriyordu.

Declan hâlâ Valkyrie'ye duyduğu sinir bozucu hayranlığı bastıramamıştı; hücresi hızla yaklaşıyordu.

Ve başka bir büyücünün tutsaklarının da kendi tesisine doğru yola çıktığını öğrenmişti, gerçi Declan o avdayken getirilenleri incelememişti bile.

Dixon ona son gelenler hakkında bilgi vermeyi teklif etmişti. Dixon ona ek dozları getirdiği ve yakın zamanda *bu* konuyu açmaya cesaret edemeyeceğini düşündüğü için - haklı olarak - kabul etmişti.

Şimdi "efsaneden" daha fazla yaratıkla yeni doldurulmuş hücrelerin önünden geçerken, onların yakalanması ve geçmişleriyle ilgili ayrıntıları aktardı.

Hücrelerden birinde Cerunnolar, yani koç başlı ve yılan vücutlu bilinçli yaratıklar bulunuyordu. Bir diğerinde ise görünmeyen bir Sorceri efendisi tarafından kontrol edilen zombiler olan bir dizi hortlak bulunuyordu.

Bir meleğin boynuzlu şeytani versiyonu olan kanatlı bir Vrekener bile yakalanmıştı.

Declan istemeyerek de olsa bunun fena bir vurgun olmadığını kabul etti, ancak sonuncusu kadar iyi değildi. Bir sonrakiyle *aynı ligde de değil*. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü ölümsüz için bir tuzak hazırlıyordu. Vampir bir iblis.

Uilleam MacRieve'in hücresinin önünden geçtiklerinde Lykae, "Büyücü sen misin?" diye sordu. İskoç aksanı kalındı, gözleri öfkeden mosmordu.

Declan sadece ona baktı. Yarım saatten kısa bir süre içinde Dixon'ın kurt adamı muayene etmesi planlanmıştı. O ve ekibi normal muayeneyi yapacaklardı ama aynı zamanda keskin işitme duyusuna sahip bir yarattığı hareketsiz hale getirmek için tasarlanmış sonik bir silahı da test edeceklerdi.

Güçlü yanları zayıflıklara dönüştürmek.

MacRieve dişlerini gösterdi. "Buradan kurtulduğumda-"

Declan tek kelime etmeden, onu görmezden gelerek yoluna devam etti. İçlerinden birinin "Serbest kaldığımda..." dediği her sefer için bir sterlini olsaydı.

Şu anda olduğumdan daha da zengin olurdum.

Tüm bu ölümsüzler, insanların onları asla zapt edemeyeceğini varsayarak, kibirli bir şekilde yakında kaçacaklarını düşünüyorlardı. Yine de Tarikat'ın yüzyıllar süren tarihi boyunca hiçbiri kaçamamıştı.

Ve Declan'ın gözetimi altında kimse bu mükemmel rekoru kıramayacaktı. O kadar çok güvenlik emniyeti kurmuştu ki komutanlar ve diğer büyücüler onunla alay etmişti. Buna Aşırı Kurulum diyorlardı.

Onların pahalıya mal olan aşırılık olarak gördükleri şeyleri o standart önlemler olarak görüyordu.

Hücrelerin metal duvarları bir metre kalınlığında sağlam çeliklendi. Ön taraftaki cam duvar uzay mekiklerinin ön camlarında kullanılan malzemeden yapılmıştı. Eğer dünya atmosferine yeniden giriş bu camı kıramıyorsa, o zaman torklu bir ölümsüz kesinlikle kıramazdı.

Ancak biri camı kırarsa, hidrolik perdeler -altı ayak kalınlığında çelikten bariyerler- yerine düşerek üç koridorun her birini kapatacaktı. Ve bu perdeler düştüğünde, sadece bir subay tarafından geçersiz kılınan bir kendini imha dizisi devreye girecekti.

Aşırı kalabalıklıkla ilgili endişeleri olsa da, *her türlü ihtimalin planlandığını düşündü.*

"Dikkatin dağınık görünüyor," dedi Dixon. "Bunun nedeni yaklaşan sorgunuz mu?"

"Lothaire birçok vampirden sadece biri olacak," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, bu vampire duyduğu ilgiyi gizleyerek. Tarikat kendi türleri hakkında -kökenleri, zayıflıkları, anormal güçleri- diğer tüm türlerden daha fazla şey bilse de, Lothaire'in bazı yönleri gizemini koruyordu.

Bazı vampirler doğrudan etten kan içtiklerinde anılarını toplayabiliyorlardı. Ve eğer biri beslenirken öldürürse, kurbanının hafızasını gasp edebilir.

fiziksel ve mistik güçleri vardı. Zamanla, yaşlı olanlar pek çok anıdan dolayı çılgına döndü, gözbebekleri kızardı.

Lothaire bu hasat yeteneğine sahipti ve yaşayan en yaşlı vampirlerden biriydi, yine de gözleri tamamen kırmızıya dönmemişti. Her nasılsa kardeşleri kadar çok içmekten kaçınmış, hâlâ sahip olduğu azıcık akıl sağlığına kurnazca tutunmuştu.

Eski Düşman bir anomaliydi. Anomaliler Declan'ı büyülerdi.

Yine de vampir, dengesizlik ve halüsinasyon nöbetleri geçirmesine yetecek kadar anı çalmıştı. Declan onun kendi kendisiyle konuşurken siyah pençelerini bileklerine geçirip kendi kanıyla beslendiğini gözlemlemişti. Diğer zamanlarda ise kırmızı gözleri zekâ ve kurnazlıkla yanıyor gibiydi.

Declan bu öğleden sonra Lothaire'in hangi tarafıyla karşılaşacağını merak ediyordu. Her halükârda, değerli bir rakip bekliyordu. Doğuştan vampirler gibi

Lothaire fiziksel olarak yalan söylemekten acizdi, bu yüzden hileye ve sözlü yanlış yönlendirmeye başvurdular; tüm söylentilere göre, Lothaire bir aldatma ustasıydı.

Önemli değil. *Onu yeneceğim. Tıpkı yarınki sorgusunda Valkyrie'yi alt edeceğim gibi.*

Hücrelerine yaklaştıklarında, Declan'ın derisi farkındalıkla diken diken oldu. Declan çoğunlukla onu görmezden gelmişti - ta ki bu sabah merakı galip gelip monitörde onun hücrelerini açana kadar.

Saçlarını gelişigüzel örüyordu ve bu da bir şekilde onun gözüne hoş geliyordu - gerçi insan bin yıl sonra saç örme konusunda daha ustalaşacağını düşünebilirdi. Koğuşun aşağısındaki bir hücrede kavga çıktığında parmak eklemine ısırılmış, sonra da dramatik bir şekilde "*Hepimiz iyi geçinemez miyiz?*" diye bağırmıştı.

Bunu bir tür oyun olarak mı görüyordu? Declan yarın onunla işini bitirdiğinde, içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacaktı. ...

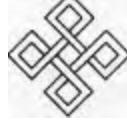
Şimdilik, Valkyrie'yi kafesinde, diğer doğal olmayan varlıklarla birlikte hapsedilmiş olarak görmek, ona yüzünün güzel olabileceğini, ancak yüzeyinin altında hala onlardan biri olduğunu hatırlatacaktı. Bir detrus.

Güzelliği onu daha tehlikeli yapıyordu.

Tarikat ona onların insanlar arasında dolaşan, insanlığa karşı tarifsiz bir kötülükle dolu iğrenç yaratıklar olduğunu öğretmişti... doğal düzenin bir sapkınlığı, ölümsüz sayılarını kontrolsüz bir şekilde yayıyorlardı... insanlığın kökünün kazınması gereken bir bela. ...

Deneyimleri ona farklı bir şey öğretmemişti.

ON

Chase'in yaklaşırken kısık bir sesle y a p t ı ğ ı konuşmayı duyunca, Regin yerdeki alışılagelmiş yerine geri döndü.

Ayak sesleri yaklaşıyor... yaklaşıyor...

Ve sonra ortaya çıktı; solgun, kızgın, bakışları doğrudan ileriye sabitlenmişti. Gözbebekleri büyümüştü - buradaki herkes onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Ve hâlâ aynı siyah deri eldivenleri takıyordu. Söylentilere göre Chase kendisine dokunulmasından nefret ederdi ve eldivenleri de bundan kaçınmak için giyerdi. *Ucube*.

Yanında baş araştırmacı/dissektör Dr. Dixon vardı. Dixon bir kilo adayı olmasa da -atletik bir vücuda ve düzgün yüz hatlarına sahipti- yakışıklı da sayılmazdı. Cansız kahverengi saçları vardı ve büyük boy gözlükleri ancak kendine son derece güvenen bir kadının takabileceğı türdendi.

Chase kadını yarı dinliyor, tek heceli cevaplar veriyor gibiydi; Dixon ise gözle görülür bir şekilde onu arzuluyordu. *Hasta ölümlü iki paralık*.

Regin'in hücresinin çaprazındaki bir hücrede durduklarında, kadının onda ne bulunduğunu anlamaya çalıştı.

Regin kalın kömür karası saçlarının hoş olduğunu ve yüz hatlarının yeterince çekici olduğunu düşünüyordu. Güçlü bir çenesi, belirgin bir çene hattı ve altlarında gölgeli çukurlar bulunan belirgin elmacık kemikleri vardı. Burnu ince ve düzdü.

Geniş omuzlarını gururlu bir askeri duruşla dik tutuyordu ve asker kıyafeti hoş bir şekilde butch-shined savaş botları, omuz yamaları olan siyah bir kazak ve dar kalçalarına ve kaslı bacaklarına oturan kamuflaj pantolonuydu.

Sonuç olarak, sokakta yanından geçse dönüp ona bakabilirdi ama Aidan'ın diğeri görkemli vücut bulmuş hallerine hiç benzemiyordu. Değil

Akli durumundan bahsetmeye bile gerek yok.

Uyuşturulmuş bir ucube işkence uzmanı mı? *Al bakalım, Dixon.*

Natalya eski dilde mırıldandı: "Gözlerini senden kaçırdığı fark ediliyor. Sence neden böyle?"

Regin onun şaşkınlıkla kendisine bakmasını, ona karşı bir çekim hissetmeye başladığını göstermesini beklemişti. Bunun yerine, sanki o hiç var olmamış gibi davrandı.

Bu da onu kızdırdı. O her zaman ilgi odağı olmuştu. Sessiz, ölümcül Lucia bir keresinde ona, Regin'in her zaman gösteriyi çalmasını sevdiğini söylemişti; çünkü bu, Lucia'nın gölgelerde fark edilmeden kalabileceğı anlamına geliyordu.

Genel olarak görmezden gelinmek tuhaf hissettiriyordu, hele de eskiden ona ağaçlara çarpacak kadar sert bakan Aidan'ın vücut bulmuş hali tarafından.

Regin de aynı şekilde cevap vererek, "Chase'in neden böyle davrandığını nereden bileyim?" dedi.

"Uh-huh." Natalya bu işte Regin'in söylediğinden daha fazlası olduğunu açıkça hissediyordu. "Elbette fark etmemişsindir, çünkü sıkı kaslı arka tarafına kadar her yerini incelemekle meşgulsün."

"Sözünü geri al, peri."

"Ah, büyücünün eline bakın. Bir yumruğunu sıktı ve açtı. Nedenini merak ediyorum."

"Sanki umurumda." Sonunda bir tepki!

Tanrım, bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

Valkyrie'nin farkındalığı onu huzursuz ediyordu. Dixon'ın söylediğı herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordu.

Hayal kırıklığını daha da arttırmak için fey ve Valkyrie, tercüme ettirmeyi başaramadığı o dili konuşmaya başlamıştı. Yine de onun hakkında konuştuklarını biliyordu.

O ve doktor yollarına devam ettiklerinde, Valkyrie İngilizce seslendi: "Yo, Dekko, duş almak için kime üflemem gerekiyor?"

Omuzları sertleşti ve neredeyse "Fegley" diye cevap verecekti, ama bir şekilde kendini tuttu ve demir iradesi için bir zafer daha kazanarak yoluna devam etti.

Ancak Valkyrie'nin hücrelerinden çıktıktan sonra Declan kendini hâlâ meşgul buldu. Saatine sahte bir bakış atarak doktora şöyle dedi: "Diğer mahkûmları daha sonra gözden geçireceğiz. Randevunuz yakında başlıyor."

"Hâlâ hastayı nakletmeleri ve hazırlamaları gerekiyor. Ayrıca, henüz çılgına ulaşamadık bile."

"Berserker?" Merakını uyandırmıştı. Valkyrie ve kız kardeşi o ilk gece bir tanesinden bahsetmişti. Tarikat'ın berserkerler hakkında çok az bilgisi vardı, çünkü son derece nadir bulunuyorlardı ve çoğu ölümlüydü.

"Görünüşe göre, diğer yanlış yaratıkların huzurunda yakalanmış. İlim'deki başlıca erkeklerden herhangi biri kadar güçlü ve ölümsüz olarak test edildi."

"Bir ölümsüz mü? O zaman o bir anomali. Hadi onu görelim."

Başka bir kalabalık hücreye yaklaştıklarında, bir mahkûm dikkatini çekti, diğerlerinden ayrı duran iri bir piçti.

Declan'ın bakışlarıyla karşılaştığında çenesi gevşedi ve yeşil gözleri sanki arkalarında bir el feneri parlıyormuş gibi titredi.

Neden beni tanıyormuş gibi bakıyor? Bunu yapan ikinci mahkum. Ve dahası, bu erkek *ona* tanıdık geliyordu.

Hayır, hayır, Declan bu varlıklardan birini asla unutmayacaktı. Kalbi çarpmaya başladı - bu tam olarak doğru değildi. Declan'ın işkence gördüğü gece bu varlık orada mıydı? O bayginken ailesinin oturma odasına mı gelmişti?

Dixon aralarındaki gerginlik karşısında kaşlarını çattı. "Bu Vahşi Savaşçı, Brandr."

"Beni tanımadın, değil mi?" diye sordu erkek. "Güzel. Demek ki hâlâ vaktimiz var." İfadeleri moderndi ama aksanının tuhaf bir tınısı vardı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Regin adında bir Valkyrie yakaladıysan, ondan uzak durmalısın." Gözleri daha da parladı. Belli ki bu onun için çok önemliydi.

Yani Brandr ve Valkyrie birbirlerini tanıyorlar mıydı? Çılgına dönenler çok nadir olduğu için, Regin ve Nix'in bahsettiği kişi o olabilirdi.

Regin'in özlemini çektiği vahşi savaşçı. Declan yumruklarını sıktı. "*Bana* emir vermeyi mi düşünüyorsun?"

"Uyarıma kulak ver, Aidan."

Declan bu isim karşısında gerildi. "Bana ne dedin sen?" "Senin adın, kardeşim."

Declan iri gözlü doktora döndü. "Onu programa koy, Dixon. O dördüncü seviye bir aday."

Ona şaşkın bir bakış attı. Bu, canlı kesimi de içeren en sert deneylerinin bir turu anlamına geliyordu.

Brandr bakışı fark etti. "Ne halt ediyorsun, Aidan?"

"*Şimdi* planlayın." Kadın koşarak uzaklaştığında Declan cama yaklaştı. "Sizin türünüzden pek çok kişiyle karşılaştım ve hangi türden, hangi fraksiyondan ya da ırktan olursa olsun değişmeyen tek bir şey var. Aldatma. Hileyle yaşıyor ve nefes alıyorsunuz. Amacınızı bilmiyorum-"

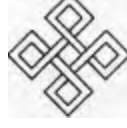
"Amacım sen ve o parlayan Valkyrie ile birlikte buradan kaçmak."

"Beni rehin almayı mı düşünüyorsun?"

Omuzlarını geriye atan erkek, "Seni akrabam olarak kabul etmeyi düşünüyorum," dedi. "Sen neden bahsediyorsun-"

"*Dövüşün!*" diye bağırdı koğuştan biri. Diğer mahkûmlar da katıldı, "*Dövüş, dövüş!*"

ON BİR

Bir dakika önce Regin lavaboda banyo yapıyordu; bir dakika sonra ise bir kaçış girişimine yardım ediyordu.

Kafasını kaldırdığında iki muhafızın Uilleam MacRieve'i sürüklediğini gördü.

Hücreleri. Kurt adamın uyuşturulmuş olması gerekiyordu ama tamamen uyuşmuş gibi görünmüyordu. Başları sallanıyordu ama her adımda değil. Kulakları seğirmişti ve bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Hemen muhafızlara seslendi, "Çocuklar?" Üzerinde sadece siyah dantel sütyeni ve külotuyla cama doğru yürüdü. "Biraz yardıma ihtiyacım var." Yavaşladıklarında, "Biriniz orgazmımı bulmama yardım edebilir mi?" diye mırıldandı. Sonra dönerek akıllara durgunluk veren kışını gösterdi. "Bak, sakarım ben, bir şey düşürdüm." Belinden eğildi.

Muhafızların dikkati dağılınca MacRieve onları iterek uzaklaştırdı ve kelepçelerini atlayarak bağlı ellerini vücudunun önüne getirdi. Pençelerini ve dişlerini açarak saldırdı.

"Dövüşün! Dövüş!" diye bağırmaya başladı mahkûmlar.

Koşuş boyunca mahkûmlar cam duvarlara vuruyor, bağırışları koridorda yankılanıyordu.

"Zing! Ölümlü kışlarını tekmele, Scot!" Regin diğerleriyle birlikte bağırıyordu. "Siktir et onları!"

Onun arkasında çocuk kafasını daha hızlı, daha hızlı vuruyordu. Natalya onu sabit tutmak için ayağa fırladı.

MacRieve bir ulumayla bir muhafızın şahdamarını kesti, ardından ikincisinin boğazını ısırarak, dişlerinden kan damlıyordu.

Chase aniden kavgaya karıştı ve MacRieve'in üzerine yürürken böğürdü. Yerde güreştiler, şiddetli darbeler savurdular.

Normalde kurt adam onu döverdi -Lykae'ler tüm hissedebilen yaratıklar arasında en güçlüleriydi- ama MacRieve

torku yüzünden zayıflamış.

Yine de Chase *bu kadar* kolay kazanmamalıydı. Kurdu bastırmakla kalmıyor, canını çıkarana kadar dövüyordu.

Vahşi bir *savaşçı* gibi dövüşüyor. Kışın zayıf bir ayı. Hareket etme şekli.

Gözlerinin önünde kasları gerilmeye ve genişlemeye başladı, vücudu daha da büyüdü ve siyah giysilerini gerdi. Kocaman eldivenli yumrukları her temas ettiğinde kemikleri çatlatıyordu.

Daha fazla muhafız geldiğinde, sopayla dövülmüş MacRieve'i büyücünün saldırısından uzaklaştırmak zorunda kaldılar.

Lykae'yi götürdüklerinde, Chase iri göğsü kabararak ayağa kalktı. Normalde solgun olan yüzü kızarmış, gri irisleri daha canlı hale gelmişti. Saçları nihayet gözlerinin önünden çekilmişti, böylece yontulmuş yüz hatları daha iyi ortaya çıkıyordu.

O anda yakışıklı, güçlü ve Aidan'a o kadar benziyordu ki nefesi kesildi. Tıpkı Aidan'da olduğu gibi, ondan kontrolsüz bir şekilde etkilenmişti.

Görünmez bir güç. İki mknatis gibi.

Başını çevirip ona baktı. Giysisizliğine şaşırarak yerine, bakışları kızın her yerini hararetle taradı.

Hem yakıcı hem de sahiplenici bir bakış. Nabzını hızlandıran bir bakış.

Gözleri titriyordu. Şimşeklerin aydınlattığı fırtına bulutlarının rengindeydi. Sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi ona iki adım daha yaklaştı.

Onun hareketini yansıttı, sonra ellerini cama doğru kaldırdı. Pençeleri aralarındaki bariyere doğru kıvrıldı, nefesleri sığlaştı.

Diğer her şey unutulmuştu. Declan Chase unutulmuştu. Tek görebildiği Aidan'dı.

Onun yanında olmak istiyorum.

Ama yakında onu geride bırakacağını anladığında, eski bir alışkanlık ön plana çıktı. Eski İskandinav dilinde, kelimeler yuvarlandı: "*Beni de yanında götür, savaşçı.*"

Onu da yanında mı götüreceksin?

O anda Declan'ın aklına tam da bunu yapmak geldi.

Yüce Tanrım, onun *vücudu*.

Sadece dar siyah iç çamaşırları giymiş olan kadını görünce titrek bir nefes verdi. Sütyeni ve külotu sadece dantel parçalarından ibaretti; gergin bacakları, dar beli ve kıvrımlı kalçaları görünüyordu. Yüksek, dolgun göğüsleri kuplardan dışarı taşıyordu.

Parlayan teni nemli ve pürüzsüzdü.

Kadın titrediğinde ve meme uçları sertleştiğinde, adam kendinden geçti. Sonra onun ne olduğunu hatırladı.

İğrençlik. Düşman.

Ona küçümseyen bir bakış fırlatarak aniden arkasını döndü. Yumrukları sıkılı ve akli karmakarışık bir halde kamarasına doğru yürüdü.

Çünkü o sertti.

Tanrı beni korusun. Onun için.

Mümkün değil. İlaç tahrik olmasını engelliyordu. Dün gece iki doz almamış mıydı? Ve ondan önceki gece?

Yine de onun üzerinde bıraktığı etkiyi inkâr etmek mümkün değildi.

Odasında volta atıyor, onu ekranda izleme dürtüsüyle savaşıyordu.

İğrençlik, *düşman*, zihni tekrar tekrar tekrarladı.

Derin bir nefes aldı, ancak pantolonunun kumaşı ağrıyan şaftına sürtünürken boğuk bir nefes bıraktı.

Acı bir lanetle konsolunun başına oturdu ve onun hücrelerini açtı. Hâlâ cama bakıyordu, bu da ona onu arkadan görme imkânı veriyordu.

Nemli altın tenine karşı sıkı siyah danteller. Kıçı küçük külotuyla kapatılamayacak kadar cömertti.

Bir inilti duydu ve sesin kendisinden geldiğini fark edince şok oldu.

Aleti şimdi zonkluyordu.

Sertleşmeyi çok uzun zaman olmuştu, boşalmayalı daha da uzun zaman. *Bu seferlik tadını çıkar.*

Seksi özlememiş olsa da, vücudundan sıcak tohumların akması hissini özlediğinden emindi.

Kendini bir detrus'a mı vurdu?

Declan kandırılma riski altındaydı. Bunu biliyordu. Ölümsüzlere aşık olan ajanlar olmuştu; onların her zaman ölçüsüz derecede aptal olduklarını düşünmüştü. Hiçbir yanlış tedavi sonuçlarına değmezdi.

Dışarı atın.

Asla.

Ayağa fırladı, bir kez daha volta atmaya başladı. *Kendini kontrol et. Bunu yenebilirdi. Hiç kimse senden daha güçlü bir iradeye sahip olamaz, Dekko.*

Yapacak işleri vardı. Görevi. Az önce bir kaçış girişimi olmuştu ve kayıplar yaşanmıştı ve kısa süre içinde Lothaire'i sorguya çekmesi gerekiyordu.

Vampiri kırdıktan sonra Declan büyükçe adada uzun bir tur atacaktı. Adanın her yerini biliyordu - ormanları, dağ mağaralarını, kayalık kıyıları, her bir yangın bombasının nerede olduğunu biliyordu.

Çünkü hepsini ben diktim. Declan gizliden gizliye burayı kendi bölgesi olarak görüyordu. Şimdi kat edeceği kilometreleri, vücudunu yorgunluktan nasıl zorlayacağını hayal ediyordu. ...

Dakikalar geçiyor. Zamanla kontrolü yeniden ele geçirdiğinden emin bir şekilde nefes verdi. Valkyrie onu sersemletmişti ama tekrar ayaklarının üzerinde durmayı başarmıştı.

Git vampiri kır.

Ama önce Declan'ın Valkyrie'ye verdiği beklenmedik tepkinin güvenlik kayıtlarını silmesi gerekiyordu. Bu videoları kimin izlediğini asla bilemezdi. Görüntüleri açtı, aralarındaki etkileşimi inceledi ve kadının onun üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu anlamaya çalıştı.

Sahneyi silmek üzereydi ki doğru olamayacak bir şey fark etti.

Sonunda onunla ne İngilizce ne de feylerle konuştuğu o bilinmeyen dilde konuşmuştu.

Bu yeni bir şeydi. Yine de onu *anlamıştı*.

Natalya Regin'e eski dilde, "Sen söyleyene kadar bırakmayacağım," dedi.

Son iki saat boyunca Chase'in gözlerinin neden değiştiğini, Regin'e tepki olarak neden değiştiğini öğrenmek istemişti. Ne yazık ki fey, çocuğa bakarken tüm bu değiş tokuşa tanık olmuştu.

Regin aynı dilde cevap verdi: "Sadece gördüklerini kimseye anlatma."

"Sadece ne olduğunu anlatmama izin verersen. Aksi takdirde..."

Regin ters ters baktı. "Peki. Sana söylemek üzere olduğum şeyi bir daha asla tekrarlamayacağına dair İrfan'a yemin ettikten sonra."

Natalya bunu yaptıktan sonra, Regin onun ve Aidan'ın geçmişini, geçmişteki düzenlemelerini, ölümlerini özetledi. Sözlerini şöyle bitirdi: "Ve şimdi bir kez daha reenkarne oldu. Bu sefer... Declan Chase olarak."

Natalya'nın nefesi kesildi. "O zaman tek yapman gereken Chase'in geçmişini hatırlamasını sağlamak mı? Seni öpebilmesi için onu yalnız mı bırakacaksın?"

"Evet. Tek gereken bu." Nedense öpücüğü her reenkarnasyonun zihninde bir geri sarma etkisi yarattı ve onu Aidan'ın hayatındaki o özel ana, onu ilk kez sahiplenmeden hemen öncesine gönderdi.

"Kimse beni senden alıkoyamaz," diye homurdanırdı. Ve sonra hiçbir şey engel olamazdı.

Onu bir öfke nöbetinde ele geçirecek ve kısa bir süre sonra garip bir kaza ya da suikast sonucu ölecekti. Bu bin yıl boyunca, bu model kendini tekrar tekrar tekrarlamıştı.

Şimdi, eğer olay sırasında onunla birlikteyse, Regin torkunu çıkarmak ve kaçmak için baskısını kullanabilir, diğerlerini müttefiklerini kurtarmak için buraya geri götürebilirdi.

Natalya ayağa kalktı, volta atıyordu. "Tereddütünüz nedir?"

"Sana onun benim için ne anlama geldiğini söyledim!" Ve daha önce, ona karşı olan tüm eski duyguları yeniden ortaya çıkmıştı.

"Chase yakında seni sorguya çekecek. Sonra da sen canlı canlı kesileceksin. Daha da önemlisi, yakında *ben de öldürüleceğim!*"

"Bunu biliyorum!" Regin, Chase'e öldüresiye kızgındı. Ama aktif olarak Aidan'ı öldürmeyi planlıyordu? Onun sırtıttığında gözlerinin nasıl kırıştığını hatırlıyor, kahkahalarını dün gibi duyabiliyordu. *Seni seveceğime yemin ettiğim zamanı hatırla. ...*

"Bu ölümlüler hepimizi yok etmeyi planlıyor," dedi Natalya. "Ve aslında ilerleme kaydediyor gibi görünüyorlar. Yine de feyler yaşamaya devam edecek. Ama siz Valkyrie'lerden kaç kişi kaldı?"

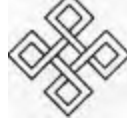
Yeterli değil.

Regin Lucia'yı düşündü, dışarıda tek başına en kötü kâbusuyla yüzleşmek üzereydi. *Ona ulaşmalıyım.*

Yüzyıllardır yasını tuttuğum bir erkeğin ölümünü hızlandırarak mı?

Arkalarında çocuk ilk kez konuştu ve "Sen... parlıyorsun" diye mırıldandı.

ON İKİ

Eski Düşman **Lothaire** kör edici derecede beyaz bir odada bir masaya bağlanmış olarak uyandı, parlak yapay ışık hassas gözlerini acıtıyordu.

Bağlarına karşı zorlandı, düşünceleri çalkalanıyordu. *Yüzüğüme ulaşmak. Almak için*

ona. Efendisi -Oyun Sonu- ona emretmişti. Ama Lothaire kurtulamadı.

Binlerce yıldır hiçbir düşman onu ele geçirememişti. Şimdi bir ölümlü onu şekilde yakalamıştı, şimdiye kadar karşılaştığı tüm insanlardan daha hızlıydı.

Chase odaya girdiğinde, Lothaire'in dişleri saldırganlıkla keskinleşti. Sonra gözleri kısıldı. Bu erkekte bir terslik vardı. İçini kaynatan öfke dalgalar halinde yayıldı.

"Sana bazı sorularım var vampir," dedi alçak ve hırıltılı bir sesle. "Cevap verirsen gereksiz acılardan kurtulursun-"

"Komutanınız kim?" Lothaire araya girdi.

"Bunun ne önemi var ki?" Adamın yüzü kül rengi ve yara bere içindeydi.

Yara izlerini küçümse. "Ben bir kralım. Senin maaş seviyendeki ölümlülerle pazarlık yapmam."

"Bir kral, değil mi? İstihbaratım öyle demiyor. Her halükarda, bu tesisi ben yönetiyorum. Her şey benden geçiyor."

"O zaman bana yüzüğümü getirebilirsin. Onu görmek istiyorum."

"O konuya geleceğiz. Ama önce bana Valkyrie hakkında bildiklerini anlatacaksın."

Bir Valkyrie'nin boynunu kırmanın mest edici bir his olduğunu biliyorum. Hatırladığı zevkle bağlarına karşı büküldü ve iç geçirdi, "Okçu. Yeşil Cehennem'deki Okçu." Kızın boynunu bir dal gibi kırmıştı. *Valkyrie'lerin iğrenç olduğunu biliyorum.* "Kibirli, meraklı, gururlu."

Chase, sanki saçmalamış gibi Lothaire'e baktı.

"Yüzüğüm, ölümlü!"

"Bu mu?" sihirbaz cebindeki çantadan bir bant çıkardı.

Lothaire'in gözleri büyüdü. Yüzüğünü görünce, bir dişiyle alt dudağını delip kan fişkırttı ve ihtiyaçla emdi.

"Ne işe yarıyor, vampir?"

Kahretsin, eldiven mi giyiyordu? "Eldivenini çıkar ve dokun." *Ona son dokunan sen ol.* "Gücünü daha iyi anlayacaksın."

Chase ona kurnazca bir bakış attı. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Eğer onu burada tutarsan, bu yere kötülük getireceksin." Onun için geliyordu. Ama *ona* geri dönmek zorundaydı. Cebinde hâlâ onun mumya etinin kırıntıları vardı. Vücudunda hâlâ altın parçaları vardı.

"Ne tür bir kötülük?"

"*Onun!*" Sular çekildiğinde, o ve iğrenç muhafızları gelecekti. "Bu tesisten hiçbir kötülük çıkamayacağına göre," dedi Chase. tersi de doğrudur."

Gerekirse zamanın ötesinden Lothaire'e ulaşabilirdi. Ölümlü bir hapisane onu dışarıda tutamazdı.

"Bir tanrının gücüyle oynuyorsun. Yüzüğü istiyor." "Ne işe yarıyor? Neden bu kadar çok istiyorsun?"

Lothaire gözlerini tavana dikmiş, Yıldızlı Olan'ın geleceği zamana kadar her saniye geri sayıyordu.

"Bana ne işe yaradığını söyle. Şimdi!" Chase yumruğunu Lothaire'in yüzüne indirdi, darbe bir örse çarpmış gibiydi.

Lothaire başını sertçe salladı, sonra da kanlı dişlerini göstererek sırtıttı. "*Blyad!*" Sen normal bir ölümlü değilsin."

Başka bir vuruş, bu sefer daha fazla öfkeyle. *Bu erkeğin beni alt edebilmesine şaşmamalı!* Lothaire Chase'in bir ölümsüz olmadığını hissetmiş olsa da, bir şekilde güçlendirilmişti.

Muhtemelen gücünü artırmak için bazı kimyasallar alıyordu. Erkeğin göz bebekleri büyümüştü ve teninden tatlı bir koku yayılıyordu. "Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Seni pis sülük, cevap ver bana."

Lothaire iç çekti. "*Chto ty nesësh'?*"

"Neden seni bununla rahatsız ediyorum? Böyle mi dedin?"

"Benim dilimden mi konuşuyorsun?" Lothaire sordu.

"Bu kadar yeter. Şimdi, cevap ver bana!"

"Yoksa ne olur? Bana daha önce yapılmamış ne yapabilirsin?" Gülerek anlattı: "Bağırsaklarımın uzunluğuyla bir ağaca asıldım. Jiletli telden yapılmış bir kırbaçla insansız bırakıldım. Doğal olarak, bu *birçok* kırbaç gerektirdi. Bir Lykae lordunun gözlerini paslı bir kaşıkla kafatasımdan çıkardıktan sonra yemesini izledim. Tabii ki sadece ilkinizi izleyebildim; ikincisinde ise özellikle hoşuna gitmiş gibi görünen bir *patlama* sesi duyana kadar ıslak ıslak çiğnemesini dinledim."

Peki ya Dorada onu ele geçirdiğinde? İşte *bu* işkence olurdu.

Chase düşünceli bir ses tonuyla, "Görüyorsunuz ya, siz detrusların sorunu da bu," diye söze başladı. "Vücutlarınız iğrenç. Eğer kollarınızı koparırsam
-"

Lothaire yüksek sesle esnedi.

"-Yaralanmadan sonra sadece yenilenirsiniz. Acı çekebilirsiniz ama bir insan gibi kalıcı bir *kaybın* dehşetini yaşamazsınız."

Lothaire bu durumdan giderek sıkılmaya başladı. "Serbest kaldığımda, sanırım sana omurganı göstereceğim. Sanki dikkatinizi çekmesini bekliyormuşum gibi kibarca, hatta kayıtsızca size uzatacağım."

Chase bunu görmezden gelerek devam etti, "Elbette ölümlüler de... *güneşten* muzdarip değiller." Bir düğmeyi çevirdi ve tepedeki ışıklar değişti.

Lothaire'in cildi yanmaya başladı. *UV ampulleri*.

Chase, Lothaire'in gömleğini yırtarak göğsünü ortaya çıkardı. Lothaire daha yaşlı olmasına ve güneşe karşı diğer vampirler kadar hassas olmamasına rağmen, bu çok yoğundu. "Chase, efendim bunun için sana teşekkür ediyor." Bir kahkaha atarak, "Beni... gelecek sınavlara hazırlıyorsun," diye homurdandı.

Kömürleşmiş etleri vücudundan dökülmeye başladığında acı içinde kıvrandı. Saçları kuruma dönüştü, burnunun ucu ve parmaklarının uçları parçalandı.

Ve gülmeden duramadı.

"Parlıyorsun," dedi çocuk Regin'e. Uzun boyuyla ayağa kalktı ve Natalya'yı işaret etti. "Ve dudakların simsiyah." Gergin bir kahkaha attı, kafasını tekrar vurmaya başlayacakmış gibi görünüyordu. "Yılanların kolları var ve konuşabiliyorlar, erkeklerin boynuzları var ve-"

"Derin bir nefes al, zavallı delikanlım," dedi Natalya. "Gel, yanıma otur." Onu ranzalardan birine götürdü ve yanına oturttu.

"İkinizin de sivri kulakları var."

"Ben Natalya adında karanlık bir feyim. Bu Regin. O bir Valkyrie."

Regin, "Peki, bir adın var mı?" diye sordu.

Dalgınca cevap verdi, "Thaddeus Brayden, hanımefendi. Herkes bana Thad der."

Hanımefendi mi? "Buraya nasıl geldiniz? Ne hatırlıyorsunuz?"

"Ben, uh, onu almak için sevgilimin evine gittim," dedi temkinli bir şekilde. "Devam et." Natalya onun dizini okşadı.

"Beklerken babası bana tuhaf tuhaf baktı, bir şeyler hakkında sorular sordu. Ama sonra sakinleşir gibi oldu, hatta bana bir yudum viski verdi. Uyandığımda buradaydım ve bir *şeyler* görüyordum. Doğru olamayacak şeyler."

Regin sordu, "Nesin sen?"

"Bir kıdemli, hanımefendi."

Natalya, "*Onu* yiyip bitirebilirim," diye mırıldandı. Uylukları birbirine değene kadar ona yaklaştı.

Regin ona ters ters baktıktan sonra, "Yani, insan mısın?" diye sordu. "Elbette insanım! Neden bana böyle bir şey soruyorsun?"

Natalya, "Çünkü sen bir Lore süper hapishanesindesin," dedi. "Ölümsüz yaratıklar için bir hapishane."

"Anlamıyorum."

Natalya Tarikat ve İrfan hakkındaki temel bilgileri aktardıktan sonra, "Bu insanlar bir hata yaptı. Top oynuyorum, Pazar günleri kiliseye gidiyorum. Ben bir Kartal İzciyim! Bunların hiçbirini duymadım." Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Regin homurdandı. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Aslında o sadece Lucia'ya ulaşmak istiyordu.

Kız kardeşi hala Güney Amerika'da olabilir mi?

Natalya tekrar dizini okşadı. "Baban sana vurmadan önce ne dedi?"

"Gördüğü herkesten daha iyi top oynadığımı söyledi. Ama bunu her zaman duyuyorum, biliyorsun," dedi kibirlenmeden. "Tüm bu rekorları ve her şeyi ben kırdım. Bu yüzden beni meyve suyu kullanmakla suçlayacağını düşündüm ama ben o tür şeylere dokunmam."

"Kayıtlar, ha?" dedi Regin. "Bana süper insan gücü ve hızı gibi geldi."

Nefes verdi. "Sanırım. Ama eğer insan değilsem, o zaman neyim?"

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Regin. "Boynuzlarınız ya da sivri kulaklarınız yok, glifleriniz ya da pullarınız yok."

Natalya ekledi, "Vampir olabileceğini düşünmüştüm ama bronzlaşmışsın."

Ölçülü bir ses tonuyla, "Bronz bir çizgim olduğunu nereden *biliyorsun*?" diye sordu. Natalya, "Vampir olmadığından emin olmak için kontrol ettim," dedi. "Görüyorsun ya, Vampir Sürüsü ile düşmanınız."

Regin gözlerini çocuğa dikti. "Hey, teneke kutuda bronzlaştırıcı kullanmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Hafta sonu güneşin altında futbol oynadım. Skins takımındaydım."

Natalya mırıldanmaya başlamıştı. "Duydun mu Regin? Çocuklar çaldı *Dokunmatik* futbol. Ve Thad *üstsüzdü*."

Regin gözlerini devirdi. Neyse ki Thad hemen yanı başındaki pumanın kızııştığını fark edemeyecek kadar dalgındı.

"Yani bu kurşunlara karşı yenilmez falan olduğum anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hâlâ tamamen yenilmezsin," dedi Regin. "En azından büyümen durana ve tam ölümsüzlüğe ulaşana kadar."

Koridorda tehditkâr hırıltılar duyulurken bir kavga daha patlak verdi. Thad'ın gözleri yine bozulmaya başlayınca Regin parmaklarını şıklattı. "Hey, Thad! Bizimle kal evlat. Bize kendinden bahset. Ailen nasıl insanlar? *Gerçekten güçlü mü? Muhtemelen senden çok daha yaşlı görünmüyorlar mı?* "Sıra dışı bir şey var mı?"

"Annem dul bir kadın. Babam ben dört yaşındayken şantiyede öldü. Bundan kısa bir süre önce beni evlat edinmişlerdi."

Bir yetim. Thad'in ne olduğunu bilmemesine şaşmamalı.

"Artık annem ve büyükannemle yaşıyorum. Sıra dışı bir şey yok. Annem yemek yapmayı seviyor. Büyükannem dikiş dikiyor."

"Yani annenin yemeklerini mi yiyorsun?" Adam ters ters baktı.

"O *harika* bir aşçıdır."

Tüylerim diken diken oldu. "*Yemek yiyor musun?*" demek *istemiştim*. Açıkçası, *kimse* Thaddeus Brayden'ın annesi hakkında kötü konuşmasa iyi olur.

"Tabii ki yiyorum."

"En son ne zaman oldu?" Regin söyledi. "Dün bir hamburger yedim."

Natalya, "Pek öyle değil, oğlum. Bir haftayı aşkın süredir buradasın."

"Bir hafta!" Ayağa fırladı, onların üzerinde yükseldi. "Ben daha Aç. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bazı türlerin çok fazla yemesi gerekmez. Regin'inki hiç yemek zorunda değil. Fantomlar, hayaletler, succubae, incubi var. Belki yarım düzine daha." Regin'e, "Benim param ve umudum karabasanlarda," diye mırıldandı.

"Bu kadar uzun süredir burada olduğuma inanamıyorum! Cuma günkü maçı kaçırdım. Koç beni öldürecek."

Eğer ölümlüler önce seni öldürmezse. ...

"Annem ve büyükannem çok endişelenecek. Sokağa çıkma yasağını hiç ihlal etmedim." Sonra sesi alçaldı. "Ailem güvende olacak mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Regin. "Ama sen evlat edinildiğine göre, muhtemelen ölümlüler, bu da muhtemelen yalnız bırakılacakları anlamına geliyor."

"Eğer biri onlara dokunursa..." Gözleri titriyordu. *Siyah*.

O ve Natalya bakışlarını paylaştılar. Siyah, vampir ya da muhtemelen iblis olduğunu gösteriyordu.

Sonra Natalya'nın bakışları koridora doğru kaydı. "Ah, tanrılar, Valkyrie. Bak."

Muhafızlar Uilleam MacRieve tarafından sürükleniyordu. Kurt adamın mavi gözleri donuktu, vücudu titriyordu, derisi kansızdı. Dixon onu canlı canlı kesmiş, geniş göğsünde bir sıra zimba bırakmıştı. Kulakları kanıyordu.

"Kim o?" Thad mırıldandı.

"Müttefiklerimden biri," dedi Regin. Lykae'ler artık Vertas ordusunun bir parçası olan Valkyrie'lerle birleşmişlerdi. Aslında Regin, Uilleam ile evlilik yoluyla uzaktan akrabaydı. Buçukluk yeğeni Emma onun kuzeni kurtadam kralla evlenmişti; kral Emma'ya tam bir hayranlık ve kurtadam koruyuculuğuyla bakıyordu.

Peki ya Lykae'nin prensi? Lucia'ya aşık olan kurt adamdı. Regin koruyamadığına göre Luce'yi korusa iyi olur.

Bütün bunlar olmadan önce Regin kısa bir süre için onlara *köpek* dememesi ya da onların önünde Cesar Millan esprileri yapmaması gerekip gerekmediğini düşünmüştü. Sonra omuz silkti ve "Neh" dedi.

Şu anda Uilleam'a şiddetle sadık olduğunu hissediyordu. Cama doğru sıçradı. "Yakında buradan çıkacağız. MacRieve, sıkı dur!" MacRieve gözden kaybolana kadar onu izledi.

"Müttefik mi? Müttefiklere mi ihtiyacımız var?" Thad'ın bakışları sanki yeniden kafasını vurmaya başlamak istemiş gibi duvara kaydı. "Bunu sana yaptılar mı? Bana da yapacaklar mı?"

Regin Natalya'ya baktı. "Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Vampiri kıramadım.

Declan dolambaçlı koridorda hışımla ilerlerken, muhafızlar ona geniş bir alan bıraktı ve araştırmacılar yolundan çekildi. Onların fısıltılarını duydu. ...

*"Blademan standartlarına göre bile tüyler
ürperticiydi." "Neredeyse bir sülük için
üzüleceğim."*

Declan onu terk ettiğinde, Lothaire'in derisi kemiğe kadar kavrulmuş, vücudu etten çok küle dönmüştü. UV ışınları vampirleri donmanın bir ölümlüye saldırdığı gibi yakıyordu; önce kol ve bacakları yakıyor, sonra da kangren gibi uzuvlara yayılıyordu.

Declan acımasızdı.

Yine de yaptığı hiçbir şey Lothaire'i konuşturamadı. Sonlara doğru yaratığın tek söylediği, "Geliyor, geliyor. Onu geri isteyecek. ..."

"O" gerçek miydi, yoksa bir halüsinasyon muydu?

Daha fazla asker yolu açtı, yüzlerinde temkinli bir ifade vardı. Declan ondan korktuklarını biliyordu, sık sık onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri oluyordu. Geçenlerde yeni bir acemi askerin şöyle mırıldandığını duymuştu: "Chase tüylerimi diken diken ediyor. Sanki kıkırdamak için boğazını kesecekmiş gibi."

Ama Declan, emirlerine uydukları sürece nasıl hissettiklerini umursamıyordu.

Koğuştaki ilerlerken, gözlerini kaçırmayan tüm mahkûmlara baktı. Acaba onlar da vampir gibi onda bir şeyler mi sezmişlerdi? "Sen normal bir ölümlü değilsin," demişti Lothaire ona.

Paranoya, Declan'ın eldivenli elini ensesinde gezdirmesine neden oldu.

Boktan günü daha da kötüleşmeye devam etti. Valkyrie'yle karşılaşması yüzünden Lothaire'le arası açılmıştı. MacRieve'in kaçma girişimi de aşırı kalabalıktan kaynaklanan güvenlik risklerinin altını çiziyordu.

Yine de Webb, Declan'ın defalarca yaptığı itlaf tavsiyelerini dikkate almayarak mahkûmları kabul etmeye devam etti. İkili bunu yakında tartışacaktı. *Burayı ya ben yönetirim ya da Webb gelip devralır.*

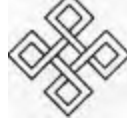
Sonra Declan'ın aklına bir fikir geldi. Ya Webb de onunla aynı fikirdeyse ve Valkyrie'yi yok etmek istiyorsa?

Öyle olsun, diye kendini temin etti. Yine de bu fikir onu ürpertti. Ve nedenini bilmiyordu! Onun işi, bu dünyadaki amacı, onun türünü teker teker yok etmektir.

Madem yapamıyordu, o zaman neden buradaydı? Lanet olsun ona, onun üzerinde nasıl bir etkisi vardı?

Yarın ona işkence etmeyi planlıyorum. Yine de ona çekiliyorum, daha önce hiç olmadığım kadar etkileniyorum.
Ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

ON ÜÇ

Hey, taze et!" iri yarı bir gardiyan Regin'i koğuşa götürürken bir Ferine iblisi hücrelerinden seslendi. "Bize ulaşamadığında o kadar da yüksek ve kudretli değilsin, ha?"

Regin kelepçelenmiş, zehirli gazın etkisinden kurtulmuş ve ya sorgulanmak ya da canlı canlı kesilmek üzere yola çıkmıştı.

Şimdi de iblisler onunla alay mı edecekti? Yarı aksak, yarı tökezleyerek hücreye doğru yürüdü.

"Sakin ol Valkyrie," dedi gardiyan, onu tekrar hizaya çekerek. Bazı mahkûmların ona Vincente dediğine inanıyordu.

İblisler camdan geri çekildi. Yanlarından geçerken birinin, "O Valkyrie geçen yaz bana yengeç kaparı yedirmişti," dediğini duydu.

Regin sırtıttı. Onu tanıdığını düşünmüştü. Bir sonraki hücrenin sakini gördüğünde sırtışı soldu.

Hapsedilmiş Carrow, Regin'in iyi arkadaşlarından biri ve partilere düşkün bir dost. Siyah saçlı cadı bardağın önünde durmuş, gülümsemeye zorluyordu. "Durmayan kötü bir akşamdan kalma gibi, değil mi?"

Arkasında Regin'in tanıdığı bir büyücü vardı, İkna Kraliçesi. Sorceri'ler hileciydi, bazıları iyi, bazıları kötüydü. "Orada iyi misin?" Regin, sanki aksi takdirde durumu düzeltecek belalı bir Valkyrie patroniçesiymiş gibi sordu.

Carrow başını salladı. "Büyücü harika biri. Sorgulamaya mı gidiyorsun? Yoksa sınava mı?"

Regin dudaklarını bükerek, "Bilmiyorum. Chase ya da Dixon. İkisinden birinin ayağı doğrudan kışına girecek." Omuz silkti. "Diğer tarafta görüşürüz, cadı."

Carrow'un yaklaşık on hücre aşağısında *Brandr-Aidan*'ın akrabası vardı. Liderine ve arkadaşına verdiği sözü *çok* ciddiye almıştı.

"Regin!" Bir ranzadan sıçradı.

"Vay, vay, çetenin hepsi burada." Nix ona Regin'in yerini söylemiş olmalı. Tekrar.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi yeşil gözleri parlayarak.

Kadın homurdandı. "Bunun senin için nasıl sonuçlandığını bana haber ver, Job MacBangup." Brandr'ı burada görünce durumu daha da netleştirdi. "Yine de ilginç, onu gömme vakti gelene kadar genellikle ortaya çıkmıyorsun."

Brandr irkildi ve Regin hemen kendini suçlu hissetti. Her ikisinin de bu lanetin gerçekleşmesinde bir rolü vardı. Regin sonsuza dek Aidan'ın ölümünü tetiklemişti. Brandr ise onu kurtarmak için sonsuza dek çok geç kalmıştı. Adam ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

İrfan'daki pek çok kişi ona Gerçek Brandr demeye başlamıştı.

Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Beni buraya kimin getirdiğini biliyor musun?" dedi.

"Evet, bu *o, ama* buna inanmakta güçlük çekiyorum. Regin, dayan biraz. Bir yolunu bulacağım..."

Vincente onu koridor boyunca zorladı.

Sentor kralın hücrelerini geçtiklerinde Volós Regin'i işaret etti ve işaret parmağını boğazında gezdirdi.

"Hey, seni Tijuana'da bir eşek gösterisinde görmemiş miydin? Hayır mı? O zaman bir ikizin var-"

"Devam edin," dedi Vincente uyararak.

Gözlerini gardiyana dikti. Belirgin kaşları, tuğla gibi çenesi ve hiçbir usturanın kesemeyeceğine bahse girdiği saat beş yönündeki gölgesiyle eski bir boksöre -ağır sıklet- benziyordu. Koyu renk saçlıydı, yüz hatları Kızılderili ile mafyanın ilgi çekici bir karışımıydı.

Burada ona düşmanca bakmayan ilk insan oydu. "Peki, beni nereye götürüyorsun koca adam?" Cevap yok.

Dün, Chase onu "sorgulamayı" bitirdikten sonra muhafızlar Lothaire'i sürükleyerek götürmüşlerdi. Vampirin gömleği yırtılmış, küle dönmüş derisi ortaya çıkmıştı. Kapüşonlu kırmızı gözleri Regin'e dikilmiş ve Rusça bir şeyler tıslamıştı.

Lothaire bir düşmandı -Valkyrie'yi akıl almaz şekillerde incitmiş bir düşman- bu yüzden ona sempati beslemek imkânsızdı. "*Svidaniya yap, sürtük.*" diye tıslamıştı.

Şimdi sıra Regin'in Declan ya da çılgın bilim adamıyla randevusuna gelmişti.

Daha düşük bir ses tonuyla adama, "Yani göğsüme bir fermuar mı taktıracağım?" diye sordu.

Başını zorlukla algılanabilir bir şekilde sallamış mıydı? "Sorgulanmak üzere miyim?"

Bir şey yok. *Kahretsin, sorgulama o zaman.*

Kısa bir süre sonra, onu tavanda bir kamera, beyaz duvarlardan birinde bariz bir çift yönlü ayna ve ortada iki sandalyeli bir masa bulunan sade bir odaya götürdü.

Vincente yere sabitlenmiş sandalyelerden birini işaret etti. "Otur."

"Hepsi aynı, sanırım ayakta duracağım-"

Onu iterek yere düşürdü ve kelepçelerini sandalyenin arkasındaki bir çubuğa bağlayarak onu hareketsiz hale getirdi.

Tamamen yatıştıktan sonra beyaz önlüklü bir teknisyen içeri girerek Regin'in koluna bir serum taktı. Şeffaf hat, büyük olasılıkla bir tür işkence ilacıyla dolu bir torbaya doğru kıvrılıyordu.

Regin işin özünü anladı. Sorgucu bir düğmeye basabilecek ve bir doz verebilecekti.

Vincente ve teknisyen gittikten sonra Chase içeri girdi, yüzü asıktı, mürekkep siyahı saçları yeni aldığı duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Düzgün tıraş edilmiş yüzünü geriye doğru iterek o keskin hatlarını ve yanaklarına doğru tırmanan ince yara izlerini daha fazla ortaya çıkarmıştı. Koyu halkalar ürpertici gri gözlerini gölgeliyordu.

Tüm hatalarına rağmen Declan Chase'in bir tür uğursuz, sefil çekiciliği vardı. Bir nedenden ötürü adamın da kendisi gibi sefil olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu.

Tek kelime etmeden onun karşısına oturdu. Her zamanki askeri kıyafetlerini giymişti ama bugün yün kazağı derin göğsü ve geniş omuzları üzerinde daha sıkı duruyordu. İlk başta düşündüğünden daha kaslıydı.

"Bugün çok erkeksi görünmüyorsun, değil mi?" Adam ona öldürücü bir bakış attığında, kadın bir ayağını yere vurdu. "Ne? Ne dedim ben?" Bu bir iltifattı.

Bu kadar yakından, rahatsız edici nefretinde hata yoktu. Chase'in geçmişini hatırlamasını içeren herhangi bir kaçış planına direnmiş olsa da, şimdi ne olursa olsun onu tek kurşun olarak ilan etmek zorunda kalabileceğini fark etti.

Sıkılmış bir havayla etrafına bakındı. "Bu tıpkı *Law and Order* gibi hissettiriyor. Ama ben sana kitabı fırlatmadan önce avukat tutman gerekmiyor mu? Hayır mı? Peki serum torbasında ne var?"

"Acı zehiri. Sorceri Acılar Kraliçesi'nden alındı ve bizim amaçlarımız için çoğaltıldı."

Bir kraliçe, belirli bir elementi manipüle etme konusunda diğer Sorceri'lerden daha güçlü bir büyücüydü.

Sonuç: Bu akıllıca olacak.

"Lore'dan aşırılmış başka bir alet mi? Tıpkı bu torklarda olduğu gibi. Söylentilere göre bu tesis mistik bir şekilde gizlenmiş. İşinize geldiğinde mistisizmi kullanıyorsunuz, her ne kadar bu *bizim* alanımız olsa da."

Sanki hiç konuşmamış gibi, "Bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin, yoksa bir doz vereceğim" dedi. Ortasında kırmızı bir düğme olan bir kontrol pedini havaya kaldırdı.

"İşkence benim türümde işe yaramıyor, sadece bizi kızdırıyor. Yıllar geçtikçe birikmeye başlar."

"Valkyrie, senden öyle ya da böyle cevap alacağım. Ya inandığın gibi bu acı verici boşuna egzersizle ya da medeni bir konuşmayla."

"Sen buna medeni mi diyorsun?" Kelepçelerine doğru gerildi ve fısıldamak için eğildi, "Şşt, Chase. Aramızdaki cinsel gerilim çok yorucu."

Sanki kız az önce küfretmiş gibi yüzü daha da soğuklaştı.

"Demek buraların patronu sensin, ha? Lothaire'i indirdiğini gördüm. Onunla uğraşmak için epey bel altı vuruşun var."

"O vampir hakkında bilginiz var mı? Kendi tedavinizi etkileyebilir."

"Muhbirlik mi? Kanarya gibi ötmek mi? Ne kadar çok konuşursam o kadar iyi muamele mi göreceğim?"

Adam ona gizlemediği bir nefretle bakmaya devam etti.

"O zaman bir kulak dolgunluğuna hazır ol! Herkes Lothaire'in asla göremeyeceği güneşten daha sıcak olduğunu düşünüyor ama ben anlamıyorum." Valkyrie kız kardeşlerinden bazıları onu parlak bir ışıltı kadar büyüleyici bulmuştu. "Yani, evet, vücudu muhteşem - ekstra gevrek olmadığında - ama o bir sülük, bir parazit. Gözleri neredeyse kırmızı. Dişiler her zaman onun sizi öpeceğini mi yoksa öldüreceğini mi asla bilemeyeceğinizden bahsediyor. Ve bu sadece önceden belirlemek istediğim bir şey, anlıyor musun?"

Chase gözlerini kıstı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, genç, aptal ve asılı olanları severim. Ve zeki Lothaire kriterlerimden sadece birine uyuyor. Ayrıca o bir vampir. Vampirlerden nefret ederim. Muhtemelen ortak bir noktamız var-"

"Düşmanınızla ilgili bilgileri açıklamayı reddediyor musunuz?"

"Bahse girerim Lothaire de benim hakkımda bir şey söylemeyecektir. Aslına bakarsanız, Valkyrie hakkında pek bir şey bilmediğinize bahse girerim."

"Eğer bu doğruysa, yakında bilgi eksikliğimi gidereceksiniz."

"Hiç Valkyrie yakalamadın, değil mi?" Sesi kibirli miydi?

"Ama artık bir tane var."

Başparmağı kırmızı düğmenin üzerinde gezindiğinde, kadın ona dehşetle baktı. "Bana gerçekten işkence mi yapacaksın?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Neden sana işkence etmeyeyim ki?"

Çünkü eskiden beni severdin, bana değer verirdiniz. "Dün bir an yaşadık sanıyordum? Beni iç çamaşırlarıyla görmek hoşuna gitmedi mi?"

Monoton bir sesle, "Saldırganlar sizi neden hiç etkilemedi?" diye sordu.

Gerçekten yapacak mı? O zaman siktir et onu. DEFCON. "Chase, senin şarjörlerinden daha güçlü vibratörlerle boğuştum."

Tepki yok. "Enerji tükettin. Ve onu istediğin gibi yönlendirdin. Nasıl?"

Tüm Valkyrie'ler onu tüketti -her biri mistik bir enerji ağıyla birbirine bağlıydı- ama Regin onu bedeninden yayabilen tek kişiydi. Bu yetenek ona öz annesinden miras kalmıştı. "Peki büyücü olmaya nasıl başlanır? Üniversite mi yoksa ticaret okulu mu?"

"Oyunlar için ne zamanım ne de sabrım var. Şimdi söyle bana, neden ... parlıyor mu?"

"Bir keresinde radyoaktif bir uzaylı sikine dokunmuştum." Düğmeye bastı.

Gözleri tüpten aşağı inen bir zehir damlasını takip ederken, "Bana fazla seçenek bırakmıyorsun, Chase," diye mırıldandı.

Yüzyıllar önce Aidan'ın ona savaş stratejilerini öğrettiği zamanları hatırladı. Eğer burası bir savaş alanıysa, o zaman yapabileceği tek bir hamle vardı

-Bir suçlama. Bir kez daha onun sonu olabilir miydi?

Bu tesiste oturup beklemek kesin ölüm anlamına gelirdi. Regin hareketsiz kalarak bin yıl boyunca hayatta kalmamıştı.

Zehir koluna ulaştığında, çığlık atmamak için çenesini kapattı - damarında sıvı ateş gibiydi. Yüzünden terler boşandı. Vücudundaki her kas düğümlenmeye başladı.

"Kaçtığında-" diye homurdandı.

"Valkyrie, bu adadan *hiç* kimse kaçamadı." "Ölü ölümsüzlerin yoklamasından başka bir şey yok mu?"

"Kesinlikle. Şimdi bana hücre arkadaşınla hangi dilde konuştuğunu söyle." "Ölümsüzce. Hayır mı? Immoratlivan. Immortinian!"

"Sana zarar vermemi mi *istiyorsun*?" Başka bir boncuk çizgiden aşağıya doğru ilerledi. "Gidip kendini becermeni istiyorum!" diye ısırdı tam vurmadan önce.

Sırtını eğdi, çılgılık atma dürtüsüyle savaşıırken keskin pençeleri avuçlarını kesti. Işıklar parladı ve gök gürültüsü binayı salladı.

Burnundan kan damlıyordu. Ağzında daha fazlasının tadını aldı.

Eğer tekrar yaparsa, kararım kesinleşir.

"Bana etkinin kümülatif olduğu söylendi - daha da kötüleşmeye devam edecek." Bunu açıklarken dış görünüşü sakın olsa da, yüzü daha da solmuştu. "Ama bana Valkyrie'nin zayıflıklarını anlatırsan, panzehiri uygulayabilirim."

"Zayıflıklar mı? Çok fazla. En önemlisi, biz... gıdıklanıyoruz." Üçüncü bir boncuk damladı.

"Bunu ödeyeceksin!" Acı kabarcıklı bir hal almıştı, sanki asit onu içten içe yiyip bitiriyordu. Başını geriye attı ve vücudu tutulurken çılgılık attı. Kolları bağlarına karşı şiddetle büküldü.

Pop. Omzu yerinden çıktı. Üstlerindeki ampuller paramparça oldu.

Onu öldüreceğim. Bu işi kendim yapacağım! Sonunda bu dalgaya dayanabildiğinde ve onunla bir kez daha yüzleştiğinde, görüşü bir kan tabakasıyla bulanıklaşmıştı. Gözeneklerinden kıpkırmızı noktalar sızmaya başlamıştı.

Gözlerini kısmıştı. "Parıltınız azaldı. Duygu temelli mi?"

Tükürdü ve ona yavaşça, kanlı bir sırıtış attı. "Bu senin canını yakacak... benim canımı yaktığından daha fazla." *Hatırlamasını sağlamalı.*

"Ve yine sanki tanışmışız gibi davranıyorsun."

"Seni tanıyordum," dedi. "Bütün bunlardan çok önce. Beni hatırlamıyor musun?"

Bir anda ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek eliyle kadının boğazını kavradı. "O gece orada mıydın?" diye sorarken kadının nefes borusunu sıktı.

Nefes nefese kaldı,

"Nereye?" "Orada mıydın?"

"Aidan ya da değil... Sana servis yapacağım!" Kadının bacağı kasıklarına vurmak için havaya kalktı ama adam diğer eliyle tekmeyi savuşturdu.

"Bana ne dedin sen?" Kavrayışı sıkılaştı.
Hırıltılı bir nefes aldı. "Pislik!" Chase hangi geceden bahsediyordu?
Düşünemiyordu!
Daha sert, daha sert sıkıyor. "Neden bana Aidan dedin?"
Bilincini kaybediyor. Kalbi çılgınca çarpıyor. "Bilmek ister misin? Getir bana
... yarın ofisine. Sadece sen ve ben. Sana her şeyi anlatacağım. .. *her şeyi anlatacağım.*"

Başı öne eğildiğinde ve parıltısı daha da söndüğünde Declan onu odada bırakıp hızla odasına gitti.

Midesindekileri kusmadan önce tuvalete ulaşmıştı. Defalarca kustuktan sonra sonunda ayağa kalktı. Elleriyle banyo tezgahının kenarını kavrayarak dengesinin geri gelmesini bekledi. Kontrolünün geri gelmesini. *Bana neler oluyor?*

O zehri vermek onu da en az onun kadar etkilemişti.
Gerçi aynı şeyi yüzlerce başka mahkûma da yapmıştı.

Dün Lothaire'e işkence ettiğinde, seansı bitirdiğine pişman olmuş, işkence edecek daha fazla et kalmasını dilemişti.

Regin'den sonra Declan işkence görmüş gibi hissetti.

Ve ona Aidan demişti. Çılgın da öyle. Eğer onu paranoyak yapmaya niyetlendilerse...

İşe yarıyor.

Aynaya bakarak, "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı. Yine de ona doğru bir çekim hissediyordu.

Ben onun canını sıkmaya hazırken bile.

Ölümlü bir avcı ve onun ölümsüz avı. *Ama belki de tam olarak ölümlü değilimdir.* Ürperdi.

Onunla ofisinde mi buluşmak istiyordu? Ne planlıyordu?

Her zaman bir şeyler planlıyorlar, hileyle yaşıyorlar ve nefes alıyorlardı.

Eldivenlerini çıkardı, ardından iki avuç suyla yüzünü ovdu.

O n u n istediğini yapmak delilikti ama Webb'e söz verdiği cevaplara ihtiyacı vardı. Ve Declan ona tekrar işkence edemeyeceğini biliyordu.

Neden onunla buluşmayı denemiyordu? Ofisinde tek başına bir kadın mahkûmun olması bazı kaşları kaldırabilirdi ama Declan bunu daha az umursayamazdı. Hayır.

kimse ona kendi kurumunda karşı çıkmaya cesaret edemezdi.

Bana neden o ismi taktığını bilmem gerek.

Ağzını çalkaladıktan sonra sendeleyerek odasına girdi ve konsolun başındaki sandalyesine oturdu. Ekranda Valkyrie'nin hücrelerini açtı.

Vincente ve başka bir muhafız, derisinden sızan zehir ölümlüler için öldürücü olduğu için kalın eldivenler giyerek onu geri getiriyorlardı. Vincente onu diğer muhafızdan daha dikkatli bir şekilde yere yatırdı.

Valkyrie'nin vücudu her acı dalgasıyla sarsıldı, parıltısı neredeyse söndü.

Declan'ın onu kayıtsızca izlemesi gerekiyordu. Bunun yerine, boğazında safra yükseldi.

Vincente hücreyi kapatır kapatmaz, erkek buçukluk Regin'in üzerindeki kanı silmek için gömleğini çekip çıkardı. Fey, Regin'in tenine dokunmadan ve kendini zehirlemeden önce elini geri çekti. Sonra da Valkyrie'nin omzuna eklemim tam altına bir yumruk atarak topu yuvasına geri soktu.

Regin bayılmadan önce Natalya'ya o bilmediği, tanımlayamadığı çıldırtıcı dilde bir şeyler fısıldadı.

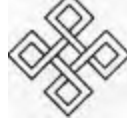
Regin her ne söylediyse fey *rahatlamış* görünüyordu. Declan tam başını ellerinin arasına almış ve sıkmaya başlamıştı ki Webb'den bir ekran mesajı aldı:

Valkyrie ile seansınızın nasıl geçtiğini bana
bildirin. Eminim verimli geçmiştir. Güncelleme:
Zayıflıkları hakkındaki bilgiler
diğer tüm sorular, yani enerji kaynağı ya da vampirin yüzüğü.

...

Sonra Declan'ın yolu sabitlendi.

ON DÖRT

Yine mi Valkyrie?" Vincente Regin'e bir kez daha eşlik ederken cadı Carrow konuştu.

Güvenlik görevlisi onu kelepçeleyip almak için geldiğinde önce gaz verildiğini biliyordu.

Chase yemi yutmuştu.

"Ne diyebilirim ki Carrow? Büyücü bana eşlik etmeyi seviyor."

Cadı acil bir mırıltıyla, "Onunla nasıl *arkadaşlık* ettiğini gördüm. Dün. Belki bu gece onu kızdırmamaya çalışırsınız?"

Üzerinde. "Barış teklifiyle gidiyorum. Şuna bak" -Regin kendi göğsüne baktı- "Sütyensizim."

Carrow başını salladı. "Çılgın Valkyrieler."

Brandr'ın hücresinin önünden geçtiklerinde Regin ona Eski İskandinav dilinde, "Buradaki zamanım yaklaşıyor," dedi. Tavrı kendinden emin olsa da, birkaç faktörün aleyhine işleyeceğini biliyordu.

Birincisi, altın dilli ve ikna edici bir Valkyrie değildi; aslında, tam tersi olarak kabul edilirdi -kaba ve ukala.

İkincisi, kurnazlık yapmaz, her zaman acımasızca dürüst olmayı tercih ederdi.

Üçüncüsü, en ufak bir tahrikte çılgına dönmesiyle ün kazanmıştı. *Haklı olarak.* Duygularının değişkenliği herkesin malumuydu.

Yine de şimdi kendisine acımasızca işkence eden bir adamdan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda mıydı? Onu kendi bağırsaklarıyla giydirme ihtiyacına boyun eğmek yerine?

Bir hamle ona açık. "*Onun* da zamanı yaklaşıyor."

Brandr bir kalp atışı kadar kısa bir sürede camın önündeydi. Açık yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü, yakışıklı yüzü solgundu. Chase onun da üzerinde çalışmış olmalıydı. Yine de Brandr, "Regin, yapma! Onu uyaracağım."

Brandr'la hiç geçinememiş olsalar da onun sadakatini yadırgayamazdı. "Yolumdan çekil yoksa yeminini bozarsın. ..." Sözüünü yarıda kesti. Gömleğinin yakasının hemen üstünden görünen *zimbalar* mıydı?

Yüce Tanrım, Chase Brandr'ın canlı canlı kesilmesini mi emretmişti? Bir zamanlar en iyi arkadaşına bunu yaptıysa, ona da yapardı.

Vincente ile birlikte diğer iki koğuşı birbirine bağlayan merkeze ulaştıklarında, nöbetçi onu ofisler ve laboratuvarlarla dolu, bu saatte hepsi boş olan bir koğuşa soktu. Sonuna kadar takip ettiler, sonra koyu renk panelli bir ofise girdiler.

Chase zaten oradaydı, büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Her zamanki gibi üniformasını giymişti, elbisesi tertemizdi. Ayakkabı cılasının kokusunu bile alabiliyordu. Saçları yine yüzünü kapatıyordu ve her zamanki gibi solgun değildi. *Güzel dudaklar, diye* fark etti bir an.

"Dur tahmin edeyim," dedi Regin. "Giriş konuşmanı planlamıştın ama beni sütyensiz görünce mantıklı düşünme yetini kaybettin."

Chase'in öfkeli bakışları göğüslerini taradı. Kolları arkadan bağlı olduğu için dar tişörtüne her zamankinden daha fazla baskı yapıyorlardı.

"Bizi yalnız bırak, Vincente," diye emretti. Adam yüzünde hiçbir ifade olmadan emri yerine getirdi.

"Bilgin olsun," diye devam etti, "buraya Chesty LaRue gibi görünerek gelmem benim suçum değil. Beni çamaşır yıkama gününde yakaladınız, bu yüzden üzerimde iç çamaşırı yok. Yine de sizin yararınız için adımlarımda biraz daha fazla bahar olduğunu kabul edeceğim."

Masasının arkasındaki bacaklarını incelikle ayarladı. Sert. Zing! *Regin bir; Chase sıfır.*

Yine de kızgınlığı daha da artmış görünüyordu.

Chase'in onu bir daha ne zaman çağıracağını bilmiyordu - eğer bir daha çağırırsa - o yüzden bu tek şansı iyi değerlendirmeliydi. Anılarını yeniden canlandırmak için ya onu öpmeye ikna etmesi ya da içindeki çılgını kışkırtması gerekiyordu.

Seks ya da uzun süreli şiddet bunu yapmalı.

"Evet, garip bir şekilde hücremizde çamaşırhane yok. Bu yüzden iç çamaşırlarımı bir seferde, dış giysilerimi başka bir seferde yıkayacağımı ve kameralar için her zaman biraz gizleneceğimi düşündüm. Utangaç değilim, ama açıkçası, benim videolarımı izlerken tombullaşan erkeklerin haddi hesabı yok. Bu basit bir putperestlikten daha kötü bir şeye dönüştü." Masasına doğru yürüdü ve üzerine çıktı,

kağıtlarının üzerinde oturuyordu. "Biraz fazla *Caged Heat*, biliyor musun?" O kızgın gözler kadının zıplayan göğüslerine dikilmişti.

Dişlerini sıkarak ona, "Masamdan kalk Valkyrie," diye emretti.

"Peki, huffy." Zıpladı ve onun ofisini keşfetmeye başladı. Adam hiçbir şey söylemedi, sadece onu izlerken kâğıtlarını yeniden istifledi.

Dekor modern ve gösterişliydi. Maun ağacından yapılmış büyük masanın ve tavandan tabana uzanan kitap raflarının yanı sıra lüks bir deri koltuk ve sandalyeler de vardı. Ofis dolapları duvarların içine yerleştirilmişti. İki devasa pencere, gecenin gölgelediği ılıman bir ormanı gözler önüne seriyordu. Dünyada böyle ağaçların yetiştiği çok az yer vardı.

...

Yine de hiçbir resim ya da süsleme yoktu. Kitap rafları boştu.

Ona döndü. "Videomu izlerken fap-fap-fap yapan adamlardan biri olmadığın için rahatladım. Yoksa *öyle miydin?*" diye sordu sahne göz kırpmasıyla, ama adamın tavrı soğuk kalmaya devam etti. "Peki, eldivenler ne iş? Söylentilere göre başkalarına dokunmaktan ya da dokunulmaktan hoşlanıyormuşsun. Yorum yapmak ister misin?" Kanepeye yerleşti ve bir dizini göğsüne doğru çekti. "Nasıl seks yaptığınızı merak ediyorum. Ya da belki de yapmıyorsunuz."

Öfkesini, ilgisini, her şeyini kapatmıştı. Bir ışık söndü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Blademan'ın kılıcı kınında, ha?" Ona yavaşça sıırttı. "Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıdığımı yemin ederim."

"Öyle deyip duruyorsun."

Hayatta kalma zamanı, Regin. Dengeleyici bir nefes aldı. *Aidan yaşamamı isterdi.*

Ayrıca başka seçeneği de yoktu. Lucia'nın onun yardımına ihtiyacı vardı; Regin'in hayatta kalması gerekiyordu. Yine de bu planı yapmakta zorlanıyordu. Yüzyıllardır süren gizli umutlar ve bekleyiş, Lucia'yı ve kendisini kurtarma ihtiyacıyla savaşıyordu.

Valkyrie kazandı. "Evet. Uzun zaman önce sana Aidan the Fierce derlerdi.

Seni bin yılı aşkın bir süredir tanıyorum."

İçindeki gerginlik biraz azaldı. "Ve henüz kırk yaşında bile değilim." "Reenkarne oluyorsun. Hem de çok."

"Reenkarnasyon. Hem de sık sık? Bu kulağa ilginç geliyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bu kaç kez olur?"

"Bu bildiğim kadarıyla dördüncü kez oluyor."

"Aynı mı görünüyorum?" Açıkça onunla oynuyordu.

"Gözleriniz aynı, ama geri kalanınız her zaman farklı. Seni tanıyabiliyorum ve sen de her zaman tanıdık olduğumu hissediyorsun. Şimdi bile bir seviyede hissediyorsun, değil mi? Küçük işkence seansımız muhtemelen seni de en az benim kadar incitmiştir."

"Sen delisin," dedi kolayca, kendinden *emin bir şekilde*.

"Lore'a doğruyu söyleyeceğime yemin ederim. Bu yemine bağlı olduğumu biliyorsun."

"Sadece başka bir Lore'a yapıldığında."

Kararmaya başlayan yüz ifadesi onu ince buz üzerinde olduğu konusunda uyardı. Elbette, bu onu ne zaman durdurmuştu ki? "Benimle ortak *bir yönünüz olduğuna* inanmak istemediğinizi biliyorum. Ama sen Lore'dansın." Adamın deri eldivenlerini masanın altında sıkıldığını duydu, muhtemelen onu boğmayı hayal ettiğini biliyordu. "Bak, bir anlaşma yapalım. Sana Lore hakkında şimdiye kadar hiçbir tutsaktan öğrenemediğin kadar çok bilgi vereceğim, sen de bana bazı tavizler vereceksin."

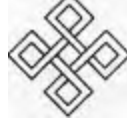
"Ne gibi?"

"Size bilgi verdiğim sürece bana ya da Carrow'a işkence yapmayacaksınız. Ya da Brandr ve Uilleam MacRieve'e yaptığınızdan daha fazla," dedi. "Ya da Natalya ve Thad'a. Beni ve o arkadaşları rahat bırak, ben de paylaşayım."

Çarkların döndüğünü görebiliyordu. Onun deli olduğuna tamamen inanıyordu. Ama aynı zamanda kullanabileceği bir şey ortaya çıkarma ihtimalini de tartıyordu.

Chase yine yemi yuttu. "Anlaştık. Söyle bakalım, Valkyrie. Sen ve ben nasıl tanıştık?"

ON BEŞ

Sen Kuzey Toprakları'nda bir savaş lorduydun," dedi Valkyrie.

Declan ona el salladı. Ancak, daha önce de yaptığı gibi, bir kararla boğuşuyor gibiydi. *Muhtemelen ölümlüyü kandırmanın en iyi yoluna karar veriyordu.*

Ya da belki de bu bir oyun değildi. Yaşlı ölümsüzlerin çoğu çılgına döndü. Söylediklerine inanıyor olabilir.

Yine de gözleri berrak görünüyordu. "*Vahşi* bir savaş lordu."

Dondu kaldı. Seçebileceği onca grup arasından... Brandr ona tanıdık gelmişti. Regin de öyle.

Hayır, bu bir tür aldatmacaydı, onun altını oymak için bir plandı. Ondan bilgi alabilmek için bu saçmalığa tahammül etmesi gerektiğini bildiğinden öfkelerini bastırdı. "Bana bir berserkerin ne olduğunu düşündüğünü söyle." Böyle bir ihtimal varmış gibi davranmak bile canını sıkıyordu ama başka bir seçenek de göremiyordu.

"Bir berserker sıradışı bir hız ve güçle doğmuş bir ölümlüdür," dedi. "Ayıya tapar ve onun vahşetini bir berserkrage'e kanalize edebilir, bu da onu dünyadaki en güçlü varlıklar kadar güçlü kılar. En azından geçici olarak. Sonrasında ise güçten düşüyor." Ona ölçülü bir bakış attı.

Bir şüphe uyanmaya başlasa bile hiçbir tepki göstermedi. *Tüm bunlar Nix'e kadar uzanıyor olabilir.*

"Berserkerler Wóden'e bağlılık yemini ettiler ve onun adına savaştılar."

Efsaneler nadiren gerçikle örtüşse de Declan Valkyrie'leri araştırmıştı. "Wóden'in Valkyrie'lerin babası olduğu iddia ediliyor."

Başını salladı. "Ben tanrıların kızıyım. Üç ebeveynimden ikisi öyle."

"Üçüncü bir ebeveyn nasıl olur?"

"Bakire bir savaşçı ölürken cesaret çağrısı yaptığında, Wóden ve Freya onu yıldırımla vurur ve Valhalla'ya kurtarır. Ben de o yıldırımın içindeydim." Onun yüz ifadesine baktı. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Ölümsüzler kendi kökenlerini yüceltmekle ünlüdür. Ama ben hiçbir şeyi tamamen göz ardı etmemeyi öğrendim."

"Yeterince adil."

"Yine de merak ediyorum, eğer ebeveynleriniz *tanrıysa*, neden benim tarafımdan yakalanmanıza izin verdiler?"

"Wóden ve Freya güçlerini korumak için uyurlar. İbadetle beslenirler ve son birkaç yüzyıl İskandinav tanrılarına bağlılıkla geçmiştir."

Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa... *Bilgi almak için burada.* "Üçüncü ebeveyn kim?"

"İşıldayanlar denen bir halka aitti, ışıldayan kadim bir ölümlü ırkına. Beni ölümlü bir kadının doğurduğunu bilmek seni bana karşı yumuşatıyor mu?"

Bu... onu şaşırttı. "Nerede o? Işıldayanlar nerede?"

"O çoktan öldü. Hepsi öldü. Ben türümün son örneğiyim."

"Nasıl öldüler?"

"Dediğim gibi, onunki kadim bir ırktı ve ölümlüydüler. Zaman verir ve zaman alır," dedi omuz silkerek ama gözleri titreyerek rahat havasını yalanladı.

"Berserkerler, Valhalla ve İskandinav tanrıları. Sanırım Aidan'la bir boynuz dolusu bal likörü içerken tanıştınız."

Ayağa kalktı, bakışlarını perçinleyen ve nabzını hızlandıran o kalça sallama çalımıyla pencerelerden birine doğru yürüdü. Kalp atışlarını duyabildiğini bildiğinden, kontrol etmeye çalıştı.

"Aslında tanıştığımızda Valhalla'dan yeni ayrılmıştım. Ve bal likörü içmiyordum. Sadece on iki yaşındaydım."

"Valhalla nerede?"

Omzunun üzerinden cevap verdi, "Bu farklı bir boyut. Bir tanrı uçağı."

"Peki neden ayrılmak istiyorsun? Bu cennetten ayrılmak gibi olmaz mı?"

"Evet, ama kız kardeşim Lucia'nın başı dertteydi. Ben de onu kurtarmak için bu garip ve acımasız dünyaya gittim. Doğrudan vampirler tarafından saldırıya uğradım.

Zar zor kaçabildiler."

"Bu yüzden mi onlardan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Kısmen. Horde, Valkyrie'ye çok sert davrandı. Tüm Pravus ordusu öyleydi. Kim olduklarını biliyor musun?"

"Öznel tanımlamalarınızın farkındayım." Onların *birlikleri*. Valkyrie, Wicca, fey ve Lykae Vertas adı verilen bir ittifaka aitti. Horde vampirleri, bazı iblisler ve daha canavarımsı varlıkların çoğu Pravus'a bağlıydı.

"Unutmayın ki Katılım'da desteklemeniz gerekenler Vertalar." Başını eğdi. "Katılım'ın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Bu, Lore'daki tüm gruplar arasında her beş yüz yılda bir gerçekleşen bir savaş. Sadece tam olarak ne zaman ve nerede çıkacağını bilmiyoruz." Kız kıkırdayınca, "Ne?" diye homurdandı.

"Bu tek bir savaş değil. Grupları birbirine düşüren bir *güç*. Katılım bizi çatışmaya sürükleyerek sayımızı kontrol altında tutuyor."

Daha fazla istihbarat. Detruslar hakkında en nefret ettiği şeylerden biri de hastalık, yaralanma ya da yaşlılık gibi nedenlerle kontrolsüz bir şekilde yayılmalarıydı. Şimdi ona, birbirlerini öldürmelerini sağlayacak doğal bir mekanizma olduğunu mu söylüyordu? "O zaman neden bu güce direnmiyorsun?"

"Çünkü aynı zamanda ittifakların tohumlarını atıyor ve dostları bir araya getiriyor. Ayrıca dövüşmek eğlencelidir."

"Ve şimdi insanlık sizin *eğlencenize* sürüklenecek."

Bunun üzerine kahkahayı patlattı. "Ölümlüler Katılım'da mı? Bence siz çocuklar bu sefer çamlara binmelisiniz."

Tanrım, onu kızdırdı. "Hem Vertas hem de Pravus son zamanlarda belirli insan hedeflerini ortadan kaldırdı ve Tarikat'ın kendisine saldırdı. Geçmişte olduğu gibi, her iki tarafın da oluşturduğu tehdide karşı kendimizi savunmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

Tekrar kanepeye yöneldi. "Seni düzeltmekten nefret ediyorum ama senin hakkında hiçbir şey *bilmiyoruz*. Siz bana anlatana kadar küçük nokta-org'unuzu hiç duymamıştım. Tanıdığım hiç kimse duymadı."

"Ufukta ölümsüzler ve insanlar arasında bir savaş var."

"İnsanlar bize karşı savaşmayacaklar, varlığımızdan haberleri bile yok. Bu fikir gülünç."

"Hepinizde ortak olan bir şey var mı? Kibir. Asıl gülünç olan, sizin türünüzün sizden haberdar olmadığımıza inanması. Görevimizin bir parçası da

Varlığını gizlemek - kendinizi gösterdiğinizde imkansız bir görev mi? Siz de yüzünüzü cildiniz parlarken insan içine çıkıyorsunuz!"

Avuçlarını yanaklarına vurdu ve "Tenim parlıyor mu?" diye bağırdı. Sonra sırttı. "Sırf bir kez radyoaktif bir uzaylı sikine dokundum diye toplumdan sürülmeli miyim? Şimdi aptallık ediyorsun, Chase."

Ondan nefret ediyorum! Ağzı bozuk, vicdansız bir katildi; en iyi ihtimalle duygusuz, en kötü ihtimalle de gaddardı. Ve şimdi o esrarengiz gözleriyle onu değerlendiriyor, kulakları seğiriyordu.

Kendi gözleri de farkına vararak kısıldı. Bunları onu kışkırtmak, tepkilerini ölçmek için söylüyordu. Daha önce onun uçarı ve dikkatsiz olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise onun zırhındaki çatlakları sistematik bir şekilde ortaya çıkardığını fark etmişti.

"Bak, buraya dövüşmeye gelmedim. Sana senin bir berserker olduğunu anlatıyordum. Gerçi tek kelimesine bile inanmıyorsun."

"Ailem normal ölümlülerdi."

"Bir çekinik geni miras almış olmalısın," dedi. "Bu duyulmamış bir şey değil."

"Hayır, ama uygun."

"Seninle Eski Norsça konuştuğumda yüzünde tanıdık bir ifade gördüğümü sandım."

"O zaman yanıldınız," diye yalan söyledi. *Delirmek üzereydi.* Tarikat'ın veri tabanlarında bu dili araştırmıştı ama hiçbir şey anlamamıştı.

Yine de onu çok iyi anlıyordu.

"Söyle bana Chase, beni New Orleans'ta yakaladıktan sonra nasıl hissettin? Güç patlamandan sonra her şey bitti mi?"

"Efor sarf ettikten sonra yorgunluk hissetmeyen var mı, Valkyrie?"

"Bahse girerim duyuların gerçekten keskindir. Tanıdığın herkesten daha iyi görebiliyor ve duyabiliyorsun, değil mi?"

Sadece omuz silkti.

"Yeteneklerini inkâr edeceğini düşünmüştüm."

"Onları inkar etmiyorum. Bir berserker olduğumu inkar ediyorum." "Birini kabul edip diğerini nasıl kabul etmezsin?"

"Kahininiz Nix'in bunu ayarladığından şüpheleniyorum. Benim tarafımdan yakalandığınızdan ve sahip olduğum olağandışı yetenekler hakkında bilgilendirildiğinizden emin oldu. Ölümlü bir berserker bana çok yakın olurdu. Bunların hepsi bir aldatmaca."

"Komik. Diğer yeniden bedenlenmelerinde aptal değildin."

Onu tekrar gazlayamam...

"Burada başka bir berserker daha olduğunu gördüm. Sana tanıdık gelmedi mi?"

"O da bu işin içinde. Belli ki ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz ve bu planı hazırladınız. Yakalanıp yakalanmadığını kontrol ettim, ama yakalanmak için yere yattı. Sanki senin de yakalanacağını biliyormuş gibi."

Valkyrie başını salladı. "Bana yakın olabilmek için buraya gelmek istedi. O benim... koruyucum."

Koruyucu. Demek sevgiliydiler. Bu fikir neden onda çılgını yere serme isteği uyandırdı?

Brandr'ın elleri onun parlayan tenindeydi. Declan en son ne zaman öldürmeyi bu kadar çok istediğini hatırlayamıyordu. Düşünceleri bulanıklaştı, ilkelleşti.

-Benim hakkım! Sadece benim için.

"Chase, gözlerin şu anda alev alev yanıyor. Git aynaya bak."

Aniden ayağa kalktı ve diğer pencereye geçti. "Ve yalanlarınıza itibar mı edeyim?"

Onun arkasına geçti. Sakinleştirici bir sesle, "Rahat ol," diye mırıldandı.

Bir anda göz kapaklarının ağırlaştığını, kaslarının gevşediğini hissetti. *Üzerimde nasıl bir etkisi var?*

"Seni bu hale getiren ne?"

Kadına verdiği yanıt onu daha da kızdırdı. "Saçma sapan hikâyelerin." "Bunların hepsi doğru."

Ona döndü. "O zaman Nix'in bana söylediklerini nasıl açıklıyorsun? Seni yakaladığım gece Val Hall'daydım. Sen oradan *geçerken*, doğrudan yüzüme baktı ve '*Geç kaldın*' diye bağırdı."

"Onu öldüreceğim!" Pencerenin hemen dışında şimşekler çaktı. "Bir konuda haklısın-Nix bunu ayarladı. Ama yemin ederim ki ben de en az senin kadar piyonum."

"Ne amaçla?"

"Aidan'ı ne kadar özlediğimi biliyordu. Bu ona mükemmel bir çözüm gibi geldi, zorla yakınlaşma falan. Muhtemelen şu anda o ürkütücü küçük yarasaıyla kıkırdıyordur."

"*Aidan'ı* özledin mi? Valkyrie, hikâyeni doğru anlat. Az önce Brandr'la birlikte olduğunu söyledin."

Bir kahkaha attı. "Brandr ile mi? Lütfen." Bir kahkaha daha. "Hayır, onun benim koruyucum olduğunu söyledim. Yani bana göz kulak olmaya çalışıyor."

Declan'ın rahatlaması onu iğrendirdi ve öfkesinin yeniden artmasına neden oldu. Ondan uzaklaşıp masasına geri döndü.

"Neden kendini feda etsin ki?"

"O senin en iyi arkadaşındı," dedi. "Ona ohalla kazanacağına ve bana göz kulak olacağına dair yemin ettirdin."

"Ohalla?"

"Wóden'in işaretini taşıırken iki yüz savaş kazanırsan, sana ölümsüz bir yaşam ve güç bahşeder."

Doğru ya da değil, bu çok etkileyiciydi. "İşareti neydi?"

"İki kuzgun."

Declan boynundaki tılsıma dokunma isteğini bastırdı. Üzerinde uçan iki kuş olan tılsıma.

Zihnini onu aldığı güne geri götürdü. Altı yaşındaydı ve kâbuslar yeni başlamıştı. Babası onun için endişelenmiş ve ailesinin parası yetmemesine rağmen Declan ve Colm'u bir panayıra götürmüştü. Bir falcı Declan'a tılsımı vermiş ve şans getirmesi için kalbine yakın tutmasını söylemişti. ...

"Chase?"

Hemen, "Brandr bu yüzden mi ölümsüz?" diye sordu.

"Evet, her şeye rağmen Ohalla'yı kazandı. Şimdi çoğu vampir ve iblis kadar güçlü. Hızlı da. Öfkелendiğinde bir Lykae'yi bile alt edebilir."

"Yeminini bu kadar uzun süre tuttu mu?" Demek Aidan Regin'i hem kadını hem de sadık bir dostu olarak seviyordu.

"İlk iki yüz yıl boyunca beni ve Lucia'yı her yerde takip etti, kurtarmak için devreye girmeye hazırды. Her fırsatta onu ektik. Sonunda Nix onun için üzüldü ve tehlikede olursam ya da sen geri dönersen ona haber vereceğini söyledi."

"Aidan neden ohalla kazanmadı?"

"Bunun üzerinde çalışıyordun, ölümsüz olduktan sonra benimle evlenmeyi planlıyordun." Dizlerini göğsüne çekerek yere oturdu, başını pencereye yasladı. "Sen savaşırken seninle kalmamı istedin. Benim için sadece ilginç bir ölümlü olmalıydın ama sende beni çeken bir şey vardı. Sana bir şans vermeye karar verdim." Kendi kendine gülümseyerek mırıldandı. "Bekâretimi de."

Onun ilk sevgilisi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederken kendini yakalayınca dehşete kapılarak gerildi.

Ne yaptığını biliyordu, tohumu ektiğini biliyordu, böylece hayal edecekti. Ve öyle de yaptı, onu yere yatırdığını ve daha önce denenmemiş seksine doğru ilerlediğini hayal etti. Dudaklarıyla onun şaşkınlık dolu nefesini yakalamayı...

Bir kez daha sertleşti. Daha önce, o tişörtün içindeki sütyensiz göğüslerine bir kez bakmak onu odun gibi sertleştirmişti. Onunla karşılaşmadan önce, on yıl boyunca hiç kıpırdamamıştı. Ve şimdi bu. Kontrolü neredeydi?

"Bin yıl sonra bile birlikte olduğumuzu düşününce pençelerim kıvrılıyor." Onları görebilmesi için etrafında döndü.

Kıvrılmışlardı. Sesi daha da sertleşerek, "Pençelerinin bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

Bir kahkaha attı. "Yakında anlayacaksın." O bir cevap isteyemeden devam etti: "Kampınızdaki hayat tatmin ediciydi. Seninle yaşamak ise"-hüzünle içini çekti-"heyecan vericiydi."

"Aidan kime karşı savaşıyordu?"

"Sülükler. Her zaman Vampir Sürüsü. Ordunu stratejik bir geçide yerleştirdin ve aşağıdaki vadide bulunan *ölümlü* köylerini korumak için her gün onlarla savaştın. Sen, *Lore'dan gelen* bir berserker, binlerce insanın hayatını kurtardın."

Sabırsızca ona el salladı.

"Ordunu bilenmiş ve iyi eğitilmiş tuttun ve adamların seni sevdi, seni cehenneme kadar takip ederlerdi."

Declan'ın adamları ondan korkar ve onu hor görürdü. *Ve emirlere uydukları sürece umurunda değil.*

Uzak bir ses tonuyla kamp hayatını anlatmaya başladı -kıyafetleri, silahları, duvarlarında hırlayan ayı kafaları olan içki salonunu- ta ki ateş çukurlarının ve kızaran av hayvanlarının dumanını neredeyse koklayana, eğitim avlusundaki aralıksız kılıç şakırtılarını neredeyse duyana kadar.

Tarif ettiği, Declan'a çekici gelen bir erkek dünyasıydı.

Kendini onun hikâyesine kaptırıp rahatlarken buldu. Ve tüm bu süre boyunca yüzünde tanıma pırıltıları aradı. "Bunlar bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Henüz değil. Devam edin."

"Beni kendin eğittin. Senin sayende bugüne kadar iki kılıç taşıdım. Hep bu büyük kılıcı kullanmak istemiştım ama boyumdan uzundu." Sonra kaşlarını çatı. "En azından *eskiden* o kılıçları taşıyordum."

"Onları burada saklıyorum." Ondan sadece birkaç adım ötede depo bölmesine gizli bir giriş vardı. Silahları içerideydi.

"Öyle mi?" dedi kayıtsızca ama gözleri gümüş rengine dönmüştü. Bu kılıçlar onun için *çok* önemliydi. "Onları bana verdiğin günü hâlâ hatırlıyorum." "İlklerin yaşandığı bir gündü" derken yüzü yumuşamıştı. Dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesi ve şehvetli ses tonu onu ayağa kaldırdı. İlklerin günü mü? Ne tür ilkler olduğunu ancak hayal edebilirdi. Bu Aidan'a duyduğu kıskançlık içini yaktı, Declan'ın onu sevdiği için canını yakmak istemesine neden oldu. "Yine de senin Aidan öldü."

Gülümsemesi soldu. "Evet. Bir vampir evimize kadar iz sürdü ve onu öldürdü."

"İlk sevgilinizin hediyesi olan bu kılıçları çok önemsiyorsunuz. Binlerce yıl eşya edindikten sonra, bunlar en değer verdiğiniz şeyler mi?"

Daha fazla titreme.

"Öyleler," dedi. "Sanırım türünüz hakkında bilgi vermezseniz onları yok edeceğim."

"Yapın. Umurumda değil."

"Ölümsüzler blöf yapamaz, Regin. Değişken gözlerin seni her zaman ele verir. Ve verdiğin tepkiye bakılırsa, onları korumak için her şeyi yapabileceğine bahse girerim. Sorularıma cevap ver, yoksa onları kendim eritirim."

"Kız kardeşlerimi tehlikeye atmamı mı bekliyorsunuz?"

"Tüm Valkyrie'ler enerji kanalize edebilir mi? Konuşmaya başlayın yoksa değerli silahlarınızı Müdür Fegley'e veririm, bırakın onlarla uğraşsın. Belki de onları senin iltifatlarınla Horde'a gönderirim? Vampirler kendi türlerinden pek çok kişiyi öldüren kılıçlara sahip olmalı."

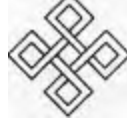
Tartışmak yerine ayağa kalktı ve kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdü. Daha küçük bir adam bu hareketten büyülenebilirdi.

"Chase?" diye mırıldandı.

O da ayağa kalktı. "Ne?" Etrafındaki hava elektrikliydi, tenine batıyordu ama iyi hissettiriyordu, *tanıdık geliyordu*. Kadın yaklaştıkça, neredeyse ürperene kadar yoğunlaştı. Onun gümüş gözlerine baktı. Büyüleyiciydi.

Gök gürültüsü duvarları gümbürdetti. "Sıkı tutunun, Magister."

ON ALTI

Regin'in efsanevi öfkesi mi? *Redlined*.

Chase şaşkınlıkla ona baktı. "Sıkı tutunmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Eşyalarım *dokunmayacaksın* demek!" Kadının bacağı erkeğinkinin arasından fırladı ve botu erkeğin taşaklarına değdi.

"Ah! Seni lanet orospu!" diye bağırdı, dik durmak için mücadele ediyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin!" İleri atıldı. "Neyi uyandırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Elbette biliyorum! Bir *berserker*." Koşarak geri dönerken kolunu tek bir hareketle salladı ve dünkü omzunu yerinden çıkardı. Adam ona ulaşamadan, kız bağlı bileklerinin üzerinden atlama ipi gibi atlamıştı. "Çünkü sen busun!"

Vahşi bir yumruk savurdu.

Geri sıçradı ve adamın yumruğundan milimetre farkla kurtuldu. Adam savrulup ıskalarken, kadın başka bir saldırı için hazırlandı ve omzunu bir kitaplığın kenarına çarptı. Omuz eklemi duyulabilir bir patlamayla yerine oturdu.

Tekrar saldırdı. Kadın çalım atıp adamın arkasında döndü ve birleşik yumruklarını adamın böbreğine savurdu. Ama tasma onu yavaşlattı, zayıflattı. Adam onun kolunu yakalayıp bir eliyle etrafında döndürmeyi başardı, diğer elini ise yumruk yaparak geriye çekti.

Çenesini kaldırdı ve Chase tereddüt etti-

Kadın bundan faydalandı ve başını öne doğru savurarak adamın adam elmasına vurdu. Sonra çullanıp bacağına ayak bileklerine doğru savurarak onu sırt üstü yere düşürdü.

Ayağa fırladı ve onunla yüzleşti. "Artık sana merhamet yok, Valkyrie." Hiçbir şeyi esirgemeyerek kafasına bir saman yumruk indirdi.

Başını eğdi ve güldü. "Saklamak için o kadar uğraştığın aksanın ortaya çıkıyor! Bu sefer Oirish mi oldun? Eh, evlat?" Masasının üzerine sıçradı ve kafasının yan tarafına vurdu. "O kılıçlar *benim*! Onlara dokunursan, taşaklarını kesmek için kullanırım! Para kesesi için!"

Kadın bir tekme daha atmak için arkasını döndüğünde, adam bileğini yakalayıp çekti. Kadın yere yığıldı.

Chase bir çığlık atarak onun üzerine atıldı, bağlı bileklerini başının üzerinde sıkıştırdı, kalçaları uyluklarını ayırmaya zorladı.

Taşaklarına vurduktan sonra bile aceleyle sertleştiğini hissetti. "Oh, oğlum! Küçük Declan beni gördüğü için çok heyecanlı! Ama küçük Declan aslında hiç de küçük değil. Her şey değiştikçe ..."

Kadın onun altında kıpırdandığında, adamın çenesi gevşedi, göz kapakları ağırlaştı. Sadece onu kızdırmak istemişti ama bu sıcak temas onu da etkilemeye başlamıştı.

Vücudunun baştan çıkarıcı çıkıntıları, temiz kokusu, kalın şaftının ona yaptığı lezzetli baskı...

Adamın çelik grisi gözlerine baktı ve onları çok tanıdık buldu.

Sonra başını salladı. "Yeter! Beni yenebilseydin nereye gideceğini sanıyorsun?"

"Henüz kaçmıyordum."

Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı. "Eğer bir kaçış girişimi değilse, o zaman bu neydi?"

"Gösterişime zarar vermemen için bir uyarı. Ya da bir buz kırıcı, üstümde olduğunu ve ikimizin de ateşli ve rahatsız olduğunu düşünürsek. Şimdi öpüşelim ve barışalım."

Valkyrie nefes nefese kalmıştı, göğüsleri adamın göğsüne bastırıyordu.

Dudakları ayrılmıştı, dolgun ve davetkârdı.

"*Seni* öpmek mi?" Tiksintinin onu ele geçirmesini beklerken, kendini onun nasıl tepki vereceğini merak ederken buldu. Ağzının içinde inleyecek miydi?

"Beni hatırlamana yardımcı olacak. Öp beni. Hadi, bunu çok istediğini biliyorsun. *Beni çok* istiyorsun."

"Asla." *Lanet olsun, ondan uzak dur.* Ama bu şekilde onun üzerinde olması, ona hükmetmesi, onu alt etmesi gerekiyordu.

"Hiç mi? Senin o ereksiyonun az önce sana yalancı dedi."

"Seni küçük orospu." Canını yakmak istercesine bacaklarının arasına

bastırdı. Dışarıda bir şimşek çaktı. Gümüş gözleri kocaman oldu. "Yine."

Baştan çıkarıcı, diye bağırdı zihni. Onu baştan çıkarıyordu-

Kalçalarını onun altında döndürdü ve cinsel organını onun uzunluğu boyunca ovuşturdu.

Nefes nefese tısladı, cevap olarak ona karşı sallandı. *Tanrım, çok iyi hissettiriyor.* "Seni burada becermeme izin verirsin, değil mi? Seni sıradan bir fahişe gibi yere yatırırım."

"Bunun gibi birkaç itiş daha yaparsan, Chase, bunu talep etmek zorunda kalacağım." Sırtını kamburlaştırdı.

Gömleği yukarı kalkmış, göğüslerinin kabarmaya başladığını gösteriyordu. Meme uçları hâlâ örtülüydü ama kumaşın üzerinde büzüşmüşlerdi. *Onları görmek istiyorum.*

Kalçalarını istemsiz bir şekilde itmesi göğüslerinin zıplamasına neden oldu ve daha fazla parlayan teni ortaya çıkardı. *Neredeyse meme uçlarına kadar.*

Aleti zonklamaya başlamıştı. Kalçalarının arasında salladığında, basınç hem zevk hem de acıyla dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Birkaç hamle daha yapsa onun üstüne boşalacaktı; o anda bunu istiyordu.

Bir kadına bu şekilde bakmayalı yıllar olmuştu. En son ne zaman baktığını hatırlamaya çalışarak zihnini geriye götürdü. ...

İşkence gecesi.

Bir anda öfke şehvetini bastırdı. Kendini onun üzerinden itti. "Bana bir daha dokunma, Detrus. Bana *asla dokunma.*" Elini yüzünde gezdirdi, sonra masasına dönüp Vincente'yi çağırdı. "Gel, kaldır onu."

Görünüşe göre etkilenmemiş, ayağa kalktı. "Evet, muhtemelen haklısın. Gitsem iyi olacak." Esniyormuş gibi yaptı. "Senin işe dönmen gerek, benim de hapse girmem gerek. Benim için büyük gece. Bir kalıp sabun için birini bıçaklamayı planlıyorum. Yine de kısa bir sevişme için yeterli zamanımız olabilir."

Ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Hiçbir şey bizi birlikte uyumaktan alıkoyamaz. Birbirimizi çeken mıknatıslar gibiyiz."

Mıknatıslarla ilgili olan da buydu; neye ilgi duyacaklarını seçemiyorlardı. "Valkyrie, bir daha asla seks yapmayacaksın. İdam edilmeden önce olmaz."

"Ortamın tadını kaçırdın, Paddy." Yanaştı ve gözlerini ona dikti. "Şimdi, Chase, umarım bu tartışmanın benim hakkımdaki yargılarını etkilemesine izin vermezsin. Genelde iyi zamanlarım olur. Aslında, eğer anlaşmamızın şartlarına uyarsan, belki sana bekaretimi nasıl aldığının kirli ayrıntılarını anlatırım. Elbisemi nasıl yırttığını ve bana hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmak için beni kürklü bir yatağa nasıl attığını."

"Bana bir hikaye anlatacaksın ve ben de seni bağışlayacağım öyle mi? Ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun? *Binbir Gece Masalları'nı* okudum."

"Bana Şehrazat de, bebeğim! Aslında, o hilekâr bir kaltak. Bu arada bana hâlâ yirmi altın ve bir kilo susam borcu var." Valkyrie daha da yaklaşmıştı, ta ki vücudundaki ısıyı, o bağımlılık yaratan elektriği algılayabilsin. "Sana iyi bilgi verdiğimi biliyorsun. Daha sonra devam edebiliriz ve senin için uslu duracağıma söz veririm. Ya da senin sıradan fahişen olurum. Centilmenlik seçimi."

Declan Webb'in mektubunu hatırladı. *Eğer ona işkence edemiyorsam, onu tekrar görmekten başka çarem yok demektir.* "Sizin türünüz arasında yabancılarla konuşmanın yasak olduğunu sanıyordum."

"Sen bizden birisin."

"Bunun beni ne kadar aşağıladığını anlayabiliyor musun?"

"Gerçekler bıçak gibi keser, evlat."

Vincente geldi, Valkyrie'nin kelepçelerinin önünde olmasına ya da Declan'a veda öpücüğü vermesine hiçbir tepki göstermedi.

"Onu buradan götürün."

Adam tek kelime etmeden ona dışarı kadar eşlik etti. Ama Vincente'nin tepki vermek, emirlere uymaktan başka bir şey yapmak haddine değildi. Ve adam ona borçluydu.

Aylar önce, Declan onu belirli bir succubus ile tekrar tekrar temas kurarken yakalamıştı. Tarikat onun türüne besin sağlamadığından, cinsel açlıktan ölmek üzereydi; Declan'ı kendisini serbest bırakması için cezbetmek amacıyla elinden gelen her şeyi yapıyordu. Böylece adama tecavüz edip beslenebilecekti.

Declan Vincente'nin hafızasını silmek yerine, sadakatini garantilemek için bu suçu adamın kafasının üzerinde tutmuştu. O zamanlar Vincente'nin kariyerini bir kadın için, hele de bir detrus için riske atmasına hayret etmişti.

Şimdi sadece bir Valkyrie'nin göğüslerini görmek için yanıp tutuşuyordum.

Kapı Vincente ve mahkûmunun arkasından kapandığında Declan aynaya bakmak için banyoya doğru yürüdü. Tanrım, gözleri daha mı açıldı?

Hayır, bana hayal kurduruyor. O bir detrus, onunla ilgili her şey iğrenç, yanlış.

Yine de onun için sertti. Gerginliğin onu tüm gücüyle vurmasını bekledi, hak edilmiş bir ceza olarak sefaletin tadını çıkaracaktı.

Bekliyorum...

Onu götürmeyi düşünmek bile o eski endişeyi tavan yaptırmaya yeterdi.

Bu yüzden onun kotunu dizlerine kadar yırtmayı ve

sikini onun daracık küçük vajinasına sokuyordu.

Bekliyorum...

Hiçbir şey mi? Sikişmesi gerektiği için gergindi ama her zamankinden daha fazla endişe duymuyordu.

Aslında... *azalmıştı*.

Çılgınca bir kahkaha attı. Her ne sebeple olursa olsun, giriş olsun ya da olmasın, gerginlik tamamen ortadan kalkmıştı.

Doğru zaman, doğru yer, doğru ... kız? *İnsan* olmadığı gerçeği dışında! Hayır, o bir katil ve onun çıplak bedenini gördüğü anda çığlık atarak kaçacak bir kan düşmanıydı.

Onu hapsedmek ve sonunda idam etmekle yükümlü olduğundan bahsetmiyorum bile.

Şaftı bütün bunları umursamıyor gibiydi. Kaşlarını çatarak ona baktı. Eğer şimdi inerse, o zaman kadın kazanacaktı. Reddetti. O da onlardan biriydi. Bir iğrençlik.

Ölümlü insanları amaçlarından saptırıyorlar. Benim amacımdan. Bunu hatırlamasına yardımcı olmak için kazağını yırttı ve harap olmuş göğsünü ortaya çıkardı.

Bu yaratıklar etini rastgele değil, kasıtlı daireler ve çizgiler halinde soymuşlardı. Ortaya çıkan yaralar greft için çok dardı. Bunun yerine, cerrah deriyi doğrudan birbirine dikmişti. Zamanla, yara dokusu büyümüştü.

Yine de bu mide bulandırıcı görüntü bile ereksiyonunu bastıramadı. Bunu yapabilecek tek bir şey biliyordu.

Aceleyle yatağına, çantasına gitti ve bir şırınga hazırladı.

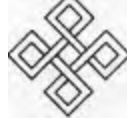
On yıl önce bu ilacı enjekte etmeye başladığında, insülin iğnesi gibi davranarak ağırbaşlı olmaya gayret etmişti. İğneyi yavaşça batırır, pistonu yavaşça basardı.

Belfast'ın arka sokaklarında yaptıklarından bir şekilde farklılaştırmak için.

Şimdi de uyuşturucu almak isteyen bir keş gibi ateş etti.

Göz kapakları zevkten ağırlaştı. Zihni, taşaklarında devam eden ağrıyı görmezden gelmesine yetecek kadar boşa gitmişti ve kısa süre sonra uyudu, hızla rüyalara daldı. ...

YEDİ

Aidan sadece kadınına geri dönebilmek için savaşlarda acele ediyor."

Adamlarının sözleri arkasında çınladı ama Aidan onları umursamadı.
Onun hoşuna giden şeylere sahip olsalardı onlar da
aceleyle geri dönerlerdi.

Yıldırımın sıcaklığından doğan altın bir tanrıça.

Adamlarından birkaçı Reginleit'i baş tacı ettiği için onunla dalga geçti.
Sanki başka bir yere aitmiş gibi mi?

Kampa döndüğünde kendini hamamdaki su kaynaklarına daldırarak
derisindeki vampir kanını ve kanı temizledi. Ardından, uzun evlerine doğru
hışımla ilerlerken, çalıntı bir battaniyeyi dikkatsizce beline doladı.

Reginleit'i içerideki ateş çukurunun yanında oturmuş, düşüncelere
dalmış ve alevlere bakarken buldu. *Benimle yeni hayatını mı düşünüyordu?*

Ama onu görür görmez ayağa kalktı, yüzü ıslık ıslık parlıyordu. "Aidan,
geri dönmüştün!"

Ona doğru ilerlerken, kızın ne kadar güzelleştiğini bir kez daha fark etti;
vücudu, içinde kendini kaybetmeyi arzuladığı bir kıvrımlar ve yumuşaklık
cennetiydi. Sanki onun için yaratılmıştı; vahşi bir kalbe, keskin bir zekâyâ
ve kendisinininkine eşdeğer ateşli bir tutkuya sahip bir savaşçı.

Ama onun ipeksi saçlarına bakıp sırtırmak zorunda kaldı. Küçük bir
kızken taktığı çılgın örgüler hâlâ duruyordu ama şimdi tuhaf bir şekilde
kışkırtıcıydılar, sanki onu yuvarlamış gibi görünüyorlardı.

Ağzını onunkine bastırmak için eğildi, yemyeşil dudaklarını onun için
ayırdı.

Kadının sadece tek bir tadıyla, "Dudakların, kadın... tatlılığın ta kendisi,"
diye inledi.

Uyuşturucu gibi...

Öpücüğün zihnini uyuşturan hazzında kaybolmadan önce, kendini
ayrılmaya zorladı. "Senin için bir hediyem var, parlak kızım." Onu kollarına
aldı ve yataklarına taşıdı.

Nefes nefese bir sesle, "Ve bu bütün gün beklediğim bir şey," dedi.

Tanrım, sadece sesi bile kanını ateşliyordu. Ve onu cesurca kucakladığında ...

Kızın hayal kırıklığına uğramış surat ifadesinden gurur duyarak elini ondan zorla çekmek zorunda kaldı. "Hayır, bu gerçek bir hediye." Sunusunu deri bir çantadan almak için ayağa kalktı.

"Sürprizleri severim!"

"*Hediyeleri* seviyorsun. Ve sadece bir şeylere sahip olmayı." Ona kumaşla kaplanmış bir bohça uzattı. "Eşim olarak hırslı bir Valkyrie'ye sahip olduğumun farkındayım."

Evet, Valkyrie hırslıydı ve onu şımartmak istiyordu ama gizli bir nedeni vardı. Onun için korkuyordu. Tamamen ölümsüz olana kadar, neredeyse bir insan kadar savunmasızdı. Vampirler dünyayı istila ediyordu ve onlarla on yıllardır süren savaşına misilleme olarak ona zarar vermeye çalışacaklardı.

Örtüyü açınca deri kılıflı bir çift kısa kılıç ortaya çıktı. Kız kılıçlardan birini çıkarıp ateş ışığına tuttuğunda Aidan onun heyecanını fark etti. "Bu çok güzel, Aidan!"

Bu çifti Lore'da bilinen en güçlü metallerden dövülmek üzere yaptırmıştı. Bıçaklar mükemmel bir şekilde dengelenmiş, şimşek glifleriyle işlenmiş ve onun ışıltısını yansıtan bir parlaklıkta parlatılmıştı.

Ayağa kalktı, her iki kılıcı da Valkyrie zarafetiyle döndürüyordu, bilekleri akıcıydı, hareketleri o kadar doğaldı ki sanki elinde kılıçlarla doğmuş gibiydi. Onu böyle görmek kalbini kabartmıştı. Efsanevi bir kılıç ustası olacaktı.

"Aidan, bana hiç bu kadar güzel bir şey verilmemişti." Gözleri duygularla parlıyordu. Tıpkı onu her serbest bıraktığında olduğu gibi.

Onunla sadece iki hafta geçirdikten sonra, gümüş rengi gözlerini bu şekilde görmek, şaftının onun için yükselmesine neden olmuştu.

"Bunlarla yetenekli hale geleceğim." Ona sanki çağların kahramanıymış gibi baktı.

Görünüşe göre bu bir erkeğin kafasına girebilir. Kadını yanındayken bile daha uzun boylu duruyordu. "Bunu göreceğim." *Tıpkı senin beni sevmeye başladığını göreceğim gibi.* Ama bunun zaman alacağını biliyordu. Onunla kararlaştırdıkları üç aydan daha uzun süre birlikte kalma konusunda hâlâ tereddütlüydü.

Ah, ama Reginleit her görüldüğünde -kelimenin tam anlamıyla- parlamaya başlamıştı. Ve her savaşta, onu tamamen ele geçireceği zamana daha da yaklaşıyordu. Onlarla yeterince hızlı savaşamıyor, zaman zaman ona olan kader çekimine daha ne kadar direnebileceğini merak ediyordu.

Bakışları adamın battaniyenin üzerinde duran ereksiyonuna kaydığında, "Belki de eğitimimiz sabah başlayabilir?" diye mırıldandı. Kadın çoktan titremeye başlamıştı, pençeleri erkeği için kıvrılıyordu. Belli ki onun dönüşünü bekliyordu.

Kılıçları ondan aldı ve aceleyle kınına soktu. "O zaman sabahleyin. Şimdilik, bütün gün arzuladığım gibi seni öpeceğim." Onu kollarına alıp kürklerin yanına götürdü ve üzerlerine yatırdı. Battaniyeden kurtulduktan sonra onu aşağıya kadar takip etti.

Kısa sürede eteğini sıyrarak vücudunu açgözlü bakışlarına sundu. Onu ilk nerede öpecekti? Gergin meme uçları dikkat çekmek için gerilmişti. Onlarla ilgilenecekti.

Dudakları bir tanesinin üzerine kapandığında, kadının sırtı eğildi ve dışarıda şimşekler çaktı.

Adam onu emerken, kadın onu sıkıca kavradı ve sırtındaki kasları artan bir şevkle yoğurdu. Nemli ucu iyice sertleştikten sonra serbest bıraktı ve üzerine üfledi.

"Aidan!"

Kadın daha fazlası için eğildiğinde, adam diğerine döndü ve dilini onun etrafında döndürdü. Kız ona karşı çok duyarlıydı. Göğüsleri son derece hassastı, kulakları da öyle. Ve seksi... Onun bu gizli kısmının tadını çıkarıyordu, onu saatlerce yalayabilirdi. Bu amaçla göğüslerini bıraktı ve aşağı doğru inerek kalçalarını omuzlarının üzerine yerleştirdi.

Kadının tenini ilk yalayışında zevk onu ele geçirdi. Onu tatmak için yanıp tutuşmasına, onun tatlı seksini öpmek için ayırdığı saatlerden mahrum kaldığında savaşta sinirlenmesine şaşmamalı. Evet, bu bala daha çabuk kavuşmak için daha hızlı öldürdü.

Dili o hassas tomurcuğun üzerinde gezindi ama kadın çoktan zirveye ulaşmak üzereydi. Onun etine karşı sırttı. Küçük tanrıçası şehvetliydi.

"Parmakların, Aidan," diye inledi. Adam onu yaladığında bile içine girilmesine bayılıyordu. Adam parmaklarını içine soktuğunda sertçe boşalıyordu.

Reginleit'i tamamen sahiplenilmeye hazırdı. Sadece onu bekliyordu. "Çok çabuk geleceksin, aşkım."

Kadın hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama adam onu gergin tutmak istiyordu. Bu yüzden geri çekildi, uzandı ve onu başının üzerine kaldırdı. Bu şekilde, onun üzerinde kıvranışını, teninin sıcak bir şekilde parlamasını izleyebiliyordu.

Kollarını kadının kalçalarının üst kısmına geçirerek onu ağzına sıkıca sabitledi. Adam tekrar tekrar kızın çekirdeğini yalarken, şaftı kaskatı kesilmişti.

Direk.

Alçak sesle inledi. "Lütfen Aidan, şimdi... *şimdi*."

Onu inkar edemeyerek, sertleşmiş dilini bir kez, iki kez daldırdı, kalçaları hızla içeri girdi-

Onun üzerine çıkarken başını geriye attı. "Ah, tanrılar, evet!" Ağzının üzerinde dalgalanıyor, dilinin üzerinde sallanıyordu. Adam onun orgazmını yalayıp mutluluk içinde inlerken dışarıda şimşekler çaktı ve gök gürledi. ...

Kadının son iniltisini de çıkardıktan sonra ikisi de kürklerin üzerine yığılıp soluklandılar.

Yine de sonra boynundan aşağı öpmeye başladı, göğsüne ve daha aşağıya doğru duygusal bir yol izledi.

Tanrım, keşke onun kendisine aç olduğu kadar o da ona aç olabilseydi. Onu bu zevk için zorlamamıştı. Hâlâ gençti ve onu buna alıştırmak istiyordu. Başlangıçtaki davranışlarının bu eylemi sevip sevmeyeceğini ya da ondan nefret edip etmeyeceğini belirleyebileceğini biliyordu - sonsuza kadar.

"Reginleit, ne yapıyorsun?"

"Seni öpmek istiyorum. Sen beni öpmeye devam ettikçe."

Yumruğunun içine öksürdü, ses tonunu yumuşatmaya çalışıyordu. "Oh, öyleyse, bir erkeği emzirmek hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerini ona dikti, kulakları seğiriyordu. "Sesinizin tınısından bunun sizin için *çok* önemli olduğunu anlıyorum."

"Anlayışlı Valkyrie," dedi gururla. *Ve onu her gün bir öncekinden daha çok seviyorum.*

"Bana nasıl yapılacağını öğret."

Duyulabilir bir yutkunmayla başını aşağı indirdi, saçlarının göğsünde, meme uçlarında kaydığını hissetmek hoşuna gidiyordu. "Dudaklarını buraya bastır Reginleit" -şişmiş tepeyi işaret etti- "ve yala."

Dilini yarık boyunca gezdirdi ve adam kontrolsüzce bir damla meni bıraktı. "Yapmak zorunda değilsin ..." Kız sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hevesle onu yalamaya başlayınca adam durdu.

"Bu tadı seviyorum. *Senin tadını*."

O, değer verilmesi gereken bir ödül! Titreyen elleriyle onun yüzünü okşadı. "Sana verecek daha çok şeyim var. Benden alır mısınız?"

"Diğer kadınların da böyle mi yaptı?" Kendi isteğiyle adamın testislerine sokuldu ve hınzır dili onları da okşadı.

"Ah!" Kalçalarını sabit tutmak için mücadele etti. "Senden öncekileri hatırlamıyorum," dedi dürüstçe. "Beni büyüledin."

"Senden alacağım."

"Sonra yumruğunu ağzının altına pompalarken başını sertçe em. Böylece istekli bir kölen olacak." Zeki Reginleit emerken onu mükemmel bir şekilde okşadı. Ve tüm bu süre boyunca, ağırlaşmış bakışları onunkilerde kaldı, gözleri arzudan gümüş gibi parlıyordu.

Başının arkasını avuçladı, bacakları açık kaldı. "Kendine dokun aşkım," diye mırıldandı. "Boşalmanı istiyorum... sikim ağzının derinliklerindeyken."

Çevik parmaklarıyla cinsel organını okşayarak mastürbasyon yapmaya başladığında onun etinin etrafında inledi. Dışarıda, şimşeği geceyi bir kez daha aydınlattı.

"Valkyrie, beni *delirtiyorsun*." Ağzı ve eli adamın uzunluğunu zahmetsizce işledikçe basınç arttı, adamın menisi onun için yükseldikçe tabanı şişti. Onu serbest bırakma arzusuyla, kendini kıpırdanmaktan alıkoyma. "Reginleit, tohumum! Eğer geri çekilmezsen dilinin üzerine dökülmek üzereyim."

Daha da sert emerken, erkeklik teklifini talep ederken onu kelimelerden mahrum bıraktı.

Vermemek için çaresizdi. ...

Vahşi bir okyanus fırtınası adayı dövüyor, Declan'ın fırtınanın içine doğru koşarkenki çalkantılı düşüncelerini yansıtıyordu.

Gecenin erken saatlerinde, o güne kadar gördüğü en gerçekçi rüyayı görmüştü - Valkyrie ve onun çılgını hakkında bir rüya. Declan'ın aceleyle uyanmasına, boşalmanın eşiğine gelmesine, kalçalarının sallanmasına ve penis başının çarşafı ıslatmasına neden olan bir rüya.

Hâlâ onun dilini üzerinde hissettiğine, iniltilerini duyabildiğine yemin edebilirdi.

Declan elini yüzünde gezdirdi. *Tanrı yardımcım olsun, hâlâ onun tadına bakmak için dudaklarımı yalıyordum.*

Bu ağrıyan ihtiyaçla karışmış olan... ona karşı süregelen bir *şefkatti*. Ve belki de kılıçlarını tehdit ettiği için bir suçluluk duygusu.

Bu da onu iğrendirdi. Rüya bir giriş miydi, yoksa yeni bir şey mi?

Kendini tehlikeli orman patikalarına doğru itti, gömleğini yırttı, geriye sadece yorgunluk pantolonunu ve botlarını bıraktı.

Çıplak göğsünü tırmalayan ağaç dallarına aldırmadı, kilometrelerce yol kat ederken yanan ciğerlerini görmezden geldi. Etrafta şimşekler çakıyor, rüzgârlar uğulduyordu ama o gecenin vahşiliğinin, yaralı tenine çarpan yağmurun ısırlığının tadını çıkarıyordu.

Valkyrie'nin hayaline boyun eğmek dışında her şeyi yaparım.

Bir şekilde ona o sahneyi yaşatmıştı. Ona *ilklerin günü olduğunu* söylemişti. İlk kez bir erkeğe sakso çekiyormuş. Ve o da bunu hayal etmişti, sanki bir ipucu gibi, zihni onun hikâyesinin üzerine inşa etmek için ayrıntılar sağlıyordu. Tıpkı onun istediği gibi. Declan onu ağzıyla tatmin etmeyi bile hayal etmişti -bir detrus-.

Bu da onu daha da şüpheli yapıyordu. Çünkü kendi tercihleri onun hayalleriyle uyuşmuyordu.

Aidan'ın aksine Declan daha önce hiçbir kadının altına yatmamıştı, seks sırasında ayıracak o kadar zamanı olmamıştı. Hastalanmadan önce olmazdı.

Doğrusu, bir kadının zevk almasını hiç bu kadar önemsememişti. Vücudu sakatlanmadan önceki puslu günlerde oral seks *yaptığından* emin olsa da, bunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Bu ben değilim. Onu böyle şeyler için istemiyorum.

Belki de Valkyrie'nin farkında olmadığı bir gücü vardı. Belki de rüya şeytanlarının sahip olduğu gibi bir rüya yayınlama yeteneği. Bu da zihin kontrolü anlamına geliyordu.

Hayatının her alanında sürekli kontrole ihtiyaç duyan, güce ve iradeye tapan bir adamdı. *En son onları benden aldıklarında...*

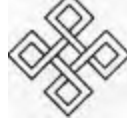
Valkyrie onunla oynamanın bedelini ödeyecekti.

Ciğerleri kabarana ve kasları titreyene kadar kendini zorladı.

Çamur, titreyen vücudunun her tarafına sıçradı ve o yine de koşmaya devam etti.

Sanki bir şey onu takip ediyormuş gibi koşuyordu.

SEKİZ

Chase rüyalar görüyor.

Ertesi gece Vincente ona büyücünün ofisine kadar eşlik eder etmez Regin anlamıştı. Chase, Aiden'in onunla geçirdiği zamanı yeniden yaşamaya, onları cinsel olarak hatırlamaya başlamıştı.

Gözleri bir şahin gibi kızın üzerindeydi, bakışları sahiplenici ve *tanıdıktı*. Ona, onu çıplak görmüş ve bu manzaradan hoşlanmış bir adam gibi bakıyordu.

Rüyalar, Aiden'in her bir reenkarnasyonu için sonun başlangıcını işaret ediyordu. Normalde bu aşama onu histerik hale getirirdi.

Ama şimdi bu ilerleme anlamına geliyordu. Değil mi? *Devam et, Regin.*

Chase muhafıza, "Bizi yalnız bırak," dedi, gözlerini ondan ayırmadan. Vincente tek kelime etmeden döndü, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Yalnız kaldıklarında Regin, "Vincente buraya gelmemin tuhaf olduğunu düşünüyor mu?" diye sordu.

"Düşünmek onun işi değil. Sadece emirlerime uyması gerekiyor."

Chase'in sesi doğal olarak kısıktı ama bu gece daha da boğuktu, kulaklarının tepki olarak seğirmesine neden oldu.

"Bu yüzden Fegley hakkında resmi bir şikâyetle bulunmak üzereydim," dedi. "Ama burası müşteri hizmetleri odaklı bir kuruluşa benzemiyor." Yine masasının üzerine, mükemmel bir şekilde istiflenmiş kâğıtların üzerine zıpladı. Adamın kaşları birbirine çarptı ama onu uzaklaştırmaya zahmet etmedi.

"Her an o küçük aletin 'Losyonu derisine sürüyor' demesini bekliyorum. Kötü bir sonla karşılaşacak."

"Şimdi de medyum mu oldun? Yoksa nafile planlar mı yapıyorsun?"

"Ben sadece yaşlıyım." İç çekti. "Onun gibi adamları tekrar tekrar görüyorsun ve bunu tahmin etmekte ustalaşıyorsun. Ve gülünç derecede etkisiz çalışanlardan bahsetmişken... Dixon bana o arabamsı Where's Waldo? gözlükleriyle bakıp duruyor. Sanki benimle oynamayı hayal ediyormuş gibi."

İçten içe. Oh, bekle. *Öyle*." Regin başını eğdi. "Bahse girerim senin hakkında daha da fazla fantezi kuruyordur."

"Kıskanç mı?"

Ona gözlerini devirdi. "*Tabii ki* kıskanıyorum." "Bunu itiraf etmene şaşırdım."

"Önce sen *benimdin*. Benim hakkım on asırlık." "Dixon ve benim ne yaptığımız seni ilgilendirmez."

"Eğer senin tipinse, her neyse. Sadece senin gibi bir adamın gerçek bir kadın arzulayacağını düşündüm. Senin gücünle başa çıkabilecek kadar güçlü ve seni tatmin edebilecek kadar şehvetli biri." Regin masasının ortasına geçerek bir başka kâğıt yığınının üzerine oturdu. Bu sefer hiç fark etmemiş gibiydi.

"En azından o bir kadın. Ve bir Valkyrie değil."

"Bebeğim, ben *tamamen* kadınıyım." Bacaklarını müstehcen bir şekilde açtı, böylece adam bacaklarının arasında oturuyordu. "Kelepçelerimi çöz ve sana hayatın boyunca neler kaçırdığını göstereyim."

Declan onun bunu yapacağına inanıyordu. Onu masanın üzerine yatırabilir, kıyafetlerini çıkarabilir ve hemen şimdi içine girebilirdi.

Şimdiye kadar karşılaştığı en güzel kadın.

Ve bir an için, içindeki her şey bu fikirle mükemmel bir uyum içindeydi.

Bütün gün düşünceleri onun ve çılgının rüyasına geri dönmüştü. Arada sırada sertleşiyor, birikmeye devam eden baskıyı hafifletmeden daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu.

Konsantrasyonu bozulmuş, iş yükü giderek artmıştı. Bu büyüklükte bir enstalasyonu yönetmek beş kişilik bir işti ve çok az yetki devri yapıyordu ama o buna hiç aldırılmıyor, işle boğuşmayı tercih ediyordu.

Şimdi dizginler elinden kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu. Mesleki olarak, kişisel olarak. *Cinsel olarak mı?*

"Hadi Chase," diye mırıldandı, "gerginliğini *hissdebiliyorum*, patlamak üzere olan bir barut fiçisi gibisin."

Sizi amacınızdan ayırırlar... "Sizin türünüzden biriyle yatmak için kendimi asla alçaltmam."

Kadın omuz silkti ama adam onun gözlerinde bir acı parıltısı yakaladığını düşündü. "Ben olmayabilirim. Ama Dixon da değil."

"O kadar emin misin?"

"Seni *tanıyorum*, unuttun mu?" "Kanıtla o zaman."

"Sürekli bir kargaşa içinde olduğunuzu biliyorum. Geçmiş yaşamlarınız bugününüzle yarışıyor." Sesini alçalttı. "Bir keresinde bana içinde dışarı çıkmak için çıldıran bir canavar varmış gibi hissettiğini söylemiştin. Yüzündeki ifadeye bakılırsa hâlâ öyle hissediyorsun."

Bunu nasıl bilebilir ki?

Yıllar önce, Declan sonunda Webb'e onu pençesine alan o sürekli aciliyet duygusunu itiraf ettiğinde, Webb bilerek başını sallamıştı. "Bu bir *çağrı*, evlat. Hissettiğin, her zaman hissettiğin şey bu." Declan bunu mesleğine kanalize edecekti-ölümsüzleri yok etmek.

Peki neden Regin'le birlikteyken gerginliği azalıyordu?

"Dün gece rüyada beni gördün, değil mi?" diye sordu. "Eskiden hep görürdün, her şeyi hatırladığın ana kadar gördüğünü söylemiştin."

Hemen sinirlenerek, "Bana bu rüyayı nasıl yaşattın? Rüya yayını mıydı?"

"Benim öyle bir yeteneğim yok."

"Bullshite!" Aksanı bir kez daha kaymıştı.

"Chase, rüya yayını yapabilsem bile, bunu nasıl yapabilirim... bir tork giyerken?"

Yutkundu. *Hayır, hayır, Lore'da her şey mümkün.* Başka bir varlık onu etkilemiş olabilirdi ya da Regin onu yakalamadan önce bunu ona yapmış bile olabilirdi.

"Yüzleş bununla. Sen bir berserker ve bir reenkarnesin."

Eğer onlardan biri olursam, Tarikat beni öldürür. Gözleri fırladı. *Hayır, beni korkuttu. Bu gerçek değil.*

Adam başını sertçe sallayınca, "O zaman gücünü ve hızını nasıl açıklıyorsun? Tabii çok gizli bir askeri hız ya da hiper-steroid almadıysan?"

"Kendimi güçlendirmek için hiçbir şey yapmıyorum."

Tam tersi. "O zaman ne?"

Bana ait olmayan bir kan. "Belki de türünüzden biriyle yaptığınız bir savaşta yaralandım ve lekeli ölümsüz kanına maruz kaldım. Belki de avladığım yaratıkların özelliklerini almışımdır."

"İşler böyle yürümüyor. *Özellikleri öylece* alamazsınız. En azından kalıcı olarak. Tabii damarlarınızda birinin kanı akarken ölmezseniz ve bir ölümsüze dönüşmezseniz."

Belki de bir Neoptera'ya dönüşmüyordu?

"Henüz ölmedin, değil mi?" diye sorarken ona sııttı.

Bilemiyorum. Bu varlıklar o günler ve geceler boyunca ona her türlü şeyi yapmış olabilirler.

O sisi delmeye çalışırken kalbi hızlandı. *Hepsinin canı cehenneme, bir insan ölüp ölmediğini bilmeli.*

Sanki onun aklını okumuş gibi, "Bizden bu kadar nefret ediyorsan, sen ya da sevdiğin biri ölümsüzler tarafından incitilmiş demektir. Yara izlerini düşünürsek..." Yüzündeki, vücudunun geri kalanını kaplayanlara kıyasla nispeten görünmez olanları işaret etti.

"Demek beni çözdün."

"İnkâr etmiyorsun o zaman. Sanırım ailen öldürüldü?"

Öldürmek, Neoptera'nın onlara yaptıkları için çok hafif bir kelimeydi. Bu yaratıkların dikey olarak açılan doymak bilmez ağızları vardı, dudakları eti kesmek için jilet keskinliğindeydi. Dilleri, santimlere varan uzunlukta, süngüseldi.

Declan onları derisinin altında hissetmişti. Şimdi bir ürpertiye güçlkle bastırıyordu.

"Chase?"

"Karım ve çocuklarım olduğunu tahmin etmedin," dedi dalgınca. "Gerçi yaşıma düşününce çoğu kişi tahmin ederdi."

"Hayır, sen hiç evlenmedin." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Tüm yaşamlarınız boyunca, bir başkasıyla hiç ilişkiniz olmadı. Bahse girerim aynı kadınla iki kez yatmamışsındır." Tam isabet. "Bunu neden söyledin?"

"Başkalarıyla birlikte olmaktan nefret ediyorsun. Sonrasında kendini hasta hissediyorsun." Daha yumuşak bir tonda, "Çünkü sahip olduğumuz şeyi özlüyorsun ve gerçek kalmak istiyorsun," dedi.

Çenesini sıktı, kusmamak i ç i n kendini zor tuttuğu onca zamanı hatırladı, kusamadığı zamanları da utançla anımsadı. ...

"Aidan-"

Eldivenli eli havaya kalktı. Bir anda kızın saçlarını yumruğuna doladı ve başını aşağıya doğru çekti. "Bana bir daha o isimle hitap etme, Valkyrie. Bu sana son uyarım olacak."

"Tamam, peki," dedi hafifçe, ama gözleri parlamıştı.

Gümüşi gözleri bana bakıyor, ben onu aşağı indirirken saçları yumruğuma dolanmış...

Onu tiksintiyle serbest bıraktı.

O yılmamıştı. "Odanızda konuşalım. Beni oraya götür."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü senin yatağın orası ve ben de oraya aitim."

Onu yatağında, rüyasında olduğu gibi, bir adak gibi yayılmış, çıplak teni alev alev yanarken hayal etti. Kalçaları bariz bir ihtiyaçla ayrılmış, altın rengi bukleleri kayganlaşmıştı. ...

Görev, amaç, diye tekrarladı

ısrarla. "Hadi, Chase."

"Söyle bana, seni odama götürüp yatağıma yatırırsam ne olacağını düşünüyorsun?"

"Sana bir diyagram çizebilirim. İpucu: Ben B yuvasıyım, sen de A sekmesisin."

"Nihai sonucu kastetmiştim. Beni yeterince memnun edersen seni serbest bırakacağımı mı sanıyorsun? Özgürlüğü için fahişelik yapmaya çalışan ilk detrus sen değilsin."

"Özgürlüğüm için orospuluk mu?" Yine güldü. "Ya sadece orospuluk için orospuluk yapmak isteseydim? Belki seninle seks yapmayı özleyorumdur. Belki de bunu arzuluyorum."

"Şaşırtıcı olmazdı. Çoğu ölümsüz dişi kızgınlık dönemindeymiş gibi davranır."

Kaşları kalktı. "Bana zevki öğreten sizsiniz."

O rüyadan hatıralar, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmaya devam etti. *-Dudaklarını buraya bastır, Reginleit.*

"Ve şimdi başka bir yaşamda, bunu kaçırdığım için benimle alay mı ediyorsun? Hadi, Chase. Beni yaşadığın yere götür. Pijama bulacağım mı korkuyorsun? Fleshlight? Ben de en az senin beni banyo yaparken izlemen kadar banyo yapmak istiyorum. Temiz olduğumda çok daha konuşkan oluyorum. Loreanlar gerçekten titizdir, bilirsin."

"Bunu biliyorum. Türününüzün olumlu olan tek yönü." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu konu artık kapanmıştır."

İç çekti. "İnatçı. Tıpkı adı A ile başlayan tanıdığım bir adam gibi."

"Ben senin saygı duyduğun Aidan değilim. Ona hiç benzemiyorum."

"O kadar benziyorsunuz ki bu çok esrarengiz. İkiniz de savaşçısınız, yaptığınız işte en güçlü ve en iyisiniz. Bu her reenkarnasyonda aynı olmuştur."

Merakına yenik düştü ve "Diğerleri neydi?" diye sordu.

"Sen bir şövalye, bir korsan ve bir süvari subayıydın. Hepsi savaşçı. Yine de her biri Aidan'ın kişiliğinin belirli yönlerini vurguluyor. İlki Treves'ti, Avrupa çapında kötü şöhreti olan bir ortaçağ Fransız şövalyesi. Aidan'ın acımasızlığını ve gücünü temsil ediyordu."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Kader. Bir kış ikimiz de bir kale kuşatması için Fransa'daydık." "Valhalla'da olmanız gerekmiyor muydu?"

İfadesinde hüznün parladı. "Valhalla'ya asla geri dönemeyeceğim. Bir kez ayrıldınız mı, geri dönmeniz yasak." O daha bunu soramadan Lucia devam etti: "Lucia -en sevdiğim kız kardeşim- ve ben yaşlı Lanbert Kontu'nun kalesini savunuyorduk."

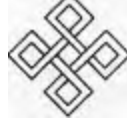
"Neden?"

"Lanbert'in ataları Kuzey'den geliyordu ve soyu hâlâ Valkyrie'ye tapıyordu. Lucia ve ben onların dualarını ve adaklarını ödüllendirmeye karar verdik; evlerini savunmak için kılıç ve yay sözü verdik. Ayrıca canımız çok sıkılıyordu."

"Treves başka bir müttefik miydi?"

"Hiç de değil. Gördüğünüz gibi, kaleyi *size* karşı savunuyorduk."

NINETEEN

Bana karşı mı?" Chase kaşlarını kaldırdı.

"Uh-huh. Kale almak senin işindi. Kral Philip için Avrupa'nın dört bir yanındaki önemli kalelere 'el koymuştun' ve Lanbert'in kalesine gözünü dikmiştin." Regin baldırlarını altına çekerek masasına bağdaş kurdu ve bir şeyler söylemesi için ona meydan okudu. Kelepçeliyken rahat etmek neredeyse imkânsızdı.

Ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ordunuz her gün kaleye daha da yaklaşıyor, neredeyse haçlı menziline giriyordu. Ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk. Adamların fanatik derecede sadıktı ve sen de usta bir stratejisttin. Lucia'nın okları tükeniyordu. Bıçaklarım kemik kesmekten körelmişti. Günlerdir uyumamıştık ..."

Ortamı anlatmaya başladığında -duman ve katran kokusu, hırpalanmış kale duvarlarından kalan kaya tozu, demircinin sürekli çekiç sesi-sandalyesinde geriye yaslandı, omuzlarındaki belirgin gerginlik azaldı.

Kadın haftalarca süren savaşları, piyade hücumlarını ve ok atışlarını anlattıkça daha da rahatlıyor, ellerini başının arkasında birleştiriyordu. Chase bu hikâyeleri severdi.

"Sonra hesaplaşma günü geldi. Trebuche'ler yüklendi ve o kadar yakındı ki iplerin gerildiğini duyabiliyorduk. Onları ateşlemeden önce, vahşi gözlü bir aygıra binerek trompete doğru at sürdün. Çatışmalar yavaşladı, sadece bir kılıç şurada ya da burada şaklayana kadar sessizleşti. Uzun boyluydun, şimdiki kadar uzun değil ama zırhın içinde iriydin. Sancağınızı taşıyor olsaydınız bile Treves olduğunuzu anlardım, üzerinde iki kuzgunun uçtuğu kırmızı bir sancak."

"Kuzgunlar mı?" Omuzlarına yeniden gerginlik mi çökmüştü?

"Wóden'in sembolü, hatırladın mı? O zamanlar Treves'te olmasının sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştük." Ona bir bakış fırlattı. "Bu işareti biliyor musun?"

Chase başını salladı. "Devam et."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Nedense bakışlarını savunduğum sura diktin ve beni iki kez süzdün," dedi.

Chase sinirli bir ses tonuyla, "Belki de *parladığın içindir*," dedi.

"Tepeden tırnağa pelerinliydim," dedi sakarca bir gülümsemeyle. "Lanbert'e, 'Kalenі teslim et, yoksa yerle bir ederim' diye bağırdın. Ültimatolum bana pek iyi gelmedi, ben de doğal olarak fikrimi söyledim."

"Hangisiydi?"

"Gidip bir domuzla çiftleşmelisin. Ortaçağ Fransızcasında kulağa çok daha hoş geliyordu."

Chase kaşlarını kaldırdı.

"Ama benim sözlerimle eyerinde sarsıldın, atın daha da vahşileşti. Bana seslendin, 'O suru sen mi savunuyorsun, kadın?' 'Ölümüne, hıyar' diye cevap verdim. Yine, ortaçağ Fransızcasında çok daha havalı."

"Üstün bir gücün liderine düşmanlık mı ettiniz?"

"Ne yapacaktınız? Bizi daha da sert mi fırlatacaktın?"

"Peki nasıl karşılık verdi?" Chase sordu.

"Lanbert, siyah pelerinli kadını savaş ganimetim olarak aşağı gönder, ben de kuşatmaya son vereyim" diye *seslendin*. Bu akşamı aramızda barışla kapatacağız. Herkes şaşkına döndü. Treves'in zafer kazanmadan kuşatmayı bırakması mı? Düzinelerce kale kazanmıştın, *hiç* kaybetmemiştin. Daha da şaşırtıcı olan, bir kadın istemendi."

"Neden bu kadar şok ediciydi?"

"Çünkü Treves bir *manastır* şövalyeleri tarikatına aitti. Genç kızlara izin yoktu. Lucia ve ben buna ne anlam vereceğimizi bilemedik. Benim bir Valkyrie olduğumu bilemezsiniz. Ama başka neden beni isteyebilirsiniz ki? Tabii ki, Luce zorunlu savaş ganimeti saçmalıklarını yaptı ve biz de bunu berbat ettik."

Lucia sonunda Cruach'un işkencesinin en kötü etkilerinden kurtulmaya başlamıştı. Yüzyıllar sonra, nasıl güleceğini yeniden öğrenmişti.

"Korkmadın mı?"

Regin gözlerini devirdi. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Ayrıca, Lanbert'e beni aşağı göndermesini söylemenin çok eğlenceli olduğunu düşündük. Yaşlı kont bana, benim Wóden'den tanrı uykusundan uyanmasını isteyebileceğimden daha fazla emir veremezdi. Ama

Bu sefer merakla doluydum. Sadece seninle yüzleşmek zorundaydım. Kaleden dışarı çıktığımda, beni karşılamak için ata bindiniz."

Regin onun nasıl görüldüğünü asla unutmayacaktı. Yakından bakınca cüssesini daha iyi anlamıştı ama yüzünü görememişti. Siperliği gözlerini gölgelemişti ve kış güneşi arkasındaydı, bu da onun doğaüstü görüşüne acı veriyordu. "Treves ve ben... şakalaştık." Adamın sesini hâlâ duyabiliyordu:

"Kendini bana feda etmeye mi geldin?"

"Beni savaşta görmedin mi şövalye? Bu hamleyle hiçbir şeyi feda etmiyorum."

"Kadın, o kaleden çıkar çıkmaz benim ödülüm oldun." Çenesini kaldırdı. "Ya da sen benim oldun."

"Bana pelerinimi çıkarmamı emretmiştin. Her ne kadar emir almasam da, hıncırca parıltıyla insanları şok etmekten hoşlanıyordum. Bu yüzden kapüşonumu geri çektim. Tıslayarak nefes aldın ama senin de bir sürprizin vardı. Dalgalanan flaman doğrudan güneşi engellerken, vizörünü kaldırdın. Gri gözlerine ilk kez baktım ve neredeyse bayılacaktım. Parlamaya başlamışlardı."

Treves ilk başta şaşkın görünüyordu, *"Seni hiç görmedim ama rüyalarım giriyorsun"* diye mırıldandı. Sonra bakışları niyetle daraldı ve sancağını yere sapladı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar beni önünüzdeki eyere bindirmiştiniz. Adamlarına, 'Artık savaşmıyoruz!' diye seslendin."

Regin şimdi Chase'in tepkisini inceliyordu. Neredeyse hiç dinlemiyor gibiydi. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadık," dedi, ki bu doğru değildi.

"Orada durmak mı?"

"Gerçekten meşgul görünüyorsun. Şövalye masalımı beğenmedin mi?" Sonu kesinlikle hoşuna gitmemişti. Treves bir sonraki güneş doğmadan önce acılar içinde ölmüş, kollarında kıvranırken çaresizce onu izlemişti. Brandr, Avrupa'nın yarısı boyunca savaştıktan sonra, Treves son nefesini verirken onlara ulaşmıştı.

"Seni sıkıyor muyum?" Regin bu soruyu bin yıldır hiç sormamıştı.

Chase kayıtsızca omuz silkti, kara kaşları çatılmıştı.

O karmaşık zihninde neler oluyor? Aidan'la birlikteyken, onun ne düşündüğünü hep bilirdi. Ama bu İrlandalı sürekli

onu fırlatıyordu. Tekrar masanın kenarına doğru kaydı. "Muhtemelen çene çalmayı bırakıp öpüşmeye geçmek istiyorsun, ha? Bu anlaşılabilir bir şey."

Onun sakinleştirici bakışları karşısında başını yavaşça salladı. "Hayır mı? O zaman sana bir tavsiye vereyim. Hem de ücretsiz. Muhtemelen boğazına kadar işe batmışsındır ve bundan nefret ediyorsundur," dedi. "Chase, sen burayı yönetmek için yaratılmadın. Sen bir avcı, bir *savaşçısın*, mücadelenin tam ortasında olmak için doğmuşsun."

"Tavsiyeni istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ben senden çok daha büyüğüm."

"Yine de daha olgunlaşmamış."

"Kolayca. Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

En sonunda, "Eğer her reenkarnasyon Aidan'ın bir yönünü temsil ediyorsa, diğerleri neydi?" diye sordu.

"İspanyol Gabriel mizah ve seksti. Edward, benim genç İngiliz süvarim, ..." Onunla ilgili yürek parçalayan anılarından her zamanki gibi etkilenmiş bir halde sözünü kesti. "Edward saf aşktı."

"Benim bu reenkarnasyonlardan biri olduğuma inanıyorsunuz. Neyi temsil ettiğimi hayal ediyorsun?"

"Bence hepsi olabilirsin," dedi. "Ama şu anda, sen Aidan'ın karanlık saplantısı. Boğuluyorsun Chase ve derinlerde bir yerde senin can simidinin olduğumu biliyorsun."

Parmaklarını dikleştirdi. "Uğruna çalıştığı her şeye sırtını dönen bir adamdan bahsetmenizi ilginç buluyorum. Bir kadın için kuşatmaya son veren bir şövalye. Sonra da bunun üzerine bana bu kurulumu yürütmememi mi *tavsiye ediyorsunuz?*"

"Treves'le olanları az önce anlattım. Ayrıca, o hiçbir şekilde kralın fino köpeği değildi; başından beri hükümdarının yaptıklarını sorgulamış ve daha önce de ona karşı çıkmıştı. Treves'in istediği zaman tahtı ele geçirebileceği konuşuluyordu."

Bu yüzden Philip'in kanatlarda bekleyen bir suikastçısı vardı. Treves, Philip'in kaleyi alma emrine itaatsizlik edince, kral onun zehirlenmesini emretmişti.

Beni zafere tercih ettiği için Treves bunu hayatıyla ödedi. ...

Valkyrie'nin bakışları uzaklaştı, gözleri renkten renge girdi. Onunla bir kez daha yüzleştğinde, "Sana sorayım, Magister, daha önce hiç patronuna karşı geldin mi?" dedi.

Daha önce bu hikâyenin bir kurgunun parçası olduğundan, onun gündemine hizmet ettiğinden şüphelenmişti. Şimdi o da şüphesini doğrulamıştı.

Declan ona karşı gardını indirmişken, o da Declan'ın üzerinde çalışıyor, söylediği her kelimeyi dikkatle seçiyordu. "Eğer senin şövalyen gibi davranmazsam, o zaman ben bir fino köpeği miyim?" Tiksinmiş bir ses tonuyla, "Belki de senin için bildiğim her şeye ihanet etmeliyim?" dedi.

"Seni Tarikat'ın yaptığından daha mutlu edebilirim." Kendinden çok emin.

"Ben bu işe *mutluluk* için girmedim, Valkyrie. Ve emirleri sorgulamıyorum, çünkü amaca inanıyorum -insanoğlunu korumak. *Benim* türümü."

"Sanırım benimle birlikte olmak için tüm bunları geride bırakmak istiyorsun. Chase, ben sadece seni bekliyorum."

"Görevimi terk mi edeyim? *Asla*, Valkyrie! Ben olmasam bu işi kim yapacaktı?" Eldivenli elleri yumruk oldu. Hiç kimse onu onun kadar çileden çıkarmamıştı! Doğası gereği duygusuz olması gerekiyordu. Her gece o uyuşturan karışımlardan enjekte ediyordu. Öyleyse neden bu öfkeler onu hâlâ ele geçiriyordu?

Hiç düşünmeden dosya dolabına yöneldi ve yıpranmış bir resim dosyasını çıkardı - bu savaştaki kayıpların fotoğrafları. Amacından şüphe ettiğinde ya da savaş yorgunu vücudundaki acıya içerlediğinde bu dosyayı çıkardı. Hiçbir şey kararlılığını daha etkili bir şekilde sağlamlaştıramazdı.

Ona neye karşı savaştığını göstermek ve tepkisini gözlemlemek istiyordu. *Gözünü bile kırpmayacağını kendi gözleriyle görmek için.*

"Eğer ben olmasaydım, bu yetimhaneye saldıran engerek yılanı sürüsü" - dört fotoğraftan oluşan bir seti masanın üzerine fırlattı- "hâlâ kolay avları hedef alıyor olacaktı." Grafik resimler, şişmiş ve beslenmiş çocuk ve rahibe bedenlerini tasvir ediyordu. "Gece yarısı yataklarından sürüklenmişler, sonra da felç olana kadar zehirlenmişlerdi. Çılgılık bile atamıyorlardı."

Dudakları incelmış bir halde onlara baktı.

"Ya da buna ne dersin?" Önüne bir resim daha fırlattı. Bu resimde uzuvları parçalanmış, kemikleri kırılmış, parçalanmış Wendigo kurbanları görülüyordu. "Wendigolar avları hâlâ canlıken iliklerini emmişlerdi. O sürüdeki her birini yok ettim. Kendi türlerine dönüşen insanları bile."

Valkyrie sanki bir şey söylememesinin iyi olacağını hissetmiş gibi sessiz kaldı.

Bir sonraki resim onu ayağa kaldırdı; annesi ve babası yere bağlanmış, etleri kemiğe kadar tüketilmişti. Yüz ifadeleri sonsuza dek dehşet içinde donup kalmıştı. "Peki ya Neoptera?" diye sordu, sesi titriyordu. "Tarikat'ta geçirdiğim yirmi yıl boyunca düzinelercesini ortadan kaldırdım."

Nedense anne ve babasının resmini onun önüne itti.

Ve lanet olsun, gözleri sempati ile parladı. Yumruğunu masaya vurarak bağırdı: "Sakin onlara acımaya kalkma! Onlar sadece ölümlülerdi, senin gözünde değersizlerdi!"

"Tabii ki sempati duyuyorum!" Sinirlenerek ayağa fırladı. "Bu yüzden o yaratıklardan rastladığım kadarını öldürdüm! Müttefikiniz olabilecek ölümsüzleri hapsediyorsunuz-"

"Seninle müttefik mi? Sen *tembelsin*. Kendi kız kardeşin senin tek yaptığının gereksiz yere kavga etmek ve kafayı bulmak olduğunu söyledi." Teke tek dövüşüyorlardı.

"Oh, kafayı bulmaktan bahseden sizsiniz, Binbaşı Tom! Çoğu gün bu atmosferin dışında uçuyorsunuz."

Bunu görmezden geldi. "Hiçbir amaca hizmet etmiyorsun, var olmak için *hiçbir* nedenin yok."

Gözlerinde yine o acı parıltısı parladı. "Benim bir amacım var, seni pislik! İnsan kurban etme ve yamyamlık tanrısı Cruach'ı hiç duydun mu? Her beş yüz yılda bir, tüm insanlığı çıldırmış yamyam katillere dönüştürmeye kararlı bir şekilde yükselir. Kız kardeşimle birlikte onunla savaşıyorum. *Benimle!* Onunla daha önce iki kez karşılaştım. Ama bu sefer, viral oluyor. Kıyametten bahsediyoruz."

Declan Cruach'ı daha önce duymuştu ama bu varlık hakkında sınırlı bilgiye sahiplerdi. *Yine başka bir ölümsüz tehdit. Almak için daha fazla bilgi ...*

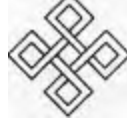
"Şu anda onunla yüzleşiyor olmam gerekiyordu ama beni buraya kilitlediniz!" Dudaklarını küçük dişlerinden geri çekerek ona ne olduğunu hatırlattı. "Senin yüzünden Chase, dünya kıyametin eşiğinde sallanıyor, ölümsüzler ve ölümlüler tehlikede."

Bu konuyu Webb'le konuşacak, bir eylem planı belirleyecekti-

"Bu yüzden çalışmalarımı kullanışlı kupa fotoğraflarıyla belgelememiş olabilirim, ancak bu bir *tanrıyı* daha önce iki kez buzun üzerine koyduğum ve bunu üçüncü kez yapmaya hevesli olduğum gerçeğini değiştirmiyor!"

Gözlerini kırmızı bir film kapladı ve "*Kupa mı?*" diye kükredi. Vincente'a onu alması için seslendi - onu boğazlamadan önce. "Gözümün önünden kaybol."

YİRMİ

O gece geç saatlerde, Declan nihayet uyuduğunda, vücudu huzursuzdu, çarşafların içinde dönüp duruyordu, zihni rüyalarla doluydu. ...

"Ne tür bir yaratıksın sen?" Treves önündeki kadına sordu.

Artık düşman olmayacaklarını ummuştı ve şimdi bile kız ona yaklaşıyordu.

"Beni hatırlamıyor musun?" Çadırında yüzü daha da ıslıl ıslıldı, gözleri ve saçları güneş vurmuş kehribar gibi parlıyordu.

"Seninle tanışmadım, bu sabahtan önce seni hiç görmemiştim." Rüyalar dışında. Yine de onun sesini duyar duymaz göğsünde bir kıpırtı hissetti. "Sen bir cadı mısın?" *Beni büyüleyen biri mi?*

"Hayır. Cadı değilim." Kılıçlarını ve pelerini çıkardı, garip giysilerini ortaya çıkardı - ince keten bir bluzun üzerine sertleştirilmiş deriden zırhlı bir yelek ve yüksek çizmelerinin üzerinde uylukları görünecek kadar kısa bir eteklik. Adam yutkundu. Bir erkeğin kalçalarını sarmak için yapılmış gergin, pürüzsüz uylukları vardı. Deneyimlerinden bildiği bir şey değildi bu.

"Ben bir Valkyrie'yim, bir ölümsüz. Wóden'in aziz kızlarından biriyim." Bu sözleri sanki onun için bir anlamı olması gerekiyormuş gibi söylemişti. "Bizi hiç duydun mu?"

"Sadece Kuzey topraklarından taşınan efsaneler." Valkyrie'lerin bir tür savaşçı tanrıça olduğunu hatırladı.

Bu dişi, kendisinin de onlardan biri olduğuna inanmasını bekliyordu. Neden inanmasındı ki? Parlayan derisini ve küçük dişlerini ya da narin parmaklarının ucundaki pembe pençeleri başka ne açıklayabilirdi ki?

Parmaklarının arkasını kızın yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirmek için bir eldivenini çıkardı, göz kapakları ağırlaştı. Teni inanılmaz derecede yumuşaktı. ile

Her dokunuşunda böyle bir dişinin onun elinde olmasına hayret ediyordu. *Benim ödülüm, hem de hak edilmiş bir ödül.*

Bu kaleyi kaybetmesi, ona karşı sabrını giderek yitiren kralını öfkeli edecekti. *Başına şimdiden bir ödül konmuş olabilir.* Önemli değil. Treves ona bakarken, onun her türlü sonuca değeceğini biliyordu.

Ve bir başkasına cevap vermek, zaten omuzlarına hiçbir zaman kolay oturmamış bir boyunduruktu. O ve kralı bu konuda anlaşmaya varacaklardı. *Yoksa tacını başından alırım.*

"Benim Treves olduğumu biliyorsun. Senin adın ne?" "Bana Işıldayan Regin derler."

"Uygun bir isim, *güzelim.*" Yabani bir örgüyü kulağının arkasına sıkıştırdığında gözleri büyüdü. Ucu *sivriydi.* "Bir Valkyrie'nin kulağı mı?" Bu yaratık onu büyülemişti, şimdi onun elini tutuyor ve küçük pençelerinin arkasını yüzünde gezdiriyordu. "Neden bu kadar tanıdık geliyorsun?" Ve nasıl olur da ona şimdiden yarı aşık hissedebilirdi? Sanki ayrılırlarsa kılıcının üzerine düşecekmiş gibi?

"Yıllar önce tanışmıştık." Dönüşümlü olarak üzgün ve heyecanlı görünüyordu, kaşları bir an çekilmiş, bir sonraki an nefes nefese bir gülümseme açmıştı. "Ama sana söylersem beni deli sanacaksın."

"Daha önce hiç görmediğim bir kadının hayalini kuran benden daha fazla değil." Bu şatoya geldiğinden beri onun hayaliyle yanıp tutuşuyordu.

"Geçmiş yaşamında bir çılgındın, Wóden'in muhafız birliğinde bir savaşçıydın. Babama hizmet ediyordun." Durakladı, sonra ekledi, "Ve benimle evlenmeyi planlamıştın."

Onunla evlenmek mi? Daha da yaklaştı. "Kim olduğuma inandığınızı bilmiyorum ama seve seve bu adam olurum."

"Senin adın Vahşi Aidan'dı" derken gözleri onun yüz ifadesini aradı.

Belli ki Aidan çoktan onun sevgisini kazanmıştı. "Neden beni o sanıyorsun?" Treves'i başka biriyle karıştırmıştı. *Onu teslim edemem.*

Yapmayacağım.

"Gözlerin bir berserkerinki gibi parlıyordu. Ve sen olduğunu *hissediyorum.* Beni rüyada görmüş olman beni şüpheye yer bırakmayacak şekilde ikna ediyor." Adam ona şüpheli bir bakış attığında, "Yeniden bedenlenmişsin, ruhun başka bir forma bürünmüş." dedi.

Bu doğru olabilir mi? Ruhu başka bir zamanda yaşamaya devam etmiş olabilir mi?

En eski anılarından beri, melekler, şeytanlar ve ısırın kar kabusları aklını kaçıracığını düşünene kadar onu rahatsız etmişti. Göğsü her zaman ona acı verirdi. Ailesi, ağrıyan kalbinin zayıf olduğundan ve genç yaşta öleceğinden korkmuştu. Bir erkek olarak, içindeki kargaşadan kaçmak için savaşıyordu -içindeki kara düşünceleri dışarıdaki kara eylemlerle gizliyordu.

Şimdi bu sızı kaybolmuştu. Belki de kalbi her zaman güçlüydü, yine de sadece bu kadın için atacaktı. "Nasıl olur da döndün mü?"

"Yüzyıllar önce kollarımda öldüğünde, benim için geleceğine yemin etmiştin. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bazen Lore'da mümkün olan her şeyi bilmemiz gerekmez."

"The Lore?"

"Bu bizim dünyamız. Mitlerin ve efsanelerin yaşadığı ölümsüzlerin dünyası."

O bir ölümsüz; ben değilim. "Bu topraklara geri dönmeyeceksin Valkyrie," diye emretti, sesi onu kaybetme düşüncesiyle sertleşmişti. "Senin yerin benim yanımda."

Yüzü daha da aydınlandı. "O zaman neden diğer tüm erkeklerin arasından seni seçtiğimi hatırlat bana."

"Nasıl hatırlatacağımı bilmiyorum ..." Zırhının bağlarını çözmeye başladığında, arzuları açıldı. Zincir zırhını ve tuniğini yeterince hızlı çıkaramıyordu.

Yine de erkekliği kasıklarında kabarıken bile, "*Cher*, daha önce hiç bir kadınla yatmadım," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

"Öyle." Gülümsedi ve kendi giysilerini çıkarmaya başladı. "Sadece henüz hatırlamıyorsun."

Bakışları kadının deri yeleğinin bağlarını çözen maharetli parmaklarına takılmıştı. Omuz silkti, sonra eteğinden sıyrıldı ve üzerinde sadece bluzu kaldı. O kadar kısaydı ki neredeyse kalçalarının birleştiği yeri görebiliyordu ve o kadar şeffaftı ki göğüslerini açıkça görebiliyordu.

Önündeki büyüleyici manzaraya bakakaldı, sonra sesli bir şekilde yutkundu. "Hayatım boyunca hiçbir şeyi senden daha fazla istemedim." *Sen benim hayatımsın. Bir şekilde bunu biliyorum. ...*

Ayak parmaklarının ucunda durup boynuna, göğsüne şefkatli öpücükler kondurdu. "Botlarını çıkar," diye mırıldandığında, botları gitmiş gibiydi.

"Ve Trew'larınız."

Onları vücudundan yırttı.

Yatağına doğru geri çekildi, parmağını kıvrarak onu takip etmesi için işaret etti.

Bluzunu çıkardıktan sonra, ısıltılı bir sunu gibi arkasına yaslandı. Öylesine baş döndürücü bir güzelliğe sahipti ki, adamın nefesini kesti.

Yatağını süsleyen ilk kadın. *Ve sonuncusu.*

Adam kendini onun yanına indirdiğinde, kadın adamın kabaran şaftına uzandı ve parmaklarını onun etrafında dolaştırdı. Adamın kalçaları onun ipeksi dokunuşuna karşı kontrolsüzce kasıldı ve adamın dudaklarından bir inilti koptu.

Başını döndüren hafif vuruşlarla onu okşamaya başladı. Başparmağını erkeklik organının tepesine sürterek oradaki nemden zevk alıyor gibi görünürken, erkeklik organının içindeki basınç da artıyordu. "Ah, sevgilim, yaklaşıyorum-" Elini bırakmadan onu arkasına yaslanmaya yönlendirdi.

Kadın onun kalçalarını kavradığında, adam donup kalmıştı. onu tamamen tanımak üzereydim.

Boyunu altına yerleştirdi, sonra vücudunu onun üzerine indirmeye başladı. Her nefes alışında göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde yükselip alçalıyordu. Elleri o esnek etin üzerinde zevkle yoğuruyordu.

Kadının sıkı kılıfı neredeyse tohumunu elinden alıyordu. Dişlerini sıkarak kendini utandırmamak için mücadele etti.

Kendini indirebildiği kadar indirdi, kıvrık Valkyrie pençeleri adamın göğsüne saplandı.

-Olması gerektiği gibi.

Deliriyor muydu? Ayağa kalkıp geri indiğinde bu düşünce kayboldu, göbeği nemli ve titriyordu. Yükseliyor. Aşağı kayıyor.

-Ona hükmetmem, gücünü yenmem için bana ihtiyacı var.

Treves bunları nasıl bilebilirdi? Bunların doğru olduğunu hissederek kadının belini kavradı ve onu sırt üstü yatmaya zorladı. Treves onun kalçalarını ayırıp aralarına derinlemesine oturduğunda kadın zevkle inledi, Treves itmeye başladığında göğüsleri zıplıyordu.

Onu öpmek için eğildi. Ağzı onunkinin üzerine eğildiğinde dudakları aralandı, küçük dili onu aradı. İlk tadıyla birlikte baş dönmesi onu sardı.

"Çok tatlı," diye inledi onun dudaklarına karşı. *Uyuşturucu haşhaşlar gibi.*

Bir anda anılar onu sardı. Karda kızıl sıçramalar. Onları ayıran her şeyi katledecekken ondan uzak tutulmak. Onu sahiplenmek için duyduğu vahşi ihtiyaç.

Başını geriye çekti, bakışları daraldı. "Kimse beni senden uzak tutamaz, Reginleit." Aksanının değiştiğini fark ettiğinde, çenesi

şokla gevşedi.

Bahsettiği adam benim.

Bu da kızın ona ait olduğu anlamına geliyordu. "Benimsin. Kadın, sen benimsin." "A-Aidan?"

Çılgınlık onu ele geçirirken içinde kan kabardı. "Senin için geldim." Ona duyduğu aşk göğsünde çarpıyor, ihtiyacının ateşiyle eşleşiyordu.

Gözleri kocaman açılmıştı, irisleri saf gümüş rengindeydi. "Beni hatırladın!" "Dudaklarını tuttuğum andan beri."

"Nasıl?" Kadın onun altında kamburlaştı. "Nasıl geri dönebildin?"

Bilmiyordu; onun bedenine girerken bunun bir önemi yoktu. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. *Hiçbir şey!*" Yüzünü kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Bana ait olduğunu söyle."

"Ben sana aidim." Nefes nefese kalıp kıvranırken pençeleri adamın sırtına battı. "Ah, tanrılar, seni çok özledim!"

Kadının seksinin aletinin etrafında sıkıştığını hissetti, doruğa ulaşmak üzere olduğunu biliyordu. *Onu uçurumun kenarına götüreceğim, çılgılık atmosferini sağlayacağım.*

"Beni takip edin!" diye bağırdı.

"Sen nereye götürürsen." Çılgınca içine daldı. ...

Declan sırtı eğik, eli sikinin üzerinde, tam olarak iki hızlı pompalamayla uyandı.

"Regin!" diye haykırdı tohumu patladığında. Kavurucu meni kırbaçları gövdesine çarparken, yumruğunu onun daracık küçük vajinası olduğunu hayal ederek becerdi. Sesi kısılana kadar bağırdı, basınç sonunda azalana kadar. ...

Nefes nefese kalmış, yatağına yayılmıştı; ne acı, ne endişe, ne de gerginlik vardı. Sadece o güne kadar yaşadığı en güçlü boşalmanın ardından gelen ürperti.

Bir detrus rüyasında mastürbasyon yapmış ve o kadar sert boşalmıştı ki harcaması neredeyse çenesine ulaşmıştı.

Bu kadar sert boşalabileceğimi bilmiyordum.

Bu kadar uzun süre bu olmadan nasıl yaşamıştı?

İnledi, bir tür hastalıklı tatmin içinde debeleniyordu. Suçluluk duygusu yakında ortaya çıkacaktı ama şimdilik sersemlemiş bir halde yatıyordu, uzuvları kemiksizdi.

Hasta.

Ona neler oluyordu? Tıpkı bahsettiği Treves gibi, Declan da deliriyormuş gibi hissediyordu. Ve rüyasında olduğu gibi, o rüyaları görmeye başlamıştı.

Sanki içinde başka biri varmış gibi başboş düşünceler.

Sonunda Treves, Aidan tarafından *ele geçirilmiş*, çığının anıları şövalyeninkilerin önüne geçerek onları yüceltmişti.

Bu başıma gelecek olan şey. Hayır, bu bir girişti. Regin doğuştan katildi, doğal olmayan, ölümsüz bir dişiydi. Kahretsin, onun hakkında böyle hissetmiyordu.

Git koş, git antrenman yap. Git bir şeyler öldür. Ama gevşeme kaslarını uyuşuk hale getirmişti, uykulu değil, sadece... rahat.

Ancak çok geçmeden aşağılanma duygusu içini yakmaya başladı. İşte buradaydı, onlardan birini okşadıktan sonra zevkten neredeyse komaya girecekti.

Demir iraden nerede şimdi, Dekko? Acı bir lanetle kendini ayağa kalkmaya ve göğsünü silmeye zorladı. *Ondan uzak dur. Onu görmezden gel. Bununla savaş-*

Özel hattı çaldı. Webb.

Aşağılanma ve suçluluk duygusunu tamamlamak için tam zamanında. Declan konsoluna geçti ve çağrıya cevap verdi.

"Sesin cehennem gibi evlat. Sesini mi kaybediyorsun?"

Webb'in ses tonunda onu hemen sinirlendiren bir şey vardı.

Paranoya onu bir kez daha yakaladı. "Hayır, efendim." *Sadece zihnim.*

Webb hiç vakit kaybetmedi. "Siz ve Valkyrie hakkında bazı rahatsız edici raporlar aldım."

"Fegley'den olduğuna şüphe yok." Vincente, Declan'ın işlerini biliyor olmasına rağmen, adamdan bir an bile şüphelenmedi.

"Belki de öyleydi. Gerçek şu ki, rahatsız edici şeyler duydum."

"Bana bilgi getiriyor," dedi Declan. "Bana almamı emrettiğin bilgileri."

"O zaman neden hiçbir transkript yüklenmedi?"

Çünkü Declan'ın önce onları düzenlemesi gerekiyordu; böylece onu öpmesi için yaptığı yalvarışlar asla kayda geçmeyecekti. "Öyle olacak," diye ısırdı, hastanedeki o ilk geceden beri adama karşı kullandığı en sert tonla.

Ardından uzun bir duraklama geldi. "Bak evlat, canavar olanları korumak nispeten kolaydır. Masum yüzlü olanları, güzel olanları korumak çok daha zor. Bizim gibi ses çıkaran, bizim gibi giyinen, her yönden bizim türümüzü taklit edenleri. Sempatimizi kazanırlar. Siz oradasınız çünkü sempatiniz yok. Böyle duygulardan yoksunsunuz."

Declan'ın zihni eğitimine geri döndü - aralıklı uyku ve yiyecek yoksunluğu, gerçek mermilerle ve çekilmemiş vuruşlarla yapılan savaş simülasyonu. Komutanı *"Sen oradaki yaratıklardan daha canavarsın"* diye bağırırken tüfeğin dipçığının şakağına çarptığını hatırladı.

... "

On yedi yaşındayken ona Detrus'un ölümlülere yaptıklarının fotoğrafları gösterilmişti. Günlerce saatlerce tüyler ürpertici görüntüler. Hiç uyumamış. Sonunda, kan çanağına dönmüş gözleri kafasının içinde yuvarlandı ve yere yığıldı.

Bugüne kadar kendimi fotoğraflarla cezalandırdım. ...

"Sizi şüpheyle dolduracaklar," diye devam etti Webb, "görevinizi sorgulamanıza neden olacaklar. Bu zaten oluyor mu?"

Sesini çelik gibi yaparak, "Kesinlikle hayır efendim," dedi. Ayrıntı vermeyi reddetti, Webb'i hâlâ sağlam olduğunu görmesi için ikna etmeye çalışmayı reddetti.

Sadık kaldı, nefreti her zamanki gibi alevlendi.

"Güzel." Webb rahatlamış bir nefes verdi. "Her halükarda, önümüzdeki hafta geliyorum."

Gelecek hafta mı? Hayır! Hayır! O kadar yakın değil. Ama bunun kaçınılmaz olduğunu bilen Declan, "Çok iyi, efendim." dedi. *Valkyrie'ye olan bu takıntıyı yenmek zorundaydım.* Webb, Declan'ın kayıtsız görüntüsünü hemen fark ederdi.

"Koleksiyonunuzun yeni üyesini görmek için sabırsızlanıyorum. Malkom Slaine'in yakalanması için her şey programa uygun mu?"

Bir sonraki kazanımım. Slaine vampir bir iblisti, ölümsüz bir yaratıktı. Bilinmeyen bir ritüel sayesinde, bir iblis bir vampirin kanıyla zehirlenebilir ve ona her iki türün de güçleri bahsedilebilirdi. Halk arasında vemon olarak bilinen bu iblislerin İlim'deki varlıklar arasında en güçlüsü olduğu, hatta en güçlü zamanlarındaki bir Lykae'den bile daha güçlü olduğu söylenirdi.

Hayatta olduğu bilinen sadece dört vemon vardı. Declan onları yok etmek ve yaratılışlarına dair bilgiyi sonsuza dek gömmek istiyordu.

"Planı harekete geçirdik." Declan, cadı Carrow'u Slaine'in evine, Oblivion adlı cehennem uçağına, onu bir tuzağa çekmesi için göndermişti. Karşılığında onu ve genç kuzenini serbest bırakacağına söz vermişti.

Kolay bir yalan. Cehenneme girişinden sonra Declan cadılara karşı tek bir nefret besliyordu. Ve genç olan, doğaüstü güçleriyle çoktan yirmi askeri öldürmüştü.

Carrow bir haftadan kısa bir süre içinde dönecekti. Başarılı olması için ona onda altı şans verdi. "Her şey programa uygun efendim."

"Mükemmel. Ve ben oradayken, sen ve ben biraz izin alacağız. İş ve tüm bu çılgınlıkların dışında düzgün bir ziyaret yapacağız."

Spor ve kadınlar hakkında konuşmak için mi? Declan'ın iş dışında bir hayatı yoktu.

Hiç. Yine de "Dört gözle bekliyorum" dedi.

Telefonu kapattıklarında Declan odasına göz gezdirdi. Bu oda onun işi dışındaki tüm hayatını temsil ediyordu. Tesisin kendisi onun hayatının işiydi. Şimdi hepsini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Gerçekten, kaybedecek ne kadar şey var, Dekko? Ailesi yok, arkadaşları yok. Kendine ait bir kadın yok.

Huzur yok. Declan kendini bildi bileli içinde bir tür huzurun özlemine çekmişti. Bunu hiç deneyimlememiş olsa da, sürekli acı çekmemenin nasıl bir his olduğunu bir şekilde *hayal edebiliyordu*.

Declan, *dünyada her şeyin yolunda olduğunu* söyleyen bir ifadeye sahip erkekler görmüş, onların memnuniyetini kıskanmıştı. Kendi babasının da böyle kendinden emin, memnun bir yüzü vardı. En azından Declan çocukken kâbuslar görmeye başlamadan önce. On dört yaşında o çeteyle birlikte çalışmaya başladıktan sonra, babasında bir daha böyle bir şey olmamıştı.

Valkyrie'nin hikâyelerini dinlemek, sadece onun yanında olmak Declan'ın şimdiye kadar buna en çok yaklaştığı andı. Ve bu geceki rüya...

Zihni fısıldadı: Neden onun tadını çıkarmayalım?

Hayır! Onun kararlılığını baltalıyordu. Ve bu düşünüşle birlikte son yirmi yılda kurtarmayı başardığı tüm gururu da yok olacaktı. Elindeki güç ne olursa olsun, ona karşı koyacaktı.

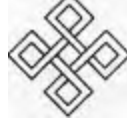
Yine o yaratıklardan biri mi onu kontrol edecek? *Asla.*

Onu kıramayacaktı. Onun iradesi kendisinininkinden daha güçlüydü. Herkesinkinden.

Onu kıracağım.

Ve onu görmek için hâlâ yanıp tutuşmasının tek nedeni de *buydu*.

YİRMİ BİR

Bütün cesaretinizi kullandınız, hanımefendi," diye mırıldandı Thad.

"Ve sen de tüm doğrularını kullandın, Kaplan," diye karşı çıktı Natalya gırtlaktan. "Öyleyse bana bir gerçek sor."

Bunun için sabahın çok erken saatleri, diye düşündü Regin, bu cehennem deliğindeki ikinci haftasından yakınarak. En üst ranzaya uzanmış, sesi porno-queenesque'e dönüşen Natalya'nın konuk oyuncu olduğu Good Boy Gone Bad'in son bölümünü görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ve Thad gerçekten de iyi bir çocuktur. Bu bitmek bilmeyen günler boyunca hem cana yakın hem de nazik olduğunu kanıtlamıştı. En azından Cerunnos gibi akıllara durgunluk veren manzaralarla ya da büyülenmiş ve lanetlenmiş iblislerle karşılaşmadığı zamanlarda.

Ayrıca meraklı olduğunu da kanıtlamıştı. Onunla Regin arasında geçen tipik bir konuşma:

"Lore'da içki içme yaşı var mı?"

"Hayır. Lisedeki halinle her gece Zimas'ta slizzard yapabilirsin."

"Evlilik var mı?"

"Şey, bazen. Sanırım türe bağlı." "Kilise mi?"

"Kiliseyi tanımla."

Ama gözlerinin altında gölgeler oluşmaya başlamıştı ve kilo kaybetmişti. Tarikat'ın ona ve Natalya'ya verdiği yemeklerin hiçbirini yemiyordu. Kot pantolonu sırık gibi bedeninde sallanıyor, vücudu futbol oyuncusundan maraton koşucusuna dönüşüyordu.

Nihayetinde Regin onun yarı sülük, yarı buçukluk bir vampir olduğu sonucuna varmıştı, çünkü Natalya Thad'ın uyku odunlarını izlemekle meşgulken

-''İki kelime, Valkyrie: gece emisyonu. Şaka yapıyorum ama bakmanı sağladım!''-Regin başka bir parçasının selam verdiğini fark etmişti.

Dişleri aralıklarla uzamış ve geri çekilmişti. Onlara Bayan Natalya ve Bayan Regin demekten zar zor vazgeçen tatlı çocuk bir sülük müydü, yoksa birinci kısım mıydı?

Regin'in sevgili yeğeni Emma yarı vampir, yarı Valk'tı ama Emma asla Thad gibi güneşe çıkamazdı. Peki çocuğun diğer yarısı neydi?

Peki neden hala ondan hoşlanıyorum?

Önce Emma. Şimdi de Thad. Regin, kötü olmayan vampir yaratıkların, türlerine karşı bin yıldır beslediği kinle uğraşmasından bıkmıştı. ...

"O zaman bir gerçek mi?" Thad Nat'e sordu. "Peki kaç erkekle, bilirsin?"

"Yatağa girdim mi? Yüzyıllık yaştayım, hatırlarsın, yani eğer her altı ayda bir bir adamla, şey... resmi anladınız. Bir ordu değerinde demezdim ama kesinlikle birkaç tabur. Askere yazılmak ister misin?" Thad'ın utanarak kekelemesi üzerine, "Peki kaç kızdan hoşlandın, Kaplan?" diye sordu.

Regin onun kızardığını *duyabiliyordu*.

"Bir sürü kız arkadaşım oldu," dedi. "Ben bir oyun kurucuyum, biliyorsunuz. Her zaman kuyruk kovalarım."

"Soruya cevap vermedin."

Alçak bir ses tonuyla, "Futbol ve Eagle Scouts arasında, bilirsiniz, *doğru* kızı bulmak için zamanım olmadı," diye itiraf etti.

Natalya içini çekti. "Ne kadar da karşı konulmazsın. Artık onu bulduğuna göre, kot pantolonunu çıkarman için sana meydan okuyorum."

Boğuk bir sesle, "Hanımefendi?" dedi.

Küçük Teksas kasabası Harley'de bir futbol tanrısı olarak tapılan Thaddeus Brayden, belli ki Natalya gibi bir dişiyle hiç karşılaşmamıştı. "Tabii ki aynı yatağı paylaşmalıyız," diye mırıldandı fey bu sabah. "Ben bir peri vaftiz annesinden başka bir şey değilim. Eğer aynı yatağı paylaşırsak, *tüm* dileklerini gerçekleştirebilirim."

Regin görmezden geldi çünkü bu hücredeki herkes her an idam edilebilirdi. Ve bakire Thad'ın Natalya'yla ilişkiye girmesini umursamayacak kadar ahlaklı bir insan olmadığını unuttuğu için.

Ben uyuyana kadar bekle. Bu arada gözlerini tavana dikmiş, Chase'le olan durumunu düşünüyordu.

Geçen haftaki kavgalarından sonra Chase onu görmezden gelmiş, hücrelerinde çürümesine izin vermişti. Onunla nerede durduğu ya da ona ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu hatırlamak, onu öpmek.

Bu düşünme işi berbattı. Regin iç gözlem yapmazdı; hareket ederdi. Bazen doğru yapardı, çoğu zaman yapmazdı ve bu ikisini birbirinden nasıl ayırt edeceğini hiçbir zaman tam olarak çözememişti.

Çünkü hiç iç gözlem yapmadı.

Görünüşe göre şimdi bir tür *iç mücadeleyle* uğraşacaktı. Bir tür tek elden kriz. Kız kardeşlerinin rutin olarak yaşadıkları gibi.

Regin'in alay ettiği kişiler.

Onlara *sahip* değildi. Ne yapmak istiyorsa onu yapıyor ve geceleri rahat uyuyordu.

Regin "*Taşaklar*" diye mırıldandı. Sonra nihayet teslim oldu:

Bir yandan, büyük berserker'ı ona geri dönmüştü ve birlikte geçirdikleri zamanlara dair anıları alev alev yanıyordu. *Seni her gün bir öncekinden daha çok seveceğim...*

Öte yandan, bu sefaletin devam etmesine nasıl izin verebilirdi? Eski ve yeni arkadaşları acı çekiyordu. *Carrow gibi*.

Regin'in gerçek olmaması için dua ettiği söylentiler, onun hakkındaki dedikodularla dolup taşıyordu. Söylentilere göre Chase, cadıyı Oblivion'un iblis düzlemine, yani cehenneme gitmeye zorlamış ve onun kurnazlıklarını kullanarak acımasız bir vampir iblisi tuzağa düşürmüştü. Yoksa Chase başka bir mahkûmu daha öldürecekti.

Carrow'un yedi yaşındaki kuzeni, Ruby adında küçük bir kız.

Tarikat Ruby'yi -çocuğun annesini öldürdükten sonra- yakalamıştı. Bu haber üzerine Regin neredeyse enerji kusacakmış gibi kasıldı.

Dixon'ın topuklarının koridorda takırdadığını duyunca gerildi. *Şeytani Düzen çalışanları şeytani günlük işlerine devam ediyor.*

Regin, Fegley'nin kavgacı ziyaretlerinden daha kötü bir şey olabileceğini düşünmemişti ama Dixon onu ödüllü bir pislik olarak geride bırakmıştı.

Kadının Chase'e olan özlemini izlemek Regin'i hasta etmişti. Sanki bu ikisinin bir şansı varmış gibi.

Daha da kötüsü Dixon'ın *Regin'e* bakmasıydı. Sanki kadın onu incelemek için yapıp tutuşuyordu.

Bu Regin'in tüylerini ürpertti. Hiçbir şekilde korkak biri değildi ama canlı muayene tehdidi onu gerçekten etkilemeye başlamıştı. Mahkumlar o laboratuarlara bir şekilde gidiyor ve başka bir şekilde çıkıyorlardı. *Değiştirilmiş. ...*

Thad'ın sesli yutkunmasını ve fısıltıyla "Kot pantolonum tamamen kapalı mı?" diye sorduğunda iki gardiyan hücreye geldi.

Regin ranzadan sıçradı. Chase onu mu çağırmıştı? *Yoksa canlı canlı öldürülmek üzere miyim?*

Gardiyanlardan biri, "Brayden için geldim. Onu götürüyoruz."

Thad ayağa fırladı, gözleri panik içindeydi. Kurnazca Natalya'nın eline uzandı.

"İşte, delikanlı. Her şey yoluna girecek."

Regin bu transfere şaşırdığını söyleyemezdi. Gördüğü kadarıyla diğer hücrelerin çoğu karma değildi.

İkinci koruma görevlisi, "Bunun bir gaz çıkarma operasyonu olmasını mı istiyorsunuz, yoksa hepimiz uslu duracak mıyız?" dedi.

O ve Natalya bakışlarını paylaştılar. İkisi de muhafızlara direnmenin faydasız olacağını biliyordu. Ayrıca bu muhtemelen Thad'ı daha da korkutacaktı.

Regin başını salladı. "Sakin ol evlat. Unutma, burayı sensiz terk etmeyeceğim."

Natalya ekledi, "Ben de öyle. Sana söz veriyorum." Sonra isteksizce elini çekti.

Muhafızlar onu koridorun girişine doğru götürürken Thad başını omzunun üzerinden uzatarak onları mümkün olduğunca uzun süre görüş alanında tuttu.

Regin yutkundu. Sonunda gözleri parlıyordu.

Üzgün görünen Natalya'ya döndü. "Hadi ama Nat, ikimiz de onun ikinci lige geri gönderileceğini biliyorduk. Uykusundan uyandığından beri onu bizden ayırmalarını bekliyordum."

"Bu sevdiğim anlamına gelmez. ..."

Saatler sonra, koridorun üst tarafındaki mahkûmların soluk seslerini duydular. Natalya'yla birlikte cama doğru koştuklarında aynı iki gardiyanın Thad'ın cansız bedenini sürükleyerek koğuşun diğer ucuna doğru gittiklerini gördüler.

Sırılsıklamdı ve titriyordu, gözbebekleri çay tabağı büyüklüğündeydi. "Bana vampir olduğumu söylediler," diye mırıldandı Regin ve Natalya'ya. "Şimdi beni öldürmek isteyeceksiniz. ..." Baygın düşerken başı öne eğildi.

Muhafızlara küfürler savuran Natalya ellerini cama vurdu, tükürdü ve tekmeledi, gözleri öfkeden kararmıştı. Regin fey'in hemen yanı başında çığlık attı, ellerini öyle sıkı yumruk yapmıştı ki yere kan damlıyordu. Thad'ın incinmesine ve Chase'in ona verdiği sözü tutmamasına öldüresiye öfkeliydi.

Vincente o sırada yanımızdan geçti. Adam alçak bir sesle, "Artık sadece yeni bir hücreye gidiyor. Kendiniz için endişelenin."

Regin cama yaslandı. *Tanrılar, Chase'i alt etmem için bana bir şans daha verin. Sadece bir kez daha...*

Declan, Webb'in bu haftaki gelişi için hazırlıklarını tamamlayarak tesiste dolaşırken, Valkyrie'yi bir kez daha gezdirme zamanının geldiğine karar verdi.

Malkom Slaine'e kurduğu tuzak ortaya çıkmıştı; artık tek yapabileceği beklemektir. Regin'in ona Valkyrie, bersekerler ve yaklaşan kıyametler hakkında verdiği bilgileri derlemiş ve düzenlemişti.

Şimdiye kadar, onu görür görmez boğazlamayacağı kadar zaman geçmişti.

Son karşılaşmaları onu çileden çıkarmıştı; daha sonra gördüğü rüya -ne kadar ıslak olsa da- kızgınlığını daha da artırmıştı. *Çeneme kadar harcayın.*

...

Valkyrie bir kez daha onu sersemletmişti. Ve yine ayakları yere bastı. Eğer onu bir berserker olduğuna ikna etmek istiyorsa, masallarından, kurduğu hayallerden daha iyisini yapmak zorundaydı.

Çürütülemez bir kanıta ihtiyacı olacaktı. O zamana kadar, her adımda savaşacaktı. *Sallanarak aşağı inmek-*

Vincente arkasından, "Magister Chase," diye seslendi.

Declan adımlarını yavaşlattı.

"Bir mesaj aldınız efendim." "Ofisime döndüğümde kontrol edeceğim."

"Mesaj normal kanallardan gelmedi." Declan'a mühürlü bir transkript dosyası uzattı.

"O zaman nereden geldi?"

"Kaydedildi. Louisiana'ya yerleştirdiğin dinleme cihazından. Bir Aston Martin ile eşleştirdim, kırmızı, güncel yıl, Orleans Parish etiketi."

"Ne olmuş yani? Birisi gerekir var güdümlü o Araba, ve Biz seçildi yukarı bir konuşma. Bu böcekler sesle etkinleştiriliyor."

"Araba çalıştırılmamıştı. Ve içinde sadece bir kişi vardı. Sadece tutanağı okuyun, efendim. Özel olarak öneririm."

"Elimde başka bir görev var. Bana kimden geldiğini söyleyin, ben karar vereyim."

Vincente sesini alçalttı. "Nix adında bir Valkyrie'den geliyor. Kendi böceğinizi kullanarak mesajı özellikle sizin için bıraktı."

Nix gizli cihazı nasıl bulmuştu? Ona ne söyleyeceğini sadece hayal edebiliyordu.

Declan tek kelime etmeden ofisine döndü ve kapı arkasından kapanır kapanmaz dosyayı yırtarak açtı.

Okumaya başladı. ...

-Transkripte başla-

Deneme. Merhaba, merhaba, orada kimse var mı? Kontrol, kontrol, bir, iki. Yumuşak çış. Puh, puh. Rezonans! Sooooooft çış. Alfa bravo disko tango ördek.

Ben Nix! Ben Her Şeyi Bilen'im, akkor halinde, eşsiz ve karşı konulmaz bir tanrıçayım. Ama benim hakkımda ne düşündüğün yeter. New Orleans'ta güzel bir gün. Rüzgar doğudan beş knot hızla esiyor ve bulutlar tavşan gibi görünüyor ... Ama benim hakkımda ne düşündüğün yeter!

Şimdi işimize bakalım,

Sincap!

Neredeydim ben? [Neden Regin'in arabasındayım? Bertil, hemen o nargileden çık!]

Oh, hatırladım! Bu parçayı Magister Declan Chase için hazırlıyorum. Eğer kayıt memuru sınıftan bir ölümlüyseniz, Dekko ile çok eskilere dayandığınızı ve bu iletiyi almazsa çılgına döneceğini (snicker snicker) bilin. ...

Chase, bana şunu sor: Güzel ama canavarca, dişleri uzun ama keskin ve akıllı yumuşak olan ve asla yalan söyleyemeyen şey nedir?

Bu doğru. Eski Düşman sizin için çok faydalı olabilir. O zaman kullan onu.

Not: Göbek adın r-e-g-r-e-t olarak yazılmak üzere.

Ve bununla birlikte, size veda etmek zorundayım. Merak etmeyin, *çok yakında* görüşeceğiz. ...

[Annenin küçük ekolokatörü kim? Bu doğru -Öylesin!]

-Transkriptin sonu-

Declan sandalyesinde geriye yaslandı ve "*Tanrım*" diye mırıldandı. Neden onunla iletişim kursun ki?

Ve onun bir berserker olduğunu ima etmişti. *Sonuna kadar savaşmak* ... Neden onu yakında göreceğini söyledi? Belki de Regin'i kurtarmak için bir tür saldırı planlıyordu?

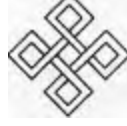
Ne için pişmanlık?

Vincente'i ofisine çağırdı. "Bunu başka gören oldu mu?"

"Sadece mesajı kopyalayan kişi."

"Gömün onu." Declan transkripte kaşlarını çattı. "Ve bana Lothaire'i getir."

YİRMİ İKİ

Tanrılar aşkına, Üstat," dedi Lothaire, bir muhafız kadrosu onu Chase'in ofisinde bırakır bırakmaz, "bunu kontrol altına almaya çalışın."

Masasının arkasından, "Neyi içeriyor?" diye sordu.

Lothaire'in kelepçeli elleri arkasında yumruk oldu. "Bu çılgın enerji senden dalgalar halinde yayılıyor." Bu onu, adamın bağırsaklarını deşme isteğinden uzaklaştırdı.

Chase'in gözlerinde bir bakış vardı, neredeyse *delirmiş bir* ışık. Adam kendini kaybediyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, vampir." Yüzü solgundu, yara izleri daha belirgin görünüyordu.

Yara izlerinden nefret ederim. Ben fiziksel olarak kusursuzum, neden herkes öyle olamıyor? Lothaire'in gittiği her yerde insanlar durup bakıyordu. Tabii sonra genellikle kaçıyorlardı. "Sen bilmiyor musun? Ah, keşke bu kadar kolay yalan söyleyebilseydim."

Magister buna değinmedi, sadece "Bugün... daha akli başında görünüyorsunuz" diye gözlemledi.

"Ne yazık ki sen daha az öylesin." *Çıldırılmış ve tam olarak ölümlü değil.* Neydi o? Lothaire bunu günlerce düşünmüştü. "Görünüşe göre ortada buluşacağız." *Senin yüzünden* çıldıracak zamanım yok.

"Ama beklediğim gibi iyileşmiyorsun," diye gözlemledi Chase.

İşkence Lothaire'i bitkin düşürmüştü. "Çünkü Üstat Chase'in misafirperverliği arzulanan bir şey değil." Tarikat vampirler için kan sağlamıyordu-Lothaire haftalardır beslenmemişti. Ve kan olmadan zar zor yenileniyordu.

Gömleğinin altında, etinin olması gereken yerde kül kalmıştı. Kaburgalarını örtmesi gereken deride boşluklar vardı.

O kadar açım ki kaburgalarımı sayabilirim. Neredeyse gülüyordu. *Şu anda o kadar da kusursuz değil.* Ama Chase izlerini mezara kadar taşıyacaktı. *Beslendiğimde iyileşeceğim.*

Keşke Lothaire Chase'i indirip içebilseydi. Bu düşünceyle dişleri zonkladı, bakışları adamın boynuna dikildi.

Chase fark etti. "Seni hasta orospu çocuğu. Kanımı almayı mı düşünüyorsun?" "Gerçekten istediğimde, anlayacaksın. Çünkü azı dişlerim

boynunun derinliklerinde." Lothaire omuz silkti ve Chase'in ofisini incelemeye koyuldu.

Kişiliğine dair fark edilebilen tek ipucu, kişiliğine dair hiçbir ipucu olmamasıydı. Lothaire pencerelerden birine doğru yürüdü ve yağmurlu manzaraya baktı. *O* dışarıda, dünyanın içindeydi. Hem kıyameti hem de kurtuluşu. Bu camın ne kadar güçlü olduğunu merak etti. *Chase'i iç, camı kır. ...*

Ama yüzüğü olmadan buradan ayrılamazdı. "Ne istiyorsunuz, Magister?"

"Buradaki en yaşlı ölümsüz sizsiniz ve İlim hakkında neredeyse herkesten daha fazla sır bildiğiniz söylenir."

"Doğru ve gerçek." Lothaire çağlar boyunca düşmanlarını içmek için geceleri sürünerek ilerledi. Ve etten alınan her damla kanla, bilgi topladı.

Kurbanları çoktu.

"En önemlisi, sen doğuştan vampirsin, yani yalan söyleyemezsin. Ve bilgiye ihtiyacım var."

"Neden size yardım edeyim ki?"

"Aksi takdirde sana işkence yaparım," dedi Chase kolayca, hâlâ kendi alanının ve içindeki her şeyin efendisi olduğunu düşünüyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Lothaire, "Belki de seni hareketlerin içinden geçiririm," dedi. "Geçen sefer beni konuşturamadığında yaşadığın hayal kırıklığı hoşuma gitmişti." O ışıklar etini kemiklerinden ayırdığında bile. ...

"O zaman öyle olsun."

Aptal! Oyun Sonu öğüt verdi. Eğer Yıldızlı Olan'dan kurtulamazsan, dışın tehlikeye girecek. Ve hayatta kalmak için Lothaire'in bu büyücüden alacağı malzemelere ihtiyacı vardı. "Neden benimle pazarlık yapmaya çalışmadığını merak ediyorum. Ölümsüzler iyi bir pazarlıktan hoşlanır." Bunu iyi bilirim.

Lothaire'in baş düşmanı Nix Her Şeyi Bilen olabilirdi, ama O Her Şeyi Yapandı - her zaman borçları tahsil ederdi. Binlerce yıl boyunca, bir ordu değerinde borçlu biriktirmişti.

Ve yaptığım her hamle oyun sonuma, nihai ödüle hizmet ediyor.

"Ne istiyorsun?" Chase sordu.

"Yüzüğüm."

"Söz konusu bile olamaz."

"Onu burada tutmak, hayal bile edilemeyecek bir gücün gazabını davet eder." La Dorada, Yıldızlı Olan, saf kötülüğün büyücüsü. *Sular her gün biraz daha çekiliyor.* ...

Lothaire yakalanmadan hemen önce haftalarca Amazon'un en derin bölgelerinde seyahat etmiş, Dorada'nın gizli mezarını arayan Valkyrie okçu Lucia ve kurt adam sevgilisini takip etmişti. Son anda, Lothaire Dorada'nın mumyalanmış bedeninden yüzüğü çalmak için içeri dalmış, mezarın taşkın kapılarını bilerek tetiklemiş ve onu uykusundan uyandırmıştı.

Şimdi sırtıyordu. Valkyrie'yi ve kurdu, felaketin sonuçlarıyla başa çıkmaları için zor durumda bırakmıştı.

"Hayal edilemez bir güç mü?" Chase sabırsızca nefes verdi. "Sanırım şansımı denemek zorundayım. Tabii yüzüğün ne işe yaradığını söylemeye hazır değilsen."

"Hayır, değilim." Lothaire'in sırtışı soldu. *Şimdi zor durumda kaldım, Dorada'nın bulması için buraya hapsedildim, yüzük olmadan kapana kısıldım.*

Korkunç gardiyanlarını da yanında getirecekti. "Hücreme yirmi kilo sodyum klorür koyarsanız, benimle ya da yüzüğümle ilgili olmayan sorularınızdan birini yanıtlayacağım."

Bu, dengesiz sihirbazın iki kez bakmasını sağladı. "Sofra tuzu mu istiyorsun? Neden?"

"Neden? Sanırım bu *benimle* ilgili bir soru."

Chase ters ters baktı. "İsteğinize izin veremem."

"İstedığınız her şeye yetki verebilirsiniz. Unutmayın, her şey sizden geçer. Burası *senin* krallığın. Hantal köleni ara ve ona hücremde tuz saklamasını emret. Bu kadar basit."

"Sana söz veriyorum, bu iş bitecek."

"Ama siz sözünüzü *tutmuyorsunuz*, Magister Chase. Cadıya, size iblis Malkom Slaine'i getirmesi halinde kendisinin ve himayesindeki kişinin serbest bırakılacağına dair söz verdiniz. Ama ikimiz de biliyoruz ki, başarılı olsa bile serbest bırakılmayacaklar. Bunu yapman aptallık olur."

Chase sifonu çekme nezaketini bile göstermedi. Sonunda Vincente'ye telsizle haber verdi. "Lothaire'in hücreesine yirmi kilo tuz konulmasını istiyorum. Beni duydun. Halledilmesini sağla."

Lothaire başını eğdi. "Sorunuzu sorun."

"Reenkarnasyonlar var mı? Reenkarnelerin var olup olmadığını bilmem gerekiyor." Chase sorusuna bir cevap almayı çok istiyordu. Ve cevabın *hayır* olmasını çok istiyordu.

Meraklı. "Tabii ki reenkarnasyonlar var."

Chase sandalyesinde geriye yaslandı, yüzü daha da soldu.

"Hatta birkaçını tanıyorum. Bana onur borçları var." Ama sonra, Lore'daki kilit oyuncuların çoğu yaptı. *Hesaplarının vadesi geldiğinde, dünya sarsılacak. ...*

Lothaire Chase'in yüz ifadesini inceledi: şaşkın ve telaşlıydı, biraz da kavgacıydı. Lothaire koğuştaki fısıltılardan Chase'in özellikle Regin'le ilgilendiğini öğrenmişti. Şimdi de reenkarneler hakkında bir soru mu?

"Ve sorunuzla birlikte, Magister Chase, her şey benim için netleşti. Bulmacanın son parçası. *Siz, Işıldayan Regin için geri dönen efsanevi berserker'sınız.*" Azı dişlerini göstererek sırttı. "Bunu söylemek *ne* kadar ironik ama *ne za chto-hoş geldin*. Lore'a hoş geldiniz. ..."

YİRMİ ÜÇ

Onların dünyasının bir parçası olabilirdim. Lorekind'dan biri - Declan'ın hep alay ettiği bir terim.

Regin'in hücreğine doğru yürürken, elinde sadece bir çift kelepçe ve Yakıcı niyet-paranoya onu zorladı. Sanki tüm mahkûmların gözleri üzerindeymiş gibi hissediyordu, ama o zaman muhtemelen onun kargaşasını algılayabilirlerdi. Tıpkı Lothaire gibi.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı, Dekko. Regin doğruyu söylüyor olabilir.

Lothaire reenkarnelerin var olduğunu doğrulamıştı. Hatta Lothaire, Declan'ın Çılgın Aidan olduğunu özellikle söylemişti.

Eğer Declan bir reenkart olduğunu kabul edebiliyorsa, o zaman bir berserker olduğunu kabul etmesine ne engel olabilirdi? Ya da tam tersi?

Bu da uzun zaman önce ölmüş bir savaş lordunun zaten hasarlı olan zihnini ele geçirmek için savaştığı anlamına geliyordu.

Ve bölgeyi ona bırakıyorum.

Declan, o şeylerin onu bağlayıp etinden beslendiği geceden beri ilk kez böyle bir güç ve irade kaybı hissediyordu. ...

Korktuğumdan daha fazla mı onların dünyasının bir parçasıyım? Mahkûmların yanından geçerken gözlerini kıstı. *Hepsi bana mı bakıyor?*

Deliriyorum. Uzun zaman oldu.

Yaratıklardan birine bakmak için döndüğünde, Declan gözlerinin camdaki yansımasını yakaladı. Yüce Tanrım, parlıyorlar mıydı?

Psikolojik değerlendirmeleri nasıl kandıracağını biliyordu ama böyle bir fiziksel tepkiyi nasıl gizleyebilirdi?

Ve Webb'e yalan söylemek çok daha zor olacaktı. Adamın yaşlanan yüzündeki hayal kırıklığını ve tiksintiyi neredeyse görebiliyordu.

Hayır, Declan bunu kabul edemezdi, tüm varlığından öylece vazgeçemezdi. *Sonuna kadar savaşılmıyordu.*

Bu yüzden adımları onu Regin'e götürüyordu. Anahtar oydu. İlk öpüşmelerinde her şeyi hatırlayacağını söylememiş miydi?

Bunu test etmeye hazırdı. *Sikerler.* Sonunda ya onun ya da onun yalancı olduğunu kanıtlamak için.

Chase, Regin'in hücresinin önünde durmuş, gözleri parlıyordu... şok olmuş gibiydi.

Nedense adamın ruhsuz, soğuk cephesi gözlerinin önünde çatırdıyor gibiydi.

Hücreyi her zamanki saçma güvenlik protokollerine uymadan açtı, sonra da içeri daldı. Eliyle üst kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

Regin onu kelepçelerken direnmemiş olsa da Natalya, "Ne halt ediyorsun, Magister?" diye çıkıştı.

Natalya'ya eski dilde, "Bu benim son şansım olabilir. Bırak gitsin."

Fey geri çekildi ve aynı şekilde cevap verdi, "İyi şanslar, Valkyrie."

Hücre kapısı arkalarından kapandı. Chase onu koridorda sürüklerken, Regin'in kolunu mengene gibi kavramıştı.

"Chase, bırak!"

"Sessizlik." Bir kez daha çekiştirerek onu koğuş boyunca odasına doğru itti.

Carrow'un hücresinin önünden geçtiler. Gerçekten de Carrow yoktu ama daha önceki büyücüye ek olarak üç yeni mahkûm daha vardı: iki büyücü daha - Taş Kraliçesi Portia ve Alevler Kraliçesi Emberine. İkisi de sert çekirdekli kötüler.

Ve bir de bu korku evinde hapsedilmiş, annesiz küçük cadı Ruby vardı. Onu yetim bırakan Chase'in kendisi miydi?

Kız başını kaldırıp Regin'e baktı. Yeşil gözleri ağlamaktan şişmişti ama sivri çenesini kaldırdı ve meydan okurcasına burnunu koluna sildi. *Çocuk tıpkı Carrow gibi.*

Ve eğer Chase'in istediği olursa, Ruby muhtemelen buradan hiç ayrılamayacaktı. Bu düşünce Regin'in öfkesini daha da artırdı.

Brandr'ın yanından geçtiklerinde cama vurdu. "Onunla ne yapıyorsun, Aidan? Sakin ol!"

Chase cevap vermedi, sadece kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve onun geçmesini hızlandırdı.

Brandr'ın hüsrana dolu kükremesi koğuşta yankılandı.

Chase'in ofisine girdiklerinde, onu belinden kavradı ve koltuğunun arkasına kaldırdı. Onun önünde durarak yüzüne baktı. "Öpüşmemizi mi istiyorsun, Valkyrie?"

Şimdi mi? Öfkeyi hissedebilen tek kişi o değildi. Tiksintiyle arkasını dönmek için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Bir kez olsun öfkesini kontrol edebilir miydi?

"Cevap ver bana."

Sakin ol, Regin. Gülümse ve cilveli ol. Aşağılayıcı bir şey söyleme. Ama aklına başka bir şey gelmedi!

"Şimşeklerin deli gibi çakıyor." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ve gözlerin... gümüş rengi. Neden titriyorsun?"

Isırarak, "Bekliyorum. Bekliyorum. Öpücüğünü."

Sıkıntıyla nefes verdi ve elini bıraktı. "Bunu

yapmayacak mısın?"

"Isırmayacağından emin olur olmaz, dişi."

Valkyrie sözlerini engellemek istercesine dudaklarını büktü.

Declan onun bu öfkeli ve sert yanını daha önce hiç görmemişti. Onun sessizliğinden hoşlanmadığını fark etti, her zaman ne düşündüğünü kendisine bildirmesine alışmıştı.

Onun ilgisine açık olmayacağı fikri hiç aklına gelmemişti. Ve bunu nasıl yapacağından pek emin değildi. Kız aynı türden bile değildi -Tanrı *beni korusun*- ve yirmi yıldır kimseyi öpmemişti. "Senin neyin var böyle?"

Sonunda konuştu, kelimeler aceleyle dökülüyordu. "Benim neyim var, Chase? Gerçekten mi? Benim neyim *doğru* olabilir ki? Bir anlaşma yapmıştık. Sana hikayelerimi anlattığım sürece, arkadaşlarıma işkence edilmeyecekti. Carrow gibi dostlar."

Yani bu konuyla mı ilgiliydi?

"Öğreneceğimi biliyordun. Mahkumların konuştuğunu biliyorsun!"

İnkâr etme zahmetine girmede. "Tesiste konuşulan her şeyin günlük dökümüne sahibim."

"Yani biliyordun ama umursamadın. Benim gibi aşağılık bir yaratığa verdiğin sözü tutmak zorunda değil misin?"

"Ona işkence edilmedi, Valkyrie. Benim tarafımdan değil."

"Onu bir cehennem boyutuna girmeye zorladınız, bunu işkence olarak görmüyor musunuz?" "Kelimenin tam anlamıyla değil."

"Küçük cadının annesini sen mi öldürdün?"

Kaşlarını çattı. "İşe benden önce bir başkası gitmiş. Olay olduğunda ben üsteydim."

"Tanrım, hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Sizin de belirttiğiniz gibi, buradaki işim beni avlanmaktan alıkoyuyor." "Ben cadı avlamaktan bahsetmedim!" diye bağırdı.

"Onlar hain ve kötü niyetli varlıklar."

"Düşmanlarıyla, belki." Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belliydi ama şimşekleri çakmaya devam ediyordu. "Peki ya Thad? Tutulmayan bir söz daha mı?"

"Ona neredeyse hiç dokunulmadı."

"O sadece bir *çocuk*." Dudakları küçük dişlerinden geri çekildi. "Peki beni tekrar zehirlen ne kadar sürecek? Dixon'ın yapmak için can attığı gibi beni kesip açmasına izin vermen ne kadar sürecek?"

Regin'in sınavını kütükten uzak tutuyor olsa da, onu sonsuza dek oyalayamazdı.

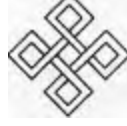
Valkyrie'nin öfkesi amaçları için iyiye işaret değildi ama geçmişten bahsederken rahatlamış görünüyordu. "Hikâyelerin yüzünden şimdiye kadar seni muayene ettirmedi. Sanırım bir tanesinin zamanı geldi."

Kadın ona öylece bakakalınca Declan onunla pazarlık yapmaya karar verdi. Vampirle taviz alışverişi yapmak yeterince kolay olmuştu. "Benden iki şey istediğini söylemiştin. Bu gece sana birini ve muhtemelen ikisini birden sunmaya hazırım. Bir masal karşılığında yıkanmana izin vereceğim."

Kadının gözlerinde hesapçı bir parıltı gördüğünü sandı. Ama sonra gülümsedi ve o kadar kayboldu ki, hayal gördüğünü sandı. "Banyo yapmak istiyorum. Ve sen *de* beni banyo yaparken izlemek istiyorsun."

Hayatında gördüğü en güzel kadın onun önünde yıkanmak istiyordu. Ve o, odasının gizli paneline doğru adım atıp "O zaman beni takip et" diyecek kadar korkaktı.

YİRMİ DÖRT

Demek burası Declan Chase'in ini," diye mırıldandı Regin etrafına bakarken. *İçeri girdim!* Bir şekilde öfkesinin en kötü yanını yenmişti ve şimdi ödüllendirilmişti.

Odası da ofisine benziyordu; kişilikten yoksun, karanlık ve acayip derecede düzenliydi. İçeride üç kat vardı; birinde bir kral yatak ve devasa bir bilgisayar konsolu, ikincisinde bir mutfak ve silah deposu gibi görünen bir şey ve üçüncüsünde bir egzersiz alanı vardı. Hiç pencere yoktu.

Karanlık ve ürkütücü. Zoraki bir gülümsemeyle, "Sana yakışıyor," dedi.

Konsolun başına oturdu, hâlâ gerginlik içindeydi. Bugün onu derinden sarsan bir şey olmuştu. Ama ne olduğu umurunda bile değildi. O buraya sadece bir yığın çöküş emri vermek için gelmişti. Karşısındaki adam kurtarılamaz olduğunu kanıtlamıştı.

Onun yanına gitti ve hayal edebileceği en gelişmiş teknolojik gözetleme ve bilgi işlem sistemlerinden bazılarıyla karşılaştı.

Bütçe mi? Sınırsız. Kongre harcamalarının sınırsız olması gibi.

"Vay canına, şu düzeneğe bakın. NASA aradı. Houston'ı geri istiyorlar."

Ne gerçeklik kontrolü ama. Ölümlülerin gerçekten de gücü vardı - organize olmuşlardı, iyi finanse edilmişlerdi, kararlıydılar ve bunu Lorekind'i yok etmek için kullanacaklardı.

Chase ona saldırmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Masanın üzerine çıkmak üzere yana kaydı. Gözlerini kızın yüzünden ayırmadan bir yığın kâğıdın yerini değiştirdi ve dalgınca kıza yer açtı.

O aldı. "Beni o yüksek çözünürlüklü yayınlarda çok izliyor musun?" "Ara sıra."

"Uh-huh. Şimdi beni şahsen izleyebilirsin. Banyonuzda canlı çıplak kızlar. İyi bir büyücü ol ve kelepçeleri aç, olur mu?" "Tabii seni alabileceğimi düşünmüyorsan?" diye eklerken ona ateşli bir bakış attı.

Adam tereddüt edince, "Ya onları çıkarırsın ya da beni kendin soyup yıkarsın. Centilmenlik seçimi."

Sanki ikinci seçeneği hayal ediyormuş gibi adem elması sallanıyordu. Ama sonra iki parmağını ona doğru salladı. "Arkanı dön. Ve gözlerini öne çevir."

Gözler ileri mi? Fikrini değiştirmesine fırsat vermedi, ona sırtını vermek için hızla döndü.

Adamın eldivenini çıkardığını duydu, bakmaya can atıyordu. Neyi görmesini istemiyordu?

Declan'ın yara izli eli onun mükemmel, parlak teninin yanında canavar gibi görünüyordu. Tam zamanında bir hatırlatma.

Bu yaraları görmesine asla izin vermeyeceğim.

Kelepçeleri çözüp eldivenini aceleyle geri giydikten sonra masadan atladı ve tıpkı ofisinde olduğu gibi kamarasını incelemeye başladı. Kadın buzdolabını incelerken, çekmeceleri ve dolapları açarken adam sadece izlemekle yetindi.

Silah dolabını açmaya çalıştı ama açamadı. "Burada ne var? Kişisel cephaneliğiniz mi?"

Aynen öyle. Ama o hiçbir şey söylemedi. Çok geçmeden bundan sıkıldı ve keşiflerine devam ederek banyoya doğru yöneldi.

İçeriden seslendi, "Banyo teklifini kabul ediyorum! Masalı takip edeceğim. Biraz şampuan ve sabun alacağım." Sonra suyu akıtmaya başladı.

İçeri girdiğinde onun çırılçıplak banyoya doğru yürüdüğünü, o nefis kalçasının sallandığını, sarı saçlarının uçlarının sırtının küçük kısmının hemen üzerinde sallandığını gördü.

Kekeleyerek bir adım attı, hemen sertleşti. Bir elini ağzına götürerek döndü ve kapının dışında adımlamaya başladı. *Gidip onu yıkanırken izle. Tasmayı dışında çıplak. Benim himayemde.* Gücü altında böyle bir dişi olduğu için keskin bir erkeksi heyecan yaşadı.

"Beni yıkamayı tekrar düşüneneğini sanmıyorum?" diye seslendi. "Belki sırtımı? Ya da önümü?"

Yasaklı bir ölümsüz olmasına rağmen, neredeyse her ikisini de yapabilmeyi diliyordu. Eldivenli ellerine kaşlarını çatarak baktı.

Banyodan buhar çıkmaya başladı. Üst dudağında ter damlaları oluştuğunda, giymek zorunda kaldığı kat kat kıyafetlerden bir kez daha nefret etti. Boğuk bir lanetle puslu odaya girdiğinde onu küvette uzanmış, bir yığın köpük tarafından örtülmüş halde buldu. Parlayan bir bacağı havaya kaldırmış ve ellerini bacağının üzerinde gezdiriyordu.

Ağzıyla onun ellerini takip ettiğini hayal etti. ...

Çoğu ölümsüz çıplaklıktan çekinmezdi ama o sanki bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi davranıyordu. *Bir adam banyoda kadını izliyor.* Elbette onun zihninde bunu yüzlerce kez yapmışlardı.

Elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde -kendisinin tahta gibi sert olduğunu düşünerek- duvarın yanındaki banka oturdu. Aralarında yeterli mesafe vardı.

Ona gülümsedi. "Gel bana katıl."

"Hiç sanmıyorum." Onun kaygan teninin kendisinininkine sürtünmesini mi? Bir yanı arzuyla ürperirken, diğer yanı geri çekiliyordu. Yara izlerini gördüğünde vereceği tepkiyi ancak hayal edebiliyordu.

Declan bunu hak etmese de gururlu bir adamdı; böyle bir aşağılanmayı asla göze alamazdı.

"Senin kaybın." Saçlarını yavaşça yıkamaya başladığında, kulaklarının uçları dışarı fırladı. Sivri kulaklar. Ne kadar uzaylı olduğunun bir başka örneği.

Ama artık o kadar ileri gitmişti ki, onları son derece çekici bulduğunu itiraf edebilirdi.

Saçlarını durulamak için kısa bir süreliğine suyun altına eğildiğinde, kabarcıklar dağılmaya başladı ve neredeyse göğüsleri ortaya çıktı. Acaba rüyalarında gördükleriyle uyuyorlar mıydı?

Bu kadına güvenmiyordu, zaman zaman onu boğazlamak istiyordu, hatta ondan nefret bile edebilirdi. *Ve yine de göğüslerini görmeliyim-*

"Öhöm. Hikayeye geçelim mi?" Onu sertçe göğsüne bakarken yakalamıştı.

"Devam et o zaman."

"Bu gece sana Gabriel olduğun zamanların hikayesini anlatacağım, şehvetli bir korsan.

Beni beş yüz yıl önce, son Katılım sırasında buldunuz."

Bu, mizah ve seksi temsil eden bir reenkarnasyon değil miydi? Declan, Regin'in esprili olduğunu, söylediği şeylerin çirkin olduğunu fark edebiliyordu ama mizah geni eksikti. İyi bir aşık da değildi. Ve bu özelliklerin yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordu.

Eğer Declan Aidan'ı ve hatta Treves'i kıskanıyor olsaydı, bu korsan onu çığına çevirirdi.

Regin banyoda rahatladı ya da en azından rahatlamış gibi göründü. O bir görevdeydi.

Altın dilli bir Valkyrie olmayabilirdi ama Chase'i alt etmeye kararlıydı, tam gaz gidip ortalığı kızıştırmaya niyetliydi.

Tek ihtiyacım olan bir öpücük.

Gabriel'in amansız baştan çıkarma çabalarını, her gece onun boğucu kulübesinde yaptıkları şehvetli irade savaşını ayrıntılarıyla anlatacaktı. Kadın, İspanyol'u lanetten kurtarmak için onu reddetmeye çabalamıştı; İspanyol ise onu baştan çıkarmak için bildiği her şeyi kullanmıştı. ...

"Gabriel sadece kraliçesine hesap veren bir korsandı," dedi Regin. "Bayrağı, üzerinde iki kuzgunun uçtuğu kıpkırmızı bir flamaydı ve onu görme talihsizliğine uğrayan herkesi korkuturdu."

Chase buna irkilmiş miydi?

"Bulduğum gemiyi ele geçirdi ve beni esir aldı."

"Onu nasıl tanıdınız?"

"Gözleri parlıyordu. Tıpkı senin beni sokakta öldürdükten sonra yaptığın gibi."

Filtre, Regin!

Chase'in çenesi gerildiğinde Regin hızla devam etti, "Aramızda bir tür bağ olduğunu biliyordu. Ama bunu sorgulamadı, sadece kabul etti. Kraliçeye ve ülkesine sırtını döndü, tek istediği benimle bir hayata başlamaktı."

Regin, Gabriel'i hiçbir şeyin caydıramadığını hatırlayarak sustu. Ne söylerse söylesin, onu ne kadar uyarmaya çalışırsa çalışsın: *"Bana inanmalısın! Eğer beni serbest bırakmazsan, korkunç bir şekilde öleceksin. Ben lanetliyim. Lanetlerden anlarsın, sen bir İspanyol'sun, Tanrı aşkına!"*

"Yanımda sen olmadan yaşamak bir lanet olurdu," dedi yumuşak bir sesle. "En azından beni karaya çıkar." Böylece bir cadiya nasıl Gabriel'i ölmeden önce kurtarmak, bunu yenmenin bir yolunu bulmak için. "Kara mı? Aylardır Hint Adaları'na gitmiyoruz."

"Hint Adaları mı?" diye haykırdı.

"Evet. O zamana kadar bana teslim olmuş olacaksın."

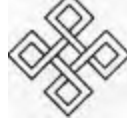
Sonunda Regin'in fazla seçeneği kalmamıştı. ...

Chase aniden, "İspanyol hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi.

Ona göz kırptı. *Ve işte plan suya düştü.* "Bu yüzden burada olduğumu sanıyordum."

"Aidan'ın bir sonraki reenkarnasyonuna ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "Ona *benim hakkımda* ne söyledin."

YİRMİ BEŞ

Senin hakkında mı?" Valkyrie sarı kaşlarını kaldırdı.

"Bu doğru."

"Ona söyledim..." Bir dişini alt dudağına geçirdi. "Ona Declan Chase'in tüm dostlarımı ve müttefiklerimi nasıl serbest bıraktığını anlatırdım, sonra da Fegley'i altına işeyene kadar tokatlamama izin verirdi."

Declan sadece ters ters baktı.

"O zaman ona Chase hakkında pek bir şey bilmediğimi söyledim, ta ki büyücü ve ben birlikte kaçana kadar. Tam da bu gece, beni memleketine uçurdu..." Sanki onun cevap vermesini bekliyormuş gibi sözünü kesti.

Neden oynamıyoruz? Aksanını çoktan tespit etmişti. Aslında, onun yanındayken aksanını gizleme zahmetine girmeyi bırakmıştı. "Memleketi Belfast."

Cevap vermesine şaşırdığı her halinden belli olan kadın başını ona doğru eğdi ve ıslak saçları parlayan bir omzunun üzerinden aktı. "Kesinlikle. Belfast. Bana şehri gezdirirken bir yandan da kendisi hakkında her şeyi anlattı. Örneğin, sevdiği ve sevmediği şeyleri sıraladı..."

Sevdikleri ve sevmedikleri? Declan'ın hazır bir cevabı yoktu. Nelerden nefret ettiğini biliyordu.

-Düşmanlarını -ve neyi sevdiğini biliyordu- yok etmeyi.

Sanki sıkıştığını hissetmiş gibi, "Silahları severdi, şey..." dedi. Ona değerlendirici bir bakış attı. "Ve spor yapmayı."

Herhangi biri kadar yakın. Başını eğdi.

"Parlayan bir Valkyrie'nin göğüslerini gizleyen baloncuklardan hoşlanmadı."

Bunu inkar etmeyeceğim.

"Şehir turumuzdan sonra bu lüks İrlanda tatil köyünde kaldık-"

"Kulübe," diye araya girdi. "Seni dağlarda ya da deniz kenarında bir kulübeye götürürdü." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Chase tatil köylerinde kalmazdı."

Bir sırtış gölgesi belirdi, sonra tepkisi karşısında irkilmiş gibiydi. "Şey, bu kulübe Mourne Dağları'ndaydı, memleketinin hemen güneyinde."

"Bölgeyi biliyor musun?" Babası onu küçükken oraya yürüyüşe götürmüştü.

"Son bin yılda oraya bir ya da iki kez ya da yüzlerce kez gittim. Kulübeye gittik ve bozkırları keşfettik. Chase ne kadar iyi vakit geçirdiğimi fark etmemişti. Güldük ve eşek şakası türünden kargaşalar çıkardık - ta ki on mil yarıçapımızdaki herkes tahliye edilene kadar. Ama merak etmeyin," diye teminat verdi ona, "toplu tahliye sırasında hiçbir ölümlü zarar görmedi."

"Bildiğim iyi oldu." O lanet baloncuklar çok yavaş dağılıyordu. Hâlâ kızın göğüslerini göremiyordu.

"Ve tüm bu süre boyunca ikimiz de gecenin nasıl biteceğini biliyorduk. Ama beklentiye bilerek uzatıyorduk. Ateşin yanında onu Guinness ile besledim ve ..."

"Ve Galway Körfezi istiridyeleri."

Yine sırtımayı kesmiş gibiydi. Bu oyun hoşuna gitmişti. Ya da daha çok, *onun bu oyunu* oynamasını seviyordu. Ama o zaman, eğlenceyi seven, şakacı Valkyrie değil miydi?

"Açlığı yatıştırdığında, daha fazla dayanamadım - ona özgürlüğümü ne kadar takdir ettiğimi göstermek için ölüyordum. Ben de onu ne kadar özlediğimi göstermek için yanıp tutuşuyordum. Ateşin önünde aynı banyoyu paylaşmaya karar verdik-"

Adam bunun olmayacağını söylemek için ağzını açtı ama kadın hemen, "Başta rahat hissetmedi, çünkü..." dedi. Yine sözünü kesti.

Sırttı. Tek *b a ş ı n a s ı n*, genç kız. *Ve su derinleşiyor.*

"İyi denemeydi."

Çenesini zorlayıcı bir şekilde kaldırarak, "Kısa süre içinde çözdüğümüz sayısız nedenden dolayı rahat değildi. Tamamen. Ona sadece ben olduğumu hatırlattım. Sadece onun Regin'i. Ve onu pek çok kılıkta gördüğümü ve pek çok yaşamda tanıdığımı."

"Birbirimizden asla geri duramayacak kadar çok şey yaşadık birlikte." dediğinde gözleri uzaklara bakıyordu. Tekrar ona döndü. "Declan onu asla yargılamayacağımı ve bana her zaman güvenebileceğini anladı.

Rahatladığında, birbirimizi öpmeye ve okşamaya başladık, yavaş, sıyırarak dokunuşlarla birbirimizi keşfettik." Sesi gırtlaktan çıkıyordu.

Declan kelimenin tam anlamıyla koltuğunun ucundaydı. Vücudu bir yay gibi gerilmiş hissetse de zihnindeki kargaşa azalmaya devam ediyordu. Belli belirsiz, "*Normal hissetmek böyle bir şey işte,*" diye düşündü. Her nasılsa bu Valkyrie ona kendini... doğru hissettirmişti.

"Çok geçmeden ikimiz de buna daha fazla dayanamadık. Pençelerimin onun için nasıl kıvrıldığını gördü-"

Declan onun sözünü keserek, "Bunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum," dedi. Sonra gözleri kısıldı. "Bir bakayım."

Küçük kabuk pembesi pençelerini göstermek için ellerini sudan kaldırdı.

-*Erkeği için kıvrılıyordu.* Yutkundu. "Şu anda tahrik oluyorsun."

"Bunu inkar etmiyorum."

"O halde, kadın, *konuşmaya devam et.*"

Başka bir isteksiz sırıtış. "Beni banyodan çıkardı ve halının üzerine yatırdı." Küvetin yanındaki halıyı işaret etti. "Tasadüfe bakın ki, bu halıya çok benziyordu."

"Peki o zaman ne yaptın?"

"Bacaklarımın arasına diz çöktüğünde ikimiz de su damlatıyor ve derin derin nefes alıyorduk. Elleri vücudumda geziniyor, parmaklarının tersiyle okşuyordu. Santim santim aşağı iniyordu. Aşağı inerken işaret parmağının ucuyla göbeğimin etrafında daireler çizdi, yuvarlak ve yuvarlak-"

"Peki sonra?"

Onun sabırsız ses tonuna sırtıttı. "Ve sonra parmakları seksime daldı. Duymak istediğin şey bu mu?"

"Evet, bunu duyacağım."

"İlk dokunuşunda inledi. Boğuk sesiyle, onun için ne kadar kayganlaştığımı sevdiğini söyledi."

Şu anda onu öyle bulabilir miydim? Tanrı yardımcısı olsun, bulacağını biliyordu.

"Beni yavaşça okşamaya başladı, kalçalarımı onun alaycı dokunuşlarına doğru yuvarlamamı sağladı."

Birden aklıma bir fikir geldi. *Onu kızdırabilirdim.* Onunlayken zorlanmadığı için, boşalmaya çalışırken dişlerini gıcırdatarak hızlı hareket etmek zorunda kalmayacaktı. *Onunla oynayabilirdim.* Yutkundu. *Bütün gece onunla oynayabilirdim.*

Eldiven giymesi dışında. Yaralı ellerini görse nasıl tepki verirdi? Vücudunu?

"Sonunda parmaklarını içime soktuğunda, ihtiyaçtan inliyordum."

-Onlara *derinden ihtiyacı var*.

"Ama Chase acımasızdı, onları yavaşça itiyor, beni hazırlıyordu." Nefes almaya başlamıştı, göğüslerinin üst kısmı neredeyse görünüyordu.

"Seni hazırlıyorum," diye tekrarladı. *Bunu yapmak aklıma gelir miydi?*

"En son seks yapmamın üzerinden iki yüz yıl geçtiğini biliyordu."

"İki yüz." Ve Declan *onun* bir asırdır bekâr olduğunu düşünmüştü. "Ona hep sadık kaldım, hep **k a l d ı m** . Ama Chase beni Zaten oldukça iri olduğu için." Kadının bakışları, pantolonundan t a ş a n ereksiyonuna takıldı.

Gözleri gümüş rengine döndüğünde, daha iyi görebilmesi için kendini dizlerini açarken buldu. Dudaklarını ayırdı, suyun içinden süzülerek ona yaklaştı; adam bankı ona doğru çekti.

"Mıknatıs gibiyiz," diye nefes aldı.

"Diz çök." Eğer cehenneme gidecekse... "Seni görmeme izin ver."

Hiç tereddüt etmeden yaptı. Ona göğüslerinin net bir görüntüsünü verdi.

Titreyen elini ağzına götürdü ve "*Tanrım*" diye mırıldandı. Kusursuzdular, alt kısımları daha dolgundu, meme uçları gururla yukarı kalkmıştı.

Déjà vu onu sarstı. Aklını kaybediyordu.

Ellerini küvetin ucuna koymuş, kollarını dikleştirerek ona doğru eğilmişti. Vücudu öylesine titriyordu ki göğüsleri titriyor, üzerlerinden köpükler damlıyordu. Göğüs uçları o kadar gergindi ki ağrıyordu.

Bu manzara yüzünden sikimin sızladığı kadar değil. Avucunun topuğunu aletinin üzerinde gezdirme dürtüsü neredeyse karşı konulmaz bir hal aldı. "Devam et."

"Vücudumu kendi vücuduyla kapladı, parmaklarını çıkarıp yerine şaftını koydu. Ben zevk içinde kıvrılırken o santim santim içime girdi. _"

"Bekle." Gözlerini kısarak öne doğru eğildi, ta ki ondan yayılan elektriği hissedinceye kadar. *Bağımlılık yapıcı*. Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklaştığında, "O güzel kulaklarını öpmedi ya da o sert meme uçlarını dillemedi mi?" *Öperdim. Kendimi durduramazdım.*

Sesi bir iniltiyi bastırması gibi çıkıyordu. "İlk seferinde, beni sahipsizmeden önce boşalmamı engellemeye çalışıyordu. Doldurulduğumda orgazm olmayı sevdiğimi biliyor ama bazen çok çabuk orgazm oluyorum."

Yüce. "Öyle mi?" diye mırıldanmadan önce yumruğunun içine öksürmek zorunda kaldı.

Başını salladı. "Ve bunun için bolca zamanı olduğunu biliyordu. En azından benimle seks yapmayı planlıyordu..." Bir kez daha sözünü kesti.

Bakışları onunkilere kilitlenen Declan, "Seni saymayı unutana kadar becerirdi," dedi.

Regin'in şimşekleri yüzünden dışarıda gök gürledi. Ateşler içinde yanıyordu...
Declan Chase?

Gözlerindeki alışlagelmiş soğukluk yerini hınzır bir parıltıya bırakmıştı. Yüzü renkten renge bürünmüş, yakışıklı hatlarını, yontulmuş çene çizgisini ve geniş elmacık kemiklerini ön plana çıkarmıştı. Öpülesi sert dudakları...

Her nasılsa her şeyi tersine çevirmiş, Aidan'ın tahrik olduğunda nasıl biri olduğuna dair anlık görüntüler göstererek onu kışkırtmıştı; şehvetli, biraz şakacı ama kesinlikle kontrolü elinde tutan biri.

Ve Chase hâlâ Aidan'dan çok farklıydı. Karmaşık biriydi; onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yok gibiydi. Kalın aksanı tüylerini diken diken ediyordu.

Ve ona bakışları ...

O eşsiz özlemle karışık ateşli bakışlar ona tuhaf şeyler yapıyordu. Bu hınzır, seksi İrlandalı onu sarhoş hissettiriyordu.

Tanrım, ağzı çok yakındı. Onu kendi başına istiyordu.

"Devam et, Regin."

"Dillerimiz birbirine dolanıyordu, dudaklarımız o kadar sıkı kenetlenmişti ki birbirimiz için nefes alıyorduk. Pençelerim onu daha da yaklaştırmak için kıcının sert kaslarına battı, ama bu sırada ben sadece canımı kurtarmak için dayanıyordum çünkü o tüm gücüyle kalçalarımın arasına vuruyordu."

Chase inledi, avuç içini boylu boyunca ovuşturarak onun nefesini kesti. Ama ne yaptığını anladığında yanaklarına renk geldi ve eldivenli ellerini kalçalarının yanında yumruk yaptı. "Ve sonra... ?"

"Tam zevkten kendimden geçeceğimi düşündüğüm anda, beni iri bedenine sardı, kolları beni sarmaladı, titredi ve daldı. Dayanmaya çalıştım ama yapamadım."

gelmekten alıkoydu. Kulağıma, onu sıkıttığını hissedebildiğini ve bana ihtiyacım olanı vereceğini söyleyerek inledi. O kadar sert boşalacaktı ki, içimde bir itiş gibi hissedecektim. Başını geriye atıp bağırmak zorunda kaldı."

"Harcadığımı hissedebildin mi?" Chase talep etti, nefesleri hızlanıyordu.

Şimdi onun sorusundan olduğu kadar anısından da inliyordu. "İçime doldu, o kadar sıcaktı ki tekrar orgazm oldum."

Chase'in sınırına ulaşmış olmalıydılar; tek kelime etmeden ileri atıldı ve onu banyodan kaldırdı.

Declan onu banyo tezgahının üzerine oturttu ve kalçalarını onun kalçalarının arasına sıkıştırdı.

"Chase?" Adamın yüz ifadesinde gördüğü her neyse, sessizliğe gömülmesine ve gözlerini ona dikmesine izin vermesine neden oldu.

Su damlaları ince boynundan köprücük kemiğinin narin çizgisini geçerek aşağıya inerken büyülenmişti. Oradan damlacıklar göğüslerinin kabarıklığı arasından kayarak düz karnına ve daha aşağıya iniyor, gözlerini bacaklarının arasındaki küçük sarı buklelere çekiyordu. Tıpkı rüyalarındaki gibi.

Şimdi bu manzara karşısında neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. "Çok güzelsin, Valkyrie." *Ve seninle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.* Onu sadece öpmek istemişti ama şimdi... *daha fazlasını istiyordu.* "Sana dokunmam gerek." İhtiyaçtan titriyordu. *Her bir altın santimini keşfetmek.*

En son ne zaman bir beklenti hissetmiş ya da tadına doyamadığı bir şey yaşamıştı?

"Ben seninim, Chase. Bana ne istersen yapabilirsin. Sadece eldivenlerini çıkar."

Hayal kırıklığı onu kamçıladi. "İstemediğimi mi sanıyorsun?" Koğuştaki fısıltıları biliyordu, herkesin onun dokunmaktan ya da dokunulmaktan hoşlanmadığına inandığını biliyordu.

Şu anda onu hissetmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama ellerinin arkasını ona göstermek... ?

Bir fikir ortaya çıktı. "Bu noktadan kımıldama Regin. Beni anlıyor musun?"

Ona, göğüslerinin sallanmasına neden olan alaycı bir selam verdi. Odasına doğru dönerken bir iniltiyi bastırdı.

Aradığı şeyi bulana kadar titizlikle istiflediği eşyalarını karıştırdı, sonra bir ödül gibi tutarak ona döndü.

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım az giyinmişim."

Gözlerinde o günahkâr parıltıyla Chase sivil bir kravatla geri döndü. Sormadı, sadece başının etrafına sıkıca sararak gözlerini bağladı.

Sonra onun eldivenlerini çıkardığını duydu, heyecanı hissediliyordu.

Daha önce kelepçelerini çıkarırken ona "Gözler ileri" demişti. Ve şimdi de bu. Peki neden ellerini görmesini istemiyordu?

Uzun dakikalar boyunca onun bir hamle yapmasını bekledi, beklentisi artıyordu. Adamın bakışlarını çıplak vücudunda hissedebiliyor ve ilk olarak *nereye* dokunacağına karar verdiğiinden şüpheleniyordu.

Sonunda parmaklarının ucunu elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. Adam "İpek kadar yumuşak" diye mırıldanırken kadın titredi.

Tanrım, bir erkek onu okşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Uzun bir tereddüt daha. Sonra bir parmağını kulağının sivri ucunda gezdirdi.

Kıvranmaya başladı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Uh-huh." Bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını merak etmek çıldırtıcı olmaya başlamıştı.

Diğer kulağının ucunu izlediğinde ve meme uçları ağrıyan noktalar halinde gerildiğinde, nefesini tısladı.

Dokun onlara, diye içten içe yalvardı.

Onun yerine iri parmaklarını çene çizgisinde gezdirdi. "Çok narin görünüyorsun, Regin. Aldatıcı bir şekilde öyle."

Göremese de, sahne onun için yeterince canlıydı. Her tereddütte, adamın bir sonraki adımda hangi kısmını hissetmek istediğini düşündüğünü biliyordu. Sanki ondan bir örnek alıyordu.

Ve geri örnek almak istedi. Ellerini kaldırdığında, "Ah-ah, Valkyrie. Sadece sana dokunuyorum." Bir parmağını ayak bileğinin iç kısmından dizine kadar çekti.

Ellerini bırakarak bir ılgılı bastırdı. *Kötü, karmaşık adam-*

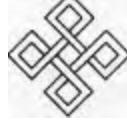
Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve kız hafifçe inleyerek dilini parmağına götürmemek için kendini zor tuttu.

Tensel saldırıdan dolayı sallanmaya başlamıştı. "Chase, sen... hissettiklerimden hoşlanıyor musun?"

Dakikalar sessizlik içinde geçti. Sonra parmağı meme ucunun etrafında dolaştı.

Kız haykırıp daha fazlası için sırtını kamburlaştırdığında, "*Hoşuma gitti*," diye inledi.

YİRMİ ALTI

Declan daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti. Valkyrie titriyor, nefes nefese kalıyordu, meme uçları kaya gibi sertti. Verdiği tepkiler Declan'ı heyecanlandırmıştı; çıkardığı küçük sesler, etkileyici ağzı, yumuşak, hassas teni.

Burada kendini okşayabilirdi, ama onunla alay etmek onu hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyordu. Bu işte, onun iradesi onun iradesiydi. Eğer onu sınırdan tutmaya karar verirse, o zaman orada kalacaktı. Bu fikir cehennem kadar erotikti.

Bunu nasıl bu kadar uzun süre kaçırmıştı? Bir kadının etini okşamadan gitmek?

Ama bu düşünce ortaya çıktığında bile tepkisinin ondan kaynaklandığını biliyordu. Valkyrie onun için bir şekilde özeldi, onun zevki önemliydi.

Yirmi kasvetli yıl boyunca kendini soğuk ve duygusuz olduğuna, bir erkeğin ihtiyaçlarının yükünü taşımadığına ikna etmişti.

Artık değil. Ona *ihtiyacım var*. "Nerene dokunmamı istiyorsun, Regin?"

Nefes kesici göğüslerini gösterdi.

"Orası mı?" Sadece tahmin etmesini sağlamak için, ona orada dokunmayacaktı.

Henüz değil.

"Uh-huh."

Onun yerine eğildi ve dudaklarını kulağının ucunda gezdirdi. *Seksi küçük kulaklar*.

Çılgınca titredi. "Chase!"

Heyecan verici. Bir süre durakladıktan sonra elini kızın etrafına doladı ve tırnaklarını kızın kıkırda gezdirdi.

Ağlamaklı inlemeleri gittikçe hızlanıyordu.

Onu orgazm edebilirim. Sadece bu oyunla. Daha önce hiç böyle bir heyecan hissetmemişti, sanki uzun zamandır düşündüğü bir gizem açığa çıkıyormuş gibi-

Elini düz karnına bastırdı ve aşağı doğru kaydırmaya başladı.

Kendine mi dokunacaktı? Onun önünde mi? Adam inledi, onun cinsel organını okşadığını görmek istiyordu ama bu başka bir geceye kalmıştı. "Hayır, Regin."

"O zaman sana dokunmama izin ver." Onun göğsüne uzandı.

"İndir o lanet ellerini," diye tersledi, tenini hissettiğinde dehşete düşeceğini biliyordu. "Üstlerine otur."

"Chase-"

"Yap şunu."

Bir süre tereddüt ettikten sonra yaptı. Dudaklarıyla tekrar kulağının izini sürerek onu ödüllendirdi. Hemen yanında, "İslandın mı?" diye mırıldandı.

Cevap olarak sadece inleyebildi.

"Göster bana o zaman." Parmağını gergin bir iç uyluk boyunca gezdirdi ve kadın itaatkâr bir şekilde bacaklarını açarak parıldayan seksini ortaya çıkardı. Bu manzara karşısında siki o kadar sert kalktı ki, hemen boşalabileceğini düşündü.

Kontrolü paramparça olmuştu. *Onu orada hissetmeli, etini keşfetmeliydi.* Parmaklarının ucuyla göbeğine kadar indi, tıpkı daha önce tarif ettiği gibi. Göbeğinin etrafında döndüğünde, dudakları fısıltıyla "Oh!" dedi.

"Sırada ne olduğunu biliyorsun. Bana tarif etmiştin." Parmakları kadının göbeğinden aşağıya, daha aşağıya... daha aşağıya...

"Chase!" Teni daha da parlıyordu. "Bana ne yapıyorsun? *Yaklaştım.*"

Onu uçurumun kenarına getirecekti. Diğer eliyle nihayet başparmağını bir meme ucunun üzerinde ileri geri ovuşturdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı dudaklarını yalayarak. Adamın bakışları kızın dilinin üzerindeydi.

Declan onun öpücüğünü hayal etmiş, rüyasında görmüştü. Artık kendini onun tatlı dudaklarının tadından mahrum edemezdi. *Uçurumun kenarından geçerken onun çığlıklarını yakalamak mı?* Parmakları hâlâ alay ederken eğildi, başını eğdi, dudakları onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu.

"Chase?" Sanki bir büyü bozulmuş gibiydi. Daha önce onun dokunuşuna boyun eğiyor, vücudu daha fazlası için yalvarıyordu. Şimdi ondan uzaklaşmıştı. "Bekle, ben... sadece bir dakika bekle, düşünmeme izin ver."

"Kadın, beni bunun için zorluyorsun." Başını eğdi ve fısıldayarak "Yapamam" dedi.

"Yapabilirsin." Adam kızın çenesini sıkarak yüzünü yukarı kaldırdı.

"Yapacaksın." "Şşş." Kulakları seğirdi. "Burada biri var."

"Sadece bunu söylüyorsun-" Sonra o da duydu. Odasındaki ayak sesleri banyoya doğru gidiyordu. Bunu böylecek kadar aptal olan her kimse onu öldürmek üzereydi.

Bu kadar bekledikten sonra mı?

Kadın kravata uzandı ve adam eldivenlerini çekti-

"Oğlum, ondan uzak dur."

"Webb." İşte. Üç gün erken.

Declan kızın üzerine bir havlu attığında, gümüşü gözlerinin kocaman olduğunu gördü. Onun önüne geçti ve nefesinin altından "Seni koruyacağım" diye tısladı. Sonra komutanına döndü ve adamın onu çıplak görmesinden dolayı dişlerini gösterme dürtüsüyle savaştı.

"Declan, bu mahkumla ne halt ediyorsun?"

Her şeyi riske atarak ...

Regin, Webb'in sözünü kesmesine sinirlendi mi yoksa minnet mi duydu karar veremedi.

Chase ile işler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Onu büyüğü altına alması gerekiyordu. Ama tam tersi oldu. ...

Webb bakışlarını tiksinti dolu bir ifadeyle onun üzerinde gezdirdi. Gözleri kısıldı.

Ben de sana.

İri yarı biriydi, Chase gibi uzun değildi ama daha iriydi. Askeri üniforma giyiyor ve tuzlu biberli saçlarını kestiriyordu.

Chase'in tepkisine bakılırsa, Webb üstün bir subaydı. Yine de Chase omuzlarını geriye atarak ona baktı ve "Onu istiyorum." dedi.

"Sen ne?" Webb'in gri kaşları havaya kalktı, alnı kırıştı.

Herif de en az benim kadar şaşırdı. Havluyu göğsünün etrafında düğümledi, sonra zıplayarak değişimi izledi.

Chase kolunu koruyucu bir şekilde kızın önüne uzattı. "Ne istersen yapmaya devam edeceğim ama o bana ait."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

"Onu buradan alıp daha eski bir tesise götürmeme izin vereceksin. Onu sadece benim görebileceğim bir yere."

Chase bir amire neyin ne olduğunu mu *söylüyordu*? Tanrım, kibri muhteşemdi ve çok tanıdıktı. Aidan, Wóden'in ona ohalla bahşetmesini beklemişti; şimdi Chase, Regin'den hakkını *talep ediyordu*.

"Hayır, onu istemiyorsun evlat. O sadece senin istediğini düşünmeni sağladı. Valkyrie'ye bu Aidan'ı hatırlaman için neden bu kadar uğraştığını sor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Anlat ona, kadın," dedi Webb. "Onu nasıl öldürmeye çalıştığını anlat."

Oh, kahretsin.

Chase ona döndü. "Nedir bu?"

Webb arkasından, "Sevgilisinin reenkarne olduğuna inanıyor," dedi.

"Evet. Bana o kadarını söyledi."

"Sana yattığı her erkeğin birkaç saat içinde öldüğünü söyledi mi? Onu sahiplendiğiniz anda her yaşamınızda yok olmaya lanetlendiğinize inanıyor."

Kahretsin, kahretsin!

Chase ona, "İnkâr et," diye emretti.

Yalan söylemesi gerektiğini bilerek ona baktı... "Bunu inkâr edemem."

Webb, "Ve dudaklarının uyuşturucu gibi bir etkisi var," diye devam etti. "Bu yüzden onu öpmen için seni ikna ediyordu. Seni baştan çıkarmayı planlıyordu, sonra sen de diğerleri gibi ölecektin ve onun kaçmasına izin verecektin."

Chase dişlerini sıkarak, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hücredeki konuşma kayıtları. Konuşmalarını yeni bir kaynağa tercüme ettirdik. Hücre arkadaşına kaçış planının bu olduğunu söylemiş, senin ölümün."

Ne yeni kaynağı? Öğrendiğimde-

Chase başının yanındaki duvara bir yumruk indirdi. "Seni lanet sürtük, bunu inkar et!"

Adamın gözlerindeki kaybolmuş bakış ve hissedilir acı karşısında nefesini tuttu. "Ne yapmamı bekliyordun Chase? Sakince işkencemi beklememi mi?"

Yumrukları daha da sıkılaştı, içindeki öfke kabarırken kasları büyüdü.

Gözlerini ona dikti. "Vur bana, Magister. Bunu benim için kolaylaştırın."

Declan yine yapamadı. *Lanet olsun ona!* "Onu benden uzak tutun!" diye kükredi.

Webb onu kolundan tutarak odadan dışarı itti. "Declan, bir saat içinde ofisime gel. Tüm bunları sindirmek için biraz zamanın olduğunda konuşuruz."

Ve sonra gittiler. Onu muhtemelen delireceği odasında yalnız bırakarak.
Yani bitti. Hissettiği heyecan. Zevk. En yüksekten en alçağa.

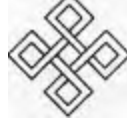
İçinin öldüğünü hissederek konsolunun başına oturdu ve son kez hücresinin yayınını izledi.

Tam bir aptalsın, Dekko. Onlara güvenilmeyeceğini biliyordun.

Webb'in onu hücreye ittiğini gördü. Hâlâ havlunun içindeydi, giysileri kollarına dolanmıştı. Başını kaldırıp kameraya baktı, gözleri gümüş rengindeydi.

Declan eldivenli parmaklarını monitörde onun görüntüsünün üzerinde gezdirdi. Sonra ekrana yumruk attı.

YİRMİ YEDİ

Senden bunu hiç beklemezdim," dedi Webb ona. Declan'ın yanında rahat olmasına rağmen bu gece askeri duruşu daha da belirgindi. "Senden asla, evlat."

Webb'in kınaması onu öldürüyordu. Declan ona herkesten daha çok saygı duyuyordu. Declan'ın her şeyi berbat etmiş olması yeterince kötüydü, ama Webb'in onun günahını bilmesi çok fazlaydı.

"Senin açıklık olacak olmak düşürüldü. Senin Baskı olmaz iş mahkumların bağları üzerinde."

Aklı silinmemiş mi? Dışarı atılmadı mı?

"Ve Fegley de senin görevlerini devralacak."

"Onu Malkom Slaine'in başına mı getiriyorsunuz?" "Fegley bu davaya sadıktır. İliklerine kadar sadık."

"Buradaki güçten faydalanıyor."

"Buradaki mahkûmlardan kurtulmak yerine mi?" Webb elini yüzünde gezdirdi. "Seni bir oğul olarak gördüğümü biliyorsun. Ve buradaki işin henüz bitmedi. Bunu elimden geldiğince düzeltmeye çalışacağım."

Yine benim için bir şeyleri düzeltiyorsun.

"Ama Declan, Valkyrie'ye olan bu takıntını yenebileceğini bilmem gerek."

"Yenilmiş say." Vücudunda iç burkan bir acı, aciliyet ya da sakatlayıcı bir gerginlik yoktu. İçinde kül gibi soğuk bir his vardı.

Declan'ın onu yok edecek güce sahip olduğuna inanıp inanmaması önemli değildi. İnanıyordu, bu da onu öldürmek için aktif olarak çabaladığı anlamına geliyordu. Tüm baştan çıkarmalar, onu kazanmak için yapılan tüm cazibeler... hepsi saçmalıktı.

Kolay bir hedefti, kızın sunduğu şeylerin özlemini çekiyordu.

Ve gerçeği keşfedene kadar, en sonunda kısa bir süre için de olsa ... barış.

Şimdi tam olarak ne kaçırdığını biliyordu. *Ondan nefret ediyorum!*

"Buna nasıl güvenilebilir?" Webb talep etti. "Onu kamaranızda defalarca görmek için tüm kuralları çiğnediğiniz halde mi? Onların neler yapabileceğini en iyi senin bilmen gerekir. Aileni unuttun mu? *İnsan olmayan* bir kadınla ilişkiye girmen hakkında ne düşünürler sence?"

Declan dümdüz önüne bakıyor, bu düşüş için Webb'in yapabileceğinden çok daha fazla kendini azarlıyordu.

"Onlara karşı biz. Orta yol yok. Ya bizim tarafımızdasınız ya da ailenizden beslenen detrus ile aynı hizadasınız. *Senden* beslenen. Ne olacak Declan?"

"Ben Tarikat'a sadığım."

"Güzel. O halde Slaine'in yakalanmasında Fegley'e eşlik edecek, bir kereliğine müdürü gölgeleyeceksin. Sadece bir ön tedbir olarak."

Bu fikir canımı sıktı. "Neden?"

"Çünkü o iblis uçağımızda serbest kalırsa onu durdurabilecek tek kişi sensin. Bundan sonra üsse biraz ara vereceksin."

"*Şimdi mi*, efendim?" Slaine'i kim sorgulayacaktı? Kim onun kanının yok edildiğinden emin olacaktı ki kimse onun gibi bir başkasını yanlış yaratmaya kalkışmasın?

Webb parmaklarını büktü, Declan'ın şimdi taklit ettiğini fark ettiği bir hareketti bu. Adamın pek çok özelliğini taklit etmişti. "Bu gece seni görmeye heyecan verici haberler vermek için geliyordum, en çok arzuladığın türden. Ama şimdi bu görevi hak edip etmediğini bilmiyorum. ..."

Declan'ın vücudu gerginlikle doldu. "Neoptera bulmuşsun." Yuvaları nadirdi; Declan onların türünden biriyle karşılaşmayalı yıllar olmuştu.

"Evet. Güney Avustralya'da."

Helikopterle sadece birkaç saat uzaklıkta. Bu, kendini kanıtlamak ve her şeyden çok sevdiği şeyi yapmak için bir fırsat olabilirdi.

Katledilen Neoptera. *Nefret o kadar acımasız ki soğuktan yanıyor.*

"Buna ihtiyacım var, efendim."

"Evet." Adam ona kurnazca baktı. "Sanırım tam da ihtiyacın olan şey bu."

Terk edilmiş bir depoya **y a k l a ş t ı k l a r ı n d a** çürümüş et kokusu Declan ve adamlarını sardı. Eski kurbanların kokusu.

Bu da Neo yuvasını buldukları anlamına geliyordu. Sonunda.

O ve ekibi, Slaine'in başarılı bir şekilde yakalanmasından hemen sonra toparlanmış ve bir haftadan uzun bir süre boyunca Güney Avustralya'nın karanlık rıhtımlarında avlanmışlardı.

Diğer tek çıkışı kapatmak için adamlarının yarısını binanın arka tarafına doğru yönlendirdi. Gece görüş gözlükleri takmışlar ve tabancalarını çekmişlerdi. Bu gece TEP-C'ler yoktu - bu yakın mesafeden bir böcek avı olacaktı.

Declan kılıcını kınından çıkarmıştı ve ellerini kirletmeye hazırdı. Kendini kanıtlamaya hazır.

Slaine'in yakalanmasını Fegley'i boğmadan atlatmıştı ki bu başlı başına bir başarıydı. Arka planda sadece bir arıza emniyeti olarak hareket eden Declan hiçbir şey yapmamış, sadece görevine giden bir başkasını *izlemişti*.

Fegley onunla alay ederken bile dilini tutmuştu. Görünüşe göre müdür ikiye ikiye bir araya getirmişti: Declan'ın Valkyrie'ye olan ilgisi, ardından da yetkisinin düşürülmesi.

"Altın çocuk Chase," demişti. "O kadar da mükemmel değil. Elini kurabiye kavanozuna sokarken yakalandı."

Declan bu düşüncelerden sıyrıldı, odaklanmaya ihtiyacı vardı. Şimdiden bitkin bir haldeydi. Günlerdir uyuyamıyor ya da uyumak istemiyordu. *Rüya göremiyordu*.

Girişe vardıklarında ekibine gözlüklerini çalıştırmalarını işaret etti, sonra da hiç ihtiyacı olmamasına rağmen kendisi de çalışıyormuş gibi yaptı.

Karanlık deponun içinde pis koku her yere yayılmıştı. Dört ceset bağlı, ağzı tıkalı ve parçalanmış halde yatıyordu. Yetişkin bir erkek ve kadın ile iki çocuk. *Bir aile*.

Anılar Declan'ı bataklığa sürüklemekle tehdit ediyordu - bir zamanlar ölümün yaklaştığını bilerek bağlanmış ve işkence görmüştü.

Bunun için yalvarıyorum.

Kurbanların yaralarını görmek kendi derisini ürpertti. Kabarık yara izleri aşırı hassaslaştı, sanki onları oluşturan yaraları hala hissedebiliyordu-

Erkek bir Neo üzerine çullandı ve onu boşluğa savuran bir darbe indirdi. Diğer dört yaratık hep birlikte saldırdı.

Declan kanın tadına baktı, gözlüklerini çıkardı. Kalbi kulaklarında gümür gümür atmaya başladı, kasları şişti.

Bir ağız dolusu kan tükürdü, sonra mücadeleye daldı.

Declan son Neo'yu da bıçaklayıp güçlü bedenini yere yapıştırırken kan, duvarların üzerine kalın bir şekilde sıçradı.

Bu, öldürdüğü dördüncüsüydü. Ekibi diğerini indirmişti. Yaratığa doğru yaklaşan Declan, onu hareketsiz hale getirmek için göğüs kafesini deldi, Sonra o çırpınırken kılıcını telaşsızca çevirdi. Bileşik gözleri bilinçli bir şekilde ona bakıyordu. Sarkık dilini uzattığında, Declan memnuniyetini gizleyemeyerek kılıcın bir başka zahmetli bükülüşüyle onu hevesle cezalandırdı.

Adamları ona tedirginlikle bakıyordu. Onlar sertleşmiş kara operasyon askerleriydi.

-Paralı askerler, suikastçılar. Kaşlarını *mı* kaldırıyordu?

Onlarla hiç yoldaşlık deneyimi yaşamamıştı. Onlar için Tarikat bir işti. Declan'ın hayatıydı.

Ve böyle bir cezayı asla takdir edemezlerdi - çünkü bunu hak etmemişlerdi. ...

Tam zamanında çizmesini Neo'nun kafasına indirdi ve öldürücü darbeyi vurmak için kılıcını serbest bıraktı.

Ama silahını kaldırırken Declan tereddüt etti.

Yıllarca Neo kanının etkilerinden korkmuş, neden onu ölülerinden içmeye zorladıklarını durmadan merak etmişti.

Şimdi bunu muhtemelen onu daha uzun süre bilinçli ve canlı tutmak için yaptıklarını, taze avdan beslenirken onu da beslediklerini fark etti.

Declan'ın yetenekleri için daha olası bir açıklama vardı. *Sallanarak aşağı inmek ...*

Bir berserker olduğunu kabul etmiş miydi? Hayır. Ama sadece bu ihtimal bile Declan'ın eski korkusundan sıyrılmasını ve bu varlıkların geleceği üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını kabul etmesini sağlamıştı.

Ondan zaten verdiğiinden daha fazlasını asla alamazlardı - hayatının günleri, etinin parçaları ...

Benim ailem.

Vahşi bir bağıışıyla savurdu ve yaratığın kafasını kopardı. *Bitti. Bitti.*

Sakinleşmek için nefes alarak ekibe temizlik yapmalarını emretti ve ardından kılıcını silmek için nemli gece havasına doğru yürüdü.

Şehirde başka ipucu kalmadığı için tesise günler öncesinden döneceklerdi. Muhtemelen iyi de oldu; bu adrenalin patlaması azaldığında tamamen bitkin düşecekti.

Loş ışıklı rıhtıma bakarken, Valkyrie'nin bir konuda haklı olduğunu kabul etti. Asla bir tesisi yönetmek için yaratılmamıştı.

Her gün işkence. O baştan aşağı bir avcıydı. O *yapmalı* savaşın ortasında olmak.

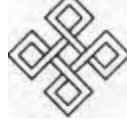
Ve yine düşünceleri Regin'e döndü.

Onun için endişelendiği kadarıyla, içinde bir  l  vardı. Valkyrie umurunda değildi, ondan nefret etmiyordu, sadece onu düşündüğünde hissizleşiyordu.

Evet, kül gibi soğuk.

Peki neden Vincente'ye ben yokken ona göz kulak olmasını emrettim?

YİRMİ SEKİZ

Declan sabah altıda topallayarak, yorgunluktan gözleri kan çanağına dönmüş bir halde üsse geri döndü.

Aidan'ın rüyasında olduğu gibi savaştan "eve" dönmek.

Vahşi savaşçı kanı ve kanı yıkadığında, Valkyrie'nin onu beklediğini, ona *ihtiyacı olduğunu gördü*. Ona bir kahramanmış gibi bakıyordu.

-Ben ortaya çıktığımda yüzü aydınlandı.

Şimdi, Tanrı yardımcısı olsun, Declan'ın ayakları onu hücreğine götürmek istiyordu. *Oh, evet, Dekko. Belki senin işini bitirmeye çalışabilir.*

Bunun yerine, kendini yalnız ve acımasız odasına doğru sendeleyerek yürümeye zorladı. Sadece biraz uykuya ihtiyacı vardı. O zaman daha net düşünebilirdi.

Odasına baktı - buranın kendi hücresi olduğunu neden hiç fark etmemişti? Ruhsuz, boş bir alan. Tıpkı hayatı gibi.

Burada onu bekleyen tatlı bir öpücük ve yumuşak bir kadın yoktu. Ailesi yoktu.

Sadece boşluk.

Bu lanet olası detrusların ondan daha fazla hayatı vardı.

Regin'i görme isteğiyle savaşarak konsolun önüne çöktü. Bir hafta olmuştu. Sadece bir an...

Hücresinin görüntülerini çekti. Uyuyordu, yan tarafına kıvrılmıştı. Üzerinde sadece tişörtü ve külotu vardı, saçları omzuna dökülmüştü.

Acı verecek kadar güzel.

Bu dışiden de az önce avladığı yaratıklar kadar nefret etmesi mi bekleniyordu? Onun türünü onlarınkiyle bir mi tutacaktı? İmkânsızdı.

Nefes verdi. Uyuşturucu olsun ya da olmasın, duygusuz varlığı açıkça sona ermişti. Hissediyordu, hem de çok güçlü bir şekilde.

Onu çok istiyorum. O benim ölmemi isterken bile.

Neden yapmasın ki? Ona kaç kez onu infaz edeceğini ya da canını yakmaktan zevk aldığını söylemişti?

Kadının yaptıklarına kızamıyordu; onun sözüne inanmış ve kendini korumaya çalışmış, "ölü ölümsüzler listesinde" yer almamak için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Savaşta her şey mübahtır. Olayları kişisel algılamamak en iyisi. O büyük bir çocuktı; acıyı verebiliyorsa, almaya hazır olsa iyi olurdu.

Hayır, eğer dürüst olsaydı, onun tepkisi karşısında çileden çıktığını itiraf ederdi: hayal kırıklığı o kadar derindi ki fiziksel bir darbe gibi gelmişti.

Declan onunla bulabileceğine inandığı her şeyi istiyordu. Tam bir iğneden daha fazla arzuluyordu.

Kapısı çalındı. Muhtemelen Dixon bu kadar erken. İğnelerden bahsetmişken. *İhtiyacım olanı alsam iyi olur, Doktor.*

Ekranı kapattı ve onu içeri çağırdı. Bir çanta taşıyordu. *Çok iyi.*

Onu gördüğünde gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Bu avlar seni gerçekten yoruyor. Hiç uyumadın mı?"

"Hiç." Aramakla çok meşguldü ve Regin'i hayal edemeyecek kadar çaresizdi.

"Anlıyorum. Eminim sizin de aklınızda çok şey vardır."

Belki paranoyaktı ama Dixon onun etrafında garip davranıyor, daha çekingen görünüyordu. Muhtemelen Declan ve Valkyrie'ye ne olduğunu anlamıştı. Fegley anladiysa, Dixon da anlamıştır.

"Şimdi biraz uyuyacağım," dedi Declan ona, gözleri davaya dikilmiş bir halde.

"Buna ihtiyacın olacak. Webb seni Slaine'in sorgusu için programladı."

"Yapılmadı mı?" Belki de komutanının güveni tamamen kaybolmamıştı.

"Slaine, Fegley'in acemice yakalaması yüzünden çok yaralanmıştı. Denek günlerdir iyileşme sürecinde."

Declan yakalandığında oradaydı ve o iblisin sahip olduğu korkunç gücü görmüştü. Bir başkasına asla itiraf etmese de, Declan da Slaine'i yaralanmadan getiremezdi. "Ne zaman yapılacak?"

"Bin sekiz yüz. Dinlenmeniz için on iki saatiniz var." Çantayı havaya kaldırdı. "Yeni, geliştirilmiş formülasyonunuz yardımcı olacaktır. Emrettiğiniz gibi, çok daha güçlü - en azından gün aşırı gidebilirsiniz."

Çantayı eline alır almaz, onu kovmak için dudaklarını araladı, ama o sadece, "Biraz dinlen," dedi ve gitti.

Tek başına, Valkyrie'ye bakarak monitörü tekrar açtı. Arkasına geçip ona yaklaşmak ve ölümler gibi uyumak için neler vermezdi?

Tehlikeli bir düşünce. Neredeyse inkar edilemez bir çekim. *Daha da aptalca bir şey yapmadan önce dozumu alacağım.*

Kutuyu açtı, bir şırınga doldurdu. Göğsü soyut bir şey için ağrıyordu; damarı açgözlülükle şişti. En azından bu ihtiyaca boyun eğdi ve şırıngayı daldırdı.

Ah, lanet olsun, bu çok güçlü. Eski günlerdeki gibi.

Yatağa yığıldı, iğne hâlâ kolundaydı. Kimyasallar beynine hücum etti, düşünceleri bulanıklaştı. Ama harap olmuş zihni daha önce hatırlayamayacak kadar öfkeli olduğu bir şeyi hatırladı.

Declan Regin'i öpmeye çalışmadan hemen önce ona bunu yapamayacağını söylemişti. ...

Karanlık onu yuttu.

Regin o sabah uyandığında, dedikodularda haberler vardı. Chase günlerce ortadan kaybolduktan sonra bir görevden yeni dönmüştü.

Ve onun dönüşü hakkında ne hissettiğini bilmiyordu.

Bütün hafta suçluluk duygusuyla yanıp tutuşmuş, sadakati konusunda çelişkiye düşmüş, o lanetli hücrede volta atmıştı. Chase'i öpmediği için kendine her kızdığında, onunla birlikte olmanın heyecanını, oyununun saf cinsel yükünü hatırlıyordu. O gece, çok kısa bir süre için Regin ondan *hoşlanmıştı.*

Webb partiyi basana kadar.

Adam belli ki Chase'e yakındı, ona *oğlum diye hitap etmişti.* Chase de adama açık bir saygıyla bakmıştı.

Ama Webb'in sözünü kesmesinden sonra Chase, Regin'den tiksiniş ve ona yaptıklarından dolayı çok utanmıştı. Onun sesindeki acıyı, alev alev yanan gözlerindeki incinmeyi hatırlamadan edemiyordu.

Şimdi zamanının yaklaştığını bilerek "sınavını" bekliyordu. Chase öfkeliydi, onu asla oyalamayacaktı.

Değiştirilmiş ...

Geçen her saat çok yorucuydu. Natalya dikkatini dağıtmak için ona eski savaşların hikâyelerini anlatıyordu ama zaman Regin'in üzerinde ağır bir baskı oluştuyordu. Sürekli kendi düşünceleri içinde kayboluyordu.

Bu çilede tek iyi haber neydi? Carrow bir şekilde Oblivion'dan kurtulmuş ve hedefi olan Malkom Slaine'i Tarikat'ın tuzağına çekmişti. Onun geldiği gün Regin vampir iblisi - tartışmasız o güne kadar gördüğü en büyük, en kötü görünümlü canavarı - koğuştaki yarı ölü bir halde sürüklenirken görmüştü.

Yine de cadı pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek ve Ruby'yi kurtarmak için her şeyi göze aldıktan sonra Chase sözünü tutmamış, onları serbest bırakmamıştı.

Ve cadılara hain mi demişti? *Piç kurusu.*

Ancak Regin'in bildiği kadarıyla Thad ve MacRieve bir daha seçilmemişti.

Yukarıdan tıslayan gaz bulutları tavandan yayılmaya başladı. Bunun her an olabileceğini tahmin etmesine rağmen Regin şaşkınlıkla yukarı baktı.

Natalya, "Çok üzgünüm Valkyrie," diye mırıldandı.

Regin hayal kırıklığıyla çığlık atarak hücresinin camına vurdu. Nefesini tutabildiği kadar tuttu. *Savaş onunla!*

Görüşü bulanıklaşıyor, göz kapakları ağırlaşıyordu... Hem o hem de Natalya yere yığıldı.

Regin uyandığında, koparamayacağı bağlarla bir masaya bağlanmıştı. Pençeleri jilet gibiydi ama onları kullanamıyordu.

Regin'in kolundan bir serum uzanıyordu; elektrotlar derisini kaplamıştı. Başını çevirdiğinde Dixon ve beyaz laboratuvar önlüklü diğer bilim adamlarını gördü. Köşede Fegley sırtarak duruyordu.

Chase burada değil miydi? Regin yukarıdaki kamerayı gördü. Muhtemelen odasının rahatlığından izliyordu. Ona beklediği şovu yapmayı reddetti, çığlık atmadı ya da ağlamadı.

Bir keresinde ona merhamet için yalvaracağını ama bunu yapmadan önce lanetleneceğini söylemişti. O Reginleit the Radiant'tı, tanrıların yaşlanmayan kızıydı.

"Başlayalım mı?" Dixon diğerlerine sordu, gözleri maskesinin üzerinde sanki büyülenmiş gibi parlıyordu. "Kısa bir süre içinde ele almamız gereken çok şey var."

Kemik testereleri ve neşterler bir masanın üzerinde sıralanmıştı. Regin bir göğüs krakerinin parlayan metalini gördüğünde cesareti kırıldı. Kameraya döndü. "Chase, beni hatırlamak zorundasın! Bunun olmasına izin verirsen çok pişman olacaksın!"

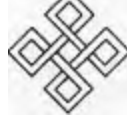
Bilim adamlarından biri, "Komutan Webb buna özel bir ilgi duyduğunu ifade etti," dedi.

Regin, "Komutan Webb'in kalbini yiyeceğim!" diye haykırdı. Onun stresi ışıkların parlamasına neden oldu. Tüm teknisyenler eğildi, gözlerini kaçırdılar.

"Dr. Dixon, nabzı iki elli ve yükseliyor."

Dixon neşteri kaldırdığında, Regin kameraya baktı. "Buna dayanabilirim Chase. Ama sen dayanabilir misin?"

YİRMİ DOKUZ

Declan iç odasının kapısının yumruklanmasıyla uyandı.

Vincente, şüphesiz. Gözlerini saate çevirdi. *Beş buçuk diyemezdi.* Neredeyse on iki saat mi uyumuştı?

Derin siyah bir boşlukta rüyasız saatler.

İğnenin hâlâ kolunda olduğunu görünce mide bulandırıcı bir utançla kızardı. İğneyi çıkararak ayağa kalktı. Banyoya doğru ilerlerken baş dönmesi onu sardı.

Tek bir doz onu sarsmıştı. *En azından her gün.*

Kapıya daha çok vuruyorlar.

Declan, "Bir dakika içinde orada olacağım," diye bağırdı.

Banyoda durdu ve Valkyrie'ye dokunduğu tezgâha baktı. Daralmış gözlerle onun kendisine "Bunu yapamam" dediğini hatırladı.

Ondan uzaklaşmamış mıydı?

Yine de planını gerçekleştirmemeye karar vermiş olsa bile, o gecenin ne kadarı gerçekti? Kadının *onu* arzulayıp arzulamadığını ya da sadece bir erkeğin dokunuşuna tepki verip vermediğini merak etti. İki yüzyıldır bir erkekle birlikte olmadığını söylemişti ama bu da pek çok yalanından biriydi. ...

Aynaya baktı, yansımasını zar zor fark etti. Gözbebekleri büyümüş, cildi nemli. Tiksintiyle arkasını döndü, sonra duş kabinine girdi.

Kaynar suyun altında vücudunu ovarak avının ve on iki saatlik uyuşukluğunun tüm izlerini temizledi. Omuzlarını geriye doğru yuvarladı ama orada düğümlenen gerginliği çözemedi.

Başını spreyin altına eğip avuçlarını fayansa bastırduğunda, bakışları izlerine takıldı. *Belfast'ta olduğum kadar kötüydüm.* Declan o zamandan beri kendini bir bağımlı olarak görmüyordu ama şimdi artık

İnkâr ediyordu. Hayatının geri kalanında Valkyrie ile hissettiklerinin peşinden koşarak ateş edebilirdi.

Onunla huzuru tatmıştı. Bir şekilde, anahtar oydu. Onu inkâr etmek ... ?

Tanrım, ondan ne istiyordu ki? Hayatının bu alanında hiçbir zaman tatmin olmamış olduğundan, neye ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Hedefi yoktu.

Tek bildiği Regin'den *daha fazlasını* istediğiydi. Onunla daha fazla zaman geçirmek, daha fazla temas kurmak...

Daha fazla.

Tüm hayatı boyunca bunu beklemiş, onu beklediğini mükemmel bir netlikle kavramıştı. *Eskisi gibi bir varoluşa geri dönemem. Acımasız. Ruhsuz. Gergin. Dönmeyeceğim.* Önce bir kurşun yer.

Bu da bir seçim yapması gerektiği anlamına geliyordu. Ya Regin'in doğasını ve ne olduğunu kabul ederken onu kendisinin olarak kabul edecekti.

Ya da kendi kendini bitirdi.

Kendisine gerçeği itiraf ederken uzun bir nefes verdi - onu diğerlerini gördüğü gibi görmüyordu. Artık görmüyordu. Neo avı, zaten boğuştugu şeyi daha da belirginleştirmişti.

Declan ona baktığında, onu aşağılık bir detrus olarak düşünmedi; onu ... kendi kızı olarak düşündü.

Onu kabul *edebilirdi*. Vücudunu kaplayan yara izlerine baktı. Regin *onu* asla kabul etmezdi.

Şimdi dönüp dolaşıp aynı yere geldin, Dekko. Ne kadar ironik.

Bu izlerden öylesine acı bir şekilde nefret ediyordu ki, başını geriye attı ve sefaletle böğürerek yumruğunu fayansa vurdu. *Onu o kadar çok istiyorum ki.*

Elindeki acı hoşuna gitmişti. Bu yüzden fayans kırılana ve kırıklar ayaklarının etrafına yığılana kadar tekrar tekrar yaptı.

Yüzünü spreye doğru kaldırdı. *Onu alıp buradan kaçabilirdi. Onu sevmesini sağlayabilirdi.* Bir şekilde. Daha iyi şansları da vardı. Ama daha kötülerinden de geri dönmüştü.

Görevine sırtını mı dönecekti? Webb'e, dünyada sahip olduğu tek arkadaşına?

Yavaşla... sadece bunu düşün. Bu gece, sorguyu tamamladıktan sonra koşmaya başlayacak ve kendine her şeyi düşünmek için bir şans verecekti. Gerekirse tüm adayı dolaşacaktı ama bir karar verecekti.

Kuruduktan sonra eşofmanlarını, botlarını ve kazağını giydi. En son nefret ettiği eldivenleri giydi. Bugün çok sıkıydılar, özellikle de kanlı sağ elinin üzerinde.

Her şey hapsedici geliyordu, sanki derisi kaşınıyordu. Saatinin kayışını gevşetti. Altıya on dakika vardı.

Odadan hışımla çıktı, çıkarken Vincente'i neredeyse yere seriyordu. Declan koridorda ilerlerken adam da onu takip etti.

"Magister Chase, saatlerdir kapıyı çalıp çağırıyorum."

"Şimdi olmaz." Webb'in sorgu odasının kapısında beklediğini gördü.

"Bu acil-"

"Her zamanki gibi tam zamanında, evlat," dedi Webb, Vincente'yi hemen kovmadan önce. "Hepsi bu kadar."

Gardiyan Declan'a gizemli bir bakış atarak oradan ayrıldı.

"Avınız hakkında iyi şeyler duyduk," diye devam etti Webb. "Tertemiz bir iş ve erken de dönmüşsünüz."

Declan adamın övgülerini her zaman içine çekmişti. Şimdi suçluluk duygusu su yüzüne çıkmıştı. *Ona ihanet etmeyi mi düşünüyorum?* Ona bir ev, bir iş, bir amaç veren adama. "Teşekkür ederim, efendim."

"Slaine'in sorgulanması için büyük umutlarımız var. Beni hayal kırıklığına uğratmayın." "Hayır, efendim."

Webb sırtına bir tokat attı.

Declan sorgu odasına girdiğinde, yaratığın devasa cüssesi, vampir dişleri ve iblis boynuzları onu bir kez daha çarptı. Hayır, Regin bir canavara ya da katile benzemiyordu ama bu iri erkek benziyordu.

"Beni neden kaçırdınız?" diye sordu iblis kalın aksanlı İngilizcesiyle, kurtulma çabalarını yenileyerek.

"Her şeyin zamanı var, Slaine." Declan üst dudağından ter damladığını hissetti. Tanrım, o darbe hâlâ içinde kaynıyordu ve bütün gün bir şey yememişti. Elleri titriyordu. Slaine fark edecek miydi?

O sırada Dixon içeri girdi, iblisten örnek almaya hazırды.

Declan ona "Kanı alındı," dedi. "Laboratuarın biter bitmez onu yok edeceksin." Eğer bir ölümlü o kanı içerse...

"Ama onun emirleri-" "Yok edin!"

Başını salladı ama gözlerinin içine bakmadı. Paranoya yeniden alevlendi.

Dixon şişeleri toplayıp ayrıldıktan sonra Slaine, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sana çok ilgi var. Senin *doğuşuna*. Bugün bana her şeyi anlatacaksın. Ve yarın, doktorlarım seni neyin daha hızlı, daha güçlü yaptığını görmek için muayene edecekler."

"Böylece benim gibi daha fazlasını yapabilirsin?"

"Böylece türünüzün bir daha asla yanlış yaratılmamasını sağlayabiliriz."

"Belki de sadece ... ağlamalısın?" Natalya, Regin'in yatağının kenarına otururken şöyle dedi.

Regin yan yatmış, korkunç yarasının izin verdiği ölçüde kıvrılmıştı. Gömleğinin altındaki soluk deri, sızan zimbaların oluşturduğu kızgın bir çizginin etrafında kabarmıştı. Cildinin her yeri soluktu. "Beni yalnız bırakın," dedi cansız bir ses tonuyla. Çaba sarf ederek diğer tarafına, feyden uzağa döndü.

Kaburgalarınızı bir arada tutan metal teli görmezden gelin, derinizdeki zimbaları görmezden gelin.

Natalya yılmadı, hatta onun saçlarını okşamaya başladı. "Ağlamak tedavi edici olabilir. Ya da bana öyle söylendi. Kendim hiç yapmadım. Ama acının yakında geçeceğini biliyorum."

Regin sadece fiziksel acıdan muzdarip değildi - gerçi bu, bildiği her şeyden daha kötüydü; aşağılanma da içinde kaynıyordu. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca, kimsenin sevişmediği bir yaratık olmuştu. Şimdi yenilmişti, hem de onu savunması gereken bir adamın ellerinde.

Koğuştaki iblisler ve vampirler nasıl da sevinmişlerdi!

"Her parçayı kaputun altına geri koymuşlar mı,

Valkyrie?" "Güzel piercingler."

"Cerrahi çelik senin rengin."

Hem dostları hem de düşmanları onun en kötü anına tanıklık etmişti. Onu görmemiş olanlar bile ne kadar yoğun tepki verdiğini biliyordu. Natalya'nın ona söylediği gibi, "Nükleer bir reaktör gibiydin. Şimşegin ve gök gürültün binayı salladı."

Regin güçlü olmayı arzulamıştı, kararlıydı. Bu yüzden verdiği tepkiler onu hayrete düşürmüştü. Binlerce yıl kendini tanıdıktan sonra, birdenbire *değişmişti*.

O ameliyathanede, hiç beklemediği şekilde davranmıştı. Bir yabancıнын yapabileceği gibi. Yiğit bir Valkyrie'nin yapacağı gibi değil.

"Chase yalvaracağıma söz vermişti," diye mırıldandı Regin. "O... haklıydı." *Ölümlülerden* merhamet dilenen bir Valkyrie. Utanç onu haşladı.

"Magister orada mıydı?"

"Sipariş etti ama gösterecek cesareti yoktu. Fegley orada sırtıyordu. Dixon, tabii ki." Regin, doktorun o acayip gözlüklerin ardındaki gözlerini asla unutamayacaktı; araştırırken ve keserken dikkatli ve sakindi. Nefret ya da haklılık duygusu yoktu.

Çünkü Dixon, Regin'in bilim uğruna kullanılacak bir hayvandan başka bir şey olmadığına gerçekten inanıyordu.

Regin acı içinde bağırırken arka planda cerrah arkadaşları sıradan bir sohbete devam ediyordu. ...

Kadın ürperdiğinde Natalya elini Regin'in omzuna koydu. "Seni daha iyi hissettirecek ve düşmanlarının kalbine bir kez daha korku salacak bir şey var."

Bu aşağılayıcı çile sadece bir ego kontrolü değildi. Ne zaman bir Lorean zayıf olarak algılansa, diğerleri sezonu açardı. Eğer Regin buradan kaçabilirse, bu yenilgi yüzünden tehlikeye girecekti. "Peki bu ne o l a b i l i r ?"

"Bir ödül. Chase'in cesedinden alınıp üzerinde taşınan. Bir moda aksesuarı gibi. Ölmeden önce Volós'tan bir hatıraya sahip olacağım."

Acısına rağmen Regin meraklandı. "Sana ne yaptı?"

"Bana birkaç yıl boyunca işkence etti, çoğunlukla saray eğlencesi olarak. Sonra yaklaşık altı yıl boyunca iğrenç zindanında unutuldum. Ta ki yeğeni ziyaret edene kadar."

"Öldürdüğün kişi."

"Doğru." Natalya uzaklardan gelen bir sesle, "Her gece o hücrede oturup intikam planları yaptım. Yakaladığım ve yemek için çiğ çiğ yediğim her fareyle, dikenli bir kırbacın her kırbacıyla, Volós'u öldürme fantezilerinde kendimi kaybederek daha da sertleştim." İrisleri boyunca siyah damarlar çatallandı. "Ve onu yok etmeden önce, yeğenine selamlarımı iletmesini söyleyeceğim. Bunu zihnimde o kadar net canlandırabiliyorum ki."

"Önce buradan kaçmalısınız. Ve ben şu anda şansımız konusunda pek umutlu değilim."

"Chase'in sana yaptıklarını düşünüp durduğun için kendini kötü hissediyorsun. Onun yerine yakında sana *teslim* edeceği şeyi düşünmelisin. Hadi Regin, söyle bana. Onu nasıl öldürürdün?"

Regin dişlerini sıktı ve doğrulup oturdu. "Gırtlğından taşaklarına kadar inen bir kılıç darbesi. Onu öldürecek kadar derine inerdi ama doğrudan değil. Farkına varması ve dehşete düşmesi için yeterli zaman olur. Doğal olarak."

"Doğal olarak. Peki ya Fegley?"

"Aletin aletini kes. Sonra da femoral arterini kes."

"Dixon için mi?"

Regin bu oyunu seviyordu. "Onu jilet yutmaya zorlardım. Vücudunu içeriden kesip açmalarına izin verirdim."

"İşte şimdi konuşuyorsun! O meşhur Valkyrie gururu su yüzüne çıkıyor, bunu görebiliyorum. Düşünsene Regin. İntikam ikimiz için de çok yakın. İntikamımızı almak için birbirimize yardım etmek üzere bir anlaşma yapalım."

"Ben *de* varım." Regin kolunu gözlerine sildi. "Hey, Natalya?"

"Evet?"

"Bu konuşmayı yaptığımıza gerçekten memnunum."

OTUZ

Saatler sonra Declan, Slaine ile yenilgiyi kabul etti. Ama sadece geçici olarak. İblis, kendisini Tarikat'ın pençesine düşürdüğü için cadı Carrow'dan nefret etse de, Slaine hâlâ onu istiyordu, hatta onun eşi olduğuna inanıyordu.

Bunu kullanacağım. Bir erkeğin kadını ölümle tehdit ederseniz her şeyi yapar, her şeyi söyler.

Biri Regin'in boğazına bıçak dayadığında ne yapacağından korkarken bile kendi kendine "*Acınacak haldeyim*" dedi.

Koridorda yine Dixon'ın gözlerine bakmadığını, hatta ondan kaçmak için döndüğünü fark etti. Biraz daha ilerlediğinde, elindeki copu avucuna vurarak sırttan bir Fegley'e rastladı.

Vincente'i hiçbir yerde bulamamıştı, oysa belli ki onunla konuşması gerekiyordu. Odasına doğru yürürken Declan'ın üzerine bir huzursuzluk çöktü.

Konsoluna dönüp Regin'in hücrelerini açtı. Alt ranzada kıvrılmıştı, sırtı kameraya dönüktü. Fey hücre arkadaşı volta atıyordu.

Kapısı çalındı. Kısa bir duraksamadan sonra Webb içeri girdi. "Slaine ile bir dahaki sefere iyi şanslar evlat." Ses tonu tuhaftı, ifadesi neredeyse ...suçlu.

Şimdi de Webb garip mi davranıyordu? *İlaçları azaltmalıyım.* Paranoya onu boğazından yakalamıştı.

Webb, "Daha fazla çalışma için vampirin yüzüğünü ada dışına götürmem gerekiyor," dedi. "Ve bir mahkûmu da nakletmem gerekiyor. Ne yazık ki fırtına başlamadan önce bu gece ayrılmam gerekiyor."

Declan monitörü görüş alanının bir köşesinde tutarak sadece yarım yamalak dinliyordu. Regin'in teni soluk muydu? "Yüzük benim kasamda."

"Onu çoktan topladım."

"Hangi mahkumu naklediyorsunuz?"

Webb, "Şüphesiz izlediğiniz kişi," dediği anda Regin yatağın üzerinde döndü ve gömleğinin etek ucunun altındaki bir dizi zımbayı ortaya çıkardı.

Viviseksiyon.

Oda dönmeye başladı. "Ne... Valkyrie..."

"Muayene mi? Evet, sen bugün dinlenirken. Siz iblisle işinizi bitirmeden önce onu göndermeyi umuyordum." Sonra nefes verdi. "Sen ve o monitörler. Senden hiçbir şey saklayamadım. En azından pek bir şey."

Declan ayağa fırladı. "Hayır, o planlanmamıştı," dedi yavaşça. "Başka bir yaratıktı."

"Transferinden önce onu muayene ettirmeye karar verdim."

Konsola yaslanan Declan, ameliyathane yayını bu sabaha geri sardı. Regin ameliyat masasına bağlanmış halde yeni uyanmıştı.

Dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı, kalp atışları kulaklarında uğulduyor, zihni sonsuza dek kırılmakla tehdit ediyordu.

Bu Declan'ın emriyle daha önce yüzlerce kez yapılmıştı ama hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. ...

Anestezi olmadan derisini kesip açmaya başladıklarında çılgılık atmış, vücudu kelepçelerin içinde iki büküm olmuştu. Sersemlemiş gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tekrar tekrar gök gürledi ve kamerayı salladı.

Her şeyi hissetmişti.

Göğüs kafesini açtıklarında Declan konsolun kenarına yapıştı ve tahtayı parçalara ayırdı. Hiç bu kadar iğrenç hissetmemişti. Tüm ailesinin öldürüldüğü gece bile.

Regin duyarsızlaştığında, konuşması imkânsız hale gelmeden hemen önce, Chase'e bunu durdurması için yalvarmıştı.

Fegley ona şöyle demişti: "Bunun sana yapılmasını kimin emrettiğini sanıyorsun?"

Size karşı misilleme yapacağını düşünmediniz mi?"

Yalancı orospu çocuğu! Kafasını kıracağım!

Declan öfke dolu bir kükreylemeyle Webb'e döndü. "Bunu neden yaptın? Neden?" diye bağırdı, kendi sesini tanıyamıyordu. *Onu kurtarmam için ağladı. ...*

Webb bocalayan bir ses tonuyla, "Şimdi sakın ol," diye cevap verdi.

Benden korkuyor. Korkmalı.

"Bu binlerce muayeneden biri. Sizi öldürmeye çalışan bir detrus neden umurunuzda olsun ki?"

Hayır, onu öpemedi beni durdurdu.

"Seni büyüledi. Bu gece onu adadan götürüyorum, böylece bu büyüden kurtulabilirsin. Sonuncusunu düzelttiğim gibi bunu da düzelteceğim." Webb elini yüzünde gezdirdi, yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. "O zaman bildiğin hayata geri dönebilirsin. Amaç ve hizmet dolu bir hayata."

Declan öldürücü bir öfke ve hemen ardından gelen bir kafa karışıklığı hissetti.

Çünkü babası olarak gördüğü adamı öldürmek istiyordu.

"Şu anda bana zarar vermek istiyorsun, değil mi evlat? Senin için yaptığım onca şeyden sonra? Bunun bir büyü olduğunu göremiyor musun?"

Öyle değildi. *Regin ben daha çocukken bana ulaşmadıysa tabii.* Hayatı boyunca beklemişti... "Cevap ver bana! Bunu ona neden yaptın?"

"Onların zayıflıklarını ortaya çıkarmalıyız. Valkyrie'ler Tarikat için diğer tüm gruplardan daha tehlikeli olabilir. Parlayan şu an bile ölmeni istiyor. Cadı arkadaşıyla konuştuğu kaydı oynat."

Ne söylediğini tahmin edebilse de, Declan etmişti. Muhafızlar onu cadının hücresinin önünden sürüklerken Regin'in teni kül rengine dönmüş, bacakları gevşekçe sarkmıştı. Gömleğinin yakasının üstünden düz karnına doğru inen tüyler ürpertici zımbaları görebiliyordu.

Boğazındaki safra yükseldi.

"Carrow... bu sen misin?" Kan öksürmüştü. "Göremiyorum." Carrow cama doğru sıçradı. "Ben buradayım!"

"Öldür onu, cadı! Chase'i lanetle. Bunu o emretti. O Aidan the Fierce. Kız kardeşlerime söyle."

Declan yumruğunu ağzına bastırdı.

Regin onu kandırmakta haklıydı, kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmakla akıllılık etmişti. *Ne yapmalıydım? Sakince işkencemi mi bekleseydim?* Bunun onu beklediğini biliyordu.

Ve ben onu korumadım.

"Oğlum?" Webb geri çekilmeye başladı -*çünkü* Declan belli belirsiz fark etti ki yaklaşıyordu.

"Ne hissettiğini anlıyorum." Webb tökezleyerek Declan'ın odasının bir üst katına çıktı. "Ama bu yönetilebilir bir şey. Belki de neyle mücadele ettiğini bilmenin zamanı gelmiştir, böylece ona karşı neden bu doğal olmayan çekimi hissettiğini anlayabilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oğlum, sen... sen bir berserker'sin."

"Lanet olsun *biliyordun*. Ne kadar zamandır?"

"Başından beri farklı olduğunu biliyorduk. Henüz on yedi yaşındayken bir sopayla iki Neoptera öldürdün. Dixon ölümsüz berserker'ı inceledikten sonra her şeyi yeni anladı. Hâlâ ölümlü olmana rağmen, onunla önemli işaretleri paylaşıyorsun."

Sallanıyor olabilirdim ama yine de düştüm. Declan onların dünyasından biriydi. "Ama farklı olduğumu bilseydin ..." Sözünü kesti, gözleri kısıldı. "Belirtilerimi kamufle etmeme yardım etmesi için Dixon'ı gönderen sendin."

Webb inkar etmeyince Declan, "Beni kontrol edebilmen ve iyi bir asker olmaya devam etmem için ona beni yüksekte tutmasını sen mi söyledin?" dedi.

"Öyle değil evlat. Gelişmiş bir tıbbi rejim önerdi ve ben de kabul ettim. Daha memnun görünüyordun."

"İlk seferinde temizlenmek için neler çektiğimi görmene rağmen! Neden bana söylemiyorsun ve bırak da bununla nasıl başa çıkacağımı *ben bulayım?*"

"Seni koruyordum. Zaten aşman gereken engeller tanıdığım diğer tüm erkeklerden daha fazlaydı. Bu bilginin seni yıkacağını düşündüm."

Regin'den önce olabilirdi. Declan'ın kaşları birbirine çatıldı. Onların tür-Kendini durdurdu. *Hayır, benim türümün bir eşi var.*

Hayatı boyunca neye özlem duyduğunu merak etmiş, günün her dakikasında bunu takıntı haline getirmiş, onu bulma ihtiyacıyla yanıp tutuşmuştu. Neredeyse aklını kaybedecekti. Declan daha önce duştaki fayansı yumruklamak için kullandığı elini esnetti.

Sonunda merak etmeyi bırakabilirdi. Regin... onundu. Sahip olmak, korumak için. Webb'e alçaltıcı bir bakış fırlattı. Önündeki adam Declan'ın kadını incitmişti. Onu ulaşamayacağı bir yere götürmüştü, muhtemelen sonsuza dek. "Valkyrie'nin benim olduğundan şüphelenmiş olmalısın. Yine de bunu ona sen mi yaptın?"

"Şimdi, bir dakika bekle! Bana takıntını yendiğini söylemişsin. Sanırım ona fahişe dediniz. Aklından geçenleri nasıl okuyabilirdim ki?"

"Saçmalık! O zaman bunu benden neden sakladın? Neden beni adadan gönderdin? I günlerce dönmemesi gerekiyordu!"

"Valkyrie'ler gerçek bir tehdit. Bu denek onlarla savaşmak için bir silah geliştirmenin anahtarı - Valkyrie'nin enerji kaynağını bozan bir cihaz. Potansiyel var ama bunu onun üzerinde tekrar test etmeliyiz."

"O konu mu?" Declan ileri atıldı, eli Webb'in boğazına dolanmak üzere fırladı. "O kişi *benim kadını!*" Regin nasıl da ağladı

Ben...

Webb'in gözleri korkudan kocaman oldu. Konuşmaya çalıştı ama Declan elini sıktı.

Bu adamı babam gibi mi sevdim?

Birden güç dalgalandı, ışıklar dalgalandı. *Benim lanet tesisatımda güç dalgalanması olmaz.*

Webb'in telsiz sesi duyuldu: "Komutan, güvenlik ağlarımız bazı garip parazitler tespit ediyor. Bunun daha çok Valkyrie'nin yıldırımları olduğunu sanıyorduk ama bu farklı. ..."

Daha fazla yıldırım. Regin'in her sakatlamada çıkardığı şimşekler. *Dixon onu keserken ben odamda uyuyakalmıştım.*

Bu adamın emriyle. *Cezalandır onu.* Daha sert sıktı.

Telsiz tekrar çaldı: "Komutan Webb? Bir şey yaklaşıyor." Declan o uğursuz basıncın güçlendiğini hissetti, sanki hava kurşunileşmişti. Ama aklı bu adamı katletmeye odaklanmıştı. "O benim. Benim olana dokunamazsın.

Onu buradan götüremeyeceksin. Onu koruyacağım. hayatımla."

Regin Declan'ı amacından ayırmıyordu. *O benim amacım.*

"Komutan, kırmızı koda geçmek için sizden veya Magister Chase'den yetki almamız gerekiyor-"

"RIIIHNNNNNGGGGG!" diye bağırdı bir varlık, daha önce hiç duymadığı bir ses.

Lothaire'in altın bantla ilgili sözleri Declan'ın zihninde canlandı: "O geliyor. Onu geri isteyecek." Üzerlerine çöken akıl almaz bir kötülüğü tarif etmişti. ...

Bu yeni tehdit Declan'ın öfkesinin bir kısmını dindirdi. *Webb bu ofisten canlı çıkabilirdi.*

Declan son kontrolüyle tutuşunu gevşetti. Adam sendeleyerek geri çekildi, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor ve boynunu ovuşturuyordu.

Declan kodu girdikten sonra Webb'e şöyle dedi: "Gözümün önünden kaybol. Helikopteri al ve buradan git. *Şimdi.* Başladığım işi bitirmeden önce."

Tam bir alarm çalmaya başladığında, ışıklar tekrar dalgalandı, sonra da tamamen kesildi. Yedek elektrik yok, acil durum ışıkları yok. Alarm sessizliğe gömüldü.

Karanlık. Tek ses dışarıda şiddetlenen fırtınadan geliyordu. *İmkansız*. Bir güç tüm yedek sistemlerini devre dışı bırakmıştı. Hâlâ boğazını ovuşturan Webb aceleyle acil çıkışa yöneldi. "Ben giderim.

Ama unutmayın, sırtınızda bir hedef var. Buradaki her yaratık senin ölmeni istiyor."

Bu yüzden onları lanet kafeslerinde tutacağım. Declan adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adamın ifadesinden gözlerinin titrediğini anladı. "Yüzünü bir daha görürsem, seni bitiririm."

"Hayatını kurtardıktan sonra mı? Yirmi yıl boyunca sana babalık yaptım." "Bu yüzden hala hayattasın-"

Art arda üç gümbürtü duyuldu; koridor perdeleri alçalmış, koğuşları mühürlemişti. Hem o hem de Webb bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Hücrelerden en az birinde bir gedik açılmıştı.

Bu perdelerin yerleştirilmesi, tesis emniyete alındıktan sonra sadece bir *subay* tarafından geçersiz kılınabilen, bir saat süren bir kendini imha dizisini tetikledi.

Geçersiz kılma olmasaydı, yangın bombaları adanın her yerinde patlayacak ve burayı haritadan silecekti.

Webb, "Tesisin güvenliğini sağlayabilir misiniz?" diye sordu.

Denemek zorundaydı. Herhangi bir hücre ihlalinde, tesis sıcak kabul edilir, karantina altına alınırdı. Personelin tahliyesi söz konusu değildi. Eğer başarısız olursa, herkes bomba patlamalarında ölecekti.

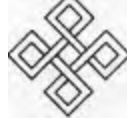
Declan cephaneliğine koşarken saatini kurdu. Kaplama bir taktik yelek giydi, ardından Glock'larıyla birlikte çift kılıfına sarıldı. Kılıç kemerini taktıktan sonra, zırh delici mermilerle dolu iki MK 17 saldırı tüfeği aldı.

Kapıya doğru döndü, savaşa hazırды.

Declan ayrılmadan hemen önce Webb, "Sekans bitmeden önce bana telsizle haber verirsen, uzaktan kumandayı geçersiz kılarım. İyi şanslar, evlat."

Declan'ın omuzları sertleşti ve arkasına bakmadı. "Ben senin oğlun değilim."

OTUZ BİR

RIIIINN>NNNNGGGGG!"

Regin yüzünü buruşturarak cama doğru topalladı -*metali görmezden gelin, zımbaları yok sayın-* ve karanlık koridora baktı. "Neler oluyor Nat?"

Güç aniden kesilmeden birkaç dakika önce, bir erkeğin öfkeli feryadını duymuş ve Chase'e ait olduğunu düşünmüştü. *Evet, bu doğru evlat, bu sabahki küçük bilim deneyinden kurtuldum.* Saatler geçtikçe iyileşiyordu. En azından fiziksel olarak.

O feryattan sonra o ve Natalya üzerlerine ağır bir kötülüğün, çığlık atan bir yaratığın indiğini hissetmişlerdi.

Natalya da camın önünde ona katıldı. "Dışarıda ne olduğunu bilmiyorum ama belki kaçmak için bir şansımız olur."

Regin onun göğsüne baktı. Bu şekilde ne kadar ilerleyebilirdi ki? Dışarıdan bakıldığında yara kızarmış, kaşıntılı bir yenilenme aşamasındaydı. İçten içe, kim bilir? Hareket etmeye başladığında, hâlâ tam hareket kabiliyetine sahip olduğunu fark etti ama çok acıyordu.

Natalya'yı ya da bir başkasını yavaşlatmadan önce lanetlenecekti.

Dışarıdaki fırtına daha da şiddetlendikçe, dedikodular da artmaya başladı. Yine de mahkûmlar tek bir cümleyi tekrarladılar: "*La Dorada.*"

Regin gözlerini devirdi. "La Dorada kim ya da ne? Kulağa atıştırılmalık bir cips gibi geliyor-"

"RIIIINN>NNNNGGGGG!"

"Gerçekten kızgın bir atıştırılmalık cips."

Yandaki şekil değiştiren fısıldadı, "O, Altınların ve Kötülüğün Sorceri Kraliçesi. Eski Düşman Lothaire için geldiğini söylüyorlar."

"RIIIINN>NNNNGGGGG!"

"Yüzüğünü mü istiyorsun?" Lothaire koridorun aşağısından bağırdı. "*O zaman gel de al, seni kaltak!*"

"Lothaire, S.O.L. gibi görünüyor." *Haklı.*

Sonra şekil değiştiren Regin'in dikkatini gerçekten çeken bir şey söyledi. "Koğuşun ilerisinde Dorada diğer Sorceri'lerden ve Pravus'un bazı üyelerinden torkları aldı."

Natalya, "O zaman bir kaçış olacak. İçlerinden biri camı kıracak kadar güçlü olduğu anda."

Regin derin bir nefes verdi ve hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. "Portia ve Ember gibi." Carrow'un hücreesindeki Sorceri'lerden ikisi, yüzyıllardır sevgili oldukları söyleniyor.

Taş Kraliçesi Portia, canı tırmanmak isterse Everest Dağı'nı arka bahçesine taşıyabilirdi. Alevler Kraliçesi Emberine, ellerinden ateş çıkarabilir ya da kendini aleve dönüştürebilirdi. Ondan gelen tek bir patlama bir ölümsüzü ağır yaralayabilirdi. Bir insanın -ya da genç bir ölümsüzün- hiç şansı olmazdı.

Carrow ve küçük kuzeni Ruby o Sorceri'lerle birlikte kapana kısılmışlardı. *Tanrılar onlara yardım etsin.*

"Volós onu paramparça edebilir," dedi Natalya uzaktan. "Tek bir tekmeyle." Yaratık devasaydı, bir metre boyunda ve kas doluydu. "Onunla burada yüzleşebilirim. Sonunda."

Zemin altlarında titremeye başladı. Çimentodaki küçük çatlaklar çatlayarak kum bulutları gönderdi.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Natalya sordu.

"Portia oynaklaşıyor gibi geliyor. Kıçını sıkı tut," dedi Regin. "Thad kıpırdanıyor olmalı. Eğer serbest kalırsak, onu yakalayıp doğruca cadı arkadaşşıma gideriz."

"Anlaştık."

Şekil değiştiren, "Portia bir dağ dolusu taş getiriyor," dedi.

Gürültüler artınca Natalya, "Bir dağ yükselmeye devam ederse, etrafındaki topraklar da düşmeye başlamaz mı?" diye sordu.

Regin başını salladı. "Evet. Ve çevredeki arazideyiz." Duman koridordan aşağı sızmaya başladı. "Görünüşe göre Emberine serbest kalmış." Carrow yanında küçük bir kızla bu ikisinden kaçabilir miydi?

Tekrar ve tekrar, daha fazla yaratık serbest bırakıldıkça cam kırıldı.

"La Dorada geliyor," diye fısıldadı şekil değiştiren. "Ah, tanrılar, geliyor."

Saniyeler geçti, sonra ... La Dorada gizlice göründü. Yarı mumyalanmıştı ama sıırıslıklamdı. Yapış yapıştı.

Regin kısık bir ısıık çaldı. "*Mumya Dönüyor, Dingolar Yüzümü Yedi ile buluşuyor.*"

Çürüyen gazlı bez şeritleri büyücünün vücuduna yapışmıştı. Yüzü irinle yapış yapıştı ve bir gözünün yanı sıra birkaç parçasının da eksik olduğu görölüyordu.

Bir sürü bekçi köpeği gibi etrafını saran bir düzine Wendigo vardı. Gulyabaniler kadar bulaşıcıydılar ama çok daha hızlı ve zekiydiler. Elbette, ortalama bir loogie bir ghou'l'dan daha zekiydi.

Natalya huşu içinde, "Altına bakın," dedi.

Dorada havalı altın parçalar takıyordu; yumru kafasında altın bir taç ve şaşırtıcı derecede sağlam bir askının üzerinde özenle işlenmiş bir göğüs zırhı. Büyücünün her adımında altın pullar aşağıya doğru süzölüyordu.

"Tamamen ooky. Ama ben seçici değilim." Regin göğsünden yayılan acıyı görmezden gelerek yumruğunun altını cama vurdu. "Hey, güzelim. Gel de şu tasmayı çıkar üzerimden."

Natalya tısladı, "Delirdin mi sen?"

"Ne yapacak? Vivisect mi yapacak? Hapsedecek mi? Yerine getirmemiz gereken bir anlaşma var, unuttun mu?" Dorada'ya, "Cidden tatlım, şu mumyalanmış kışını salla bakalım," diye bağırdı. Regin bardağı tekmeledi. "Bırakın lan beni
-."

La Dorada başını çevirdi ve tek gözüyle Regin'e baktı. "Pekâlâ. Bu çok ürkütücü. Bak Gollum, eğer beni kurtarırsan sana yardım ederim. Kıymetlinizi bulun."

Regin büyücünün ağzının dişsiz bir gülümsemeye açıldığına yemin edebilirdi. Sonra sinsice uzaklaştı.

"Hayır, hayır, hayır!" Regin ağladı. "Kötülük *yapmak* üzereyim! Bir kaltağa yardım et!"

Ama Pravus askerleri koğuştta dolaşmaya başladığında, Regin ve Natalya'yı hâlâ torklarını takmış ördekler gibi kapana kısılmış halde bırakarak gitmişti. İnsanları ortadan kaldırdıktan sonra gerçek düşmanlarının peşine düşeceklerdi.

Bizim için sinsice gelecekler.

Declan mabedinden çıkıp kapalı araştırma koğuşuna doğru yürürken, etrafı değerlendiren bir bakış attı.

Koridorun aşağısında, tonlarca ağırlığındaki bölmenin önünde, üç düzine asker, tıpkı talimat verdiği gibi ikinci bir barikat kurmuştu.

tekrarlanan egzersizler.

Işıklandırma konusunda doğaçlama yapmışlar, koğuşu rastgele yerleştirilmiş dış mekan spot ışıkları ve kimyasal parıltı çubuklarıyla aydınlatmışlardı.

Bu uçta, bölmeden en uzakta, düzinelerce korkmuş bilim adamı ve diğer destek personeli toplanmıştı. Onlara tekrar tekrar tatbik ettirdiği acil durum planı uyarınca burayı boşaltmışlardı. Onu fark ettikleri için rahatlamış göründüklerini belli belirsiz fark etti.

Dixon tahliye edilenler arasında değildi. Olsaydı, onu lanet olası kurtların önüne atardı.

Declan'a Regin'i anlatmaya çalıştığı anlaşılan sadık muhafız Vincente yoktu.

Ama Fegley buradaydı. *Ve şu anda onu öldürecek zamanım yok.*

Üssünü savunma ihtiyacı Declan'ın içini yaktı. *Benim topraklarımı. Benim*

bölge. Regin ve Webb'in ifşası hakkındaki düşüncelerini acımasızca -Aklından. Eğer tesisi güvence altına almazsa, her şey kaybolacaktı. O da dahil.

Declan Fegley'i işaret etti ve basitçe, "Ölmüş sayılırsın," dedi. Adam irkildi.

Barikatta Declan kıdemli subayı çağırdı. "Gedikler nerede?"

"İkinci koğuştta, Magister. Bölmenin arkasında sıkışıp kalan askerler telsizle en az yirmi hücre ihlali olduğunu bildirdiler. İçeride bir tür yabancı yaratık var, dışarıdan gelen bir varlık. Hiçbir şey onu durduramaz. Silahlarımızın hiçbirisi. Bir şekilde belirli mahkumların torklarını kaldırıyor."

İmkansız. Ama o zaman buraya nasıl girmişti ki? "Hangi mahkûmlar?"

"En şiddetli olanlar, efendim."

Regin o koğuştaydı. "Askerler neden burayı gazlamadı?" Her gardiyan standart teçhizatının bir parçası olarak sinir gazı kutuları ve bir solunum cihazı taşıyordu.

Telsiz kısık sesle bağırarak çıtırdayınca Declan telsizi kaptı ve "Teneke kutularınızı yerleştirin. Şimdi!" Yanıt gelmedi. "Emri onaylayın ve yerine getirin!"

"Efendim, Sorceri ... bir ... ve ateş ... yükseltiyor." Arka planda dehşet çığlıkları duyuluyordu. Cam hücre duvarları parçalanmaya devam etti.

"Lanet olsun, gaz verin!" Gürlleme sesleri takip etti. Sonra tam bir kaos.

Declan'ın yanındaki muhafızların gözleri fal taşı gibi açıldı. Zemin titremeye başladı.

Sonra Declan'ın inanmadığı bir ses geldi.

İkinci koğuştaki çelik hücre duvarları buruşurken inliyordu.

Tam o sırada bir güç bölmelerine çarparak altı ayak kalınlığındaki metali göçertti.

Siviller çılgık attı; Declan gevşemiş çenesini sıktı, sonra da "Eğer giderse, ateş edin," diye emretti. Muhafızlar silahlarına sarıldılar-MK 17'ler, TEP-C'ler, bomba atarlar. "Sabit..." Kendi tüfeğini kurdu ve nişan aldı.

Bunlar Tarikat tarafından özenle seçilmiş sert askerlerdi ama bu düşmanların eline düştüklerinde kendilerini neyin beklediğini biliyorlardı.

Ölümden daha kötü bir kader.

Hayal edilemeyecek güçte bir darbe daha. Sonra bir tane daha. "Sabit..."

Bölme, tekmelenmiş bir kapı gibi kıvılcımlar saçarak açıldı. Hava ve sestten oluşan bir şok dalgası görüşünü bulandırdı ve onu sağır etti. Her yer toz ve duman içindeydi.

Geride kalan karanlık boşluktan kanatlı iblisler yukarıya doğru süzüldüler.

Cerunnos sürünerek içeri girdi.

"Onları geride tutun!" Declan bağırarak iblislere ateş etti ve saniyeler içinde bir şarjör yaktı. Dördünü yere serdi, sonra da tehdidi kafa kafaya karşılamak için açıklığa doğru fırladı. Adamları onu korurken bir yaylım ateşi kafasının yanından vızıldayarak geçti.

Declan saldırıyı atlatmak için mücadele etti ama tesise ilk kez bakar bakmaz nefesi kesildi. Düzinelerce mahkûm serbestçe koşuyordu. İkinci koğuşun bölmesi de yarılmıştı ve içeride bir ... bir *dağ* yükseliyordu.

Yakınlarda iki Sorceri dişisi duruyordu; Declan Portia ve Emberine'i tanıdı -Taş Kraliçesi ve Alevler Kraliçesi. İkisi de tork takmıyordu, bu da ikisinin de tüm tanrısal olmayan güçlere sahip olduğu anlamına geliyordu.

Portia elini sallayarak o devasa kaya alınlığını yukarı çekmeye devam etti.

Emberine onun yanındaydı ve araştırma koğuşunun dışında yakalanmış olan askerleri yakıyordu. Göğsüne isabet eden bir kurşun vücutlarını küle çevirdi.

Eğer o taş biraz daha yükselirse, tüm tesis yerle bir olacaktı. Declan bu adadaki hiç kimseyi kendi kendini yok etmekten kurtaramayacaktı. Regin'i kurtaramayacaktı.

Regin. Declan sonunda kurbanlarının arkadaşlarına işkence ederken ne hissettiklerini anlamıştı.

Korumak için bir delilik.

Sorceri'yi yok etmek zorundaydı. Muhafızlara bir kez daha "Hattı koruyun!" diye bağırdı ve cehenneme doğru ilerledi.

Kargaşanın içinden geçerken, torkları olmayan yaratıkların Pravus ittifakından gelenler olduğunu belli belirsiz fark etti.

Bu "varlık" dışarıdan sadece bir orduyu özgür bırakmak için gelmişti. Şimdi Pravuslar zayıf düşmüş Vertas düşmanlarını avlıyordu.

Regin yaralıydı ve muhtemelen hâlâ torkunu takıyordu. Hücresinin camı kırılırsa, korumasız kalacaktı. Bir Vertas olarak hedef alınabilirdi. ...

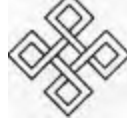
Sonunda tüfeğini kaldırıp Portia'ya nişan almak için yeterince yer buldu. Tetiğe bastı ve basılı tuttu ama mermiler dişiye isabet edemedi Emberine onları havada eritti.

Sonra Alevler Kraliçesi ona döndü, gözleri kötülükle doluydu. Havaya kaldırdığı avucunda bir ateş topu parladı. Adam nişan alıp şarjörünü boşalttı ama kadın topu bir roket hızıyla ona doğru fırlatmıştı bile.

Öldürücü bir atış.

Tam göğsüne isabet etti ve onu tesisin diğer tarafına fırlattı.

OTUZ İKİ

Dorada binada. Lothaire düşündü. İşte, tam da tahmin ettiği gibi.

Düşmanı Nix'in önsezisi olabilirdi ama Lothaire'in *içgörüsü* vardı. Loreanların ne yapacağını olağanüstü bir doğrulukla hesaplayabiliyordu.

Kaltak yüzüğü için gelmişti; yüzüğe en son dokunan kişiyi tüm dünyada takip edebiliyordu. Ama aynı zamanda intikam için de buradaydı. Ve onun bin yıldır iyi ve kötü arasındaki savaşta kendi tarafı için çalışıyor olması umurunda bile değildi.

"Sana yakında kaçacağımızı söylemiştim," diye homurdandı Lothaire koridorun karşısındaki iblis erkeğe. Malkom Slaine'in gelişinden beri Lothaire sabırla İrfan'da müttefiklerin değerini anlatarak onu bir bağlılığa ikna etmeye çalışmıştı.

Kendisi de her türle anlaşma yapmıştı - Oyunun Sonu ne gerektiriyorsa. Geçmiş çağlarda, tek yapmak istediği ona eziyet etmekken bir Valkyrie ile yan yana savaşmıştı. Kendisinin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünen çeşitli iblis hükümdarlıklarıyla ittifak kurmuştu.

Hatta büyük gururunu bastırmış ve bir vampir kralına sadakat yemini etmişti.

-Lothaire'in tahtında oturan kişi. ...

Yine de Slaine yarı vampir olmasına rağmen tüm "sülüklerden" nefret ediyordu. Orada öylece oturup cadısını takıntı haline getirmiş, intikamını planlamış ve kırmızı gözlü bir vampirle ittifak yapmayı reddetmişti.

Bu dünya hakkında her şeyi bilmeme rağmen, Slaine çok az şey biliyor.

Gerçi o Oblivion'da bir köleydi ve ben yakında krallığımı geri alacağım.

Altındaki toprak titredi. Yani Portia bir dağ mı yükseltiyordu?

O zaman fısıltılar doğruydu-Dorada mahkûmların torklarını kaldırıyordu.

En azından kötü olanlardan. Ondan böyle bir lütuf görmeyeceğini biliyordu. Bükülen metaller koridorda yankılanarak çınladı. Duvarlar bükülmeye başladı.

Hücresinin camı bu basıncı daha fazla kaldıramazdı. Belki

Dorada ona ulaşmadan önce kaçabilirdi?

Hayır. Şimdi bile yaklaştı.

Onu kendi başına pervasızca getirmişti, daha iyisini bilmeliydi. Ama o yüzük için her şeyi yapardı -Oyun Sonu bunu gerektiriyordu- ve onunla bu halde mücadele etmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

"Öyle ya da böyle, bu iş bu gece bitecek." Lothaire volta atıyordu, hâlâ tork giydiği ve açlıktan öldüğü düşünülürse savaşa olabildiğince hazırды.

Haftalardır kendisine kan verilmemişti ve Chase'in işkencesi yüzünden derisi hâlâ yer yer dökülmüştü.

Ama en azından o piç ona tuz vermişti. Lothaire ceplerini onunla doldurdu.

Lore'daki herkes bir Wendigo'nun bulaşıcı ısırganının ya da tırmalamasının bir ölümsüzü bile kendi türünden birine dönüştürebileceğini biliyordu. Ancak başka pek bir şey bilmiyorlardı çünkü çok azı onlarla karşılaştığında sağ salim kurtulabiliyordu.

Yine de yüzyıllar önce, bir büyücü tuzun bu yaratıklara ne yaptığını keşfetmişti - Lothaire'in dişleri altında ölen, anılarını ve bilgisini istemeden veren bir büyücü. ...

"Bitirmeye hazırım, Dorada!" Lothaire bağırdı. "Yüzleş benimle, kocakarı!"

Saniyeler sonra, onu Slaine'in hücresinin hemen dışında gördü, yürüyen bir ceset, etrafı köpüren bir Wendigo sürüsü tarafından sarılmıştı.

Onu sadece birkaç hafta önce son kez gördüğünden bile daha çirkindi. Gözleri kısıldı. Yenilmez olması gerekirken, yanık izleri çürümüş derisini damgalamıştı. Ölümlüler onu vurmuş ve yaralamıştı.

Neden saldırmadan önce tam gücüne kavuşmamıştı? *Bana ulaşmak için çok mu endişeliydi?*

Bir dakika, Dorada Slaine'in tasmaını mı çıkarıyordu? Lothaire Slaine'in özellikle kötü olduğunu düşünmemişti. Ve bu konularda genellikle haklıydı.

Kimi kandırıyorum ki? Ben her zaman haklıyım.

Sonra Emberine ortaya çıktı ve ateşiyle iblisin hücre duvarını paramparça etti. Köle Slaine, torkundan ve hapishanesinden kurtuldu mu? Tüm bunların adaletsizliği.

Dorada hızla Lothaire'in hücresinin önünde durdu ve çığlık attı, "RIIIINNNNNNGGGGG!"

"Yüzüğünün *bende* olmadığını biliyorsun, *suka*."

La Dorada solmuş kolunu kaldırdı. Wendigo'lar bir dalga halinde hücresinin camına saldırdı. Cama defalarca çarptıklarında, kan ve bulaşıcı salya kırılan cama bulaştı, pençeleri camı parçaladı.

...

Bariyer parçalandı. Yaratıkların, yani kadının pis kokusu onu neredeyse yere seriyordu. Ama yaratıklar saldırırken, Lothaire ceplerini karıştırıp tuz attı.

Granüller cılız derilerini yakarak bir sülüğünki gibi büzüştürdü.

Onları kör etmek için yüzlerine nişan aldı. Çürümüş etten duman çıkıyordu ama onlar yine de o sisin içinden ilerlemeye devam ettiler.

Bıçak gibi pençelerinden sıyrıldı ve yumruklarını savurarak onları uçurdu. Ancak sırayla toparlanarak saldırılarına devam ettiler.

Göz ucuyla Slaine'in hücresinin enkazından çıktığını gördü. Lothaire Wendigo'larla çarpışırken, "Slaine? Buraya bir el at."

Dorada çığlık atmak için başını iblise doğru salladı, "RIIIINNNNNNGGGGG?"

Slaine omzunun üzerinden seslenerek uzaklaştı: "Şimdi nereye bağlısın vampir?"

Eğer benimle değilsen, bana karşısın, diye düşündü Lothaire bir başka saldırıyı püskürtürken. Kötü bir hata yaptın. ...

Tekrar ve tekrar, kuduz yaratıkları dışarı attı. Ancak ayaklarının altındaki sarsıntı şiddetlenerek dengesini bozdu. Tesis çökme tehlikesi geçirirken çatı da üzerine doğru sarmaya başladı. Kaybettiği bir savaşı sürdürüyordu.

Birdenbire Wendigoların altındaki çimento çatladı, sivri çizgi genişledi-

Kulakları sağır eden bir hızla yer yarıldı ve geniş bir uçurum oluştu; beş Wendigo o karanlığın içine daldı. Diğerleri kenara tutunmuş, kırık betondan çıkan çelik inşaat demirlerine tutunmaya çalışıyordu.

Muazzam basınç altında, bu yeni yarığın iki kaya yüzü sanki yeryüzü nefes alıyormuş gibi ileri ve geri sarsıldı.

Lothaire botunun topuğunu Wendigoların uzun parmaklarının üzerine vurarak onları teker teker düşürdü.

Bölmenin öte yanında, La Dorada ona bağırdı, yüz ifadesi acı vaat ediyordu.

"Gel ve işimi bitir o zaman!" diye bağırdı ama kasları titriyordu, vücudu Wendigo'lar yüzünden çok zayıflamıştı. ... Demek böyle bitecekti?

Dorada onu şiddetle arzuladığı şeyden alıkoyabilir miydi? Yüzyıllar süren zahmet, fedakarlık.

Bu düşünceyle içindeki öfke kabardı ve kadim kraliyet kanına karıştı. Onu düşün. Çok genç, güzel. O masum gözleri düşün.

hoş bir korkuyla bana bakıyordu.

Görüşünü kırmızı bir sis kapladı. Yer bir kez daha sarsıldı. Kocakarı uçurumun kenarında sallanıyordu.

Son gücüyle kenara doğru koştu ve onun hemen altındaki kaya çıkıntısına atladı. Eli bileğini yakalamak için dışarı çıktı. Acımasızca bağırdı ve çekiştirdi.

La Dorada sırt üstü yere düşerken çığlık attı.

Bir elinin parmak uçlarından tutarak, onun güçlü kuvvetine karşı çekti... onu sürükledi...

Kenardan aşağı düştü. Ama düşerken pençeleriyle adamın sağ bacağını yakaladı ve aşağıya sarktı.

"Köpeklerine katıl, kaltak!" Sol çizmesini kadının iğrenç suratına çarparak bir tarafını ezdi. Başka bir tekme tek gözünü aldı. Son bir tekme

Dorada yere çakıldı, solan çığlığı uzun dakikalar boyunca yukarı taşındı. ... Sonra aşağıdan, yüzlerce metre aşağıdan gelen sessizlik.

Rahatlaması kısa sürdü. Kaya yüzeyi, yanlar arasındaki mesafeyi kapatarak ilerlemeye başladı. İnşaat demiri dişleri olan bir taş ağız.

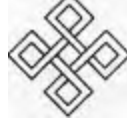
Vücudundan ter boşandı ve gözlerine damladı. Üstündeki çelik çubuklara uzandı... gerinerek... daha da yükselerek...

Kaçırdım.

Tekrar tırmanmaya çalıştı. Kasları çok zayıflamış, kana hasret kalmıştı. Tutuşunu bırakma dürtüsü yadsınamaz hale geldi.

Bir parmak kaydı. Sonra diğeri. ...

OTUZ ÜÇ

Savaşlar. Her yerde. Regin ve Natalya'nın tam önünde. Ama ulaşamayacakları bir yerde.

Dağ yükselmeye devam ettikçe, tüm bina sallanmaya başladı. Bina Diğer hücrelerin camları baskıya yenik düştü, ancak onlarınki güçlü kaldı.

O ve fey'in tek yapabildiği hücrelerinin dışındaki kargaşayı izlemektir. Vertas'taki tüm yaratıkların torkları olmasına rağmen, Pravusların hiçbirinin yoktu.

Regin avuçlarını cama dayadı. "Beni içeri al, Koç..."

"Oynamaya hazırım," diye bitirdi Natalya.

Şekil değiştiren sürüler çekişti, Vertas memeli şekil değiştirenleri Pravus amfibik olanlarına karşı.

Kanatlı iblisler koğuştaki sinsice dolaşarak, insanları seks için paylaşmak üzere karanlık köşelere sürüklüyordu. Sürü vampirleri aynı zamanda ölümlülerden de besleniyordu. Volós koridorda bir aşağı bir yukarı gürlüyordu, uzun yeleli saçları bir kuyruk halinde arkaya bağlanmıştı, toynakları kılırla keçeleşmişti.

Bir metre ötede, aklıtan ölmek üzere olan beş succubae Uilleam MacRieve'in yolunu kesti. Dişiler torksuzdu, bu da muhtemelen Lykae'nin şu anda olabileceğinden yüz kat daha güçlü oldukları anlamına geliyordu. Hep birlikte saldırdılar ve onu doğrudan Regin'in hücresinin cam duvarına fırlattılar.

"Camı kır, MacRieve!" diye bağırdı.

Yumrukları havada uçuşuyordu ama dişiler onun darbelerinin tozunu alıyordu. "Biraz meşgulüm, Valkyrie!" Hayatı buna bağılıymış gibi dövüşüyor, kükrüyor ve çırpınıyordu.

Regin Natalya'ya mırıldandı, "Erkeklerin çoğu genellikle kaçmaya pek hevesli değildir." Succubae'lerin erkekleri şehvetten çıldırtacak yöntemleri vardı. "Eğer onların büyüüne kapılırsa, başka tarafa bakacağım. Gerçekten. Gerçekten."

"Eminim eşini bulduğu için onunla savaşıyordur."

Regin kaşlarını çattı. O halde bu koşullar altında bile başka bir kadınla birlikte olmak onu mahvedecekti.

Sonunda açgözlü succubae, ilk zamanlarında bir Lykae erkeği olan MacRieve'i yere yatırıp kısırdı. Hissettiği şok...

İçlerinden biri gömleğini yırtıp attığında, kadının yüzüne tükürdü. "Sizi mavili orospular! Cehennemde çürüyün!"

Regin ellerinin altında, cam hücre duvarının şiştiğini hissetti. Üzerinde daha fazla kıymık kırıldı. "Natalya, üçe kadar sayınca cama saldıracağız. Sertçe. Sen benden daha sert. Yakın zamanda dosyalandığım için."

Natalya başıyla onayladı ve hücrenin arka tarafına geçtiler. "Bir... iki... üç." Omuzlarını cama çarparak koşular. *Darbe*. Duvar paramparça oldu ve onları öne doğru savurdu. Basınç, koridora mermi gibi parçalar fırlattı, succubae'leri delik deşik etti, onları parçaladı.

Yerde dümdüz yatan MacRieve çoğunlukla yara almamıştı. Ayağa fırladı ve beşine saldırdı, pençeleri boyunlarını keserek teker teker işlerini bitirdi. "Sana teşekkür ederim, Regin." *Slash*. "Ve arkadaşına."

"*De nada*, kurt adam," dedi Regin, etrafta bir kılıç, lanet bir boru, herhangi bir şey var mı diye tarayarak.

Natalya daha büyük cam parçalarını kaptı ve daha sonra kullanmak üzere ceketinin kollarına sapladı. Daha fazlasını da topladı ve parmaklarının arasında taşıyarak fırlatmaya hazır hale getirdi.

Regin ölü bir muhafızın makineli tüfeğine doğru kaşlarını kaldırdı. Ayağını altına soktu ve yakalamak için yukarı kaldırdı.

Natalya, "Bunlardan birini hiç ateşledin mi?" dedi.

Lorekind onları küçümsedi. Silahlar çok acayip *insancaydı*. "Bak, *Terminatör'ü* gördüm. Ne kadar zor olabilir ki? Şimdi gidip Tiger'ı bulalım!"

MacRieve, "Nereye gidiyorsun, Valkyrie? Çıkış diğer tarafta. Oraya güvenli bir şekilde ulaşmana yardım edeceğim."

"Zar yok. Arkada biri var."

Karşı yönü işaret etti. "Ve yukarıda biri var. Tanrı yardımcınız olsun, dişiler." Topallayarak gitti.

O ve Natalya, Regin'in başarabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştılar. Onlar Thad'ı ararken Regin de gözlerini Fegley, Dixon ve özellikle de Chase'e dikmişti.

"Bu Tiger mı?" Regin koridorun aşağısını işaret etti. "Şu büyük boşluğun kenarında mı?" Dumanların arasından emin olamadı.

Natalya saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu o. Bekle... ne yapıyor? Lothaire'in tutulduğu yer orası değil mi?"

"Evet. Tam olarak La Dorada'nın gittiği yere." Dikkatini çekmeye çalıştılar ama çok fazla çatışma vardı. "Nat, git onu yakala! Çabuk, hemen arkandayım."

"Ben hallederim!" Natalya hızla uzaklaşırken Regin arkada kalmış, engebeli zeminde topallayarak ilerliyordu. Zemin hâlâ kabarıyor ve sanki köpürüyormuş gibi çöküyordu. Alev alev yanan kirişler etraflarından aşağıya savrulmaya başlamıştı.

Yine de o gürültüde bile Regin'in kulakları kıpırdadı. "Misafirlerimiz var," diye seslendi Natalya'ya. Pravus şekil değiştirenler kokularını almış ve onları takip ediyorlardı.

Birkaç dakika içinde, o ve fey, engerek gözleri, çatalı dilleri ve pulları olan yaratıkların rengarenk bir koleksiyonu olan Lore'un artıkları tarafından kuşatıldı. Bazılarının timsah dişleri ve kaplamalı derileri vardı.

Regin silahını kurdu ve kalçasına götürdü. "Bizimle uğraşmak istemezsin. Bu şeyle et kıymak ve saman yapmak üzereyim."

En büyüğü güldü. Natalya'nın cam parçası şahdamarını tıkayana kadar. Regin nişan aldı ve tetiği çekti. Mermiler püskürtülürken silah tekmeledi.

Gövdelerini *peynir* gibi parçalıyor, vücutlarını ikiye bölüyordu. "Hadi *yapalım*

Bu! Aletleriniz dışarıda rock yapın!"

Hepsi yere düştüğünde Regin'in yaralı göğsü acıyla inliyor, kulakları çınılıyordu. Silahı sıcaktı ve ona biraz aşık olmuş olabileceğini düşündü.

Natalya, "Gidelim!"

dedi. "Tam arkada-"

Volós önlerine geçerek yollarını kesti, vücudu neredeyse koridorun genişliği kadar uzanıyordu.

"O kötü kadını öldürdünüz bayım."

Lothaire yukarı baktı ve çıkıntının kenarından bakan genç bir erkek gördü. Lothaire hiçbir şekilde La Dorada'yı yok etmemişti. Sadece kendine zaman kazandırmıştı.

"Yaptığımı gördüm - şimdi her şey yoluna girecek!"

"İyi görünüyor muyum, evlat?" diye alay etmek istedi. Ama davası kendisinden daha büyüktü. Ve artık zafer mümkündü. Sadece bu çıkmazda yardıma ihtiyacı vardı.

Üstündeki naif ölümsüze bakarken dudakları kıvrıldı. *Ve sonra gücümü yenilemem gerekiyor.* "Bir el lütfen."

"Elbette." Kolunu aşağı doğru uzatarak kenarda düz bir şekilde uzandı. "Ben Thaddeus Brayden. Bana Thad de."

Lothaire onun elini tuttu, gözleri Thaddeus'un boynuna, metal torkun hemen altındaki noktaya kilitlendi. Azı dişleri o deri için zonkluyordu.

Her zaman olduğu gibi, kimden beslendiğine çok dikkat etmek zorundaydı - sonsuza dek bir jiletin kenarında dengede duruyordu - ve genç olmak onun için çok daha iyiydi.

Thaddeus şaşırtıcı bir güçle onu güvenli bir yere kaldırdı. "Adın ne senin?"

Ne tür bir yaratıktı bu? Genellikle Lothaire bunu hemen söyleyebilirdi ama bu çocuğun türü onu yanıltıyordu. "Ben Lothaire. Eski Müttefik." Yalan değil. Bir keresinde bir dişi ona böyle seslenmişti. "O zaman yeryüzüne çıkalım."

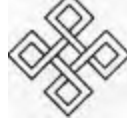
"Terra whatta? Oh, evet, elbette." Vadiden daha sağlam bir zemine geçtiklerinde çocuk, "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Lothaire," dedi.

"Görünüşe göre sana bir minnet borcum var, Thaddeus." Lothaire onu boynundan yakaladı ve çocuğun sırtını kendi göğsüne doğru çekti.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, boş yere çırpınıyordu.

Lothaire başını eğdiğinde, "Şimdi sana bir kan borcum olacak," diye mırıldandı. Ağrıyan dişlerini erkeğin sıcak boynuna batırdı ve derinlere çekti. ...

OTUZ DÖRT

Bu gece bize bulaşmak istemezsin Flicka," diye uyardı Regin sentor kralı. Elbette torku yoktu ve bir şekilde bir değil iki kılıç ele geçirmişti. "Bırak da geçelim."

Kılıçlarını doğaüstü bir hızla savurarak yaklaştı. Gözlerini Natalya'ya dikerek, "İntikam *benimdir*," dedi.

"Valkyrie ile bir alıp veremediğin yok," dedi Natalya. "Bırak onu gitsin."

"O Vertas'ın liderlerinden biri. Bu hepinizi ezmek için bir fırsat."

Regin sakince tüfeğini doğrulttu. "Sen kolay bir hedefsin. Yaralamak için çok fazla yüzey alanı var. Büyük hayvan avı benim yeni favorim-"

Onlara saldırdı; Natalya "Regin, ateş et!" diye bağırdı.

"Onu hemen şimdi yağlayacağım!" diye bağırdı ve tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Silahı havaya kaldırdığı dizine vurdu, sonra tekrar denedi. *Oh, kahretsin.*

Volós kılıçlarını sallayarak üzerlerine yürüdü, bir tonluk öfkeli sentor erkeği.

Regin eğildi ve tüfeğini ona doğru fırlattı; tüfeği delip geçti. Natalya ona altı cam parçası fırlattı. Böğrünün derinliklerine saplandılar ama Regin onları hissetmiyor gibiydi.

Fey bir çılgılık atarak Volós'un yanına sıçradı ve zehirli pençelerini Volós'un vücuduna geçirdi. Ama sentor etkilenmemişti.

Regin nedenini anladı. Tork onun tüm güçlerini nötralize etmişti, bu da zehri anlamına geliyordu.

Natalya ağzı açık kalırken Volós arka bacaklarını tekmeledi ve toynakları Regin'in göğsüne doğru hızla ilerledi.

Ateş. Bana mı? Uyan. ...

Declan karanlığı silkeleyerek gözlerini zorla açtı.

Lanet olsun! Zırhlı yeleği yanıyordu. Sarsılarak doğruldu ve hâlâ hayatta olmasının tek sebebinin bu olduğunu bilerek zırhtan kurtuldu.

Sorceri için bölgeyi taradı. Ama gitmişlerdi, şüphesiz onu öldürdüklerinden emindiler.

Ve o dışarıdayken, Taş Kraliçesi'nin dağı, tesisin tüm çerçevesi değişene kadar yükselmişti.

Farkına vardı. Ne kontrol altına alma ne de tesisi geri alma şansları vardı. Bu yapı yerle bir olmak üzereydi. İşi bitmişti. Kendi kendini imha edemeyecekti.

Peki dizinin zaman aşımına uğraması ne kadar sürer? Gözlerini kısarak saatine baktı.

Yarım saatten az kaldı.

Regin'i güvenli bir yere götürmek için sadece birkaç dakikası var ve önünde sadece tek bir boktan seçenek var.

Ayağa fırlar fırlamaz, yakındaki yaratıklar başlarını ona doğru çevirdi, kulakları ya da burunları seğırdi. Gözler ona odaklandı. "*Blademan,*" diye fısıldadılar. "*Bu büyücü.*"

Bir dalga halinde saldırdılar. Tüfeği yeniden doldurdu ve ateş açarak bir şarjör daha yaktı.

Çok fazlalar. Yeniden dolduracak zaman yok. Tüfeği omuzladı ve kılıcını çekerek Regin'in koğuşuna doğru ilerledi.

Adımlarının ortasında yavaşladı, başını eğdi. *Regin'in çığlığı.*

O kargaşanın, kükremelerin ve patlamaların arasında Declan bir şekilde onu duymuştu.

Rakipleriyle çarpışmak yerine onlardan kaçarak o yöne doğru sertçe ilerledi. Duyabildiği tek şey kalbinin gümbürtüsü olana kadar sesler azalmış gibiydi.

Vücudu değişmeye başladı. Kaslarına kan pompalanıyordu; sanki açlıktan ölüyormuş gibi kanı içiyorlar, büyüyor, güçleniyorlardı.

Sonunda buna ne isim vereceğini biliyordu.

Berserkrage. İçimde bir canavar kıpırdanıyor.

Hayatında ilk kez direnmedi, kendini ona teslim etti. Dönüşümü hiç böyle hissetmemişti. *Çünkü yapmak için doğduğum şeyi hiç yapmadım.*

Onu koru.

Lothaire ağız dolusu kan tükürerek çocuktan uzaklaştı.

Kanın bir kısmı vampir kanı olsa da, ne olduğunu anlayamadığı başka bir şeyle maskelenmişti. Lothaire pek şaşırmasdı ama bu onu gafil avlamıştı.

Blyad, biz kendi içkimizi içmeyiz! Thaddeus'u kollarının üstünden tutarak döndürdü. "Nesin sen?" Onu salladı. "Nesin sen?"

Çocuk baykuş gözlerini ona çevirdi. "Bana vampir olduğumu söylediler."

Lothaire bir kez daha tükürdü. "O zaman hikâyenin sadece yarısına sahipler." Tikintiyle onu serbest bıraktı, dişleri o kadar ağrıyordu ki muhtemelen maviye döneceklerdi.

"Beni yine ısırarak mısın?" diye sordu, bakışları ilerideki çılgınca çatışmaya doğru kaydı.

Lothaire başka bir kurban aradı. "Beni cazibene karşı bağışık say." İlerlemeye başladı, varlıklar yolundan çekildi.

"Uh, tamam. Sakıncası yoksa ben arkanızdan geleceğim bayım. Araya girmenize izin vereceğim."

Lothaire hızını kesmeden, "Benim için bir sinek kadar önemsizsin," dedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki nereye gidiyoruz?"

Lothaire dalgınca, "Blademan'ı bulmak için." dedi. *Ve yüzüğümü almaya. Sonunda.* Chase'in ofisine doğru fırladı.

Gulyabaniler akılsızca üzerlerine saldırdığında, Lothaire onları kolayca dağıttı.

Ona saldıracak kadar aptal olan tüm yaratıklar bunu hayatlarıyla ödedi.

Çocuk ona taparcasına bakmaya başlamıştı. Olması gerektiği gibi.

Thaddeus arkasından, "Bekleyin Bay Lothaire," diye bağırdı. "İleridekiler benim kızlarım! Ya da eskiden öyleydiler. Artık bir vampir olduğum için beni öldürmek isteyebilirler. Ama o devasa at şeyiyle savaşıyorlar. Onu indirip onları kurtarabilir misin?"

Lothaire omzunun üzerinden ona ürpertici bir bakış attı. "Bir Valkyrie ve bir fey'e yardım etmek mi?"

Çocuk yutkundu. "Bu minnet borcu için mi?"

Lothaire sentora baktı. Volós ona bağlılık yemini etmemişti.

Eğer benimle değilsen...

Regin geriye sıçradı, Volós'un toynaklarından kıl payı kurtuldu ve başsız bir bedene takıldı. Natalya hâlâ Volós'un kılıçlarının altından eğiliyordu ama Volós çok hızlıydı. *Sadece an meselesiydi.*

Etrafı inceleyen Regin bir silah daha gördü; bu silah yere düşmüş bir muhafızın eline takılmıştı. Zeminden tırmanarak ona doğru gitti ama adam

Hâlâ hayattaydı, zar zor. Kadın tüfeğini çekince, adam bir eliyle geri çekildi, diğer eliyle de iç organlarını tuttu.

Silah çekme yarışı oynarken, kısa bir mesafe ötede Thad'ı gördü. "Kaplan! Tanrılara şükür."

Titrek bir gülümsemeyle ona döndü ve "Beni öldürmek istemiyor musun?" diye seslendi.

"Tam bir dangalaksın!" diye bağırdı, bu da adamın daha da sırtmasına neden oldu. Sonra onun kiminle birlikte olduğunu fark etti.

Thad, *Lothaire*'i bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu; çocuk vampire başparmağını kaldırdı, sonra da ona tamam işareti verdi.

"Hayır, Thad, ondan uzak dur!" Silahı kaptığı gibi *Lothaire*'e doğrulttu.

Tıkla. Klik. Boş mu? Toplar! *Silahlardan nefret ederim.*

Ama o şaşkınlıkla izlerken, *Lothaire* Volós'un arkasına geçti ve pençelerini centaurun arka bacaklarına geçirerek tendonları kopardı. Volós sallanmaya başladı, bacakları garip açılarla bükülüyordu.

Lothaire sanki sentorun tam olarak nereye savuracağını tahmin edebiliyormuş gibi Volós'un kılıçlarından sakince sıyrılarak bir anda onun önündeydi. Vampir uzun bir kolunu uzattı ve Volós'un boğazını bir kan hücumuyla kesti.

Lothaire bir avuç dolusunu ağzına götürdüğünde Thad, "Dostum! Bu iğrenç."

"Bu anne sütü." Vampir sanki sadece ayakkabısını bağlamak için durmuş gibi yürümeye devam etti.

Volós hâlâ tutunmak için çabalarken bir kılıcını düşürüp boğazını sıktı; Natalya avantajı değerlendirip silahı yakaladı. Bunu Volós'un ön ayaklarını kesmek için kullandı ve onu öne doğru yuvarladı.

"Yeğenine saygılarımı ilet!" Bir zafer çılgılığıyla, fey onun kafasını aldı.

İntikam. Biri gitti, biri kaldı. "Kupanı al, Nat, ve rezervasyon yapalım."

Natalya Volós'un kafasının arkasındaki kuyruğu keserken, Regin Thad'ın omzunu tuttu. "Lothaire ile ne yapıyordun?"

Thad işaret etti. "Kaçıyor! Onun peşini bırakmamalıyız."

"Hayatta olmaz, evlat. O sülük kötü haber! Cehennem kadar kötü."

"Bütün vampirler kötü değildir, ben değilim! Ve o ikinizi kurtardı, değil mi?"

Bizi buradan çıkaracak kadar güçlü. Blademan'ı bulduktan sonra."

"Blademan?" Regin, kargaşanın içinde korkusuzca ilerleyen Lothaire'e baktı. Varlıklar sinmişken o bir kar küreme makinesi gibiydi. *Lothaire beni doğruca Chase'e götürebilir.* "Onu takip ediyorum." Volós'un ikinci kılıcını onun sıkılı parmaklarından kaptı.

"Oh, tamam!" Natalya dedi ki. "Sadece dikkatli ol, Thad. Bunu da al." Yine parmak boğumlarının arasına cam kırıkları yerleştirmeyi tercih ederek ona kılıcını uzattı. "Önce salla, soruları sonra sor."

Üçü Lothaire'e yetiştiğinde, yeni ölümsüzler maiyetine kaşlarını çattı ama onları yok etmeye tenezzül etmedi.

Carrow'un hücresinin önünden geçerlerken Regin içeriye baktı ama içeridekiler çoktan gitmişti. Kül yığınları da kalmamıştı, bu yüzden Regin umutluydu. Brandr da kayıptı.

Lothaire tam önünde gerildiği sırada Chase'i gördü. Büyücü koğuşun içinde savaşıyor, bir şekilde yaratık dalgalarını savuşturuyordu.

Regin ve vampir hep bir ağızdan, "*O benim,*" dediler.

Lothaire ipeksi bir tehditle ona döndü, kan lekeli yüzü mermer bir heykelinki kadar sertti. "Chase şimdilik hayatta kalacak. Ya da sen *değilsin.*"

Regin kılıcını kaldırmış, tartışmak için ağzını açmıştı ki vampirler etraflarını sardı.

Kırmızı gözlü Horde vampirleri. Lothaire'e şaşırtıcı derecede öfkeli görünüyorlardı. "Biz de seni arıyorduk, Lothaire," dedi en büyük olanı.

"Sen de mi

Pravus'a ihanet ettiğini öğrenmeyeceğimizi mi sanıyorsun?"

Bir diğeri, "Eski Düşman açıkça Vertalar ile ittifak kurdu, şimdi bir Valkyrie, bir fey ve bir..." diye ekledi. Thad'a doğru işaret etti.

Lider dedi ki, "Öfkeli iblis kralı serbest bıraktın. Kraliçesiyle birlikte kuyuyu koruyor. Onu geri almak yok."

"O ben miydin?" Lothaire kayıtsızca omuz silkti ama gözleri kızarmıştı. "Ah, evet. Öyleydi."

Regin onun Vertas iblis kralı Rydstrom'u serbest bıraktığını duymuş ve vampirin nedenlerini düşünmüştü. Ama sonra Lothaire'in onun işbirliği için yüksek bir bedel aldığını öğrenmişti: Rydstrom'un vampire gelecekte istediği *her şeyi* vereceğine dair yemin etmesi.

"O halde devam edelim mi?" Lothaire içini çekti. "İlgilenmem gereken acil bir işim var."

Vampirler onun bu cesareti karşısında şaşırmış görünüyordu. Çoğu Lothaire, Natalya ve Thad'a yaklaşmaya başladı ama bir üçlü Regin'e doğru yaklaştı,

onu ayırmak.

Biri ona şöyle dedi: "Bitmek bilmeyen hayatın boyunca pek çok kardeşimizi katlettin Valkyrie. Sonunda bedelini ödeyeceksin."

"Seni öldürmeyeceğiz," dedi bir diğeri. "İlk başta değil."

Etrafında dolaşmaya başladılar, darbeler indirdiler, sonra kılıcıyla vuramadan ortadan kayboldular. Tork onu çok halsiz bırakmıştı. ... Biri ona elinin tersiyle vurarak başını döndürdü. Kafasından kanlar fışkırdı. Dudakları, zımbaları geriliyor.

Bir diğerrinin darbesi onu camla kaplı zeminde savurdu ve paspas izi gibi kıpkırmızı bir iz bıraktı. Üçüncüsü onun gevşek bedenini boynundan ve bir baldırından tutarak kaldırdı ve sallanan taş duvara fırlattı.

Yoldan çekilmeyi başaramadan duvar üzerine yıkıldı ve vücudunu yere çarptı. Acı her yerinde patladı; bilinci dalgalandı.

Vampirlerin işi bitmemişti. Biri, çığlık atarken onu enkazdan sürüklemek için saçından tuttu.

Sanki bir rüyadaymış gibi, Chase'in cevap veren feryadını duydu.

Aniden bir kılıcın parıltısı vampirlerden birinin boğazında parladı. Kafası yere yuvarlandı.

Kalan çift saldırgana döndü.

Chase. Orada öylece duruyordu. Gözleri alev alev yanıyor, vücudu büyüyor, kasları öfkeden şişiyordu.

Ona saldırdılar. Esrarengiz bir hızla birinin boynunu kesti, diğerrini boğazından yakaladı.

Sıkıyor, sıkıyor. Acımasız gücü... Chase vampirin başını gövdesinden ayırmadan hemen önce vampirin gözleri büyüdü.

Sonra Chase, üzerini tüy gibi kaplayan beton yığınlarını yırtıp attı. "Dayan, Valkyrie." Beklenmedik bir nezaketle onu kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Seni buradan çıkaracağım."

"Senden nefret ediyorum." Onunla savaşamayacak kadar güçsüzdü. Çok sersemlemişti. Etrafında düşmanlar varken bayılmak mı? Valkyrie içgüdüleri ona dikkatli olması gerektiğini haykırıyordu.

"Hayatını kurtardıktan sonra benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

Chase onu kaldırırken, gözlerini dövüşe dikti. Lothaire hâlâ ölümüne bir savaşın içindeydi. Natalya ve Thad kaçmış mıydı? Evet, Natalya bir şekilde bir şarjör yakalamıştı ve ateş etmekle tehdit ediyordu.

Kendini ve Thad'ı çatışmadan geri çekerken. E t r a f ı t arıyor ve "*Regin!*" diye bağıırıyordu.

Regin onları çağırınak için nefes aldı-

"Ah-ah, Valkyrie." Chase eldivenli elini Valkyrie'nin ağzına bastırarak ters yöne doğru kaçtı.

Sadece temiz olduklarında onu çıkardı.

"Neden... kurtar beni?" Kadın çırpındıkça, adamın acımasız yüzü bulanıklaştı. Ona bakarak hırladı: "Çünkü *benim olanı* koruyacağım." Karanlık onu aldı.

OTUZ BEŞ

Declan bir koluyla Regin'in cansız bedenini kucaklarken diğerkoluyla kılıcıyla vurarak onlara bir yol açtı.

Hâlâ o inanılmaz güçle doluydu ve zahmetsizce yakın dövüş. Kılıcını her ileri geri sallayışında kafaları koparıyor ve katliama katkıda bulunuyordu.

Parçalanmış cesetler her yerde yatıyordu. Korkunç yaratıklar ölen askerleri yiyor, diğerklerine tecavüz ediyordu. Bazı varlıkların silahları vardı, bu da depo alanının çoktan yağmalandığı anlamına geliyordu.

Aşağıya baktı ve bir kadının kopmuş kolunu gördü, hala kana bulanmış bir laboratuvar önlüğünün koluyla kaplıydı. Dixon'ın büyük boy gözlüğü de aynı kan gölünün içinde ezilmiş bir şekilde duruyordu. Bundan kurtulmuş olamazdı.

Vincente kayıptı, Fegley muhtemelen düşmüştü ve doktorun işi bitmişti.

-

Zemin ayaklarının altından kaydı. Kayalar hala yükseliyor, alevler yükseliyordu. Ve

Tüm bölge dengesizdi, her an çökebilirdi. Zaman tükeniyordu.

Bir kamyon bulabilirse, birkaç kilometre ötedeki küçük bir uçak pistine gidebilirdi. Çalışabilecek çift pervaneli eski bir uçak vardı. Ama el koyma yeri buradan çok uzaktaydı.

Şanslıysa deponun yükleme bölümünde bir araç olabilirdi. Oraya doğru giderken Regin'in yeni yaralarına bir göz attı. Hasarın boyutunu belirlemek için çok fazla kan vardı ama en azından zimbaların tuttuğunu söyleyebilirdi. İyileşecekti. Tekrar parlayacaktı.

Bununla ilgileneceğim.

Onu o vampirlerden kurtardığında, onu korumanın doğruluğuyla bağırmak istemişti. Onu kendi kadını yapma ve son nefesine kadar savunma içgüdüsü ilkeldi, içine işlemişti.

Tanrı yardımcısı olsun, çünkü bu duyguya tamamen teslim olmuştu. Declan'ın tutunacak başka bir şeyi, ona karşı hissettikleriyle savaşmak için başka bir nedeni yoktu.

Şimdi içinde büyüyor, kontrolden çıkmış bir ateş gibi alevleniyordu. *Benimkini.*

Onu korumak için ölebilirdim. Bu farkındalık onu şok etmedi, sadece haftalardır boğuştuğu şeyi doğruladı.

Yükleme bölümünün girişine ulaştığında çift kapıyı iterek açtı. İçeride, çatıdaki çatlaklar yağmurun içeri akmasına izin veriyordu ve zemin çökmüştü. Alan karanlıktı ama yine de net bir şekilde görebiliyordu. Bir gizem daha açıklanmıştı: Çılgın duyuları.

Tarıyor... tarıyor... Bir kamyon! Ona doğru koştu, yaklaştıkça yavaşladı. Bir giriş parçası motoru ezmişti. "Lanet olsun!" Yirmi bir dakika kalmıştı. Girişe geri döndü.

Brandr kılıcını kaldırarak yolunu kesti.

Adam Regin'e bir bakış attı ve yüzü düştü. Declan onun, "Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldandığını düşündü. Sonra ileri atıldı. "Onu yere bırak, seni hasta herif!"

Declan kendi kılıcını kaldırdı ve ucunu çılgına doğrulttu. "Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi dürüstçe. Declan onun hakkında ne düşünürse düşünsün, adam geçmişte Regin'i korumuştur. "Ve bunun için zamanım yok."

Brandr büyüyor gibiydi, gözleri dalgalanıyordu ama tork onun berserkrage'ına ulaşmasını engelledi. "Onu bana ver!"

Çatışma. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman savaşırız-" Brandr hareketsiz kaldı. "Wendigolar yakında. Kokularını alıyorum."

Deponun gölgeli köşesinde beliren kırmızı gözler tek çıkışı kapatıyordu. Düzinelerce yaratık yaklaştı, dişleri damlıyor, ayaklarının pençeleri beton üzerinde sekiyordu.

Declan Regin'i daha sıkı kavradı. "Sik beni." Regin kıpırdandı, Declan'ın göğsüne hafifçe bastırdı ama uyanmadı.

Brandr mırıldandı, "Evet, beni de siktir et."

"Bunu şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Declan. "Amacınız Regin'i buradan güvenli bir şekilde çıkarmaksa, o zaman aynı fikirdeyiz."

"Eldivenini çıkar Blademan ve beni bu tasmadan kurtar. Yoksa hiç şansımız kalmaz."

"Kilidi açamıyorum."

"Ve ben buna güvenmeli miyim?"

Kelimeler ağzında düğümlenmesine rağmen Declan, "Bunu... Lore'a adıyorum," dedi.

Bunun üzerine Brandr bir küfür savurdu. "Bir çizik, Chase. Tek gereken bu. Böyle bir şey olursa seni yere sererim."

Declan Regin'i arka duvara yasladı. "Ben de Brandr," dedi yaklaşmakta olan tehdide doğru dönerek.

En büyük Wendigo gırtlaktan bir ses çıkardı ve sürü onlara saldırdı.

Declan ve Brandr kılıçlarını savurarak yan yana dövüştüler, yaratıkların kahverengi kanından yay üstüne yay çiziyor.

Brandr, "Bu iş bittiğinde o da benimle gelecek," dedi ve kahverengi bir balçık püskürterek birinin kafasını kesti.

"Cesedimi çığnemen lazım." Declan bir başkasının kafasını aldı.

"Sorun değil. Bana ve ona yaptıklarından sonra mı? Ona daha fazlasını mı vermek istiyorsun?"

Declan her kılıç darbesinde aynı déjà vu'nun kendisini sardığını hissediyordu. Her nasılsa Brandr'ın ne zaman kılıç sallayacağını biliyor, adamın kılıcından ne zaman kaçması gerektiğini sezebiliyordu. Tartışmaya devam etseler bile aralarında bir gelgit vardı.

"Bunu Regin'e ben yapmadım, ben emretmedim! Haberim bile yoktu." *Slash.*

"Saçmalık!" *Kılıç ıslık çalıyor.*

"Bu doğru."

"Önemli değil, Blademan! Bu senin gözetiminde oldu. Onu sen yakaladın. Sorumlusu sensin. Tanrılar, dostum, derisi *soluk!*"

Berserker haklıydı. *Bunların hepsini ben yaptım.* Kefaretini ödemesi gerekiyordu. "Onu buradan canlı çıkarmaya çalışıyorum. Bir uçak var. Ama zamanımız tükeniyor. ..."

"Şu anda en az endişelendiğimiz şey bu."

İndirdikleri her Wendigo için bir başkası ortaya çıkıyor ve yaklaşıyor gibiydi. O ve Brandr, Regin ortada olmak üzere sırt sırta dövüşmeye başladı. *Çılgınlar böyle savaşıyor. Sırt sırta, ödülü koruyorlar.*

Sürü çemberi daha da daralttığı anda ve Declan bıçak gibi bir pençenin darbesini zar zor savuşturduğunda, Brandr omzunun üzerinden, "Çok yakındalar. Çok kalabalıklar. Regin'i ben hallederim. Sonra da sen."

Declan çılgınca salladı. "Daha oraya varmadık!" Ama kalbinin derinliklerinde, orada olduklarını biliyordu.

Bir ıska daha. Manevra yapacak yer kalmadı-

Birdenbire Wendigoların boğazlarının ve bacaklarının ön kısımlarından cam parçaları fırladı. Yaratıklar çılgınca camı tırmalamaya başladılar.

Declan birinin boynunu kırdı. "Soruları sonra sor!"

O ve Brandr, Wendigoların yaralarından faydalanarak birbiri ardına öldürdüler. Sonunda yerlerini alacak başka Wendigo kalmadı.

Bir dizi kasılmış, başsız ceset onlardan ayrıldığında Brandr, "Burada kim var?" diye seslendi.

Fey Natalya, her iki elinin parmak boğumları arasında cam kırıkları ve omzuna asılı bir şarjörle gölgelerin arasından ıktı.

Brandr mırıldandı, "Merhaba, bela." Başını salladı. "Büyük bir T ile, lütfen."

Buçukluk onu takip etti, nefes nefese kalmıştı, gözleri biraz vahşiydi, kılıcı kahverengi Wendigo kanıyla kaplıydı. Sırtında oldukça büyük bir çanta taşıyordu. İçinde ne vardı?

"Uçakla ilgili bir şey mi duyduk?" Natalya söyledi.

Declan onu görmezden gelerek kılıcını çizmesinin altına sürttü ve bulaşıcı kanı kendi kılıcından temizledi. Kılıcını kınına soktu, ardından Regin'i göğsüne yasladı.

Hâlâ bilinci kapalı. Ne kadar yaralanmış? *Duvardan düştüğü için iç kanaması olmalı.* Kendine onun yaşayacağını hatırlatıp duruyordu. Bir ölümsüzün direncini kaç kez lanetlemişti?

"Biniş için ağrı yaptınız mı?" diye sordu fey. "Ben bir madalyon üyesiyim ve vejetaryen bir akşam yemeği tercih ederim."

Declan, Regin'le birlikte çıkışa doğru döndü ve omzunun üzerinden, "Saçmalık. Tamamen doluyuz." Brandr'ın gemiye binmesine izin vermişti çünkü ona borçluydu.

-Ama artık bu yanlış yaratıklar yok.

Fey'in sesi tehditkârlaştı. "Bu iş nasıl sonuçlanacak Blademan?"

Kurmalı bir şarjörün kusursuz vızıltısını duydu ve yavaşça döndü. "O şeyle sadece çok fazla atış yapabilirsin."

"Bu yüzden Wendigo'lara karşı kullanmadım. Her halükarda, seni bitirmek için tek ihtiyacım olan bir tane."

Tek bir atış onu elektrik çarpmasına neden olabilir.

"Düşün Chase," diye devam etti, "eğer başka yaratıklarla karşılaşsak - belki de senin ölmeni isteyenlerden bazılarıyla- savaşmana yardım edebiliriz."

"Haklı olabilir," dedi Brandr. "Burada daha kaç tane Wendigo var?"

"Düzinelerce."

Brandr nefesinin altında küfretti. "Ve şu dışarıdan gelen Dorada, daha da fazlasını getirdi. Peki ya hortlaklar?"

"Yüzlerce."

"O zaman ona ihtiyacımız var," dedi Brandr. "Ve çocuğa."

"Şarj fırlatıcısına ihtiyacımız var, başka bir şeye değil." Kımıldamıyordu. Zaman kaybettiler. Bir yemin ısırarak, "Bu ada *yok olmadan* önce uçağa ulaşmak için dakikalarımız var. İçinizden biri yolda düşerse, cesetlerinizin üzerinden geçerim." Declan depodan hızla çıktı, onları dumanla dolu bir servis salonuna götürdü, sonra da fırtınalı gecenin içine bıraktı.

Yağmur üzerlerine yağıyordu ama Regin uçak pistine doğru hızla ilerlerken bilincini kaybetmemişti. Buradaki daha küçük pist, nakliye uçaklarının indiği, yüklerini boşalttığı ve hemen havalandığı mevcut pistin eski bir alternatifiydi.

Yine de tesis alanının diğer tarafında bir şey dikkatini çekti. Vincente, o succubus ile el ele koşuyordu. Adam gömleksizdi; kadın artık açlıktan ölmüyordu-

Birkaç adım arkalarında bir vampir kılıcını kaldırmış, yaklaşıyordu.

"Vincente!" Declan bağırarak uyardı ama fırtınadan sesi duyulmuyordu.

Vampir savurdu; son saniyede succubus Vincente'yi iterek yolundan çekti ve darbeyi kolundan aldı. Vincente dönüp sülüğü savaş tüfeğiyle yüzünden vurdu, sonra da kanlar içindeki dişiyi kucakladı.

Declan'ın aklı bunu anlamakta zorlanıyordu. *Succubus bir ölümlü için darbe aldı.*

"Vincente!" diye tekrar bağırdı.

Muhafızın kafası bu kez yukarı kalktı. Göz göze geldiler. Declan ona el salladı ama Vincente başını salladı. Declan saatini gösterdiğinde -*yer patlamak üzere, evlat-* adam başını salladı, sonra ormana doğru aceleyle ilerledi.

"Tanrı yardımcın olsun Vincente," dedi Declan ve yoluna devam etti. Uzakta, hangarın yırtık pırtık rüzgâr çorabının fırtınada çırpınışını gördü. Regin'e, "Neredeyse geldik," diye mırıldandı. Şimdiye kadar başka yaratıklarla karşılaşmamışlardı, en azından kavga etmek isteyen olmamıştı.

Yaklaştıklarında fey sordu, "Havaalanı nerede?" "Ona bakıyorsun."

"Bu bir hangar mı yoksa ahır mı? Kafam karıştı."

Geniş giriş kapıları asma kilitliydi. Regin'i tek koluyla kucaklayarak, serbest eliyle zinciri çözdü ve gücüyle kendisini bile şaşırttı. Sonra Brandr'la birlikte kapıları iterek açtılar. İçeride eski bir hava keşif aracı, yıpranmış altı kişilik bir pervaneli uçak vardı.

Brandr kaşlarını kaldırdı. "Uçak *bu* mu?"

Declan Cessna'nın kapısının mandalını açarak aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. "Bizi gideceğimiz yere götürecektir." Regin'i arka sıraya yatırdı, sonra kokpite tırmandı.

"Bu kayadan başka çıkış yolu yok mu?"

Bir tane vardı, adanın batı tarafındaki bir rıhtımda duran bir gemi. Bundan daha da uzak bir ihtimaldi ve zaten zamanında ulaşmak da imkânsızdı. "Uçağa binmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Brandr da onu takip ederek yardımcı pilot koltuğuna oturdu. "Dilenciler seçici olamaz, ha?"

Fey ve buçukluk onun arkasından içeri daldı. Buçukluğun sürüsü bir koltuk kaptı.

Natalya açılır kapanır kapıya uzandı ama tereddüt etti. "Vay, vay, bakın kim gelmiş."

Lothaire hangarın hemen içinde duruyordu. Omuzlarında iki MK 17 ve elinde kanlı bir kılıç vardı. Kıyafetleri yanık delikleriyle delik deşikti. Isırıklar ve yaralar açıkta kalan derisini kaplamıştı.

Natalya, "Kelleni isteyen tüm vampirlerden nasıl kaçtın?" diye sordu.

Lothaire monoton bir sesle, "Ben o kadar iyiyim" dedi.

Hücum silahını doğrulttu. "Belki, ama bu uçağa binmeyeceksin, vampir."

Thad dışarı baktı. "Bırak onu, Nat!"

Brandr ve Declan böğürerek koltuklarında geriye doğru döndüler: "Hiç şansın yok."

"Hayatta olmaz."

Lothaire silahına alaycı bir bakış attıktan sonra başını sertçe eğdi. "Bu uçağa binmek gibi bir niyetim yok. Geri döndüğünüzde konuşuruz." Bununla birlikte döndü ve dışarı çıktı.

Geri dönmek mi? Declan kokpitin her iki yanındaki motorları çalıştırırken, "Çılgın Horde vampirleri," diye mırıldandı. Her ikisi de çalışıp pervaneler dönmeye başladığında Declan rahatladığını gizledi.

Başka bir mucize mi? Yakıt göstergesi dolu gösteriyordu. Ama yakıtın ne kadar zamandır orada durduğunu sadece Tanrı biliyordu.

"Anakaraya kaç mil var?" Natalya sordu. Kalan tek koltukta Thad'ın kucagında oturuyordu.

"Sekiz yüz."

Brandr bir kahkaha attı. "Bu şey o kadar uzağa gidemez!"

"Yakınlarda alternatif bir ada alanı var." Temel olarak toprak bir pist ve bir kamp. "Orada ne yapacağımıza karar veririz." Saatine baktı. Yangın bombaları iki dakika içinde patlayacaktı.

"Daha fazla misafirimiz var!" Thad yüzünü iskele tarafındaki cama yapıştırarak konuştu. "Wendigolar pistte."

Sistem kontrolü için zaman yoktu. Declan gaza bastı ve uçak hangarın dışına doğru ilerledi.

Pistte taksiyle ilerlerken, yaklaşmakta olan Wendigo kalabalığından kaçınmak için cesaret edebildiği kadar uzunluğunu kısaltmak zorunda kaldı.

Kalkış için saatte en az 80 mil hıza ulaşması gerekiyordu. Soğuk motorlar, kısa bir pist ve sert rüzgarlarla seksen. Pistin uzak ucundaki köknar ağaçları, hareket eden bir duvar gibi hep birlikte sallanıyordu. *Onları temizlemeliyiz.*

Frenler devreye girdi, gazı kökledi, devirler yükseldi, motorlar gürledi. Omzunun üzerinden, "Çantadaki bok gerçekten önemli olsa iyi olur, evlat" diye bağırdı.

"Kesinlikle öyle!"

Declan bir lanet okuyarak frenleri bıraktı ve hızla ilerlediler. Hız kazanmak, kazanmak ...

Her an uçağın bir bombanın patlama dalgasıyla kış üstü sallandığını hissetmeyi bekliyordu.

Natalya, "Şu ağaçlar çok hızlı yükseliyor Blademan," dedi. Brandr bağırdı, "Chase, toplar duvara!"

"Gazım azalıyor," diye homurdandı.

Saatte 50 mil. Altmış.

Mümkün olan son saniyede boyunduruğu geri çekti. Burun yukarı fırladı, kuyruk kum torbasına döndü. *"Haydi, haydi."* Nefesini tuttu. ...

Tekerlekler ağaçların tepelerini sıyırdı. Uçup gittiler.

Minimum güvenli irtifaya ulaştıklarında Declan'ın gözleri kısa süreliğine kapandı. *"Uzaklaştık."*

Bilinçleri yerinde olan üç yolcu rahat bir nefes aldı.

"Başardık! Bu şimdiye kadarki en havalı şey olmalı," dedi buçukluk. "O Wendigo'lardan kaçmak mı?" Yüz ifadesi hareketliydi. "Daha önce hiç uçağa binmemiştim!"

Evet, öyle, diye düşündü Declan, tam da Natalya, "Delikanlı, öyle olmalısın," dediği sırada. Thad'la konuştu ama Declan'a dik dik bakarak, "Büyücünün adamları seni -on sekiz yaşında bir çocuk- annenden, büyükannenden ve sağlıklı Teksas hayatından kaçırdığında buraya uçtun," dedi.

Buçukluk tekrar pencereye döndü. "Onları özledim." Sonra Natalya'ya dalgınca, "On yedi yaşına yeni girdim," dedi.

Natalya'nın yüzü allak bullak oldu. *"Oh."*

"Hey, Nat, şuraya bir baksana."

Declan gözlerini tekrar tesise dikti. Ya da ondan geriye kalanlara. *"Tanrım."*

Merkezde bir taş kütle, alevlerin arasında yükselen yeni bir dağ vardı. Yıkıntıların üzerinde çimento blokları dönüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bile alevler cehennemin bir resmi gibi yükseğe tırmanıyordu.

Hayatımın işi.

Fey mırıldandı, "Ne ekersen onu biçersin, Bıçak-adam."

Kadın haklıydı. Bu gece itibariyle, yaptığı onca iş - onca çaba ve disiplin - ona ne bir ev, ne bir iş, ne de bir hayat kazandırmıştı. Webb'in ihanetinden sonra dünyada tek bir arkadaşı bile kalmamıştı.

Ve bu bir ihanetti. Declan bunu şimdi açıkça gördü. *Regin'in benim için ne olduğunu biliyordu. Benim kadını. Yine de Webb onu akıl almaz şekillerde incitmişti.*

Declan bankın üzerine uzanmış olan Regin'e baktı. Şimdi ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Tek bildiği ona yakın olmak istediğiydi ve o asla onunla birlikte olmak istemiyordu.

Brandr, "Adanın yok olacağını düşünmüştüm," dedi.

Declan saatine baktı. Kendini imha dokuz dakika gecikmişti. "Öyle olması gerekiyordu." Aşağıdaki manzarayı inceledi. Tek bir patlama bile olmamıştı. Bir şey onları sıkıştırmış olmalıydı.

İyi ya da kötü, bu gece patlama olmayacağından şüpheleniyordu. "Bu da ne?" Brandr ileriye işaret etti.

Declan öne doğru baktı. Gözlerini kısarak koluyla ön camı sildi. Karanlık şekillerden oluşan bir bulut yollarının üzerinde geziniyordu. Onlardan kaçınmak için hızını yavaşlatarak alçaldı ama onlar da alçaldı.

Cevap Brandr'ın "Kanatlı iblisler" dediği anda aklına geldi.

Onlardan düzinelerce vardı. Sürü halinde saldırdılar, pençeleri gövdenin yanlarını ve kanatları parçaladı.

Declan ani bir dalışla boyunduruğu aşağı itti ve onları serbest bırakmaya çalıştı. Birinci motordaki durma alarmı çaldı.

Uçak alçalırken Brandr kaputu sıkıştırdı. "Ne istiyorlar?" Natalya, "Tahminimce büyücünün kellesini bir tepside istiyorlar!" dedi.

Birinci motor gürlledi, duman çıkardı, sonra öldü. Sancak kanadı parçalanmış, diğer kanat zar zor tutunmuştu. İkinci motor kükreyerek uçağı irtifada tutmaya çalışıyordu.

Declan piste doğru geri manevra yapmak için çabalarken manivela çılginca titriyordu. "Düşüyoruz." Pistin bir ucunda ağaçlar yetişse de, diğer ucunu dik bir kaya yüzeyi kaplıyordu.

Hızımızı yavaşlatmak zorundayız. Yapılacak başka bir şey yoktu, bu kadar engelli bir uçağı yönlendirmek mümkün değildi.

Brandr ona baktı, gözlerinde bir parça sempati vardı. Çünkü bir ölümlü muhtemelen bunu başaramazdı.

Ve hiç kimse Declan kadar pişmanlık duyarak ölemezdi. Regin'le arasını düzeltme şansına asla sahip olamayacaktı. Onu asla öpemeyecek ya da sahiplenemeyecekti. Yaralarından utandığı için onları asla ortaya çıkaramayacaktı. Onu reddetme riskini göze alamayacak kadar korkaktı.

Şansını denemeliydin, Dekko. Neredeyse başka bir hayatta geri geleceğine inanmak istiyordu.

Brandr motorun çığlıkları arasında bağırdı: "Üzgünüm Blademan. Görünüşe göre kontrolden çıkmak üzeresin. Yine."

Declan, "Onu bu adadan çıkarın!" diye bağırdı. Tabii kazadan sağ kurtulduysa. Ona tekrar baktı. Yara bere içindeydi, çok narin görünüyordu, alışkın olduğu iri yarı Valkyrie değildi. Vücudu daha ne kadarını kaldırabilirdi? "Altı gün içinde yap!" Tarikat bu adaya son darbeyi vurmadan önce.

"Onu umursadığına neredeyse inanacağım!"

"Onu koru, çıldırtıcı," dedi Declan. "Yemin et!"

"Çoktan yaptım bile." Bununla birlikte Brandr kokpitten en arkaya tırmanıp Regin'in yanına oturdu ve Natalya'nın bedenini kollarının arasına alıp ona sıkıca sarıldı. Natalya'ya, "Gel dişi, seni de tamponlayabilirim," dedi.

Fey geri çekildi, sonra Thad'a uzandı ve onu da kendine çekti.

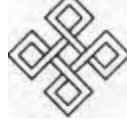
"Natalya?" Çocuğun sesi kesildi.

"İyi olacaksın delikanlı," diye güvence verdi ama yüzü korkuyla çizilmişti. "Geçirdiğim her uçak kazası için bir poundum olsaydı ..."

Yer hızla yaklaşırken Declan'ın kalbi kan pompalamaya başladı ve kulaklarında gümbürdedi.

Ama yine de Brandr'ın, "Tekrar görüşene dek, Aidan," diye mırıldandığını duydu.

OTUZ ALTI

Lothaire bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, uçağın ıgıllıklar atarak piste doğru geri dönüşünü izliyordu.

Burnunun kemerini sıktı. Kanatlı Volar'a şeytanlar onu *nazikçe* yere indirmek için. Bu dokunuş her şeyi kanıtlayacaktı.

Chase ölürse, yüzükle ilgili tüm bilgisi de onunla birlikte yok olacaktı. Lothaire ofisini aramış ama bulamamıştı.

Araç pistin son çeyreğine önce karın üstü iniş yaptı, ilk darbe gövdeyi ikiye böldü ve kuyruğu uçağın geri kalanından ayırdı. Kokpit kısmı yavaşlamadı ve bir kaya duvarına doğru hızla ilerledi.

Kanatlardan biri ve motoru ayrılarak geceyi sarsan bir ateş topuna dönüştü. Patlama kokpiti ve kalan kanadı uçurumun kenarına çarpana kadar uçtan uca savurdu.

Lothaire aceleyle ona doğru koştu. Eğer Chase yaşarsa, Lothaire onu içebilir ve büyücünün tüm anılarını toplayabilirdi.

Bu düşünceyle dişleri ağzında damladı. Ne *açlık ama...* Adamı tüketmemeye dikkat etmeliydi.

Parçalanmış kokpiti yaklaştığında, uçak yakıtı kokusu üzerine sinmişti; kalan motor tıslayan yağmurda kıvılcımlanıp alev almıştı.

Onun da patlaması an meselesiydi.

Chase'in yaşadığını öğrendi. Zar zor. Şakağındaki yaradan yüzüne doğru akan kan, Lothaire'in iştahını daha da kabarttı. Uçağın iskeleti vücudunun alt kısmının etrafına çökmüş, metal girintiler bacaklarını içine hapsetmişti.

Lothaire kayıtsızca izlerken, Chase bacaklarını dizlerinin arkasından kavradı ve çekti, ama sıkıca tutturulmuştu-

Kanatlı iblisler akbabalar gibi kaza alanının etrafına üşüştiler. Volar demonarşisinden gelenler gibi bazı iblis türleri Lothaire şeytanın ta kendisiydi, tüm iblisleri cehenneme geri götürmek için doğmuştu. Doğal olarak bu söylentiye beslemişti. Şimdi Lothaire dişlerini gösterdi. "*Nazikçe* dedim."

Biri mırıldandı: "Gemiye beklenmedik bir şekilde dalışa geçirdi."

"Gittiler." Gözlerindeki korkuyla bir anda havalandılar, büyük siyah kanatlar çırpınarak alevleri körükledi.

Lothaire, Chase'in yanında diz çöktü. "Yüzüğüm nerede?" "Siktir git, sülük!" Yan tarafındaki kınından kılıcını salladı.

Chase saldıramadan, Lothaire bileğini bükerek kılıcı kurtardı. "Bu kılıcı tanıyorum. Beni onunla bıçakladın, içimde döndürdün." Lothaire kını çekip çıkardı, sonra yeni kılıcını taktı. "Manevi değeri için. Seni hatırlatacak bir şey."

Sonra da büyücünün elini tuttu. "Ve şimdi bu tasmadan kurtulmak için." Adam dirense de, Lothaire eldiveni yırttı.

Daha fazla yara izi mi? Chase'in elinin arkası kabarık izlerle kaplıydı.

Lothaire omuz silkerek adamın başparmağının ucunu torkun kilidine bastırdı. "Serbest kaldığımda, bilincin açıkken tam olarak ne kadar acıya dayanabileceğini öğreneceğiz. Yüzüğümün nerede olduğunu söyleyene kadar durmayacağım." Kulağına eğilerek, "*Kaybettiğini* hissettireceğimden emin olabilirsin," dedi.

Chase alay etti, "Parmak izim çalışmıyor."

Lothaire başparmağını tekrar pedin üzerine bastırdı. "Yalan söylüyorsun." Diğer parmak izini test etmek için Chase'in kalan eldivenini çıkardı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Eğer torkunun çıkarılmasını istiyorsan, git Fegley'i bul. Seni benim gönderdiğimi söyle." "Duymadın mı? Müdür öldü. Emberine adamı canlı canlı yaktı."

Eli anahtar olarak kullanılmak üzere çıkarıldıktan sonra. Ama *suka* bunun için pazarlık etmedi, Lothaire ona yaklaşırsa onu yakmakla tehdit etti.

Yani hala kapana kısılmış durumdayım. "O zaman işime yaramaya devam ediyorsun Chase. Bu adadan başka bir çıkış yolu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

"Paylaşacaksın. Ama önce seni parçalamalı mıyım?" Lothaire Chase'i bir kez içtiğinde, olası kaçışlar hakkında bilgi sahibi olacaktı. Ama bu çalıntı anılara istediği zaman erişmek zordu, bunun için ne kadar sıkı çalışmış olursa olsun.

Çoğu zaman anılar rüya şeklinde geliyordu. *Kaçana kadar ne kadar uyuyacağım? Onu ele geçirene kadar?*

Alevler bacaklarına yaklaşmaya başladığında büyücünün vücudu büküldü. Chase sanki dişisini görebiliyormuş gibi bir kolunu uzatarak ona doğru uzandı. Gözleri korkuyla parlıyordu ama kendisi için olmadığı açıktı.

Pazarlık yapmaya özellikle hevesli olurdu. "Umarım dişiniz sizden daha iyi durumdadır. Eğer kazadan kurtulduysa, o kanatlı iblislerin merhametine kalabilir. Şehvetli şeytanlar. Onu öldürmeyecekler; cariyeye olarak tutacaklar. Yüzyıllar boyunca. Elbette onun üzerinde de üreyecekler."

Chase bağırdı, metale doğru çırpınıyordu.

"Ona ulaşmayı her şeyden çok istiyorsun," diye mırıldandı Lothaire. "Bunu o kadar çok istiyorsun ki, özgür olamamanın şaşkınlığını yaşıyorsun."

Başka bir şiddetli dayak.

"Şimdi dişiniz tehlikedeyken ondan uzak tutulmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorsunuz. Sen kapana kısılmış ve güçsüzken, onu savunamazken bir düşmanın böbürlenmesinin ne demek olduğunu. Peki ya seni kurtarsaydım ve ona gidebilseydin?"

"Yap şunu! Beni serbest bırak!"

"Karşılığında bir şeyler vermek zorundasınız. Malımı çaldın, beni haftalarca hapiste tuttun, aç bıraktın ve işkence ettin. Ödenecek çok fazla borç var. Aramızdaki terazi sana karşı o kadar ağır basıyor ki, muhtemelen seni öldürmeliyim."

"Anlaşmak mı istiyorsun? Yap o zaman!" "Yüzüğüm. Onu almalıyım."

"Bu gece adadan götürüldü. Nereye götürüldüğünü bilmiyorum."

"*Blyad!* O zaman başka neyin var? Aramızdaki buzları ne eritecek?"

Chase, "Tarikat bu tesise altı gün içinde saldıracak," diye homurdandı. "Ama buradan birkaç gün ötede bir gemi var. Beni şimdi serbest bırakırsanız sizi oraya götüreceğime yemin ederim."

Birkaç gün mü? *Çok yakın kesiyorsun.*

Lothaire'in bu süre zarfında kana ihtiyacı olacaktı. Normalde sadece haftada bir ya da daha fazla beslenirdi ama hâlâ yenileniyordu. Ve bu torku telafi etmek için çalabileceği tüm güce ihtiyacı olacaktı.

"Bunun çalınan malımı iptal etmesine ve beni haftalarca hapsetmenin bedelini ödemesine izin vereceğim. Sen benim rehberim ve tutsağım olacaksın." Siyah pençelerini inceledi. "Sıradaki?"

"Ne?"

"Şuna ödeme için açlıktan ölüyorum ve işkence Ben. Ne? olabilir muhtemelen bunun karşılığı ne olacak?"

Chase'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bilmiyorum. Kahretsin, beni serbest bırak da düşünebileyim!"

"Tüm bu iyi kanın boşa gitmesine, yok olmasına dayanamıyorum."

Büyücünün yüzü daha da soldu. "Beni içiyor olacaksın!" "Bana işkence ettiğin zaman, sana bunu ödeteceğimi söylemiştim. hayal bile edemezdim."

Her zamanki gibi haklıydım. Lothaire neredeyse iç çekiyordu. *Dünya çok sıkıcı bir şekilde tahmin edilebilir.* Chase'in öfkeli parmaklıkları üzerinden konuşan Lothaire, "Kaçana kadar kanını bana *teslim etmeni* istiyorum," dedi.

Isırığıma boyun eğmek. Hiçbir şey Chase gibi bir adamı daha fazla küçük düşüremezdi, hiçbir şey onu bu kadar alçaltamazdı. Lothaire hesapçı olmasına rağmen -duyguları yerine Endgame'e hizmet etmeyi seçmişti- ikinci bir orospu çocuğuydu.

"Asla." Alevlerin ve uçucu uçak yakıtının kokusu Declan'ın üzerine sinmişti. "Sadece beni serbest bırak!" Yaklaşan ateş, *hayal kırıklığı*. Regin'e ulaşmadan yanarak ölecekti. Ve eğer ölürse, Tarikat misilleme yapmadan önce onu bu adadan kim çıkaracaktı?

Vampir, "Verdiğin zararın bedelini biri ödeyecek. Belki de kadının? Evet, gidip onun parlak etini delmeliyim. Tabii hâlâ yaşıyorsa."

"Sakin buna *cüret etme*."

"Zavallı Regin. Kan kaybından ölüyor ya da senin gibi yanmak üzere olabilirdi. Ah, çok da zayıf görünüyordu. Gerçekten ölebilirdi." Cık cık etti. "Öyle efsanevi bir varlık ki, yaşam gücü sonsuza dek sönmüş. Çünkü sen kanının sadece bir damlasını bile teslim etmezsin. Ve muhtemelen bir ya da iki anını."

"Hayır, hayır!"

Lothaire ayağa kalktı. "Onun kanı yüce olacak."

"Ona dokunma!" *Benim olana dokunursan seni cezalandırırım.*

Lothaire bir kez daha diz çöktü. "Sizden içebileceğim tüm kanı istiyorum, Üstat. Bu adadan ayrılana kadar ne zaman ve *nasıl içmek istersem*."

Ancak? Declan anlamadı, düşünemedi. Uçağın metal çerçevesi etrafını ısıtıyor, derisini yakıyordu. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını verebilirdi ama kanını bir detrus'a teslim etmek... ?

Bu yaratıklardan birinin daha onun bedeninden beslenmesini mi?

"Boş verin. Kafasını alıp döneceğim, böylece ikiniz birlikte kızartabilirsiniz." Lothaire bir kez daha döndü.

"Yemin ederim." Declan, acıdan kıvranırken bir çığlığı bastırdı. "Şimdi beni serbest bırak!"

"Pekâlâ." Birkaç denemeden sonra vampir onu aceleyle çekip çıkardı. Declan hırpalanmış dizlerinin üzerinde doğrulmak için çabalarken, Lothaire iki emniyet kemerini kapıp Declan'ın ellerini arkadan bağlamak için kullandı.

"Bu da ne böyle, vampir?"

Lothaire bir elini yüzünün yan tarafına bastırdı ve diğer elini omzunun üzerine sıkıştırdı.

"Hayır! Ne yapıyorsun lan sen?"

"Zorlamak, hayır, senden bir ödeme *kabul etmek*. Seni içmek istediğimde bunu anlayacağına söz vermiştim. Çünkü dişlerim boynunun derinliklerine saplanmış olacaktı." Vampir eğildi ve mırıldandı, "Olmak üzereler. Ve senin davetinle."

Declan öfkeyle kükreyerek çırpındı. *Benden beslenen başka bir detrus! Bir başkası tenime dokunuyor!*

"Rahatlarsanız oldukça keyifli olabilir."

Ama Declan ne kadar çırpınırsa çırpınsın, kurtulamadı. Piç kurusu onu delmeden hemen önce vampirin nefesini boynunda hissetti. Beklediği acı yoktu, sadece iğrenç bir dolgunluk vardı.

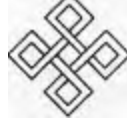
Öfke, tarifsiz aşağılanma ...

Lothaire derinlere çekildi, dili emerken ve emerken çalışıyordu. Vampir inlediğinde, Declan tiksintiyle ürperdi, boynundan her açgözlü çekişte baş dönmesi onu yıkadı.

Sonunda vampir başka bir iniltiyle onu serbest bıraktı ve kalçalarının üzerine oturdu. "Kanın güçle dolu." Dilini bir dişinin üzerinde gezdirerek, "Diğer şeylerin yanı sıra. Sanırım kafam iyi olabilir. Ama *hoşuma gidiyor*."

"Anılarımı mı istiyorsun, sülük? Hepsi senin." Tüm işkence, sefalet, nefret. Declan çılgınca bir kahkaha attı. "Onlarla boğulacaksın!"

OTUZ YEDİ

Büyücünün kanı lezzetli ve uyuşturucuydu. Yine de ne acı bir tat!

Önemli değil. Lothaire en son ne zaman bu kadar kan tattığını hatırlamıyordu.

Güçlü. Derisi aceleyle yenilenmeye başladı, güç onu doldurdu.

Sayısız kurbanından sadece bir avuç kadarı onu Chase kadar beslemişti.

Berserker'lar. Şu nadir yaratıklar. Kim bilebilirdi ki?

Eğer böyle bir kanı olsaydı ve torkunu kaybetseydi ...

"Seni pis parazit, bunun için seni öldüreceğim!" Chase'in kasları şişmeye, gözleri parlamaya başladı ama muhtemelen o uçak kazasından sağ çıkarken berserk öfkesini tüketmişti.

"İtiraf edin, Üstat, biraz hoşunuza gitti." Lothaire onu ayağa kaldırdı.

"Bir gün o lanet kafanı keseceğim."

"Kelimeler acıtır, Chase."

Adam daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra dişlerini sıktı. "Bu iş daha bitmedi." Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, uçağın iniş izlerini takip ederek Valkyrie'ye doğru ilerledi.

Lothaire onu takip etti, gözünü yeni yatırımından ve kan kaynağından ayırmıyordu. Uçağın diğer yarısına ulaştıklarında, berserker, fey ve Thaddeus enkazdan yeni çıkmışlardı.

Fey'in yanağı oyulmuştu. Thaddeus yara almamış gibi görünüyordu, Teksaslılara özgü ilkel bir çılgılık attı ve sonra gökyüzüne doğru bağırdı, "Yaşadık lan!"

Brandr kollarında baygın bir Regin taşıyordu. Gözlerinden biri şişmiş ve burnundan kan damlıyordu. Ama Regin kazadan önceki halinden daha kötü görünmüyordu.

Chase rahatlayarak sarkıtığında, Lothaire onu dik tuttu.

Adamın yara izli elleri arkasında kenetlenip çözülürken, kıza sahip olmayı arzuladığı çok açıktı.

Lothaire onun kulağına eğildi, "Onu bu kadar çok mu istiyorsun? Belki de uşaklarına onu parça l a t m a m a l ı y d ı n . Sadece bir düşünce."

Natalya şarjörüne uzandı. "Sülüğün burada ne işi var? Yine mi?" Ama silahı hasar görmüştü.

"Chase benim tutsağım ve Valkyrie de bizimle geliyor." Brandr yavaşça başını salladı. "Söyledikleri kadar delisin."

Lothaire, Chase'le yaptığı pazarlığı sürdürmek için bu üçünü yenmek ve Valkyrie'yi almak zorundaydı.

Ya da onları kullanabilirim. Lothaire onları teker teker değerlendirdi. Ayak takımı bir ordu.

Fey'in yetenekleri vardı, berserker ise fazladan bir kılıç olacaktı. Thaddeus'un gizli gücü işe yarayabilirdi. Delikanlı şu anda uçağın kuyruğundan tıka basa dolu bir sırt çantası çıkarıyordu. Kendini tedarik edecek kadar akıllı görünüyordu.

"Chase beni adadan çıkarıyor," dedi Lothaire. "Alternatif bir kaçış yolu biliyor. Seni de dahil edebiliriz. Bir bedel karşılığında."

Natalya gözlerini devirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Buradan ayrılana kadar bana sadakat göstereceksin. Bana karşı kötü niyet beslemeyeceğine yemin edersin."

Brandr başını salladı. "O şey, o La Dorada, senin için gelecek. Tabii onu öldürmediysen?"

"Bir süre görev yapamayacak." Büyücü kadın aceleci davranmış, yeterince yenilenmeden onun üzerine gelmişti. O da bundan yararlanmıştı.

Natalya parmaklarını yanağındaki yaraya bastırdı. "Senin tarafını tutmaktan başka seçeneğimiz var mı?"

"Burada kalmak istemiyorsan hayır. Ve Chase bana Tarikat'ın yakında misilleme yapacağını söyledi. Bizimle birleşin ya da ölün."

"O zaman allegiate falan yapalım!" Thaddeus dedi ki. "Buradan gitmek istiyorum! Yeminimi aldın."

Natalya, "Benimki de öyle," diye homurdandı. Brandr kaşlarını çattı.

"Yemin ederim."

Havaya yeni bir koku yayılınca Lothaire gerildi. İğrenç bir koku. Yağmurun arasından, ormanda parlayan gözler gördü. "Wendigolar. Üç taraftan."

Declan yaratıkların yaklaştığını fark ettiğinde içgüdüleri Regin'i

uzaklaştırması için çığlık attı. Sayıları öncekinin  katıydı.

"Kaçacak tek bir yer var." Natalya bakışlarını hemen ötelindeki karanlık ormana çevirdi.

"Hayır, bu torklarla onlardan kaçamayız." Brandr kanayan burnunu temizledi. "Ve doğrudan onların en avantajlı arazisine girmiş oluruz. Ayakta durmalı ve savaşmalıyız."

Natalya alay etti. "Hepimiz sayılarının çok küçük bir kısmını zar zor yendik." "Eğer kaçarsak, ne olacağını biliyorsun! Bize de bulaştırırlar. Ölmeyi tercih ederim

-*Kavgada!*"

"Sen kaçabilirsin, ben de kalıp onları savuşturabilirim," diye teklif etti vampir. "Nedense kendimi inanılmaz derecede yenilenmiş hissediyorum." Declan'a dişlerini gıcırdatmasına neden olan eğlenceli bir bakış fırlattı. "Ve görünüşe göre onlara karşı oldukça becerikliyim." Cebindeki bir şeyi parmakladı.

Natalya kırılan TEP-C'sini fırlatıp attı. "Yani Lothaire, onlarla kalbinin karanlığından dolayı mı savaşacaksın?"

Lothaire Declan'a, "Ölümlülerin her zaman bir tavşan deliği vardır. Bu adada bir yerlerde güvenli bir sığınak var, değil mi? Bu gece hepinizin güvende olacağı bir yer?"

Lothaire'in hesapçı bakışını fark etmeye başlayan Declan, içinde kaynayan nefreti gizleme zahmetine girmeden başını salladı. "Peki Wendigolarla savaşman için ne gerekiyor?" *Daha* ne istiyor olabilirdi ki?

"Gelecekte ne zaman bir şey istesem, bunu benim için yapacaksın. Ne olursa. Tereddüt etmeden. Buna yemin et." Şeytanla bir anlaşma daha mı?

"Vampirlerle pazarlık yapma," diye mırıldandı fey. "Sonunda hep kaybedersin."

Çok geç.

Brandr başını salladı. "Böyle ucu açık bir anlaşmayı kabul edemezsin, özellikle de onun gibi bir sülükle."

"Başka seçeneğim var mı?"

"Chase, onlar saf kötülük. Hayatım boyunca onlarla savaştım," dedi Brandr. "Kahretsin, muhtemelen ben de *onunla savaştım*!"

Lothaire sakince, "Hâlâ hayatta olduğunuza göre bu pek olası değil," dedi.

Brandr boştaki elini yumruk yaparak vampire doğru hamle yaptı ama Natalya aralarına girdi.

"Wendigo'lar yaklaşıyor," dedi Lothaire. "Cevabınıza ihtiyacım olacak."
Brandr uyarırcasına, "Chase," dedi.

"Onu kurtarmanın tek yolu bu ve bunu sen de biliyorsun," dedi Lothaire.
"Onu korumak istemiyor musun?"

Bunun üzerine Brandr nefesinin altından küfretti.

Onu korumak için bu anlaşmayı ve diğerlerini yapacağımı bildiği için mi? "Yeminimi aldın." Lanet olası hesabıma yaz.

"Çok iyi." Lothaire'in kırmızı gözleri, yaklaşan dövüşten zevk aldığı her halinden belli olan bir şekilde parlıyordu. "Git. Ben onları oyalarım."

Buçukluk ağır çantasını çıkarmaya başladı. "Ben Bay Lothaire ile kalıp savaşacağım." Brandr'a, "Sen Natalya ve Regin'i güvenli bir yere götür," dedi.

Lothaire ürkütücü bir tehditle yavaşça Thad'a döndü. "Hayır. Yapamayacaksın, genç Thaddeus."

"Sana yardım edebilirim-"

Lothaire'in yumruğu çocuğun ağzına çarparak onu çantasının üzerine uçurdu. "Koş. Birlikte."

Natalya omzunun üzerinden bakarak Thad'ın kalkmasına yardım etti. Çocuk ön kolunu kanayan dudağının üzerinde gezdirerek Lothaire'e şaşkın bir bakış attı. Ayağa kalkarken gözleri simsiyah parladı.

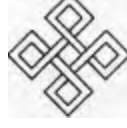
Brandr dedi ki, "Gidelim. Zamanımız tükeniyor."

Thaddeus çantasını düzeltti ve Natalya tek silahları olan bir çift kılıcı kaptı. Brandr hâlâ Regin'i taşıyordu - Declan'ın istediği tek şey.

Yola koyuldular. Ama ormanın sınırına geldiklerinde Declan tekrar Lothaire'e döndü. "Nereye gittiğimizi tam olarak nasıl bileceksin?"

Güldü. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksınız, Magister." Dişleri parlayarak mırıldandı, "Seni av gibi gösterip avlayacağım."

OTUZ SEKİZ

Grup, Declan'ın önderliğinde ormana daldı ve terk edilmiş eski bir tesise doğru ilerledi. On yıl önce adayı ele geçirdiğinde oraya gitmişti.

Arka planda, dünyayı sarsan patlamalar ve tek tük silah sesleriyle devam eden çatışmayı duyabiliyorlardı.

Belki de Lothaire'in yaklaşan savaşta başı kesilecekti. *Ve bunu kendi başıma yapmanın zevkinden mahrum mu kalayım?*

Ağaçların arasında zaman zaman başka yaratıklar da dolaşıyordu ama bunlar ölümcül Wendigo'lar değildi. *Henüz değil.*

Fırtına onları savuruyor, görüşlerini engelliyordu. Rüzgâra doğru eğildiler ve adanın iç kısımlarındaki birçok dağdan birine doğru sürekli yükselen bir arazide ilerlemeye başladılar.

Normalde bu yürüyüşü bu kadar kolay koşardı ama muhtemelen kazada onu kurtaran çıldırtıcı öfke yüzünden zayıf düşmüştü.

Ve kan kaybından zayıf düşmüş.

Daha da kötüsü, Lothaire içinde kalan tüm ilaçları emmiş gibi görünüyordu. Declan yine de Regin'i kollarında istiyordu. "Çöz beni."

"Yani onu taşıyabilir misin?" Brandr bir dalın altına eğildi. "Artık elimde olduğuna göre, onu teslim etmeyeceğim."

"O zaman bir düşmanla karşılaşsak diye beni serbest bırak."

Natalya, "Sen bir düşmansın. Regin ve Brandr ile garip bir reenkarnasyon geçmişin olabilir ama bizim geçmişimiz sadece dört hafta sürdü ve bu seni bana pek de sevdirmedir." Bir su birikintisinin üzerinden atladı. "Bir bakalım. Yakalanmam sırasında yüzüme atılan şarjör, hapis, başımın üzerinde asılı duran işkence tehdidi, zorunlu yoksunluk."

Brandr bunu iki kere düşündü. "Chase ile bir geçmişimiz olabilir ama bu bizi bir masaya bağlanmaktan ve anestezi yapılmadan iç organlarımızın çıkarılmasından alıkoymadı." Her kelimedede öfkesi daha da artan Brandr, "Onun emriyle göğüs kafeslerimiz yarıldı, sonra da birbirine bağlandı," dedi.

Declan homurdandı, "Regin değil."

"Oh, evet, doğru. Ondan haberin yoktu. Buradaki her şeyi sen yönettiğin halde mi? Ya da her şeyi sen yönetiyordun."

Buçukluk arkalarından, "Gerçekten adadan başka bir çıkış yolu var mı?" diye sordu. Nefes nefese kalmıştı, şüphesiz bir haftalık yiyecekten oluşan o çantayı taşımaktan.

"Evet."

Brandr tersledi, "O zaman bize ne olduğunu söyle."

Declan ona bir bakış fırlattı. "Sen benim için hâlâ bir ölümsüzsün. Fey haklı.

Biz düşmanız. Görünüşe göre bu bilgi beni hayatta tutabilir."

"Düşman olmamız gerekmiyordu," dedi Brandr. "Her şeyi berbat eden sensin, Aidan."

"Bana öyle deme!"

"Aidan, pislik, her neyse." Declan'ı iterek ilerledi. "Sadece çeneni kapa ve yürümeye devam et."

Erkekten emir almak onu çileden çıkarmıştı ama Declan'ın bağlarını koparacak vahşi gücü kalmamıştı, onları ileriye götürmekten başka çaresi yoktu.

Bir dağın yamacına tünel kazılmış bir sığınak olan eski araştırma tesisine ulaşana kadar en az yarım saat boyunca sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Bu adadaki ilk modern sığınaktı, bin dokuz yüz elli civarındaydı.

Declan onları bir labirenti andıran bir dizi kaya oyuğundan geçirerek dağın yamacının derinliklerine doğru ilerletti. Patika dik bir kaya yüzünde çıkmaza girdiğinde sağa doğru kıvrıldı ve ilerlemeye devam etti.

"Optik bir yanılsama," diye mırıldandı buçukluk. "Coo-ell."

Sonunda sığınığın girişine vardılar, liken ve yosunla kaplı kalın metal bir kapı.

"Pekâlâ." Brandr, "Peki içeri nasıl gireceğiz?"

dedi. "Beni çözün, böylece bir kod girebilirim."

"Sadece nasıl yapacağımı söyle."

Adamın amansız ifadesi karşısında Declan, "Yosunları temizleyin. Manuel bir kod pedi var. Eğer kodu hatırlayabilirsem."

Brandr bunu ortaya çıkardığında Declan, Brandr'ın girmesi için bir dizi numara sıraladı.

Dişlilerin tıkırtıları duyuldu. Bir tıslamayla kapı çatırdayarak açıldı. Declan içeri girdi ve diğerleri de onu takip etti. Hava bayattı, içerisi zifiri karanlıktı. Regin'in parıltısı o kadar sönüktü ki, bastıran karanlığın içinde zar zor bir çukur oluşturunuyordu.

Brandr yankılanan bir çınlamayla kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi ve Declan onları dar merdivenlerden indirerek büyük bir odaya soktu. Muayene odası. Ortada sıra sıra metal masalar -kısıtlamalarla birlikte- duruyordu. Kafesler iki yanda sıralanırken, masalar ve dolaplar ön ve arka duvarları kaplıyordu.

Büyük boy havalandırma ızgaraları tavanı kaplıyordu. Karo döşeli zeminde kan kanalları vardı. Arkaik görünümlü aletler duvardaki mandallara asılmıştı.

Thad, "Burası tüylerimi ürpertiyor," diye fısıldadı.

Brandr göğsünü ovuşturdu, şüphesiz kendi işkencesini yeniden yaşıyordu. "Kafeslerdekiler izlemek zorunda mıydı?"

Natalya, "Regin tüm bunları gördüğünde çıldıracak," diye ekledi.

Declan etrafına bakındı, onların bakış açısından görmeye çalıştı. Tarikat'ın araştırma çalışmaları altmış yıldır pek değişmemiş olsa da, tarzları değişmişti. Yeni tesisin atmosferi steril ve mesafeliydi.

Bu ham, bariz, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir şeydi.

Regin kendini kaybederdi. *Kaybetmeli*. Brandr'ın kollarındaki kıza baktı. Titriyordu ve sıırılsıklamdı. *Ve hâlâ uyanmamıştı*.

Brandr onu nazıkçe masalardan birinin üzerine yatırdı, sonra da keşfe başladı. "Başka odalar da var mı?"

"Daha küçük muayene odaları ve bazı tuvaletler. Su hâlâ çalışıyor olmalı." "Burada torkları çıkarmak için bir anahtar olacak mı?"

"Hayır, yok." Regin'i yakınında isteyen Declan, Brandr'ın kaşlarını çatmasına aldırmadan onun yanındaki masanın ucuna oturdu.

Brandr diğerlerine, "Sanırım bu gece burada kalacağız," dedi. "Bu hepimize iyileşmek için bir şans verir."

"Ve yemek için." Buçukluk, başka bir masanın üzerindeki çantasını açmaya başladı, enerji barları ve kola şişeleri çıkardı. O, Brandr ve fey yiyecekleri bölüşmeye başladı.

"Bütün bunları nereden buldun?" Brandr sordu.

Natalya, "Thad PX mağazasını temizledi. Yağmacılıkta doğuştan yetenekli. Oldukça gurur duydum."

Thad gülümsedi. "İzci sloganı Hazırlıklı Olmaktır."

Declan on sekiz saattir bir şey yemediğini ve vücudunda iştahını kesecek ilaç kalmadığını fark etti. Yoksunluk çoktan tehdit etmeye başlamıştı. Bir yandan açlıktan midesi bulanıyor, bir yandan yemek için yanıp tutuşuyor, bir yandan da ateşli bir yoğunlukla gece iğnesini özlüyordu.

Ama onlardan yiyecek bir şeyler istemeden önce lanetlenirdi.

Kapıya v u r u l d u ğ u n d a yemeklerini henüz bitirmişlerdi.
Herkes gerildi.

Natalya, "Lothaire olmalı. O vampiri içeri almak istediğimizden emin miyiz?"

Thad kırılan dudağını yokladı. "Saatimi temizledi."

"Hepimiz bağlılık yemini ettik, unuttun mu?" Brandr merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Ayrıca, Chase'i şimdilik hayatta tutmamıza yardım edecek. Şimdilik kalıyor."

Birkaç dakika sonra Brandr vampirle birlikte geri döndü.

Lothaire'in öleceğine dair umudum buraya kadarmış.

Vampir etrafındakilere sıkılmış bir bakış atarak içeri girdi. "Rahat bir nefes alın. Geri döndüm." Dışarıdayken Lothaire kapüşonlu bir kamuflaj ceketi ve bir çalı şapkası edinmişti. Gömleği ve pantolonunda daha fazla pençe izi vardı ve göğsündeki bir yaradan kan damlıyordu.

Benim kanım. Pis sülükler. Declan, Lothaire'in bu gece hepsini kurtardığını kendine hatırlatırken elleri yumruk oldu. Ve gelecekte de işe yarayabilirdi.

Ama ne pahasına? *Vampirlerle pazarlık yapma.*

Lothaire uzun bir kafesin üzerine sıçradı ve sırtını duvara yaslayarak üzerine oturdu. İçlerinden biri Declan'ın kılıcı olan birçok silahını çıkarmaya başladı. Silahını bir vampir kullanıyordu. *Tıpkı Regin'inkiyle tehdit ettiğim gibi.*

"Evet, geri döndün," dedi Natalya gözlerini kısarak, "ama sende Wendigo çizikleri var. Onlardan birine dönüşeceksin."

"Neyse ki tuzum var." Cebinden bir avuç çıkarıp gövdesindeki yaraya sürdü.

Natalya kaşlarını kaldırdı. "Tuz dönüşümü durdurur mu?"

"Bu bilgiye ulaşmak için kaç kişiyi tüketmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Bir şey değil, fey."

"Öğrendiğim iyi oldu. Şimdi, orada neler oluyor?"

"Daha fazla dövüş. Tesis devasa bir ölüm kutusu." "Şimdi ne yapacağız?"

"Chase'den bilgi alıyoruz." Lothaire özellikle derin bir yaraya müdahale ederken yüzünü buruşturdu. "Daha fazla ölümlü birliğin gelmesi ne kadar sürer?"

"Saldırmayacaklar. Tarikat'ın saldıracağını söyledim. Nasıl değil. Yüz elli saat sonra bombalayacaklar."

Lothaire, "Neden bu kadar çok zaman?" diye sordu.

"Bu bir Hail Mary protokolü. Adaya kendini imha etmesi için yangın bombaları yerleştirildi ama nedense patlamadılar."

Natalya, "Teknopatlar onları tespit edebilir ve silahsızlandırabilirdi" dedi.

Declan da aynı şeyden şüphelenmişti. "Tarikat'ın hava saldırısı düzenleyebileceği en erken süre altı buçuk gün. Cuma günü öğleden önce saldıramazlar." *Biz yerine onlar demeye başlaması dikkatinden kaçmamıştı.*

Tarikat'taki hayatı sona ermişti. Ama Webb yanılıyordu. Bu, Declan'ın bu yanlış yaratıklara gerekenden daha fazla katılması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki, kaçış botuna ve ötesine kadar bu yolculuğa eşlik edecekler gibi görünüyordu. "Bu arada, mücadele etmemiz gereken başka düşmanlar da var."

Lothaire, "Bazı vampirler ve iblisler, torkları ortadan kalktığına göre artık buradan iz süreceklerdir" dedi.

"Biraz mı?" Brandr kolasını yudumladı.

"Diğerleri Vertaları en zayıf oldukları anda avlamak için kalacak. Ben de öyle yapardım. Aslında, kardeşlerimden daha fazlasının izini buraya kadar sürer ve hepsini yok ederdim."

Brandr alçak sesle ıslık çaldı. "Fıçıdaki balık."

Lothaire düşünceli bir ses tonuyla, "Bunu yapmamaları için şansımızı denemeliyiz," dedi.

"Sonra ne olacak?" Thad söyledi. "Buradan nasıl çıkacağız? Eve nasıl döneceğiz?"

Declan isteksizce, "Adanın uzak batı kıyısında bir tekne var. Ormandan yürüyerek geçmek yaklaşık üç gün sürer."

Brandr, "Burası Wendigoların doğal yaşam alanı. Orman onlarla kaynıyor olacak."

"Diğer tek seçenek dağları geçerken ağaç hattının üzerinde kalmak. Bu da iki gün sürer."

Thad yumruğunun içine doğru geçirdikten sonra, "Daha önce hiç dağa çıkmadım!" dedi. Natalya, "Öyleyse dağlar olsun," dedi. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Biz sadece bir süre daha hayatta kalmak zorundayız, sonra eve döneceğiz."

Declan gözlerini Regin'e dikti. Ve sonra onu terk edecek ve bir daha asla arkasına bakmayacaktı. Ya da belki de onu o vampirlerden kurtardığını hatırlayacak ve minnettarlık duyacaktı. *Evet, minnettarlık.*

Brandr ekledi, "Geri döndüğümüzde torkları çıkarması için bir cadı bulabiliriz. Regin onlardan birkaçıyla iyi arkadaşır." Sonra Declan'a kaşlarını çatı. "Dur bir saniye. Anakaranın sekiz yüz mil uzakta olduğunu söylemiştin. Bizi ne tür bir tekneye götürüyorsun?"

"Çok büyük bir tane."

"O zaman ne yapacağım?" Thad sordu. "Eve geri dönebilir miyim?"

Herkes Declan'a baktı. En sonunda şöyle dedi: "Hayır. Ailen ölümlü, yani güvendeler ama geri dönersen o büyücü seni tekrar yakalayacaktır. Seni başka bir tesise götürür."

"Böyle başka yerler de mi var?" Natalya ağladı.

Declan omuz silkti. *Dört tane daha.*

Thad, "Annemle büyükannemin iyi olduğunu haber verdiğin için teşekkürler. Minnettarım."

Kendisine yapılan onca şeyden sonra çocuktan minnettarlık. "Hey, bizim için bir tanık yerleştirme programı var mı?"

Natalya, "Senin ve ailen için bir şeyler ayarlayacağız delikanlı. Söz veriyorum." Sonra Lothaire'e döndü, "Peki vampir, La Dorada kim?"

Thad, "Neden yüzük diye bağırıp duruyordu?" diye sordu.

Declan, "Peki tesisime nasıl girdi?" diye homurdandı.

Ses tonundan küçümseme damlayan Lothaire, "Ah, çocuklar, henüz masal zamanı değil," diye mırıldandı. Gözlerini kapadı ve arkasını dönerek omzunun üzerinden şöyle dedi: "Ben uyurken bana yaklaşmayı düşünen herkese: Sizi kendi iç organlarınızla boğarım."

Declan tam bir cevap isteyecekti ki sessiz bir inilti duydu. Regin sonunda uyanıyor muydu?

Evet, gözleri kapaklarının ardında dalgalanıyor, kaşları çekiliyordu. Daha yakına eğildi, elleri yine arkasında kenetlendi. Bunu onunla birlikte düzeltecekti. Daha önce onunki gibi iradeli bir adam tanımamıştı. *Beni geri istemesini sağlayacağım-*

Gözlerini açtı. Gözlerini ona dikti. Sonra tısladı.

Regin ayağa fırladı ve Chase ile bakışlarını kilitledi. Kız savunmasızken onun üzerinde mi geziniyordu?

Şimdi değildi.

Kendini onun boğazına doğru fırlatarak, "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı. Pençelerini adamın adam elmasının etrafına geçirdi ama adam karşılık vermedi.

Brandr ileri atılarak onu Chase'in boğazından çekip aldı. "Yapamazsın, Valkyrie!" Bir kolunu kızın beline dolayarak onu uzaklaştırdı.

"İzle beni!" Brandr'a saldırarak başını onun yüzüne çarptı.

Chase orada öylece duruyordu, boynu kanıyordu ve bir tahta gibi gergindi. Brandr, "Bunu yapmana izin veremem, Regin," diye mırıldandı.

"Neden olmasın?"

"Adadan çıkış yolunu biliyor, buradan sadece birkaç gün uzaklıkta bir tekne. Bizi oraya götürecektir." Kızın kulağına, "Onu öldürmene izin veremeyeceğimi biliyorsun." dedi.

"Bana ne yaptığını görmedin mi?" diye bağırdı. "Onun emriyle beni kestiler!"

Chase'in gözleri parladı. "Bunu ben sipariş etmedim, bundan haberim yoktu!" Brandr onu serbest bıraktı ve Chase'le arasında durdu.

"Ve buna inanmam mı gerekiyor? Nasıl bilmezsin?" Natalya ona elektriği bir reaktör gibi fırlattığını söylemişti. "Gitmiş miydin?"

Her şeyden sonra bile, bir parçası onun gitmiş olmasını diledi, bu işte kesinlikle hiçbir rolü olmamasını diledi.

"Yemin ederim bilmiyordum," diye cevap verdi, ses tonu kaçamaktı. "Ve eğer bilseydim bunu durdururdum."

Bir şey hakkında yalan söylüyordu. Düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştü, çok yaralıydı. Etrafına giderek artan bir inançsızlıkla baktı. Testereler, neşterler, muayene masaları ve kafesler etrafını sarmıştı. "Ah, tanrılar, neredeyiz biz?" Göğsünü ovuşturdu, ayaklarının üzerinde sarsıldı. Eski işkence aletlerinden oluşan bir depo gibiydi.

Sonra *Lothaire'i* kafeslerden birinin tepesinde, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, sanki az önce uyukluyormuş gibi dinlenirken gördü. "*O mu?*" Sırtına uzandı - orada olmayan kılıçlarına. "Valkyrie'ye ne yaptığını biliyor musun? Sizin neyiniz var böyle?" Nefesleri büyüdü

sıg, hırıltılı. "Onların yanında olamam... Yapamam." Tıkırdayan bir sesle öksürdü. "Ve ben-ben bu yerde kalamam-"

Regin'in bacakları tutmadı. Dudaklarından kan fokurdarken dizleri sert zemine çarptı.

OTUZ DOKUZ

Declan ona yardım etmek için öne atıldı ve onu uzaklaştırmak için kaldırdığı kanlı eli görmezden geldi.

Brandr onu geri itti. "Ona dokunmanı istemiyor!" Diz çöktü Regin'in yanında. "Beni dinle Valkyrie. Göğüs kafesini bir arada tutan tel kendi kendine çıkmaz. Zimbalar da öyle. Onları senden kesip çıkarmak zorundayım." Regin'in gümüşü gözleri donuklaştı.

Oh, lanet olsun, hayır. "Kendi kendine iyileşecek. Kendini yenileyecektir." Her zaman iyileşirler.

Brandr ona kara bir bakış fırlattı. "Bunu bana da yaptırmıştın, hatırladın mı? Bütün bir gün boyunca o zimbaları göğsümden söküp çıkardığımı biliyorum. Bayıldığım zamanlar arasında teli kazmak, çözmek ve serbest bırakmak zorunda kaldım. En azından ona yardım edecek biri olacak."

Regin hâlâ öksürüyordu, dudaklarından kan damlıyordu, zimbaları zorlanıyordu.

Farkına vardıkça Declan'ın midesi çalkalandı. Bunun yapılması gerektiğini biliyordu. "Burada bir çeşit sökücü var mı?" Brandr sordu.

"Zimbalar için.

Belki bir tür anestezi?"

"O zamanlar dikiş kullanırlardı. Ve sığınaktaki tüm kimyasallar çıkarıldı."

"Bir bıçağa ihtiyacım olacak." Brandr onu kollarının arasına aldı.

"İstedğini seç." Lothaire sırtıttı. "Etrafımız onlarla çevrili."

Natalya bir neşter buldu ve ciddiyetle Brandr'a uzattı.

Brandr çenesini bir çift makasa doğru salladı. "Fey, şu cıvata kesicileri de alabilir misin?"

Cıvataları kesmek için kullanılmazlardı. Declan öne doğru adım attı.

"Onunla ben ilgilenirim." Regin ağladı, "O... bana... dokunmuyor!"

Lothaire kafesin üzerindeki görüş açısından yüksek sesle nefes verdi. "Ne yaparsanız yapın, elinizi çabuk tutun. Eğer fırtına dinerse, onun şimşegi Pravuslar için bir işaret feneri gibi olacak. Ve benim de bir başka ölümsüzler ordusuyla karşılaşmadan önce dinlenmeye ihtiyacım var."

Brandr basitçe, "Bunu ben yapıyorum, Chase," dedi.

Declan, Brandr'ın onu arka taraftaki muayene odasına taşımasına izin verdiği için, bir noktada çılgına güvenmesi gerektiğini fark etti.

Declan kapı aralığından izlerken, çılgına dönen adam onu metal bir masanın üzerine yatırdı, sonra gömleğini çıkarıp başının altına sıkıştırdı. "Regin, bayılacak gibi hissettiğinde kendini bırak. Bu iş biraz zorlaşacak."

"Burada düşmanlarım varken yapamayacağımı biliyorsun. Vampir. Chase."

Ben senin düşmanın değilim. Artık değilim.

"Şu Valkyrie içgüdülerini bir kez olsun kapat. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni korumak için bin yıl bekledim." Elini Regin'in saçlarının üzerinde gezdirdi. "Şimdi yapmama izin ver." Sonra kapiya doğru yürüdü.

Brandr kapıyı suratına çarpmadan önce Declan onunla göz göze geldi. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı *-senin için bu acıyı göze alırdım. Bir daha kimse seni incitemeyecek...-ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.*

Odanın dışında Declan adım atmaya başladı. Onu korumamıştı. Onu tesisten çıkarmıştı ama bu olay doğrudan onun gözetimi altındayken gerçekleşmişti.

İlk karşılaşmalarından beri ona zarar vermekten başka bir şey yapmamıştı. Onu pis bir sokakta öldürdüğünde. Onu zehirlediğinde.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda odamda kafam iyiydi ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

Brandr her zimba teli çıkardığında Declan onun çığlıklarını bastırdığını duyabiliyordu. Bu gerginlik onu sakat bırakıyordu. Ama şimdi buna yoksunluk belirtilerinin başlangıcı da eşlik ediyordu. Dişlerini gıcırdatan titremeler tehdit ediyordu.

Kadının ilk gerçek çığlığında, adamın göğsünden cevap niteliğinde bir kükreme koptu.

Övündüğü irade gücü şimdi neredeydi? Duygu yoksunluğu?

Webb ona kaç kez "Sen böyle duygulardan yoksunsun" demişti?

Ben değilim. İçini kemiren bu endişe onu neredeyse iki büklüm edene kadar bunalttı.

Ardından bir çığlık daha geldi ve hemen ardından gök gürültüsü duyuldu. Herkes temkinli bir şekilde birbirine baktı.

Fırtına şiddetlendi, Lothaire bile kaşlarını kaldırına kadar dağı sarsacak gibi görünüyordu.

Regin, "Hayır, hayır, Brandr, şimdi sadece *bekle-*" diye bağırdı.

Kadın çılgılık attığında Declan dişlerini sıkarak başını fayanslı duvara çarptı. *Bunu ben yapıyorum.*

Ona ulaşmak zorundaydı. Bağlarına karşı zorlandı, kalbi kaslarına kan pompalarken gümbürdemeye başladı. Koşuyor, koşuyor... Bir başka bağırıyla kayışları kopardı, sonra kapıya doğru hücum etti.

Natalya kendini onun önüne yerleştirdi.

"Çekil yolumdan." -Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

Tam onu yana atmak için ellerini kaldırdığı sırada Brandr dışarı çıktı. Çıplak göğsünde kan izleri vardı. Declan'ın serbest kalan ellerine zar zor bir bakış attı. Fey'e, "Bayılmayacak ve bir sonraki bölüm kötü olacak," dedi.

Declan tersledi, "Öyle *değil* miydi?"

"Ne diyebilirim ki? Kaltağın Dr. Dixon onun üzerinde çok iyi bir iş çıkardı."

Çünkü ben sersemliğimden uyanmadan önce bitirmek için acele ediyordu.

"Tel Regin'in göğüs kafesine saplanmış ve bazı kemikler çoktan onun üzerinde büyümüş." Brandr Natalya'ya baktı. "Omuzlarını aşağıda tutacak birine ihtiyacım var. Ya sen ya da çocuk."

Natalya başını salladı. "Elbette yapacağım." "Kısıtlamaları kullan," diye homurdandı Declan.

"Bunu ne kadar kolay söylüyorsun" diye tısladı.

"Onları kullanmayı *denedim*," dedi Brandr. "Regin'in tamamen hareketsiz olması gerekiyor yoksa tel kalbini delip geçecek. Açıklığın büyüklüğü nedeniyle göğsünü bağlayamıyorum."

Declan elini yüzünde gezdirdi. "İkisi de onu hareketsiz tutacak kadar güçlü olmayacak."

"Peki sen olacak mısın, Chase?" diye sordu Brandr. "Onu kendininmiş gibi görmeye başladığın çok açık-"

Lothaire kahkahalarla güldü.

"-Peki kadını kesip açmamı izleyebilir misin?"

Natalya Brandr'ı kenara çekti. "Bunu düşünmüyor musun? Şeytan psikotik bir kriz geçirmek üzere gibi görünüyor."

Declan bunu inkâr etmedi, sadece "Sormuyorum" dedi.

Brandr onun yüz ifadesini inceledi. "Belki de görmesi *gerekir*."

Natalya gönülsüzce ertelediğinde Brandr odaya geri döndü.

Bunu görmeye hazır mıyım? Declan derin nefes aldı. *Ne ekersen onu biçersin.*

İçeri girdi ve önündeki manzara karşısında durakladı.

Brandr onun kanlı elini sıkıyordu ve Regin ona bakıp ağlıyor, başını acınası bir şekilde sallıyordu. "Geri kalanını... yarın yapabiliriz."

Belden yukarısı çıplaktı. Gövdesinin ortasında çukurlaşmış bir deri çizgisi vardı ve kan yanlarından aşağıya doğru akıyordu. Brandr göğüslerinin arasındaki çizgiyi, derisi göğüs kafesinin üzerine çıkana kadar kesip açmıştı. O iğrenç tel ortasından yukarı doğru çıkmıştı.

Declan yumruğunu ağzına bastırdı ve kusmuğunu geri yuttu.

Brandr ona, "Bu yakında sona erecek," diye söz verdi. "Ve bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaksın. Gözlerini kapat Regin. Eğer bana güveniyorsan, kapatırsın."

Sonunda yaptı.

Declan ancak o zaman masaya geçti. Brandr'ın ona neden kıpırdamadan ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Adam o kesicileri doğrudan kızın atan kalbinin yanına indirmek zorunda kalacaktı.

Declan kaç kez bir ölümsüzün direncini lanetlemişti? Şimdi onunki için dua ediyordu.

Regin alacakaranlıkta yatıyordu, Brandr göğsünde kırpmaya başladığında bile zihni batmayı reddediyordu.

Kesicilerin korkunç sesi -kes, kes- odada yankılandı. Hâlâ geri kalanını yapmak için daha sonraya kadar beklemesi için ona yalvardığını düşünüyordu. Zımbalardan kurtulması için ona bir şans vermek için.

Bir korkak gibi onunla konuşuyorsun.

Sesi küçük bir kızinki gibi miyavlıyordu. Kendinden dehşete düşmüştü.

Tanrım, Chase'in içeri girmesine izin mi vermişti? Gözlerini açtı ama bulanık bir film görüşünü gölgeledi. O vahşi adam omuzlarını mı tutuyordu? Ona karşı çırpındı ama adam kıpırdamıyordu. "Bırak beni, bırak beni!"

"Regin, *sakin* ol." Chase'in sesi kalındı. "*Lütfen.*"

Mücadele etmeye devam etti. Metal kemiği sıyırdı.

"Lanet olsun, Chase!" Brandr makası çıkardı. "Onu sabit tutmalısın!"

"Evet," diye homurdandı. İri elleriyle ağzını ve burnunu kapattı.

Dehşet alevlendi. Onu boğuyor mu? *Hava alamıyor!* Bacaklarını tekmeleyerek pençelerini adamın ellerine geçirdi.

Brandr onun kaçmasına yardım etmek yerine, "Sen tanıdığım en soğuk orospu çocuğusun," diye mırıldandı.

Siyahlık onu ele geçirdi ve bu neredeyse bir lütuftu.

Declan ellerini Regin'in yüzünden çektiğinde Brandr ona bir canavarmış gibi baktı.

"Uyanmadan önce ona bak!" *Bunu ikinci kez yapamam.* Küçük pençeleri hâlâ adamın yaralı ellerinin arkasına gömülüydü. "Ne bekliyorsun?"

Brandr başını sertçe salladı, sonra düğüme geri döndü. "Neredeyse hallettim. Yine de karışık." Kırpma, çözme, kırpma. "Bir parça kaldı-"

Göğsünden bir kan püskürdü.

"Ne oldu böyle?" Regin'in göz kapakları açıldığında Declan, "Lanet olsun, uyanıyor. ..." Ama Regin'in başı yana doğru kaymış, gözleri görmez olmuş, *ölmüştü.* Hayır, *uyanmıyordu.* "Regin!" diye kükredi. Kalbi durmuş, delinmişti; ciğerlerine nefes dolmuyordu. Başını yukarı kaldırdı. "*Ne yaptın lan sen?*"

"Ben cerrah değilim, sadece adamlarınızın ona yaptıklarını temizlemeye çalışıyorum!" Aceleyle son teli de çekip çıkardı.

Declan onun ellerinden birini iki eliyle sıktı, yenilenmesinin, kendi türünü tekrar tekrar uçurumun kenarından döndüren o doğaüstü iyileşmenin etkisini göstermesini diledi. *Yaşa, Regin.*

Brandr sözlerini henüz bitirmişti ki bir nefes çekti ve göz kapakları kapandı. Bilinci yerinde olmasa da yaşam geri döndü.

"Onu öldürmek için bundan daha fazlası gerekecek," dedi Brandr. O halde neden gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve kolunu terleyen alnında gezdiriyordu? "Derisini birkaç saatliğine bir arada tutacak bir şey bulabilirsek çabucak iyileşir. Ama bant yok, dikiş yok." Bir alternatif ararken bakışları Declan'ın açıkta kalan ellerine kaydılar ama onlara dokunmadılar. "Belki gövdesinin etrafına biraz kumaş düğümlersek-"

"Onu tutacağım. Yara kenarlarını birbirine bastırmak için." Brandr gözlerini kıstı. "Sana güvenmekle hata mı ediyorum?" "Tekrar söylüyorum, sormuyorum bile."

Adam başıyla onayladı ama hemen ekledi: "Sadece kapanana ya da kıpırdanmaya başlayana kadar. Eğer size karşı uyanırsa, sadece savaştacak ve yaraları yeniden açacaktır."

Declan onu nazikçe masadan kaldırdı, sonra yere, duvara yaslandı. Sırtını göğsüne yaslayarak bir kolunu göğüslerine, diğerini de beline doladı ve onu vücuduna doğru sıkıştırdı. Kızın başı adamın omzunda yuvarlandı. Çok küçük ve çelimsizdi. Teni soğuktu. *Loş.*

"Onu kontrol etmek için geri döneceğim."

Kapı kapandığında Declan ürpererek bir nefes verdi, görüşü bulanıklaşmıştı. Alnını onun omzuna yasladı. *"Tanrım, Regin,"* diye mırıldandı. Daha ne kadar dayanabilirdi? "Benimle kal, cesur kız. Dayan."

Vücudu iyileşebilirdi ama zihni iyileşir miydi? Ona yıllar boyunca biriktirdiği işkenceleri anlatmıştı. ...

"Keşke bu acıyı senden alabilseydim." Kendini durduramayan adam umutsuzca yanağını onunkine defalarca sürttü ve adını tekrar tekrar mırıldandı. "Bir daha incinmene asla izin vermeyeceğim. Asla. Hayatımın sonuna kadar." Sonra dondu kaldı. Yüzleri ıslak mıydı?

"Ağlıyor musun, genç kız?"

Başını geriye attı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

O değildi.

KIRK

Uyumam gerek, diye düşündü Lothaire. Yüzük hakkında bilgi almak için. Zaman tükeniyor.

Ama çılgına dönen adam nihayet ortaya çıktığında gözlerini açtı. arka muayene odasında. Erkek şok geçirmiş gibi görünüyordu. Kukuletalı gözleri kasvetliydi ama fey'i ararken parlıyordu. Bakışları kızın üzerine düştüğünde, vücudu gerginlikle kıvrıldı.

Regin'in ona attığı kesin bakış karşısında ayağa kalktı ve nefesleri daraldı. "Regin nasıl?"

"Ona bir şey olmayacak," dedi, adımları hiç değişmeden ona doğru ilerlerken.

Ah, ama bu olanları izleyen tek kişi Lothaire değildi. Genç Thaddeus'un gözleri çakmak çakmaktı.

Brandr durmadan onun elini tuttu ve alçak sesle mırıldandı: "Sana ihtiyacım var.

Ve senin bana ihtiyacın var."

Harekete geçmek için gerilen ama geçmeyen Thaddeus'a baktı, sonra da sersemlemiş gibi çılgını takip etti.

Gecenin içinde gözden kaybolduklarında Thaddeus bir masanın ayağını tekmeledi.

Lothaire nefes verdi. "Onu zaten istemezsin. Onun kanı bizim türümüz için zehirli. Eğer onunla yatarsan, onu içme ihtiyacı hissedersin. Ve senin yaşında, kendini durduracak kontrolün olmaz. Bir sevişme hayatına değer mi?"

"Neden benimle konuşuyorsun ki? Daha önce dudağımı patlattın." "Ben de öyle yaptım."

Thaddeus ters ters baktı. "Bana vurduğunda. ... beni tehlikeden uzaklaştırmak için miydi? Ya da başka bir şey?"

"Yolumdan çekilmeni istedim."

"Soruma cevap vermedin," diye mırıldandı Thaddeus, tekrar yere çökmüş, bir şişe kola içiyordu.

"İçmen gereken şey bu değil, *ebeveyn*. Valkyrie'nin kanının kokusuna nasıl tepki verdiğini gördüm." Thaddeus'un dişleri uzamış, sertleşmiş ve oturduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. Yüz ifadesi şehvet ve dehşet arasında gidip geliyordu.

Eğer Lothaire kısa süre önce büyücünün yüksek oktanlı kanıyla beslenmemiş olsaydı, o bile etkilenebilirdi.

"Birini ısırmadan önce sana bir, belki iki hafta veriyorum." "*Nasıl... ısıracağımı* ya da içeceğimi bilmiyorum! Ama bana öğretebilirsin."

"Peki karşılığında ne yapabilirsin?" Lothaire umursamaz bir el salladı. "Benim için futbol oynamak mı? Kot pantolonumu iyice yırtmak mı?"

"En azından bana başka ne olduğumu söyle."

Lothaire aslında *bilmiyordu*. Onun yerine, "Geçmişimiz nispeten temiz." dedi. Ama tam olarak değil. "Bu şekilde kalması sizin için iyi olur."

Acemi bir vampire ders verecek zamanı yoktu. Daha önemli gelişmeler vardı.

Lothaire'in Chase ve Valkyrie'ye birlikte ihtiyacı vardı.

Oyun Sonum bunu gerektiriyor.

Eğer Nix Vertas'ı yönetiyor olsaydı, Pravus'u da kolayca yönetebilirdi - satranç tahtasını çok net görebiliyordu, yüzlerce hamle ilerisini. O kahin insanların hareketlerini önceden görebiliyordu; Lothaire de onların tepkilerini tahmin edebiliyordu.

Artık bir Valkyrie'den alacağı kan borcuna ulaşabilirdi. Ama önce iki piyonu birlikte bir yola sokması gerekiyordu. Peki Chase'i Regin'in yatağına nasıl sokacaktı? Efsanevi hikâyelerini yeniden alevlendirmek için?

Gerekirse tüm yeteneklerimi kullanırım.

Sakin kılını bile kıpırdatma, diye emretti Declan kendine. Regin ne kadar uzun süre uyur ve iyileşirse, onu o kadar uzun süre tutabilirdi.

Ve şu anda ona sarılmaya *ihtiyacı* vardı. Geri çekilme onu sertçe kavradı.

Normalde uyuşturucular sisteminden azar azar süzülürdü. Şimdi hepsi *gitmişti*, lanet olası bir vampir tarafından emilmişlerdi.

Derisinde boncuk boncuk ter vardı ve dişlerinin takırdamasını önlemek için onları gıcırdatmak zorunda kaldı. Bacakları huzursuzdu ve titremeler onu sarsıyordu, ama onu uyandırmamaya dikkat ederek hareketsiz kalmak için savaştı.

Çünkü onunla teması, semptomlarının en kötüsüyle savaştı.

Onu incitmişti; ondan nefret ediyordu. Yine de onun kollarında olmak, daha önce hiç bilmediği bir şekilde onu rahatlatıyordu. Koluna her iğne batırdığında bunu aradığını fark ettiğinde çok haklıydı. Bir *daha asla*.

Bir saat geçti, sonra iki.

Brandr döndüğünde kadın ilk kez kıpırdanmıştı. Sırılsıklam olmuştu ama keyfi yerinde görünüyordu. Regin'e doğru uzandı. "İyileşiyor, derisi şimdiden örülüyor."

Yarası kızarmıştı ama gerçekten de tamamen kapanmıştı. Declan isteksizce onu bıraktı, Brandr onu toplarken kollarına kramp girmişti. "Onu nereye götürüyorsun?"

Adamın bakışları yine Declan'ın açıkta kalan ellerine kaydı ama yara izlerine dikkat etmedi. "Bizimle dışarı."

"O zaman ona lanet bir gömlek giydir!"

Brandr kaşlarını kaldırdı. "Aidan kesinlikle içeride. Bir yerlerde." Regin'in gömleğini ona giydirdi ve onunla birlikte çıkmadan önce kollarını nazikçe kolların içine soktu.

Declan tek başına tuvaletlerin kapısını buldu ve hâlâ kuyu suyu akan bir lavabo bulana kadar aradı. Yüzünü fırçaladı, sonra aynaya baktı ve nefesini içine çekti.

Gözleri... parlıyordu.

Çünkü ben bir çılgının tekiyim. İçinde bir ayının ruhu kıpır kıpır. Gözlerim duygularımla değişecek.

Artık öyle olmalarına şaşmamalı. Utanç ve pişmanlık içinde çalkalanıyordu. *O benim için kayboldu ...*

Declan bir seçim yapması gerektiğini anlamıştı: Regin'e sahip olmak ya da kendini yok etmek. Bu gerginlikle çok uzun süre yaşamıştı.

Yıllar önce tahmin ettiği gibi, bu onu yıkmak üzereydi.

Kayıp... Bu da kararını kolaylaştırdı.

Ana muayene odasına döndüğünde, Thad onlara doğru bakarken Brandr fey'e sokuluyordu. Hâlâ kafesin tepesinde duran Lothaire uyuyor gibi görünüyordu. *Hiç şüphesiz anılarıma ulaşmaya hevesli. Al bakalım, sülük.* Declan Regin'i görmedi. "Uyandı mı?" İçinde alarm zilleri çaldı. "Nerede o?"

Thad, "Dışarıda temizlik yapıyor," dedi.

Declan onun peşinden gitmek için döndü.

"Yerinde olsam onu takip etmezdim," dedi Brandr. "Patlamak üzere ve bir kılıç aldı. Yaralı bile olsan seni öldürür."

Natalya, "Ona yaralarını sarması için biraz zaman verin," diye ekledi. "Onun orada kalmasına izin veremem. Tek başına olmaz."

Brandr başını salladı. "Kutsal olmayan bir öfkeyle dolu, silahlı, bin yaşında bir Valkyrie mi? Şu anda kim onunla yüzleşecek kadar çılgın olabilir ki?"

Ben. Declan çoktan sığınak merdivenlerinden yukarı koşmaya başlamıştı. Fırtınanın içine doğru itti ve tehlikeli arazide dikkatsizce ilerledi.

Sığındıktan çok uzak olmayan küçük bir açıklıkta onu buldu. Çamurun içinde diz çökmüştü, üstsüzdü ve tam tepesinde şimşekler çakıyordu. Saçları sırlıslık bir yele gibi çıplak sırtını kaplamış, sivri kulakları dışarı fırlamıştı.

Gömleği ve kılıcı yanında duruyordu. Göğsüne bakarken yüzünü görebileceği şekilde eğilmişti. Hafif bir dokunuşla yaralarını inceledi.

Suçluluk duygusu onu neredeyse yere seriyordu. Regin ve Brandr gibi Lore'un bazı üyelerinin kötü olmadığını kabul ederse, komutanları haklı çıkıyordu.

Ben dışarıdaki yaratıklardan daha fazla canavarım.

Önce gerginlik, şimdi de yaptığı şeyler yüzünden duyduğu suçluluk mu? *Bir adamın omuzlayamayacağı kadar çok.*

Regin yüzünü yağın yağmura doğru kaldırdı, gökyüzüne doğru mırıldandı, yüz ifadesi saf bir öfkeydi.

Bunu gördüğünde, kadının kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu. Asla.

Yani bitti.

Yavaşça gömleğini giydi, sonra kılıca uzandı. Bir anda ayağa kalktı, silahını kaldırdı. Birkaç metre arkasına şimşek çaktı; hiç irkilmedi. "Ölme vaktin geldi, Chase."

Çoktan bitti. ...

Chase'in gözleri gecenin içinde parlıyordu... *utançla mı* doluydu? "Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" O, arkadaşlarına zarar veren ve çocukları hapseden bir deliydi. Onu yakalamış ve ölümlülerin onu kesmesine izin vermişti.

"O zaman yap!" diye bağırdı.

Adamın ifadesindeki dayanılmaz acı ve umutsuzluk karşısında nefesi kesildi.

Tanrılar aşkına, bu yaşamda ona ne olmuştu?

Hayır, önemli değil.

Açıklık boyunca ona doğru yürüdü, her adımda daha da öfkeleniyordu - sanki ona saldırmadığı için kızgındı. "Salla şu lanet kılıcı!"

Regin kabzayı kavradı. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Bunu gör." Yaklaşıyorum. "Neden tereddüt ediyorsun?"

Bilmiyordu ki!

"Beni yere sermek mi istiyorsun? Evet, bunu arzulamalısın. Şimdi yap!" Adam ondan birkaç adım uzaklaştığında öne doğru hamle yaptı; kadın kılıcın ucunu adamın göğsüne doğru kaldırdı. Tam kalbine.

Ama onu eve götüremedi.

Göğsünü, derisine batana kadar noktaya doğru itti. "Lanet olsun, yap şunu! İntikam almak istemiyor musun, Valkyrie? Çektiğin tüm o acıyı ben yaptım! Benim yüzümden! En başından beri."

Onun hayal kırıklığıyla şimşek çaktı, gök gürültüsü anında patladı. Rüzgârlar etraflarında uğuldadı.

"Seni New Orleans'ta yakalamadan önce ne düşünüyordum biliyor musun? Eve dönmeden önce tamamlamam gereken başka bir iş olduğunu. Kişisel koleksiyonuma eklenen bir başka detrus. O gece sana kılıcımı sapladım. Onu içinde nasıl döndürdüğümü hatırlıyor musun?"

Acıyı, ihaneti çok iyi hatırlıyordu. *Gelecek olanlardan biri.* ...

"Ve sana işkence ettiğim zamanı unutma. Zehir o kadar güçlüydü ki geçirdiğin nöbetler yüzünden omzun çıkmıştı. Oh, ve şu canlı deney? Senin türünden yüzlercesinin üzerinde yapılmasını emretmiş olmalıyım. Belki binlerce. Ve buna hakkım olduğundan bir kez bile şüphe etmedim."

"Ölümsüzlerin doğal olmadığına inandığınız için mi?" diye ısırdı. "Hayvan olduğumuza mı?"

"Hayvanlardan daha aşağı." Sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi mırıldandı: "Aramızda dolaşan, insanlığa karşı tarifsiz bir kötülükle dolu iğrençlikler. Doğal düzenin bir sapkınlığı, ölümsüz sayılarını kontrolsüzce yayıyorlar. İnsanoğlunun kökünün kazınması gereken bir bela."

"O zaman neden bu gece beni o vampirlerden kurtardınız? Neden canlıların kesilmesine izin verip sonra da dönüp beni kurtardın? Dixon ve o pisliklerin bana yaptıklarını durdurabilirdin!"

"Onları neden durdurmadığımı bilmek ister misin? Çünkü odamda kafam iyiydi, Regin. Damarıma bir iğne saplanmıştı. Sen katledilirken, ben baygındım, dünyadan habersizdim."

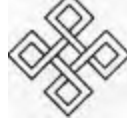
Dudakları sözsüzce aralandı.

"Dostlarınıza ve müttefiklerinize yaptığım her şeyi düşünün. Ben de bunu yapıyorum, sizin türünüze zarar veriyorum. Onları evlerinden, ailelerinden koparıyorum." Gözleri periliydi, kirpiklerinde nem vardı. Sesi boğuklaştı, *"Beni bu lanet sefaletten kurtar, kadın. Yap şunu."*

Tanrım, o kadar zarar görmüştü ki... mahvolmuştu. Onun gözlerine bakarken zihninde loş izlenimler canlandı. Yüzü ılık gözyaşlarıyla mı ıslanmıştı? Neden hatırlayamıyordu?

Birdenbire onun omuzlarını kavradı, onu kendine doğru çekti.

KIRK BİR

Hayır!" Valkyrie son anda bacağını kaldırarak onu geriye doğru tekmeledi, ardından kılıcı açıklığın diğer tarafına fırlattı.

O çeliği Declan'dan geçirmemişti, gerçi Declan onu zorlamıştı. içi

n. "Neden yapamıyorsun?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Sesi şaşkındı. "Gerçekten bilmemi istiyor musun? Sen bu kadar sefil mi?"

O kılıca bakarken ölümü kabullenmişti. Ama şimdi eğer ölürse, kızın bir koruyucusunun eksileceğini fark etmişti. Önce onu bu adadan kurtarmalıydı.

"Benim merhametimi hak etmiyorsun," dedi sesi kırılarak. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Onları görmek ona kılıcın verebileceğinden çok daha fazla acı verdi.

"Hayır. Bilmiyorum." Yine de yaptıklarını açıklamak, ölümsüzlere karşı neden bu kadar duygusuzlaştığını, neden onun türünün kontrol edilmesi gerektiğine inandığını açıklamak için delice bir istek duyuyordu. Neden ona düştüğünü.

Beni bir canavara dönüştüren eğitim.

Yine de onun anlamasını asla sağlayamayacağını biliyordu.

"Daha önce de işkence gördüm, Chase. Ama hiç böyle olmamıştı. Golf ve filmlerden bahsederken..."-hıçkırıklarını tutamadı-"rahmimle oynarken."

İçinde savaşılan dürtüler şiddetlendi. Declan öfkeyle bağırarak, onu rahatlatmak, ona dokunmaya cüret eden herkesi yok etmek istiyordu.

"Bana yalvaracağıma söz vermiştin. Oh, nasıl da yaptım. Ve bunun için kendimden hep nefret edeceğim. Bunu durdurman için *sana* yalvardım! Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın! *İhlal* ..."

"Belki de düşündüğünden daha fazlasını anlıyorumdur!" Colm'un boğazının kesildiğini görmek, ailesinin canlı canlı yenmesini izlemek. *Lanet olası bedenimden soyulan eti hissetmek.*

Sözleri onu öfkelenirmiş gibiydi. "Buna binlerce kez tanık olduysan, bu konuda uzman mısın? Öyle mi?" Dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi. "Beni iğrendiriyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. *Hiçbir şey!*"

Onun yaşadıklarını önemsememesi için mi? "Her şeyi biliyorum!" diye kükredi gömleğini yırtarcasına çıkarırken.

Nefes nefese kaldı, gözlerine inanamıyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı.

"Bana neyi anlayıp anlayamayacağımı söyleme!" Ona sırtını göstermek için döndü. Onunla tekrar yüzleştğinde yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Acının ne olduğunu biliyorum Regin! Güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Şimşek tekrar çaktı. Bir adım geriye tökezledi, sonra bir adım daha.

Sonsuza dek elimden kayıp gidiyor. Adam ona uzandı ama kadın başını yavaşça salladı.

"Benden uzak dur, Chase. Beni ne için istiyorsan, aramızda ne olabileceğini düşünüyorsan, unut gitsin. Bu sadece... aramızdaki *ölü!*" Sığınağa doğru döndü, sanki hastalanacakmış gibi ağzını kapattı.

Onun hızla yanından uzaklaşmasını izlerken, uzun zaman öncesine ait bir anıyı hatırladı. Tarikat'ın doktorlarının bandajlarını çıkardığı günden.

Göğsünden geriye kalanları gördüğünde ilk düşüncesi kafasını karıştırmış, hayatı bağlamında hiçbir anlam ifade etmemişti.

Dehşet içinde derisine baktığında şöyle düşünmüştü...

Beni asla böyle istemeyecek.

Regin körlemesine sığınağa geri koştu, enerjisini kaybederek vücudundan kustu.

Chase'in göğsünü, sırtını ve kollarını yara izleri kaplamıştı. Yaralar kıvrımlıydı, törenseldi. İşkence görmüştü. Ve belli ki hala bunun etkileriyle yaşıyordu.

Kollarının iç kısmında izler vardı.

Yara izlerinin görüntüsü onu rahatsız etmemişti ama *düşüncesi* etmişti. Onu sarsmışlardı çünkü arkalarındaki acıyı hayal edebiliyordu.

Bunu ona kim yapmıştı? Onunla ölümsüzlere olan nefreti hakkında konuştuğunu, bazılarının ona ve ailesine zarar verdiğini tahmin ettiğini hatırlıyordu. Bunu hiç inkâr etmemişti.

Olası bir senaryoyu bir araya getirebilirdi. Bazıları onun sevdiklerini öldürmüştü. O çileden kurtulmuş, sonra da intikam için Tarikat'a katılmıştı.

Yavaşladı, bazı anılar bilincini gıdıklıyordu ama hatırlayamıyordu. ...

Bizden nefret etmesine şaşmamalı.

Göğsündeki acıdan irkilerek işkence deposunun kapısını açtı. Düzgün bir silah alır almaz buradan gidecekti. Chase'in yanında kalmaktansa yalnız gitmeyi tercih ederdi.

Chase. Yenilmiş gözleri, kaybolmuş ifadesi ve hissedilir özlemiyle.

Kahretsin, benim iç mücadelelerim yok! Birinden nefret ediyorsa, nefret ediyordur. Nokta. Ondan intikam almaya yemin etmişti.

Peki neden ona karşı o eski çekimi hissediyordu? Neden gidip onun gözlerindeki o lanetli bakışı silmek istiyordu? *Şşş, savaşçı, rahat ol.*

Aidan çok güzel ve gururluydu, kendi dünyasında bir kraldı. Hayatının sonuna kadar tek bir yenilgi bile tatmamıştı.

Chase... *berbat durumdaydı.* Belli ki trajediyi erken yaşamış. Eğer her reenkarnasyon Aidan'ın bir yönünü vurguluyorsa, Declan Chase onun en kötüsüydü.

Acı ve nefret kişileştirilmiş.

Vücudu sakatlanmıştı. Yine de yüzü... Ondan uzaklaşırken, şimşegi çakmış ve yüzünü aydınlatmıştı.

Yıldırımın daha da güzelleştirdiği bir yüz. Bir tür işkence görmüş kara meleğe benziyordu.

Ve bu trajik güzellik ve ham özlem onu başka hiçbir bedende olmadığı kadar çağırıyordu. ...

Muayene odasına girdiğinde, Lothaire tündüğü yerden ona baktı, ürkütücü bir şekilde kızarmış gözleri onun hareketlerini takip ediyordu.

"Neye bakıyorsun sen?" Yakında onunla Valkyrie'ye karşı geçmişte işlediği suçlar hakkında yüzleşecekti ama daha fazla iyileşmeden olmazdı. *Onun dişlerini kız kardeşlerime götürme şansını elde edene kadar olmaz.* Sonra onu öldürecekti.

"Bazılarımız uyumaya çalışıyor, *suka.*"

"Numaranı aldım, seni orospu çocuğu."

O kalın Rus aksanıyla mırıldanarak rahatça tısladı, "Seninkini alacağım, damla damla."

Her ne demekse.

Odanın arka tarafında, Thad duvara yaslanmış uyuyordu.
Natalya başını Brandr'in kucağına koymuş uyukluyordu.

Regin buna kaşlarını çatı, sonra silah aramaya devam etti. Kılıcı dışarıda bırakmıştı.

Brandr Natalya'nın başını yere eğdi ve Regin'in yanına geçti. "Chase hâlâ hayatta mı?"

"Maalesef."

"İçerideki kesinlikle Aidan. Daha önce inanmakta güçlük çekiyordum. Ama şimdi bundan eminim." Kaşları birbirine çatıldı. "Ne arıyorsun?"

"Bir silaha ihtiyacım var ama son kılıcı almak istemiyorum." "Gidiyor musun? Kaçışımız ne olacak?"

"Eğer kalırsam, onu öldüreceğim," dedi. "Ondan intikam almak için Lore'a yemin ettim."

"Regin, eğer onu daha önce görseydin, senin yaralanmana nasıl tepki verdiğini

... Yeminini fazlasıyla yerine getirdin."

Kadın ikna olmamıştı.

"Birkaç gün içinde Tarikat adayı bombalayacak. Tek bir çıkış yolu var, o da şu dağların üzerinden uzak kıyıya giden bir tekne. Eğer o gemide değilseniz, öldünüz demektir."

"Onu bulacağım ve seninle orada buluşacağım. Eğer zamanında gelemesem, o zaman bensiz gidin."

"Yalnız gidemezsin."

Buna gerek kalmayabilir. Regin o açıklıktayken, Chase ortaya çıkmadan hemen önce, bir Valkyrie'nin varlığını hissetmişti.

Üvey kız kardeşlerinden biri şu anda bile bu adada mıydı?

"Yolculuk tehlikeli olacak," dedi Brandr. "Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda Chase aramızdaki en güçlü kişi."

"Kudurmuş bir köpek güçlüdür, ama ona hayatın pahasına güvenemezsin!"

"O zaman ona bir tasma takacağım, ellerini bağlayacağım. O zaman kalır mısın?" Kadın tereddüt edince, "O olmadan bu adadan canlı çıkamazsın. Ve seni korumaya yemin ettiğime göre, ben de hayatta kalmayacağım."

Daha alçak bir ses tonuyla, "Peki ya Lothaire?" diye sordu.

"Vampir bu gece Wendigolarla savaşarak hepimizin buradan kaçmasına izin verdi. Chase onunla bir tür pazarlık yapmak zorunda kaldı."

"Yani şeytani bir sülûkle anlaşma yaptı-"

"*Seni kurtarmak için. Bak, senden Chase'i affetmeni istemiyorum. Ama belki de onu anlamaya çalışmalısın.*"

"Bu adada kaç dostumuz ve müttefikimiz olduğunu biliyor musunuz? Bu gece kaç kişi öldü? Kaç kişinin hayatı mahvoldu? Bunların hepsinin arkasında o var! Sen de dahil hepimizin hayvan olduğuna inanıyor!"

"Bunu biliyorum! Sadece bu gece fedakârlık yaptığının farkında olmanızı istiyorum.

En azından telafi etmeye çalışıyor."

"Ne yapmamı istiyorsun? Nasıl olsa ölecek diye onunla yakınlaşmamı mı?"

"Regin, öldüğünden beri Aidan'ın yanında ilk kez gerçekten bulunuyorum. Onu geçmişte kısa bir süreliğine de olsa tanıyordun." Elini ensesinde gezdirdi. "Ama her zaman çok geç kaldım. Şövalyenin son nefesini verdiğini gördüm. İspanyol'un boş tabutunu gömdüğümüzde seninleydim. Süvariye doğru koşuyordum, vurulmadan saniyeler önce bağırarak onu uyardım. Ben sadece... bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Onu geri almak için."

Brandr da onu özlüyor.

"Ama o aynı değil," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"O zaman biz kaçtıktan sonra onu geride bırakabilirsin. Birkaç gün beklemenin ne zararı olabilir ki...?"

Declan fırtınada bile birinin yaklaştığını duyuyordu ama yaralarını kapatmaya zahmet edemeyecek kadar yorgundu.

Siktir et. Herkes onun gerçekte nasıl görüldüğünü görsün. ...

Brandr yaklaştı, gördüğü manzara karşısında gözleri kısıldı. Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece açıklıkta dolaştı, bir kayayı tekmeledi, oraya bir sopa fırlattı.

Colm ne zaman konuşmak istediği önemli bir konu olsa bunu yapardı. "Aklından geçeni söyle, çılgına dönmüş."

"Burada ne halt ediyorsun?"

Yağmurun altında aptal gibi oturup, onu kaybettiği için feryat etmek istiyordu. Oysa en başından beri ona hiç sahip olmamıştı! Tıpkı bildiği gibi, harap olmuş tenine bir bakışı onu kaçırtmıştı. Neden onun farklı tepki vereceğini ummuştu ki?

Declan cevap vermeyince Brandr, "Göğsüne bunu bir ölümsüz mü yaptı?" diye sordu.

"Oh, evet, bir sürü var," diye tersledi.

"Bana onları öldürdüğünü söyle." Brandr'ın gözleri gecenin karanlığında

parlıyordu. Sesi Declan için neredeyse... kızgın geliyordu.

Başını salladı.

"Bu, neden hepimizden nefret ettiğinizi kesinlikle açıklıyor."

"Senden nefret ettim çünkü bu benim lanet olası işimdi! Ve çünkü başka bir alternatif olduğunu hiç bilmiyordum."

"Peki ya bunlar, Chase?" Brandr onun izlerini işaret etti. "Sen neyin peşindesin?"

İçini utanç kaplayan Declan, botlarının etrafında derinleşen su birikintisine baktı.

"Şimdi titriyorsun. Yoksunluk ne kadar kötüleşecek?"

"En kötüsünü atlattım." *Regin beni atlattı ve o bunu bilmiyordu bile. ...* Ama henüz semptomlardan kurtulamamıştı.

"Temiz kalacak mısınız?" "Planım bu."

Onun hakkında bir karar vermiş gibi görünen Brandr, "Regin gitmek istiyor," dedi.

Declan ayağa fırladı. "Hiç şansı yok-"

"Tabii bir mahkum gibi bağlı değilseniz. Sığınakta bazı sınav kısıtlamalarım var."

Ne kadar da uygun. "İkimiz de biliyoruz ki öfkelenirsem tüm bağları koparabilirim."

"Ve o kısa süre içinde kafanı koparmak için yeterli zaman olduğunu biliyor."

"Bunu yaparsam, o kalır mı?" Brandr başını salladı.

Declan kazağını çekti, ardından Regin'in atılmış kılıcını Brandr'a verdi. Kefaretini ödemek isteyerek sığınağa döndü ve bağlanmasına izin verdi.

İçeride Thad ve Regin birlikte bir duvara yaslanmış oturuyorlardı, Regin'in başı oğlanın omzundaydı. *Onu dövmeyin. O daha genç.*

Natalya Brandr'a kendisine katılmasını işaret ettiğinde, çılgına dönen adam onun yanında yere çöktü.

Lothaire hâlâ uyukluyordu.

Declan her zamanki gibi kendini dışlanmış hissederek herkesten uzakta, kenarda oturdu. Regin'e bakmamak için tüm iradesini kullandı. Ve başarısız oldu.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve teninin solgunluğu ona fiziksel darbeler gibi geliyor, suçluluk duygusunu katlıyordu.

Bakışları buluştuğunda, hissettiklerini saklamaya zahmet etmedi. *Seni çok istiyorum. Geçen ayı tekrar yaşamak için her şeyimi verirdim. Senin için bu yaralardan kurtulmak için.*

İfadesi düşmanlıkla dolup taşarak ona sırtını döndü. Thad kolunu onun omuzlarına doladığında, kadın onun yanına kıvrıldı.

Declan'ın yumrukları arkasında kenetlenirken, bağlarını koparma ve onu buçukluktan uzaklaştırma dürtüsüne direndi.

Bacakları huzursuzlaştığında ve titremesi bir kez daha şiddetlendiğinde, tavana bakmak için başını duvara yasladı. Bu daha önce olduğu kadar cezalandırıcı değildi, ama kollarında o olmadan, onun için daha kötüydü.

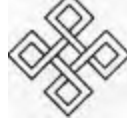
Ona ihtiyacım var. Dişlerini gıcırdattı, bacaklarını sabit tutmak için mücadele etti-

Lothaire aniden ayağa fırladı, nefes nefese kalmıştı ve boynundan beline kadar göğsünü sıvazlıyordu. Yüzü çizilmiş ve terden nemli bir hal almıştı.

Declan gözlerini kıstı. *Vampir az önce işkencemin hayalini kurdu, onu yaşadı.*

Lothaire'in kırmızı bakışları üzerine düştüğünde Declan mırıldandı: *"Boğulsunlar amına koyayım. ..."*

KIRK İKİ

Regin telaş içinde uyandı. Yine yanında horlayan Thad'a yaslanmış uyukluyordu.

Gece ve sabah boyunca ikisi de ara sıra uyumuşlardı, Bazı çatışmaların sona ermesini beklerken iyileşiyorlardı.

Gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı. Bir sürü işkence aleti gördü ama işkenceci yoktu. Chase ve diğer herkes odanın dışındaydı. Thad onun boynuna sokulmaya, açık dudaklarını ona bastırmaya başlayınca, kafasının arkasına bir şaplak indirdi. "Şimdi bana vampirlik yapma!"

"Whaa!" Dişleri keskin bir şekilde ayağa fırladı. "Neredeyim ben?"

Önce adamın dişlerine, sonra da aşağıya baktı. "Aman Tanrım, ne zaman odun sporu *yapmıyorsun*? Arkada tuvalet var, git solucanın geçirmesini falan yap."

Öfkeyle kızarak, "Gerçekten özür dilerim," diye mırıldandı. Tişörtünü aşağıya çekti. "Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Ya beni ısıracaktın ya da öpecektin ya da her ikisini de yapacaktın. Hiç şansın yok, evlat! Natalya'yla daha iyi şansın var ve bu şansın sıfıra yaklaşıyor." Onun mahcup bakışları karşısında Regin nefes verdi. "Bak, zor bir gece geçirdim ve hıncımı senden çıkarıyorum."

"Anladım. Sorun değil." Eliyle yüzünü ovaladı. "Natalya *tamamen çıktı mı* yani?"

"Evet, Brandr seni engelledi. Üzgünüm. Ama bir gün zehirli olmayan birini bulacaksın. ..." Natalya dış kapıdan merdivenlerden indiğinde sözünü yarıda kesti.

Thad ayağa fırladı ve saçlarını parmaklarıyla taradı.

"Uyan bakalım, yumurta ve fırın," diye cıvıldadı fey odaya girerken, dinlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. "Hadi, öğlen oldu ve yakalamamız gereken bir tekne var!"

Ve belli ki birileriyle yatmışsın, diye düşündü Regin kıskançlık krizine girerek. New Orleans'a döndüğünde bir sevgili edinecekti. Artık Aidan'a sadık kalmak yok.

İki tane alırdı. Etrafında dolanan bir leopar sürüsü vardı. *Her biri için kuyruğumu kaldıracağım.*

Regin ayağa kalktı, vücudundaki her kas protesto ediyordu. "Bir beşlik alıyorum." Bulduğu lavaboya doğru sürünerek ilerledi.

Natalya parmak eklemleriyle Thad'ın saçlarını karıştırarak onu daha da rahatsız etti ve ardından onu içeri kadar takip etti.

Regin yüzüne su sürerken Natalya bir sonraki lavabonun üzerine çıktı. "Dün geceki ifşaatlara ne demeli! Sanırım intikam planlarını engelliyorlar. Chase'in emretmediği işkence olayı yüzünden."

"Sadece yaşayacağı anlamına geliyor."

"Önemli olan intikamımı almış olmam."

Regin yüzünü kurulamak için tişörtünü çekti, sonra yarasına baktı. "Cildin tamamen iyileşmiş," dedi Natalya, ses tonu etkilenmişti.

"Dün gece çok fazla şimşek çaktı, bunun yardımı oldu. Birkaç saat içinde eskisi kadar iyi olacağım."

"Ama sen parlamıyorsun."

Regin omuz silkti. "Geri gelmeyebilir." Annesininki de sonsuza dek solmuştu. Wóden ve Freya onu köyündeki herkesi öldüren vampirlerden kurtardıktan sonra, teni bir daha asla eskisi gibi parlamamıştı. Ve vampir ısırtığı izleriyle kaplanmıştı.

Onu ne kadar incittiğimi asla bilmeden onlarla saymayı öğrendim.

"Ah, işte" -Natalya ayağa kalktı, ceketinin içine uzandı- "cebimde ilk kez kendime ait olmayan bir kadın iç çamaşırı vardı." Regin'e sütyenini uzattı. "Gerçi bu muhtemelen son olmayacak."

Regin gömleğini çıkarıp giydi ve geri döndüklerinde bu kıyafetleri yakmaya yemin etti.

Natalya kendi yanaklarını çimdikledi, sonra aynada birkaç poz verdi. "Peki, şimdi Chase'e ne yapacaksın? Ona karşı hiç yumuşamayacak mısın?"

Dün gece, Regin neredeyse ona yaralı tenini gösterecekti.

-Ve yoksunluk çektiği zaman.

Tek başına bir kenara çekilmiş, karanlıkta sessizce titriyordu. *Bunu tek başına yaşamak ...*

Sonra Regin ona yaptığı her şeyi hatırladı. "İşlediği suçların listesinden sonra mı? Tarihsel olarak, biri beni kaçırdığında, zehirlediğinde ya da bıçakladığında, ikinci bir şans vermem. Tarihsel olarak. O tekneye bineceğim, sonra da ilk fırsatta ondan uzaklaşacağım." Lucia'yı bulacak ve hayatına bıraktığı yerden devam edecekti.

"Orada bir cazibe yok mu?"

"Hiçbir şey yok," dedi Natalya'nın inanmayarak homurdanmasına aldırmadan. "Çekicilikten bahsetmişken. Sen ve Brandr? Thad yıkılmıştı."

"Çocuk on yedi yaşında. Yeni döndü. Her neyse, Brandr ve ben bir kaşıntıyı giderdik. Önemli bir şey değil."

"Uh-huh."

"Dürüst olmak gerekirse o kadar da harika değildi. Ben torkumla bile onu zehirlemekten korkuyordum, o da beni incitmekten endişeleniyordu. Kısacası, birimiz zig yaparken diğrimiz zag yapmak yerine, ikimiz de zag yaptık. Ama çılgınca bir şey duymak ister misin?" Eğilip şöyle dedi: "Lothaire'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu daha önce yıkanırken yakaladım -gömleksiz- ve vücudunun görüntüsü karşısında şaşkına döndüm. Fiziki ve yüzü kusursuz, heykel gibi bir şey. O kapüşonlu gözleri-

"

Regin tek kelime etmeden kapıya doğru döndü.

"Ne?" Natalya onu takip ederek seslendi. "Onunla ilgili mükemmel olmayan tek bir şey söyle!"

Regin omzunun üzerinden, "Belki de jilet gibi keskin vampir dişleri? Belki de 'fiziğinin' sıvı bir diyetle beslendiği gerçeği? Ya o övgüyle bahsettiğin kapüşonlu gözleri? Onlar *kan* renginde."

Natalya homurdandı, "Detaylar, detaylar."

Thad'la tuvaletlerin dışında buluştular, sonra üçü sığınağa sağanak yağmura ve kırbaç gibi esen rüzgâra çıktılar. Alçalan bulutlar her ikisinden de daha fazlasını vaat ediyordu. Güzel.

Bir Valkyrie olarak Regin aşırı sıcaklara dayanabilirdi ama bu sıırıslık olmaktan ve üşümekten hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Kaya oyuklarında ilerledikten sonra en yakın açıklığa geçtiler. Buradaki manzara kayalıktı ve uzakta her biri bir öncekinden daha kasvetli, Donner Party Dağı ya da Need-A-Mind-Eraser Point olarak adlandırılabilir zirveler vardı.

Erkeklerin geri kalanı onları orada yakaladı. Chase'in bilekleri şimdi önünde bağlıydı. Her zaman sadık olan Brandr onları bağlamış olmalıydı.

Büyücü ona yaklaşmadı, onunla konuşmaya çalışmadı ama ona karanlık ve sahiplenici bir bakış attı.

Hayır, hiçbir şey yok. Hem de hiç. Hiçten de az.

Declan, Regin'in cildinin dün geceki kadar soluk olduğunu bir anlık panikle fark etti. Şüphesiz yarasının büyük bir kısmı iyileşmişti -kasılmadan hareket ediyordu- ama derisi hâlâ kül rengiydi.

Ya hiç normale dönmezse? *Eğer bu yaptığım son şeyse, bunu nasıl düzelteceğimi bulacağım.*

İlk bakıştan sonra Regin ona bir daha bakmadı. Ona yaptıkları düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ve bu, yaralarını ortaya çıkarmadan önceydi.

Bütün gece bunu yapmasına neyin sebep olduğunu merak etmişti.

Etrafındaki manzaraya açık bir hoşnutsuzlukla baktı. Altlarında bir köknar halısı yayılmış olsa da, dağların tepeleri çıplaktı - kar yağışı yüzünden değil, zirveler ağaçların yetişemeyeceği kadar sarp olduğu için.

Dağların tepesindeki ıssız manzara her zaman hoşuna gitmişti ama o sıcak bir bataklık kasabasında, bir bataklığın kenarında yaşıyordu. Eğer şimdi buradan nefret ediyorsa, yükseklere çıktıkça daha da kötüleşecekti. Yağmur neredeyse sürekli yağacak, rüzgâr şiddetlenecekti.

Sırılsıklam olmuş saç örgüsünü yüzünden itti. "Cennette bir gün daha."

Bir kadın bir erkekten benden daha fazla nefret edebilir mi?

Regin'in dikkati hâlâ kâbuslarından etkilenmiş görünen Lothaire'e döndü. Eğer vampirler başkalarının anılarını sanki yeniden yaşıyorlarmış gibi deneyimliyorsa, Lothaire nasıl olur da rüyasında gördükleri yüzünden işkence görmezdi?

Declan bir zamanlar geçmişte yaşadığı işkenceleri en kötü düşmanının bile yaşamasını istemeyeceğini düşünmüştü. Lothaire'in ısırığını hatırlayınca, *Hayır, böyle iyiyim, diye* karar verdi.

"Gün boyunca bize nasıl ayak uyduracaksın?" Regin vampirden bunu talep etti.

"Kapalı gökyüzü, üstün beslenme ve korunmak için benim çalıntı askeri teçhizatım." Geniş kenarlı çalı şapkasını ona doğru eğdi. "Peki ya sen?"

"Kız arkadaşın La Dorada senin için gelmiyor mu?"

Sanki onu *dinliyormuş* gibi sustu. "Henüz değil. Ama yakında."

"Yolumdan çekil, sülük, yoksa seni sineklerin efendisi yaparım." Yine içgüdüsel olarak kılıçlarına uzandı. Asla yerine konulamayacak kılıçlara. Tesisin çöküşü sırasında kesinlikle gömülmüşlerdi.

Lothaire iç çekti. "Belagatli Regin."

"Ye beni." Hepsinin yanından bir bakış bile atmadan geçti. "Sadece nereye gittiğimizi söyle."

Declan, "Konuya hakim olmak istiyorsan, batıya gidiyoruz-" dedi.

Hatasız bir şekilde batıya döndü ve tırmanmaya başladı. Natalya ve Thad ona katıldılar ve üçü konuşmaya başladılar, çoğunlukla Thad'ın sürekli sorularını yanıtlıyorlardı.

Brandr, Declan'la birlikte geride kalırken Lothaire arkadan yetişti.

Brandr alçak bir sesle, "Tanrılar aşkına dostum, seni hiç bu kadar bozguna uğramış görmemiştim," dedi.

"Beni sadece bir avuç gördünüz... Aidan olarak demek istiyorsunuz."

"Ölürken bile bundan daha hevesli görünüyordun." Declan hiçbir şey söylemeyince Brandr bir küfür savurdu. "Dinle, daha bitmedi. Sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Oh, evet. Çok güçlü olanlar. Örneğin nefret."

"Eğer durum buysa, o zaman neden seni öldüremedi?"

"Bana onun merhametini hak etmediğimi söyledi-" Lothaire arkadan yaklaştığında Declan gerildi.

"Valkyrie'den mi bahsediyoruz, Magister?"

"Bana öyle deme! Ben artık hiç kimse değilim." *Neyim ben şimdi?*

O hiçbir şeydi.

"Bir saatin içindesin," dedi Lothaire. "Bu adadan kaçtığında, hiç düşünmeden seni geride bırakacak."

Ve ben de takip edeceğim. Artık işler böyle yürüyecek.

Brandr, "Sülüklerle bin yıl savaştıktan sonra bu cümleyi söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... vampir haklı. Tekneye ulaşmadan önce onu geri kazanmalısın."

"Onu geri kazanmak mı?" Declan nefesinin altında tersledi. "Başından beri ona hiç sahip olmadım ki!" *Aramızda ölüm var.*

Aralarında gerçek bir bağ olduğunu hissettiği tek bir gece olmuştu, o da onun evinde, banyosunda olduğu zamandı. Kız ona o kadar çekici masallar anlatmıştı ki, bir an için kızın birlikte olduğu yanlış yaratıkları serbest bırakıp onu Belfast'a uçurmayı düşünmüştü.

O zamanlar delilik gibi görünmüştü; şimdi ise kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor.

Ama kendi kendine hiçbir bağlantı olmadığını hatırlattı. Hepsi bir oyundu - onu öldürmek için tasarlanmış bir oyun. Son anda geri çekilmiş olabilirdi ama niyeti hâlâ oradaydı. "Nefesini boşa harcama."

Brandr, "Onu kazanabilirsin," diye ısrar etti.

Declan aslında bu çılgına bir ölçüde güveniyordu. Evet, Brandr kendini defalarca kanıtlamıştı ama Declan bile daha fazlası olduğunu kabul ediyordu. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi...

Şimdi adamın sözleriyle bir umut ışığı doğdu. Belki de Regin hakkında ona yardım edebilecek kadar şey biliyordu. *Evet, belki de rüzgârı kovalıyorsun.* "Nasıl yapabilirim?" Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Hay sikeyim.

Thad hâlâ çantasının yükünü taşıyarak onlara katılmak için geri döndü. "Peki, ne hakkında konuşuyoruz?" Lothaire'in yanına düştü.

Vampir, "Chase'in Valkyrie'yi nasıl geri kazanabileceği hakkında," dedi. Chase omzunun üzerinden ona öldürücü bir bakış attı.

"Evet beyler," diye söze başladı Thad ciddi bir ses tonuyla, "bu bana bira içme zamanı gibi geliyor."

Declan kapağın açıldığını duyunca kaşlarını çattı. "*Bira* getirmişsin Seninle mi? Çantanı dolduran şey bu mu?"

"Regin, Lore'da içki içme yaşı olmadığını söyledi. Ben de öleceğimi falan düşünüyordum. Sadece bira da değil zaten. Prezervatifim, kolonyam, diş macunum var. Temel ihtiyaçlar."

Yani yiyeceğimiz yok.

Brandr, "Ölmeden önce birileriyle yatmayı planlıyormuşsun gibi görünüyor," dedi.

"Öyleydim, ta ki sen - Regin nasıl demişti? - beni *engelleyene* kadar."

İşte benim ağzı bozuk kızım.

"Ne diyebilirim ki?" Brandr omuz silkti. "Ama elbette, biraları elden ele dolaştırın."

Thad çılgına bir tane verdi, sonra kaşlarını kaldırmakla yetinen Lothaire'e bir tane daha uzattı. "Sen de ister misin DC?" diye sordu çocuk.

Declan sertleşti. "Bana az önce öyle demedin."

Thad neşeli bir sırıtışla ona sıcak bir kutu uzattı.

Bu durum gerçeküstüydü. İşte buradaydı, dünyanın dibinde bir dağ patikasında, nefret edilen bir vampir düşmanı, bir vampir delikanlısı ve bir

Berserker.

Ve bu, Declan'ın Belfast'ta bir çeteyle birlikte çalıştığından beri erkek erkeğe bağ kurmaya en çok yaklaştığı andı.

Aklımı kaçırtıyorum. Siktir et. *Çoktan kaybettigimi düşün.* *Batık bir maliyet.* Bağlı ellerini kaldırdı ve birayı kabul etti.

"Sıcak olduğu için üzgünüm."

Declan, en son ne zaman herhangi bir türde alkol içtiğini hatırlayamasa da, "Nasıl da hoşuma gitti," dedi.

Thad konservesinden bir yudum aldı. "Ne kadar uzağa gittiniz?"

Brandr, "Tavsiyemi istiyorsan Chase, onu eski Aidan'ın orada olduğuna ikna etmelisin. Belki de ona daha çok benzemek için bir girişimde bulunmalısın."

Declan inanmayan bir ses tonuyla, "Daha çok Aidan gibi ol," dedi. *Kendimi zar zor çözebiliyorum...* Ne ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama şimdi başka birine mi benzemesi gerekiyordu?

"Ona karşı dürüst olmaya başla. Aidan her zaman ne düşündüğünü ona söylerdi. Ve ona bir kraliçe gibi davranırdı."

Lothaire dudak büktü, "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü tavsiye!"

Anlaştık.

Brandr göğsünü eğdi. "Nedenmiş o, sülük? Aidan'ı bir kez önemsediyse, yine önemseyecek."

"Kesinlikle. *Aidan'ı* önemsiyordu," dedi Lothaire. "Aidan the Fierce'ı biliyordum - hiçbir ölümlü benim haberim olmadan Horde'dan bu kadar çok kişiyi öldüremezdi. Ve onun cesur, sarışın bir Viking olduğunu ve erkekler arasında bir tanrı gibi olduğunu biliyorum. Kadınlar onu isterdi ve erkekler de onun gibi olmak isterdi." İç çekti. "Bana kendimi hatırlattı." Sonra çenesini Declan'a doğru salladı. "Chase kömür saçlı, yaralı, el altından iş çeviren, duygusal açıdan eksik bir İrlandalı. Bu arada, ölümsüzler ve ölümlüler tarafından evrensel olarak nefret edilen biri."

Sadece ortaya koy, sülük. Ama Lothaire haklıydı. Declan kim oluyordu da Aidan'la, Regin'in açıkça sevdiği adamla rekabet edecekti?

Declan ilk defa adama karşı şiddetli bir nefret hissetmiyordu. Onu yiyip bitiren bir kıskançlık. *Aidan olsam bile.* *Batık maliyet.*

Lothaire, "Benim çok daha iyi bir planım var," dedi.

"Neden ona yardım ediyorsun?" Thad dikkatle sordu. "Başka kimseye yardım etmezken?"

Lothaire pişmanlıkla nefes verdi. "İflah olmaz bir romantik."

İflah olmaz romantikmiş, kışımın kenarı. Lothaire'in oyunu neydi? Bununla ne kazanacaktı?

Brandr, "Binlerce yıllık katıksız kötülük kaynağı ilişki tavsiyeleri mi veriyor? Biz almayalım."

"Eğer tavsiyemi dinler ve işe yaramazsa, o zaman onu bana ettiği yeminlerden birinden azat ederim."

Declan'ın düşünceleri Regin'le o kadar doluydu ki, Lothaire'le ne kadar derin bir ilişki içinde olduğunu unutmuştu; vampirin içebileceği tüm kan için bir yemin ve *her şey için ucu açık bir yemin.*

Bu da demek *oluyor ki... Lothaire işe yaramayı bırakır bırakmaz onu öldüreceğim.*

Brandr başını salladı. "Eğer tavsiyen işe yaramazsa, Chase onu daha da uzaklaştırabilir."

"Bu mümkün mü ki?" Lothaire karşı çıktı. "Şimdi, ilk şey. Brandr ona hiçbir şey söylemiyor, tekerleği yağlamak gibi bir şey yok." Brandr'ın sesini taklit eden Lothaire, "Ah, Regin, işkence görmüş. Hayatı berbat. Seni çok istiyor ve zavallı adam *uyuşturucu bağımlısı-*"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun, DC?"

Thad dehşete kapılmıştı.

"Kullanıyordum," diye ısırdı Declan.

"Geçmiş zaman."

Brandr, Lothaire'i öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Eğer tekerleği yağlamaya çalıştıysam, bunun nedeni Chase'in şu anda biraz yardıma ihtiyacı olmasıydı. Alabileceği her türlü yardıma."

Lothaire kısa bir süre gözlerini göğe dikti. "Chase açıkça isteksiz bir paylaşımcı. Bu da onun kafasında neler olup bittiğine dair merakını körüklemiş olmalı. O iğrenç derecede kendini beğenmiş bir Valkyrie, bir şeyleri düzeltme, yanlışları düzeltme ihtiyacıyla dolu. Düzeltilmesi gereken bir şey varsa ..." Declan'ı tepeden tırnağa göstermek için bir elini salladı. "Olabileceği kadar yanlış."

Declan, bu mantık mantıklı görünse de sessiz kaldı. Tanrım, *Dekko, kan için sana şantaj yapan bir sülükten tavsiye mi alıyorsun?*

Çenesi öylesine sıkılmıştı ki *neredeyse homurdanmamak için* kendini zor tutuyordu, "İkinci şey mi?"

Lothaire, "Onu görmezden gelin. Regin gittiği her yerde ilgi odağı olmaya alışkındır. Çevresinde, her zaman yanında olan sessiz kız kardeşine kıyasla gösterişli, gürültülü ve küstahtır. Eğer onu görmezden gelerseniz, Regin sizi daha da merak edecektir."

Regin'i görmezden gelmek mi? Şu anda bile bakışları onun kalçalarının ve kışımın ileri geri sallanışına kilitlenmişken? İhtiyaç onu zorluyordu.

Bunlar olmadan

Çekimler, şehvet ona sertçe biniyordu.

Brandr parmaklarını Declan'ın yüzünün önünde şıklattı. "Oh, evet, bu çok işe yarayacak."

"Hayır, kesinlikle işe yarayacak!" Thad birasını bitirdi ve ikinci bir içki teklif etti. Hem Declan hem de Brandr reddedince, Thad kendisi için bir tane daha açtı. "Bütün bir sömestr boyunca Sally Ann Carruthers'ı görmezden geldim. Annem bir öğleden sonra eve erken geldi ve onu beni beklerken buldu. Şunu dinleyin: Sally Ann *yatağında çıplak bekliyordu*. Annem onu kulağından tutup dışarı sürükledi."

Bunun üzerine kaşlarını çatan Brandr, Lothaire'e "Peki planınızın bir sonraki kısmı?" diye sordu.

"Bu gece hepimiz onun kendi başına gitme şansı bulmasını sağlayacağız. Sonra Chase onunla arasındaki buzları eritmek için

şiddet kullanacak." Declan tekrarladı, "Şiddet."

Lothaire, "Kılıçla yaşa, kılıçla sev," dedi.

Thad geçirdi. "Şiddet konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Bana kadınlara saygı duymam öğretili."

"Sabah ona saygı duyabilir. Ya da e t m e z . " Sonra Lothaire bu gece için bir plan hazırlamaya başladı.

Declan her kelimeyle birlikte stratejinin hastalıklı bir anlam ifade ettiğini fark etti.

Konfor alanının dışına çıkması gerekecekti ama bu plan işe yarayabilirse...

Thad, "Bu kesinlikle benim deneyim alanımın dışında. Ama ben Bir ipucum var, DC. Büyükanнем bana bir erkeğin bir şeyi beceremediğinde yapmayı unuttuğu bir şey olduğunu söylemişti; sadece üzgün olduğunu söylemek. Bunu yapmayı unutma." Çantasından bir bira daha çıkardı. "Kızlarım susamış mı diye bakmaya gidiyorum." Regin ve fey'e katılmak için ilerledi.

Brandr, Lothaire'in planını kabullenmiş görünüyordu ama ekledi: "Bu işe yararsa Chase, onu yine de öpemezsin."

"Dudakları erkekleri uyuşturduğu için mi? Bu doğru mu ki?"

"Aidan bir keresinde bana dudaklarının uyuşturucu gibi olduğunu itiraf etmişti ama bunu gerçek anlamda söylediğini sanmıyorum. İkiniz çoğu zaman birbirinize kilitleniyordunuz. Bununla birlikte, geçmiş hayatınızı daha çabuk hatırlamanızı sağladığını düşünüyorum." Kendini Aidan'ın anılarına kaptırma fikri artık kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Özellikle de Declan'ın işkence, bağımlılık ve Regin'i incitme anılarının hepsi kaybolacaksa. Bunun yerine, adamlarından korkmak yerine onlara saygı d u y m a n ı n , R e g i n ' d e n nefret etmek yerine o n a tapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayacaktı. "Bu lanete gerçekten inanıyor

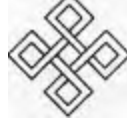
musun?" Bir zamanlar daha garip şeyler olmuştu.

Ama Declan daha önce lanetlenmişti ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Şimdi yaklaşan kıyametini *hissetmez* miydi?

"Bunun olduğunu çok kez gördüm," dedi Brandr. "Yani onu öpmek yok, onunla çıldırmak da yok. Ve hiçbir şekilde onu sahiplenemezsin."

Ona sahip çıkmamak mı? Eğer o Valkyrie kalçalarını ayırır ve Declan'ı gerçekten aralarında isterse...? "Boyo, anla beni" -bakışları Brandr'ınkilere sabitlenmişti- "eğer onunla bir şansım olursa, bunu kullanacağım."

KIRK ÜÇ

Dışarıda karanlıkta biri mi var? Regin'in kulakları seğirdi. Beni mi izliyor?

Kamplarından çok uzakta olmayan bir yerde bulduğu derenin suyunda durgunlaştı.

Gözlerini kısarak çevresini taradı; dağların tepesine yaslanmış bataklık bir plato. Burada dere genişleyerek bir şelaleye dönüşmeden önce göğüs derinliğinde bir havuza dönüşüyordu.

Kılıcı ve yeni yıkanmış kıyafetleri yakındaki bir kayanın üzerine serilmişti, sadece bir hamle uzaktaydı.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Yağmaya devam eden sisli yağmur olabilir.

Banyoya devam etti, tekrar iç gözlem yapmanın eşiğinde olabileceğinden korkarak kollarındaki kumu tedirgin hareketlerle ovdu.

Altı kişilik acemi grup bütün öğleden sonra ve gecenin büyük bir kısmında yol almış ama şafağa kadar mola vermeye karar vermişti. Regin'in durumu iyi olsa da -göğsü tamamen iyileşmişti- Brandr, Chase ve Natalya'nın yemek yemesi gerekiyordu ve şu anda avlanıyorlardı.

Ve Thad bayılmaya başlamıştı. Üç bira ona yardımcı olmamıştı. Ailesini, arkadaşlarını ve okulunu özleyerek hüzünlenmişti. Regin Natalya'ya, "Çocuğun kan içmesi gerekiyor, köpük değil." demişti.

Fey, "Teklif mi ediyorsun, Valkyrie?" diye cevap vermişti.

Regin Thad'ı ne kadar severse sevsin, herhangi bir vampir için damarına dokunmaya hazır değildi. Bir vampirden nefret etmemek bir şeydi; bir vampiri beslemek için boş bir bira kutusunu kanınızla doldurmak başka bir şeydi. ...

Bütün öğleden sonra, Chase onu görmezden gelmişti, tıpkı o hücredeyken yaptığı gibi. Buna dayanamayarak Brandr'ı bir kenara çekmiş ve dört erkeğin ne hakkında konuştuğunu öğrenmek istemişti. Brandr omuz silkti ve "Declan'a sor" dedi. Brandr'ın ensesine bir şaplak atmış ve hışımla oradan uzaklaşmıştı.

Ama Chase'i, onun kendisine gösterdiği yara izlerini düşünmeden edemiyordu. Eski görünüyordular, bu da onları aldığında genç olduğu anlamına geliyordu-

Bir gece önce bilincini gıdıklayan anı nihayet su yüzüne çıktı ve Neoptera tarafından canlı canlı yenen çiftin ona gösterdiği resmini hatırladı.

Adamın ve kadının aldığı o kıvrımlı, kasıtlı yaralar, Chase'in yara izlerinin belirgin şekilleriyle eşleşiyordu. Chase'in sesinin düzensiz tonunu, omuzlarının düğümlenişini hatırladı. Yumruğunu masaya vuruşunu.

Dudaklarından bir nefes çıktı. *Onlar onun ebeveynleriydi. Declan Chase'in annesi ve babası.*

Kendi bedeni soyulurken Neoların ailesini yiyip bitirmesini izlemiş miydi?

Çift orta yaşlardaydı. Bu da yaratıklar ondan *beslendiğinde* Chase'in genç olduğu anlamına geliyordu. Bileğinin arkasını ağzına bastırdı.

Zar zor hayatta kalmış olmalı. Ne kadar korkmuş olmalı.

Bulutlu gece gökyüzüne baktı. Yine de onun motivasyonlarını anlayabilmesi, işlediği suçları affedebileceği anlamına gelmiyordu. Onun canlı kesilmesiyle hiçbir ilgisi olmayabilirdi ama yine de ona işkence etmiş, onu ve arkadaşlarını tutsak olarak bu cehennem adasına getirmişti.

MacRieve ve Carrow tesisten canlı çıkabilmişler miydi? O vemon Malkom Slaine, cadı ve korumasını takip ediyor muydu? Regin geçmişte bir vemonla karşılaşmıştı ve canını kurtardığı için şanslıydı. Olağanüstü güçlü ve hızlıydılar. Eğer Slaine intikam almak istiyorsa, Carrow'u kim koruyabilirdi ki?

Ve Chase yüzünden Regin, Lucia'dan saklanmıştı. Kız kardeşinin dünyada ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Lucia, Cruach'la tek başına yüzleşecek kadar aptal ya da çaresiz olabilir miydi?

Regin başını suyun altına eğdi. Chase'den ne isteyebilirdi ki zaten? Onunla sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktu. Ölümsüzleri küçümsüyordu. Dün itibariyle işsiz güçsüz, evsiz barksız bir uyuşturucu bağımlısıydı ve sırtında tüm Lore büyüklüğünde bir hedef tahtası vardı.

Ve *eğer* yaşarsa. Öpüşmedikleri ya da seks yapmadıkları *sürece*. Aksi takdirde, Lore'da kimse onu öldürmeye fırsat bulamadan o tekmeyi atacaktı-

Chase'in yaklaştığını hissedince sustu. *Beni uzun süre görmezden gelemedin, değil mi Paddy?* Omzunun üzerinden baktı ve onu suyun kenarında dururken buldu.

Kelepçeleri olmadan. *Lanet olsun, Brandr.*

Sonra kaşlarını çattı. Chase'in tavrı kararlıydı, kara kaşları alev alev yanan gri gözlerinin üzerinde birbirine kenetlenmişti.

Ne yapmaya kararlı?

Kazağı ve pantolonu ona daha dar geliyordu. Sanki gün içinde büyümüş gibi, ki bu hiç mantıklı değil-

Çıkarmak için kazağın altından tuttu. *Benimle içeri geleceğini mi sanıyor?*

"Havuz dolu. Koş, Chase." Adam koşmayınca, kadın ağzını açıp sert bir fırça attı. Adam kazağını başının üzerinden çekip esneyen gövdesini ortaya çıkarınca kelimeler dudaklarında kayboldu.

Yara izleri dün gece gördüğünden daha düz görünüyordu, sanki göğsü büyümüş gibiydi. Gövdesini incelerken, kendini yontulmuş kas kütlelerine olduğu kadar onları kaplayan yara izlerine de bakarken buldu.

Kaya gibi sert çıkıntılar kamuflej pantolonunun düşük beline kadar iniyordu. Bakışları düz göbeğine, sonra da şekerleme izine kaydı. Ve daha aşağıya... Yutkundu. Adam pantolonun içinde sertleşmeye başlamıştı.

Bakışlarını yukarı çekti, başka bir şeye bakmaya kararlıydı. Boynunda künyesi vardı ve kaslı bir ön koluna büyük, kaslı bir askeri saat takılmıştı. Savaş botları, düşük bel pantolonu ve taktik aksesuarlarıyla iyi görünüyordu. Yaralı bile olsa, iyiden de iyi görünüyordu.

Orijinal Aidan gibi muhteşem miydi? Hayır. Ama ilgi çekiciydi.

Ve şu anda Chase ne istediğini bilen ve onu elde etmenin eşiğinde olan bir adam gibi görünüyordu.

Magister Chase, adam... *seksiydi.*

Yakındaki bir kayanın üzerine oturup botlarından birinin bağını çözmek için bir dizini yukarı çektiğinde, sekiz kasık torbası dalgalandı. Adamın iki botunu da çıkarmasını isteksiz bir hayranlıkla izledi.

Sonra ayağa kalktı, elleri pantolonunun fermuarındaydı, sıkışmış parmakları fermuarını çekiştiriyordu. Ona durmasını söyleyecekti. Her an olabilirdi.

Omuzları geride, pantolonun düşmesine izin verdi ve pantolondan adımını attı.

Nefes al, Regin. Şaftı yarı sertti ve keskin siyah kılların arasından yükselerek büyüyordu. Agresif sarsıntılarla titreşerek gözlerinin önünde şişiyordu. Bu gergin etin arkasında, taşakları aşağı sarkıyordu, ağırdı ama gözle görülür şekilde geriliyordu.

Zeki ve nispeten genç Declan Chase onun üç kriterinden ikisini karşılıyordu.

Her zaman cömertçe donatılmıştı, ama bu... Pençeleri bunun için kıvrılıyordu.

Aletine bakmayı kes, slore.

Yine de adamın geri kalanı onu neredeyse aynı derecede etkiledi. Bacakları güçlü ve erkeksiydi, kasıklarına kadar uzanan siyah kıllarla tozlanmıştı. Kalçaları zayıftı, yanlarındaki kaslar esniyordu.

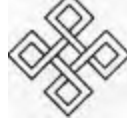
Aklı başından gitmişti. Ama adam bir adım daha yaklaşınca kendini toparladı. "Hurdalığınızın manzarası için teşekkürler." Kollarını yıkamaya devam ederek arkasını döndü. "Ama benden uzak dursanız iyi olur, Magister."

"Artık bir büyücü değil, Tarikat'tan biri değil."

Omuz silkti. "Tesisatınızı kaybettiğiniz için mi?"

"Ben artık bir büyücü değilim, çünkü sen bir büyücünün kadını olamazsın." Suyu doğru yürüdü.

KIRK DÖRT

Declan yaklaştı.

Bir bakıma bu askeri bir operasyon gibiydi. Yine de hiçbir hedef onun için bu kadar önemli olmamıştı. Ve daha önce hiçbir saldırı planında kendi içinde bu kadar çatışma hissetmemişti.

Onun önünde soyunmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Cerunno yuvasında fırtına mı? Rutin. Bir iblis kalesine saldırmak mı? Çocuk oynucağı.

Kesin reddedilme riskini göze alarak kendini onun gözetimi altına sokmak mı? Zalimce.

Kadın onun her santimini yavaşça incelerken bir şekilde kendini sabit tutmuştu. Nedense kadının onu gördüğünde iğrendiğini düşünmüyordu. Tanrı aşkına, belki de tam tersi. Gözleri çakmak çakmak olduğunda, bakışları altında sertleşmişti.

Kaybedecek bir şey yok, Dekko. Eğer bu işe yaramazsa, en azından vampire ettiği yeminlerden birinden kurtulmuş olacaktı.

Adam arkasından yaklaşıırken kadının ince omuzları gerildi. Aldırış etmeden öne uzandı ve saçlarını ensesinden çekti. Torkunun üzerindeki pürüzsüz teni öpmek üzereyken eğildi-

Dirseğini geri atarak adamın ağzını yakaladı. "Sakın buna cüret etme!"

Umduğu gibi, bu tek vuruş yeterli olmadı, sadece bir çığı tetikleyen atış oldu. Döndü, yumruğunu adamın yanağına vurmak için geri çekti.

Sıyrıldı ve boynunu öpmek için döndü.

"Kes şunu!" Kadın adamın ağzına tekrar yumruk attı. Yeni kanayan dudağını boynunun diğer tarafına bastırdı.

"Neyin var senin?" Yüzüne aldığı bir darbe daha çenesini sızlattı.

Ama o sadece çenesini kızın sivri kulağının ucuna sürtmekle yetindi. Kızın her vuruşuna bir öpücük ya da dokunuşla karşılık verdi. "Bunun acıtması mı gerekiyor, Valkyrie? Küçük bir kız gibi vuruyorsun."

"Küçük bir kız!" diye bağırdı, böbreğini defalarca yumruklayarak onu kıyıya doğru geri itti.

Dayak yemekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Elbette, o tam Valkyrie gücünde değildi ve o da çılgına dönmenin eşiğinde duruyordu.

Adam karaya doğru sendelediğinde, kadın onun üzerine atladı ve yüzünü bir kum torbası gibi delerken beline sarıldı.

Vuruşlarını savuşturmak yerine, onun mükemmel göğüslerini kavradı ve ellerindeki ağırlıktan inledi. Yumuşak, nemli et avuçlarına değiyordu. Meme uçları sıkı noktalar gibiydi. ... Bir iniltiyle kalçalarını onun altında yukarı doğru salladı.

Kadın adamın ellerine vurdu; adam da ona izin verdi.

"Beni böyle gıdıklamaya devam edersen, Valkyrie, ben de senin beni gıdıklamayı istediğini düşüneceğim." İkisinin de çıplak olduğunun ve ona sarıldığının farkında mıydı acaba? Kızın kalçalarının sıcaklığını hissedebiliyordu, serin havada kaygan bir sıcaklık. "Bunu bütün gece yapabilirim, genç kız."

"Seni pislik!" diye bağırdı nefesleri arasında, adamın göğüs kafesine vurarak. "Belki de vücudundaki tüm *ilaçlar* yüzünden acı veren bir yumruk atamıyorumdur!"

Bakışları onunkileri delip geçti. "Onlara bir daha asla dokunmayacaksın," dedi ve bunda ciddiye.

"Ya da belki de tüm o çirkin yara dokusu seni tamponladığı için vuruşlarımı hissetmiyorsundur!" Pençelerini izlerin üzerinde gezdirdi.

Utanç onu doldurdu. Öfke tutuştu. *Onların ötesini asla göremeyecek.* Tıpkı onun bildiği gibi.

Sonra gözleri farkına vararak kısıldı. "Çirkin olabilirim Regin ama pençelerini kıvrandıran bir şey var." Onu tamamen soyunmuş halde görmüştü ve hâlâ tahrik oluyordu. Zaferle kükremek isteyerek daha da saldırganlaştı ve dudaklarını sert bir meme ucunun üzerinde gezdirmek için eğildi.

Bir kalp atışı tereddütten sonra, elinin tersiyle onu uzaklaştırdı.

"Bunu savunmak daha yavaş, değil mi genç kız?" Diğer meme ucunu da ağzına alabilmek için kollarını iki yanına sıkıştırdı. Kız dirense de onu dudaklarının arasına aldı, tomurcuğun tadına baktı, dilledi... Boğuk bir iniltiyle emmeye başladı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

İnlemiş miydi? Aleti acıyla zonkluyordu.

Siren gibi bir sesle, "Chase, bırak gideyim. Böylece *sana* dokunabilirim."

Evet! Göğüs ucunu emmeyi bırakmadan ellerini aşağı kaydırarak kalçalarına dayadı.

"Dokunuşumu mu istiyorsun, Blademan?" Pençelerini adamın kalçalarında gezdirerek geriye uzandı ve kanlı yarıklar açtı. "Benden alacağın tek şey bu, acı!"

Göğüs uçları dilinin ucunda zonklayana kadar onu daha sert emdi. Acı mı? Hiç hissetmedi.

Tanrım, Chase'in ağzı göğsünde çok sıcaktı, dudakları tepe noktasının etrafında sıkıca kapanmıştı.

Gövdesindeki kaslar onun altında duygusal bir şekilde esneyerek gümbürdüyordu. Chase'in vücudunun kendisinininkinin yanında ne kadar büyük olduğunu hiç anlamamıştı. *Tıpkı Aidan gibi.*

Yine de çok farklı. Hınzır bir dili ve çakıllı bir sesi olan bir Kelt.

Öpücüğü onu cezbetti; ama şu an için ona vurmak daha iyi hissettiriyordu. Onu geri itti ve yüzüne bir tokat attı.

"İşte böyle Regin, ne yapman gerekiyorsa yap."

"Oh, yapacağım." Son üç hafta düdüklü tencere gibiydi ve şimdi patlamak üzereydi. Her vuruş içinde bir düğümün açılmasına neden oluyordu. Öfkeyi hissedebilen tek kişi o değildi ve kızın vücudunun her yerine akıttığı kanı görmek öfkesinin azalmasına neden oluyordu.

Gözlerinden biri şişmişti. Dudağı patlamıştı. Geniş yanağının derisi yarılmıştı. Bacakları kanıyordu.

Ve hala kaya gibi sertti.

Kadının kalçalarını tuttu ve onu gövdesinin alt kısmına yerleştirerek ereksiyonuna doğru bastırdı. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Sanki içimde bir ateş var."

Ellerini onunkilerden uzaklaştırdı. "Seni neden geri isteyeyim ki? Bana yaptığın her şeyi unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, unutmak yok. Ama aramızdaki bu şeyi kurtarabilirim. Ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Kurtarma, ha? Bak, dün gecedен daha çok şey hatırlıyorum. Sen beni *boğdu*." Diğer kulağını da kutuladı. "Bunu yapmak zor muydu?"

Yüzü buz kesmiş, bir daha asla görmemeyi umduğu o zalimliği ortaya çıkarmıştı. "Sadece gevşeyene kadar bastırdım. Bunda zor olan ne?"

"Ugh!" Ona tekrar ters vurdu.

"*Tabii ki çok zordu,*" diye kükredi, boynundaki tendonlar gerilmişti. "Şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi. Brandr lanet olası kalbini delmek üzereydi. Yine de oldu."

"Havamı keserken ellerin yeterince sağladı!" Yankılanan bir tokat daha.

"Çünkü öyle olmaları gerekiyordu! Lanet olsun sana kadın, *öldün* sen! *Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.*" Sesi kalındı.

Chase nefretten başka bir duygu hissediyor muydu? Silik anılar canlandı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış mıydı? Chase kulağına ona tutunmasını mı mırıldanıyordu?

Bakışlarını kısmıştı. "Büyük kötü Blademan dün gece duygularının kontrolünü mü kaybetti?" *Tokat.* "Beni öyle görmek o küçük kalbini uyandırdı mı?" *Elinin tersiyle.* "Erkek gözyaşları mı döktün?"

Onu sırtüstü çevirdi ve üzerinde yükseldi. "Senin için küçük bir bebek gibi ağladım." Ellerini başının üzerinde birleştirdi. "Hissedebiliyorum, Regin. Ve seni o halde görmek beni öldürdü!" Gözleri parlamaya başladı. "Bu beni gerçekten kızdırdı, Valkyrie. Çünkü sensiz yaşayabileceğime dair son umutlarım da yok oldu."

Declan kalçalarını kadının bacaklarının arasına sıkıştırırken, onu kendine ait kılma ihtiyacı içini yakıyordu. "Her zaman sen olacaksın, Regin." Serbest kalan eli kalçasının altından kıvrılıp aletini yerleştirdi.

"Hayır, Chase!" Bileklerini tutmasına karşı koyarak ondan uzaklaştı. "Asla!" Nefes alıp vermeye başlamıştı, göğüsleri inip kalkıyor, meme uçları şişiyordu. "Bunu yapamazsın. Seks yok!"

"Bu bana karşı bir şeyler hissettiğin anlamına mı geliyor, Valkyrie? Belki de artık yaşamamı istiyorsun?" Adam onu öpmek için eğildi ama kadın başını yana çekti.

"Beni öpme," diye tısladı, gözleri parlıyordu.

"*Hiçbir* şekilde öpüşmek yok o zaman?" Kız ona karşı mücadele ederken, adam onu bedensel olarak yakındaki bir çim yatağına taşıdı.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi.

Bileklerini önünde tuttu, sonra bacaklarının arasına diz çöktü. "Sadece senin tadına bakmak istiyorum, Regin. Sana bunu yapmayı hayal etmiştim."

"Unut gitsin!" Dizlerini sıktı.

Kalçalarını genişletmek için omuzlarıyla manevra yaptı, sonra başını sarı buklelerine doğru eğdi. "Bir öpücük ve duracağım."

"Chase, lanet olsun sana-"

Ağzını baldırına bastırdı ve onu susturup şok eden bir yalama yaptı. "*Ah, sik beni!*" Çok lezzetliydi, seksi titriyordu ve ıslaktı. Ona durmasını isteyip istemediğini sormayı planlamıştı. *İmkânsızdı.* Tekrar içeri girdi, dili daha fazlasını arıyordu.

İnledi ve tepesinde şimşekler çaktı. Onun izniyle.

Adam kadının bileklerini bıraktı ve kadının elleri adamın kafasına doğru uçtu, onu itmek için değil, parmaklarını saçlarının arasından geçirmek için; ilk kez öfke duymadan ona dokunmuştu.

Daha fazla. Onu içine çekti.

"İşte böyle, Regin. Bunu sana yapmama izin ver." Kadın Regin'in ağzına doğru sallandığında Regin'in siki daha da sertleşti ve başını nem kapladı.

Kadının kalçalarını her sallayışında adam da kendi kalçalarını salladı ve dizlerini daha da açtı. Havaya karşı itiyor, dilinin daldığı yerde aletinin derinlere gömüldüğünü hayal ediyordu.

Cennet, doğru yaptığını anlamasını sağlamak için başının üzerinde şimşek çaktırarak onu memnun ediyordu. Her öpüşte teni daha da parlıyordu ve adamın içini *sevinç* gibi bir şey kaplıyordu. *Onu tatmin edebilirim.* Zamanla aralarındaki ilişkiyi düzeltebilirdi.

"Çok lezzetlisin." Yalamalar arasında, *"Sıcak... ıslak... cennet."* diye inledi.

Onun sözleri üzerine boğuk bir çığlık attı ve bacakları tam bir teslimiyetle açıldı. *Davet edercesine.* Bir parmağının ucuyla onun parıldayan çekirdeğinde gezindi.

"İçeri," diye inledi. Adam onu hevesle dar kılıfının içine soktuğunda, kadın başını salladı. "Sakın durma, *sakın* durma. ..."

"Bunların seni doldurmasına ihtiyacın var, değil mi genç kız?" Aç bir dil hareketiyle bir parmağını daha içeri soktu. "Onları güzel ve derin alacağım."

"Chase, yaklaştım!"

"Regin, benim için gel!" Ağzıyla ona bastırıyor, parmakları da aynı anda itiyordu. *"İşte bu, bebeğim."*

Sırtını eğdi. Kadının şimşeklerinden biri o kadar yakınına çaktı ki, adam onun sıcaklığını hissetti. "Chase!" diye bağırdı orgazm olmaya başlarken.

Onu daha yakına çekmek için başını sıkıştırdığında, neredeyse yere dökülecekti. Mutluluk içinde yaladıkça omurgası karıncalanıyor, ağır taşakları geriliyordu. Kadının her titreyişini, her son çığlığını sıkarken boşalmamak için kendine emir verdi.

Sadece kadın alnını ittiğinde uzaklaştı. Adam sakallı yanaklarını kadının kalçalarına sürttüğünde kadın yeniden titredi.

Uzun dakikalar boyunca gökyüzüne baktı. Sonra dirseklerinin üzerinde doğrulup onun bakışlarıyla buluştu, ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

"Regin? Bir şeyler söyle. Sessiz olman hiç hoşuma gitmiyor."

Chase ona hızlı bir oyun oynamıştı. *Zing!* Bunların hepsi dikkatlice hazırlanmış ve uygulanmış bir plandı. *Uçarı Valkyrie'yi o kadar kızdıracaktı ki kontrolünü kaybedecekti.*

Ve plana göre, şimdi çırılçıplak, çimlerin üzerinde, Declan Chase kalçalarının arasındaydı.

Oyunbozan oyuna geldi. Tahmin edilebilir biriydi. Her şey kontrolden çıkmıştı.

Ve yine tehdit ediyordu. Adamın bakışları yüzünden bacaklarının arasına düştüğünde ve kollarını kalçalarına doladığında, "Bunu aklından bile geçirme," dedi.

Yüzünde kararar bir ifadeyle dizlerinin üzerinde doğruldu, sanki yeni favori oyuncağını elinden almış gibi görünüyordu. Vücudu bir yay kirişi gibi gergindi, kasları dalgalanıyor, şaftı ihtiyaçla çıkıyordu.

"Ne oluyor Chase? Bu da neydi böyle?" Kendi kişiliğini ona karşı kullanmıştı ve o da tuzağına düşmüştü. *Onu ters köşeye* yatırmalıydı. Onu kızdırmalı, boşalmasına ramak kala onu tahrik etmeli, sonra da kasıla kasıla çekip gitmeli, tatlı poposunu ona göstermeliydi.

Onu femme fatale yapacağım! Kız kardeşlerinin yapacağı gibi. Oh, evet, playah eve geri döndü-

"Bunun ne olduğu açık olmalı, değil mi? Eğer hala kafanız karışıksa, size bir diyagram çizebilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, elleri çim yatağının yanındaki çamura saplandı. "İpucu: B yuvası lezzetlidir-"

Sıçradı. Hiç düşünmeden adamın yüzüne çamur atmıştı. *Femme fatale için çok fazla.*

İnançsız bir şekilde tükürdü, sonra da kükredi, *"Ne oluyor lan-"*

Sıçradı, sıçradı. Gövdesini çamur kapladı. Ve Tanrılar ona yardım etsin, adamın tepkisi neredeyse onu kıkırdatacağı.

"Böyle mi oynamak istiyorsun?" Adam kızın ayak bileğinden yakaladı ve kalçalarına bir avuç çamur bulaştırmak için onu daha yakına sürükledi. Kız kaçmak için çırpırsa da, adam karnını cömert bir sıyrıkla kapladı, sonra da göğüslerinin üzerine bir topak attı.

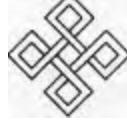
"Dick!" Bir salvo daha yaparak adamın bacaklarından birine vurdu ve ortalığı kızıştırdı.

İki elindeki cephaneye yığınlarını toplaması için onu serbest bıraktı. Uğursuz bir ses tonuyla, "Regin, bunu yapmamızın iki yolu var-" dedi.

Sıçradı. Diğer kalçasına isabet etti. Geriye vurmadığı tek bir yer kalmıştı. Büyük bir hedef.

Adam onun bakışlarını aşağıya doğru takip etti. "Aklından bile geçirme. Bunu yaparsan beni temizlemiş olursun."
Splat.

KIRK BEŞ

Declan çamurla kaplanmış kasıklarına baktı. "Küçük cadı." Avuçlarını bıraktı, sonra ona doğru hamle yaptı ve onu göğsüne doğru çekerek dereye doğru ilerledi.

Onu kaldırıp suya attı ve hemen arkasından takip etti. Adam suya dalıp yüzündeki çamuru temizlerken, kadın nefes nefese kalmış ve saçlarını gözlerinden çekmişti.

"Seni uyarmıştım." Kadının bileğini yakaladı ve avucunu göğsüne götürerek izleri sildi. "Bu pisliği sen yaptın, sen temizle."

Gözlerini kısıtı, şüphesiz onu lanetlemek istiyordu ama göğsündeki diğer eli onu susturdu. "Ben de aynısını yapacağım." Adam başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi ve kadının göz kapakları ağırlaştı. Adam bileğini bırakıp iki göğsünü de avuçladığında, kadın nefesini içine çekti.

Bir kalp atışı geçti ve bir diğeri... "Lanet olsun sana," diye fısıldadı. Sonra kendi isteğiyle yumuşak ellerini adamın göğsünün üzerinde gezdirdi. Her darbeye daha fazla deriyi ortaya çıkarıyordu. Yaralı deri. Ama hiç çekinmedi. Aslında, çamuru temizledikten sonra, bakışları parmaklarını takip ederek bazı izleri takip etti.

Ne düşündüğünü bilmek için adam öldürürüm.

Bir eliyle karnını ovmaya başladı, söz verdiği gibi onu temizledi. Diğer eliyle kalçalarındaki çamuru düzeltti.

O da karşılık verdi, aşağı uzandı ve avuçlarını adamın bacaklarında gezdirdi.

Kızın elleri yukarı tırmandıkça dizlerinin bağı çözüldü.

"Planının nasıl bitmesi gerekiyordu?" diye mırıldandı, parmakları onun ağrıyan taşaklarının hemen altında geziniyordu. Ona orada dokunacak mıydı?

"Seninle sevişirken." Adam onun göğüslerini yoğurmaya başladı. Elleri doğru eğilirken bile, "Bu olmayacak" dedi.

"O zaman seni tekrar memnun edersem buna bir kazanç diyebilirim." Onun hassas meme uçlarını hafifçe çimdikleyerek sallanmasını sağladı. "Senin için iyi bir sevgili olmak istiyorum." Artık onu tatmin edebileceğini keşfettiğine göre, üstün olmak, onun için en iyisi olmak istiyordu.

"Peki ya sen?" Kadın avucuyla adamın aletini kavradı ve adam sarsılarak doğruldu. "Bu ağrımıyor mu?"

Sesini alçaltarak, "Şeytan gibi" dedi. Yavaş bir vuruş onu inletti, "*Bu çok iyi hissettiriyor.*"

"Sadece yaptığım pisliği temizliyorum."

"Sen böyle yapmaya devam et genç kız, ben de ekleyeyim."

Gümüşü gözlerle ona baktı. "Çok yazık. Çünkü bunun için planlarım vardı." Onu sıktı.

Eğer sevişmek için değilse, o zaman... Çenesi gevşedi. *Benimle yatmak mı istiyor?*

Boşalmamak *hiç* bu kadar önemli olmamıştı. Dişlerini sıkarak, kadın onu iyice ovarken bir şekilde tohumunu tuttu.

İki kez neredeyse döküyordu - başparmağını sikinin üzerinde daireler çizerek gezdirdiğinde ve okşarken taşaklarını sıkıca kavradığında. Bu gecedan önce, özellikle ikincisinden ne kadar zevk alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İşte oldu. Hepsi bitti," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Bahse girerim o kadar temizdir ki üzerinde yemek yiyebilirim."

Kaşları çatıldı, sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu öğrenmenin tek yolu var." Hâlâ onu tutarak kıyıya doğru döndü.

Regin'in kafasında çimenlerin üzerinde çırılçıplak yatan, bacaklarının arasında diz çökmüş, avuç içleriyle adamın aletini kavrayan bir dağ vardı. Ve kendini o kadar da güçlü hissetmiyordu.

Bir kaşıntıyı kaşımdan fazlasını yapmayacağız, diye kendini temin etti. Tıpkı Natalya ve Brandr'ın yaptığı gibi.

Chase, daha önce hiç duymadığı kadar kalın aksanıyla, "Bir erkeği sikinden mi yönlendiriyorsun, genç kız?" dedi.

Boğuk sesi onu ürpertti, meme uçları daha da sertleşti. Bu hınzır Celt için eriyordu. "Bu bir sorun mu?"

Başını ciddiyetle salladı. "Bu ifadenin *neden* olumsuz bir çağrışım yaptığını düşünemiyorum."

Gözlerini onunkilerden ayırmadan eğildi ve dilini şişmiş ucun üzerinde gezdirdi.

Kesik kesik bir nefes verdi. *"Yüce Tanrım."* Tacın etrafındaki ıslak bir yalama onu ürpertti.

Onu izlemek için dirseğine yaslandı, gövdesindeki kaslar dalgalanıyordu. Diğer eliyle kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Güzel yüzünü görmek istiyorum. Hayatım boyunca seninle böyle birlikte olmak için bekledim."

Kalbi çırpınıyor gibiydi. *Hayır, sadece bir kaşıntıyı kaşıyorum.*

Chase kesinlikle böyle düşünmüyordu. Dudaklarını başının üzerine getirdiğinde, Chase'in yüz ifadesine baktı; kara kaşları çatılmış, gri gözleri özlemle parlıyordu.

Şaftının tabanını kavradığında ve onu daha derine emdiğinde, *"Ah, beni becer"* diye nefes aldı ve tanrılar ona yardım etti, o anda bunu istedi.

Dizlerini yukarı çekti, başının arkasını kucaklarken kalçalarını hafifçe itti. Kalçaları titriyor, kaslı kasları kasılıyordu. Çoktan yaklaşmıştı.

"Bunu beğendin mi?" demek için ayrıldı. *"Nefret ediyorum."*

Neredeyse sırtıyordu. Adamın tepkileri onu yeniden baştan çıkarıyordu. Çıkardığı alçak sesler. Dayanmak için mücadele ettiği o kadar belliydi ki.

Adam onu daha fazlası için bastırırken başındaki eli titriyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey onu bu kadar yoğun bir şekilde tahrik etmemişti. Meme uçları ağrıyordu,

Klitoris serbest kalmak için zonkluyordu. Bacaklarının arasına uzandı, ıslak etini okşadı, gözleri mutluluktan kapandı.

Kız onun etrafında inlediğinde, "Bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey, dilimin üzerine tekrar gelmen."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırtarak açtı. Adam kızın elini bırakmış, kızın vücudunu onunkinin yanına yatırarak, kız adamın sikiyle, adam da onunkiyle yüz yüze gelene kadar manevra yapmıştı.

Parmakları kıcının üzerinde sımsıkı dururken sert bir hırıltı çıkardı, sonra ağzını bacaklarının arasına gömdü. Onun sıcak nefesini, güçlü dilinin umutsuz hareketlerini hissedebiliyordu.

"Chase!" O anda neredeyse kendini kaybediyordu. Adam bir dizini kaldırıp kalçalarını ona doğru salladığında, kadın hevesle onun uzunluğunu tekrar ağzına çekti ve açgözlü çekişlerle emdi.

"Unh ..." Onun etine karşı inledi ve dudaklarına doğru eğildi.

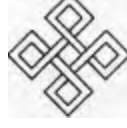
Ama taşaklarını kavrayıp çekiştirdiğinde, "Ah, daha fazla!" *diye* bağırmak için ayrıldı. Beni zorluyorsun-"

Boştaki elinin pençelerini adamın kaslı kıkına batırarak onu daha sıkı kavradı. Adam şaşkınlıkla sarsıldı ve kükredi, "Yüce Tanrım! Geliyorum, Regin!" diye kükredi ve sonra onu çılgınca yalamaya geri döndü.

Evet, evet, evet! Daha sert emerek diline karşı koydu ve ıslak bir telaşla boşalmaya başladı. Adam patladığında ve menisini serbest bıraktığında onun şişkin şaftının etrafında çığlık atıyordu.

Zevk dalgalarıyla kendinden geçen kadın, onu daha derine, daha derine çekti. ...

KIRK ALTI

Tanrı aşkına, kadın." Declan onu kaldırarak kendi yanına yatırdı. "Bu bir erkeğin hayata bakış açısını çok çabuk değiştirir."

Bir erkeği uçurumun kenarından döndürmenin en iyi yolu nedir? Bir erkekle ateşli oral seks

Valkyrie. Ve sonunda onun küçük pençelerinin neyle ilgili olduğunu anlamıştı!

Isınan tenlerine hafif bir yağmur düşerken, kolunu onun omuzlarına doladı ve memnuniyetle inledi. *Tam bir huzur.* Hayatında ilk kez.

Gerginlik gitmiş, yerine sevinç gibi bir şey gelmişti. Oh, evet, sevinç ve heyecan içinden akıp gidiyordu. Sonunda onunla *daha fazlasını* yaşayabileceğine inanmıştı.

Onun kadını. Uğruna savaşmaya değer bir gelecek. Uzun zamandır hayatında eksik olan her şey.

Daha fazla.

"Bu olmamalıydı," diye mırıldandı.

"Bu konuyu son nefesime kadar tartışacağım. Bundan zevk aldığını inkar mı ediyorsun?"

Gün gibi parlıyorsun ve yeterince sert geldin. İki kez."

"Oh, lütfen! Üç haftadan fazla bir süredir bezimi ovمامıştım. Bebek beziyle oynamak beni bu noktadan uzaklaştırırdı."

"Not alacağım."

Onun yanında sertleşti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Regin, bu her şeyi değiştirir! Benden etkileniyorsun." *Ve yatakta ihtiyacın olan şey olabilirim.* "Başka her şeyi düzeltebilirim."

"Benim dünyama olan nefretin gibi mi?"

Kızın çenesini çimdikleyerek başını geriye doğru eğdi. "O zaman *göster* bana! Ondan nefret etmekle neden hata ettiğimi göster."

"Bu senin içinde çok derinlere işlemiş, çok kökleşmiş."

"Belki daha önce öyleydi, ama sallanıyor olmalıyım. Artık aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyorum. Benimle ilgili hiçbir şey sabit değil."

"Sen *bitmemişsin*" diye mırıldandı.

"Evet, kesinlikle."

"Gitmem gerek."

Kız kalkmak için hamle yaptığında, adam onu kendi tarafına doğru itti ve orada kalmasını sağlamak için kışına bir tokat attı. "Sen benimle kal."

"Benden ne istiyorsun Chase?" diye tersledi.

Şaşkınlıkla başını geriye çekti. "*Her şeyi* istiyorum. Sen *benimsin*, Regin." Hayatının her sefil saniyesinde onu hak etmişti. "Sana bunun nasıl olacağını anlatayım. Seni ve arkadaşlarını bu adadan çıkaracağım ve sonra sen ve ben kök salmak için bir yer bulacağız." Dudakları sessizce çalıştı. "Sessiz mi? Bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm." Adam onun kulağının ucunu ısırdı. "Kırk ya da elli yıllık bir ömrüm kalmış olabilir, senin ömründen göz açıp kapayıncaya kadar. Ölene kadar sana sahip olacağım, o yüzden bunu kabullenmek zorundasın."

"Tüm bunları talep etme hakkını size kim veriyor?"

"Eğer adamın Aidan gerçekten benimle birlikte olduysa, o zaman onun kadınının birkaç yıllığına kullanmaya hakkım var. Ve bu anlaşmayı bu gece seninle yapmak istiyorum."

"Hayatta olmaz, Chase. Benimle seks yapamazsın."

"Yapmamı istiyorsun." Onun yüz ifadesini inceledi. "Tanrım. Bana *ihtiyacın var*." "Fark etmez."

O da inkar etmemişti! "Lanet yüzünden." "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi?" Sonra kafasına dank etti. "Seni hamile bırakacağımdan mı endişeleniyorsun?" Kaşları birbirine çatıldı. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." On yıldır bildiği eve bakıp ne kadar kasvetli ve sessiz olduğunu düşündüğünü hatırladı. Tüm varlığının ne kadar ruhsuz olduğunu.

Şimdi önünde, kendisi için hiç hayal etmediği olasılıklar uzanıyordu. *Ben bir ... da olabilir miyim?* Dudaklarının kenarları kıvrıldı.

O anda tüm bakış açısının değişmiş olması gerektiğini fark etti. Çünkü Valkyrie kızları ve berserker oğullarıyla dolu, yıldırım çarpmış gibi geniş bir ev fikri *tam olarak doğru* geliyordu. "Regin, birikmiş param var. Sana ve çocuklarımıza bakabilirim."

"Tamam, bahsettiğim şey bu değildi. Valkyrie'ler birkaç hafta yemek yemezlerse doğurgan olmazlar."

Hiçbir fikri yoktu. Büyüleyici.

"Ama madem konuyu açtın... Dostum. Sen işsiz, evsiz bir uyuşturucu bağımlısıydın. Harika bir baba malzemesi."

Açık sözlü Regin. "O pislige bir daha asla dokunmayacağım. Gücümü bastırmaya ya da tekrar akılsızlaşmaya ihtiyacım yok - benim olanı korumak için güçlü ve net olmalıyım." Onu daha sıkı sıktı ve dudaklarını saçlarına bastırdı. "İşe gelince, seni Aston Martin'lerde tutmaya yetecek kadar param var, Valkyrie. Ve bir ev alacak kadar. Ya da iki tane." Kız kaşlarını kaldırıncaya açıkladı: "Yirmi yıldır hiç masrafım olmadı. Hatırı sayılır maaşımın tek kuruşunu bile harcamadım. Ve yakaladıklarımın çoğu ödül taşıyordu. Şimdi, ne demek istiyorsun?"

"Ya 'ucube' bir çocuğunuz olsaydı? Bir *detrusun* hamile kalması en büyük korkunuz olur gibi görünüyor."

"Kendini tanımlamak için bir daha asla o kelimeyi kullanma. Bu benim hatamdı - ölümsüzler arasında farklılıklar olduğunu görememek. İyi ve kötü, tıpkı insanlar gibi."

"Evet, farkına varman benim için çok geç oldu." Ondan uzaklaşarak ayağa kalktı.

İç çekerek onu bıraktı. Teni onsuz çıplak ve soğuk hissediyordu. Bunca yıl dokunmaktan kaçınmıştı ve şimdi onun sıcak, küçük bedenini karşısında görmekten başka bir şey istemiyordu.

Kadın elbiselerine doğru yürüdüğünde, o çıplak kızı görmek onu yeniden sertleştirdi. Sert bir sesle, "Benimle kal," dedi. Bu bir emir gibi mi gelmişti?

Sırtı sertleşti, sonra külotunu çekti. "Unut gitsin."

İşte bir şey yok. Nefes verdi ve "Ben... üzgünüm" dedi.

Regin dondu kaldı. Arkasını dönmeden, "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Seni defalarca incittiğim için özür dilerim. Ve değer verdiğin insanları incittiğim için."

"Özür mü?" Onunla yüzleşti. "Zor olmuş olmalı."

"Sana karşı görevimi yaptığımı sanıyordum. Tüm ölümsüzlere karşı. Komutanımın emirlerine körü körüne uydum." Elini yüzüne sürdü. "Biz

... çok ileri gitti."

Gözlerindeki o perili bakış. Onun acısına çekiliyor, onu yatıştırmak istiyordu. Aidan'ın ona hiç *ihtiyacı olmamıştı*. Karşısındaki bu adamın Regin'e bir can simidi gibi ihtiyacı vardı.

"Webb komutanınız mıydı?" Onun başını sallaması üzerine, "Ona yakın görünüyordun," dedi.

"O benim babam ve en iyi arkadaşım gibiydi. Hayatımı bir Neoptera sürüsünden kurtardı. Bunu bana o yaptı."

Bu yaratıklar dehşetin vücut bulmuş haliydi. Şüphelenmişti ama bunun doğrulandığını duymak... "Kaç yaşındaydın?"

Ona cevap vermek yerine elini uzattı. "Bu konuyu ancak gecenin geri kalanında yanımda uyursan konuşacağım."

"Lothaire gibi konuşuyorsun, her şeyi bir alışveriş haline getiriyorsun." "Belki de haklıdır."

Gözlerini devirerek ondan birkaç adım öteye oturdu ve dizlerini çıplak göğsüne doğru çekti. Adam onu hemen kendi tarafına çekti.

Yenilmiş bir halde nefesini verdi.

"Kaç yaşındaydın?" "On yedi yaşındaydım."

"Bana gösterdiğin o resim, senin ailenin resmiydi."

Adam ona karşı gerildi. "Evet."

"Neo saldırısından kurtulan birini hiç duymamıştım."

"Webb, onlar işimi bitirmeden önce hayatımı kurtardı."

Onu bitirdi. Her şey anlam kazanmaya başladı. Ailesi katledilmiş, kendisi sakat kalmıştı. Ve hayatını kurtaran adam ölümsüzlere karşı savaşmıştı.

"Bana devam etmem için bir sebep verdi. Bana bildiğim her şeyi öğretti."

Yani beyni yıkanmıştı, hem de çok genç yaşta. Declan Chase'in hiç şansı olmamıştı. "Webb'e şimdi ne olacak?"

"Yaşadığımı ve firar ettiğimi öğrenirse, başıma ödül koyar." Chase'in sesinde keder gibi bir şey vardı.

"Bu çok sert."

"Ben... neredeyse onu öldürüyordum." "Ne?"

Neden öldürüyordun?"

"Seni öldürme emrini veren oydu. Bunu benden sakladı. O zamana kadar bir berserker olduğumu öğrenmişti, bu yüzden senin benim olduğumu biliyor olmalıydı."

Chase'in gözleri tehditle parlıyordu. "Yine de sana zarar verdi. La Dorada geldiğinde, onun canını sıkıyordum." Elleri şimdi bile yumruk olmuştu.

Babası olarak gördüğü adama zarar vermiş miydi? Onun yüzünden mi? O gece onun öfkeli feryadını duymuştu. ...

"Tarikat'la işim bitti, Webb'le işim bitti. Bununla yüzleş, Regin. Dünyada sahip olduğum tek dost sensin."

Arkadaş olduğumuzu mu sanıyor? "Benim hakkımda ne zaman farklı hissetmeye başladın?"

"Banyomdaki o gece benim için sonun başlangıcı oldu. Aslında seninle Belfast'a kaçmayı düşünmüştüm. O zaman benimle gelir miydin?"

O kadar hızlıydı ki başı dönebilirdi. Ama onu cesaretlendirmesine gerek yoktu. Cevap vermek yerine izlerini sildi. "Burada ne oldu?"

"Öfkemi ve gücümü kontrol altında tutmak için bir ilaç enjekte ederdim. İçinde afyon da vardı."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun? Bazı izler eski görünüyor."

"On yıldan fazla bir süre." Tereddüt etti, sonra "Ondan önce... eroin kullanıyordum.

Belfast'ta gençken."

Oh, Tanrım. "Çünkü için hep kötü mü hissediyordu?" Geçmişte yaşadıkları bugünüyle, kâbusları ve anılarıyla yarışıyordu. ...

Omuz silkti ama inkâr etmedi.

O zaman bu kadar sapkınlaşmadan önce onu bir çocuk olarak bulmalıydı. Aidan'ın son halinden kaçmak yerine onu korumalıydı. Suçluluk duygusu göğsünün üzerinde kurşun bir ağırlık gibiydi.

Ne kadar sadıkım? Aidan'ı kaderine terk ettim. Genç Declan Chase'i dünyanın merhametine bıraktım.

Kargaşasını sezmiş gibi, "Gel bakalım genç kız," dedi. Aidan ne zaman onun gözlerinin içine bakmak istese, yüzünü nazikçe ellerinin arasına alırdı. Declan'la öyle olmadı. Onun boynunu kolunun kıvrımına aldı ve aşağı bakarken onu sabit tuttu. "Bunun hakkında konuşmayalım. Artık benimlesin."

Tüm bu olanlardan sonra bile Regin kendini ona karşı başını sallarken buldu, kolu onun derin göğsünde geziniyordu.

"Ama Aidan'ın yerini almaya çalışmadığımı anlamanı istiyorum. Yapamayacağımı biliyorum. Onu çok sevdin."

Ben yapmadım. Geri dönölmez bir şekilde değil. Valkyrie, kendi türünden birinin ebedi eşini kollarını açtığında tanıyabileceğine inanıyordu ve sonsuza dek onların arasına girmek için koşacağını fark etti. Regin, Aidan'a koşmaya çok *yaklaşmıştı* ama o bu duygularla savaşıyordu. "Ben... onu sevmedim." *Kendime izin vermemiştim.*

"Ne? Neden ona aşık olmadın?"

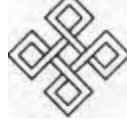
"Ona bedenim ve ruhumla ihtiyacım vardı ama kalbim hâlâ bana aitti."

Chase gökyüzüne baktı ve dudaklarının kenarları kıvrıldı. Bin yıl önce, Aidan da aynı ifadeyi göstermişti. *Beklenti.* "O zaman Valkyrie, kazanmak hâlâ benim elimde."

Zamanla nefesleri derinleşti ve uykuya daldı. Regin onu izlerken gözleri kapaklarının arkasına kaymaya başladı, kolu Regin'in etrafında sıkılaştı.

Rüya görüyor. "Şşş, rahat ol." diye fısıldarken kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu. ..."

KIRK YEDİ

*Benimle savaş cephesinde kalamaz, **diye*** düşündü Edward, bakışları Regin'in çadırını adımlarken onu takip ediyordu. Sayısız silahının etrafında dolanarak, parmaklarını süvari üniformasının bel ceketinin ve armalı miğferinin üzerinde gezdirdi.

Güzel yüzü çizilmişti, ruhani ışıltısı içeriği aydınlatıyordu. Askerleri şimdiden onun kendisini büyüleyen bir cadı olduğunu düşünüyordu.

Onunla kalamazdı ve o da ondan ayrılamazdı. Bu da onun dünyasına kocası olarak gireceğini umduğu anlamına geliyordu. Yine de Valkyrie inatçı olduğunu kanıtlıyordu.

"Daha çok gençsin, Edward!"

"Ben yirmi beş yaşımdayım. Benim yaşımdaki erkekler evlenir."

"Sizin yaşıntıdaki erkekler genellikle bildikleri her şeye sırtlarını dönmezler. Yarımada'daki turunuzu bitirin, sonra Londra'daki malikanenize gidin. Elbise giyen ve sivri kulakları olmayan ölümlü bir kızla evlen. Sana trajediden başka bir şey getirmeyeceğim."

Eyer battaniyesini eline alıp işlemeli kişisel armasını gördüğünde yüzü asıldı. "Uçan iki kuzgun mu?" Acı bir kahkaha attı. "Edward, gitmeme izin vermelisin. Beni unutmalısın."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "İkisini de yapabileceğime seni inandıran nedir?" Onun duygularının derinliğini anlamıyordu, asla da anlayamazdı. Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü; ona dokunmadan geçirdiği dakikalar bile tahammül edilemeyecek kadar uzundu. Ellerini onun ince omuzlarına koydu, onu öpmeyi çok istiyordu ama kadın bunu yasakladı.

Kendimi daha ne kadar tadımdan mahrum bırakabilirim?

"Regin, her zaman sen olacaksın. Bu lanet senin için hissettiklerimden daha güçlü olamaz."

"Gabriel de aynen böyle söyledi. Öldüğü gün."

"Bu sadece tesadüf, aşkım. Hepsi. Aidan hayatı boyunca vampirlerle savaştı. Sonunda biri tarafından öldürülmesi sürpriz mi? Treves kralını defalarca kızdırmıştı, onu zehirleten bir korkaktı. Ya Gabriel? Tanrım, Regin, kaç korsan gemi kazalarında öldü?"

"Bir şeyi unutuyorsunuz, zamanlamayı. Tüm bu ölümler beni yatağa attıktan birkaç saat sonra oldu. Ben senin lanetimin! Bunu neden kabullenemiyorsun?"

Declan bir anda uyandı, karanlık sabahı incelerken gözleri fırıl fırıl dönüyordu. *Çadırda değil miydi?* Bir an için nerede olduğunu çıkaramadı.

Sonra Regin'i gördü. Ayaktaydı, giyiniyordu, sürekli yağın yağmurda güneş gibi parlıyordu.

Başını ona doğru eğdi. Onun bakışları altında, kıyafetlerini giymek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüye direndi. *Benim için hâlâ yeni.*

Ama kız onun yaralarına pek dikkat etmedi ve adam rahatladı, kızın ona sarılarak nasıl uyuduğunu düşündü. Onu korumak onu nasıl tatmin ettiyse, sadece ona sarılmak da öyle tatmin etmişti.

Tatmin olmuş. O kadar yabancı bir duyguydu ki, nasıl adlandıracağını bile bilmiyordu.

Kadının kollarındaki doğruluk hissi, süregelen yoksunluk hissini hafifletmiş, ona iğnelerin verdiğinden çok daha fazla zevk vermişti. ...

Tam onu da kendisiyle birlikte aşağı sürüklemeyi düşünürken, "Geri dönmeliyiz" dedi.

"Evet, biliyorum o zaman," diye mırıldandı ve pantolonunu giymek için ayağa kalktı. Regin hiç utanmadan onu izledi ve yine gördüklerinin hoşuna gitmiş *olabileceğini* düşündü.

Ama kazağını sürükleyerek giydiğinde ikisi de kaşlarını çatı. Kıyafetleri çok dardı.

"Geri dönmen gerekmiyor mu? Kas açısından?"

"Ama bir berserkrage vurmadım. Belki de uyuşturucudan arındığım içindir?" "Um, dünden önceki gün vuruldun."

Ama bir vampir beni kuruttu. Omuz silkti.

"Uyanmadan hemen önce rüya mı görüyordun?" diye sordu soğuktan titreyerek.

"İşte, genç kız." Kazağını çekiştirerek ona doğru ilerledi. "Malzemesi kuru kalır, seni sıcak tutar. Kollar yukarı, o zaman."

Gözlerini devirerek kollarını kaldırdı, böylece onu üzerinden aşağı çekebildi. Neredeyse dizlerine ulaşıyordu. Adam bu fırsattan yararlanarak onu

çenesini başının üzerine koyarak göğsüne yasladı. "Kollarını bana dolamayacak mısın?"

"Seni cesaretlendirmek istemiyorum. Şimdi soruma cevap ver."

"Rüyamda seni ve Edward'ı onun çadırında laneti tartışırken gördüm. O da benim şu anda hissettiğim g i b i hissediyordu - bunun saçmalık olduğunu."

Adam onu bırakana kadar ona doğru itti. "Edward ertesi gün öldü."

"Nasıl?"

"Bir keskin nişancı askerlerine ateş açtı. Beni kurşunun yolundan itti. Kafasının arkası... gitmişti. Bir ölümlü, benim iyileşmem bir gün sürecek bir yaralanma için hayatını feda etti. Dört kez dul kaldım sayılır. Ve bu hayatla birlikte, sen beş kez mahkum oldun."

"Eğer dün gece benim *sonum olduysa*, Regin, o zaman beni yüzlerce tura daha yazabilirsin."

Bakışlarını kısmıştı. "Sakin benimle ya da bu durumla alay etmeye kalkma! Her ölümde neredeyse aklımı kaybediyordum. Aidan yatağımızda kan kaybından öldü. Treves zehirden acı içinde bağırırken ona sarıldım. Korsanım mı? Benim güzel Gabriel'im? Şiddetli bir fırtına gemisini parçaladı. Düşen bir direk onu ezdi ve anında öldürdü. Cesedi denize savruldu ve ben onu bulamadım... onu geri getiremedim."

"Kahretsin genç kız, bu lanet seni ve beni etkilemeyecek."

"Lore'da gördüğün onca şeyden sonra, bundan nasıl şüphe duyabilirsin?"

"Lanetlerin var olduğundan şüphem yok, bir cadı tarafından lanetlenmişim ve nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Eğer üzerimde bir lanet olsaydı bir şeyler *hissederdim*." Parmak eklemlerini kızın ipeksi yanaklarında gezdirdi. Onun tenine dokunmanın lüksüne hiç alışabilecek miydi? "Seni buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ama bunu içimde hissediyorum. Biz bunun ötesindeyiz."

"Lanet olmasaydı ve bana yaptıkların için seni affedebilseydim bile, arkadaşlarıma yaptıklarını unutamam. Başında çok fazla kader var."

"Ya ekibimizdeki herkesi adadan çıkarırsam? O zaman beni affeder misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu durumda geriye Carrow, Ruby ve MacRieve kalıyor. Lucia da hayatta ve iyi durumda olmalı. Her biri senin yaptıkların yüzünden tehlikeye girdi."

"Nasıl Lucia?"

"Cruach'la karşılaştığında onun yanında olmam gerekiyor."

"Onun kaderi üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını biliyorsun."

"Benim için riskler çok büyük Chase. Ben *başka* bir işle *meşgul olduğum için* Lucia tek başına bu kadar alçak bir düşmanla savaşmak zorunda kalırsa seni asla affedemem. O benim her şeyim."

"O halde görevlerimi belirlediniz. Onları teker teker halledeceğim."

Regin kazağın uzun kollarını katladı. "Bu nasıl?"

"Seninle tekneye binmeyeceğim." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Regin, önce bu adada tüm arkadaşlarını arayacağım."

"Lanet bunu yapmaya fırsat bulamadan kendini öldürteceksin." "Eğer alternatifi sana sahip olmamaksa, o zaman çok iyi." Omuz silkti.

"Ama unutuyorsun, benim işim bu. Ölümsüzleri avlıyorum. Ve burası *benim* adam. Onları bulacağım."

"Ya Lucia?"

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Bu yüzden onun bin yıl *dört hafta* yaşayacağına güveniyorum. Eğer herkesi güvenli bir yere götürebilirim, bize bir şans verir misin?"

"Peki ya cur-"

"Şimdi cevap verme," diye araya girdi, ses tonu sertti. Bu küfürlü konuşma onu çıldırtmıştı. Onunla bir geleceği olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Kendileri için geçerli olmadığını *bildiği* bir şey yüzünden tartışılırsa lanetlenirdi. "Sadece bir düşün."

Regin ve Chase diğerleriyle buluşmak için geri dönerken, kız kirpiklerinin altından onu inceledi.

Daha önce onun için ilgi çekici, çekici, hatta seksiydi. Bu sabah ise *yıkıcıydı*.

Islak saçları zayıf yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Kamuflaj pantolonu, pençeleri acıyla kıvrılınca kadar yontulmuş bacaklarına ve kışkırtıcı yapıydı. Çelik bakışları her zaman bu kadar nefes kesici miydi?

Dün geceki aktiviteleri kesinlikle adamla aynı fikirdeydi. Chase bir gecede büyümüş ve birkaç on yılın gerginliğini üzerinden atmış gibiydi. Sırtındaki ve boynundaki sertlik yoktu. Dudakları sert bir çizgiye dönüşmediğinden, düzgün, beyaz dişlerini görebiliyor, gülümsemesinin neye benzeyeceğini hayal ediyordu.

Chase'in bile bildiğinden şüpheliydi. Adamın yüzünün hiçbir yerinde tek bir gülme çizgisi yoktu, hatta bir ipucu bile yoktu.

Diğerlerine yaklaştıklarında, "Kazağını istemiyor musun?" diye sordu.

Yüz ifadesi karardı. "Onu giymemi mi *istiyorsun*?"

Kaşlarını çatı. "Her iki şekilde de umurunda değil."

Kızın yüzündeki bir örgüyü düzeltti. "O zaman seni sıcak tutmasını tercih ederim."

Gruba tekrar katıldıklarında, neredeyse tek bir vücut gibi, bakışları onun çıplak, yaralı göğsüne kilitlendi.

Brandr sıkıntılı ama sempatik görünüyordu. Thad ağzı açık kalırken Natalya yüzünü buruşturdu. Lothaire alayını gizleme zahmetine girmedi.

Chase omuzlarını geriye attı, çenesini kaldırdı ve kadının kalbi sızladı. Güzel Aidan hiç kimsenin önünde geri adım atmak zorunda kalmamış, hayatında bir gün bile utanmamıştı.

Ama belki de Chase bu incelemeyi ve incittiği insanlardan daha fazlasını hak ediyordu. *Ondan uzaklaş. Bırak bunu yalnız hissetsin.*

Yine de eli Chase'inkine uzanmaya karar verdi ve aptal parmakları onunkiyle birleşmek istedi.

Kavrayışını sıkılaştırırken ona attığı bakış, daha önce ondan hiç görmediği bir bakıştı.

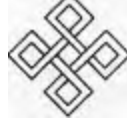
Hassasiyet.

Brandr sessizliği bozdu. "Haydi o zaman, yola koyulalım. Bugün çok yol kat etmemiz gerekiyor."

Diğerleri yola koyulurken, durumu hafifletmeye çalıştı. Çünkü Chase onun elini bir can simidi gibi tutuyordu. "Büyük kötü Blademan'ın göğsünde tuhaf bir his mi vardı?"

Bakışları onunkileri sabitledi ve tek bir kelime geveledi. *"Evet."*

KIRK SEKİZ

Altı kişi bir dağ patikasını tırmanırken Declan, *bir günün ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini* düşündü.

O kısa süre içinde en dipten en yükseğe çıkmıştı.

Evet, canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı ve bir fırtınanın kuşatması altındaydılar ama kendini yüz kilo daha hafif hissediyordu. Son birkaç saat boyunca Regin'i sert rüzgârlar ve ısırان yağmurun içinden geçirmiş, her ikisini de onun için engellemişti. Ve onu kontrol etmek için omzunun üzerinden her baktığında, gözleri kesin bir ilgiyle parlıyordu.

Göğsü gururla kabarırken, *daha fazlasını elde etme* şansı olabileceğini fark etti.

Grup özellikle dik bir tırmanıştan önce mola verdiğinde, onu geldikleri yoldan geri döndürdü. Diğerlerinin görüş alanının dışında, onun nemli boynunu öpmek için eğildi. Genç kız ona izin verdi. "Dereden ayrıldığımızdan beri bunu yapmaya ihtiyacım var." Onun kulağını okşadı. "Teklifimi düşündün mü?"

Geri çekildi. "Teklif mi? Daha çok bir kararname gibi geldi. Yani, bizim bir çift olduğumuz ve tüm müttefiklerimin güvende ve sağlam olduğu bu hayali dünyada

-ve sizi öldürmek üzere olan bir lanet yok- zamanımızı ne yapacağız?"

"Daha önce müttefik olmak istemiştin. Ortak olabiliriz, ödülleri paylaşırız. Yine de Neos ve Cerunnos'u avlayabilirim. Birkaç Horde vampiri öldürürüm, değil mi?"

"Seninle savaşa girmeme izin mi vereceksin? Yaralanacağımdan korkmuyor musun?"

"Seni dövüşürken gördüm. Sana karşı gelen her şeye acırım. Sen tanıdığım en yetenekli kadınsın. Ayrıca, sana zarar gelmesine asla izin vermem."

"Uh-huh. Ve bana kök salacak bir yer bulacağımızı söylememiş miydin? Haberin olsun, benim zaten bir yerim var. Lucia ve ben her zaman deniz kıyısında bitişik evlerde yaşamayı planladık. Komşunuz olarak bir Valkyrie'ye ne dersiniz?"

"Beni bu kadar kolay korkutamazsın. Derede bana verdiğin şeyin daha fazlası için Val Hall'un tavan arasında ikamet edeceğim." Mırıldanmak için eğildi, "Küçük pençelerinin cazibesini şimdi anlıyorum. Kıçımda senin izlerin var."

"Bu bir sorun mu?"

"Onlarsız bir gün geçirirsem çok kızarım," dedi ciddi bir sesle. "Ayrıca, deniz kenarında bir ev kulağa doğru geliyor. Sana dağları ve sahili sevdiğimi söylemiştim. İrlanda kıyılarında büyüdüm, biliyorsun."

"Peki benim ailemle nasıl olacaksın?"

"Kıt." Kızın çenesini kaldırması üzerine, "Onlarla idare edebilirim. Ve kız kardeşin Nix ile zaten bir ilişkim var. Bir hafta önce bana bir mesaj gönderdi."

"Ne? Nasıl?"

"Arabana dinleme cihazı yerleştirmiştim. Lanet böcek aracılığıyla bana bir mesaj gönderdi." "Ne dedi?"

"Lothaire'i sorgulamam gerektiğini ve yakında beni göreceğini söyledi."

Regin iki gündür bir Valkyrie'nin varlığını hissediyordu. *Nix* miydi adada? "Ve?"

"Ve bir sürü başka saçmalık."

"Nix saçma sapan konuşmaz. Söylediği her şeyin bir nedeni vardır."

"Bana göbek adımın pişmanlık olacağını söylemişti." Chase onun bakışlarını tuttu. "Kız kardeşin haklıydı. Hayatımın geri kalanını senin için her şeyi telafi ederek geçireceğim."

"Chase, sanki ben bitmiş bir anlaşılmamışım gibi davranıyorsun. Ve ben bundan çok uzağım."

"Bana şartlarınızı sundunuz ve ben de kabul edeceğim."

"Bin yıllık bir laneti nasıl aşacağınızı bulduğunuzda bana haber verin. Merakla bekleyeceğim."

Cevap vermek için ağzını açtı ama Brandr seslendi, "Hey, Chase, yukarı çıkmanın en iyi yoluna karar vermeliyiz. Tercihen patlamamış yangın bombalarıyla daha az mayınlı olan yolu seçmeliyiz."

"Peki o zaman." Chase ona, "Bu tartışmaya sonra devam ederiz," dedi. Elini tutup onu geri götürdü. Onu çenesinin altından kucakladıktan sonra, Brandr'la görüşmek üzere koşarak uzaklaştı.

Natalya hemen ona katıldı. "Saatlerdir konuşmak için bekliyordum. Ama Chase'in sözünü kesmek istemedim, çünkü ona dokunmak için her fırsatı değerlendirirdi."

Sen. Devrilmiş bir fidanın üzerinde bir Valkyrie'ye yardım etmek mi? Ne kadar romantik." "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Dün geceki intikamınız için sizi takdir ediyorum. Şeytani bir intikam olmalı. Elbette, bu sabah Chase'in üzerinde bir iz olmadığı için sadece hayal edebiliyorum, sadece mutluluk kalıntıları vardı."

"Çabuk iyileşiyor! Yüzüne vurdum. Otuz darbe almış olmalıyım." Natalya'nın dudakları kıvrıldı. "Lite-Brite gibi parlıyorsun." "Kapa çeneni, peri."

"Ne tür bir etek altı büyüsü yapıyorsun bilmiyorum ama bu adam farklı."

Brandr'a bir şey işaret ederken Regin ona baktı. Chase'in tavrı hâlâ huysuzdu ama gözlerinin etrafındaki gerginlik azalmıştı.

Kazağını istemeye istemeye geri almıştı -içine giremeyeceği kadar büyüktü- ama kollarını sıvamış, kaslı kollarını sergilemişti. Derisinin üzerindeki düz yara izleri neredeyse kabile dövmelelerine benziyordu.

Ve lanet olsun, eğer her saat daha büyük görünmüyorsa. Belki de aldığı ilaçlar içindeki vahşiyi kontrol altında tutuyordu?

Natalya Thad'a küçük bir el salladı. Çocuk bir kaya çıkıntısının altında oturmuş, Lothaire'le konuşmaya çalışıyordu ama vampirin akli başında görünmüyordu. "Şimdi Chase'in tadına baktığına göre," dedi alçak bir sesle, "onu tutacak mısın?"

"Laneti unutamam," dedi Regin kararlılıkla. Çünkü tam da bunu yapmak istiyordu. O kötü İrlandalıyı bir kayanın arkasına götürmek ve onunla birlikte olmak.

"Orişinal Aidan'a kıyasla nasıl?"

"Pek çok yönden birbirlerine benziyorlar." Ve bu benzerlikler kalbinin tellerini çekiştirmeye devam ediyor, ona karşı yumuşamasına neden oluyordu. Ama kesin farklılıklar da vardı.

Chase onun savaşıması konusunda rahat görünürken, Aidan muhtemelen onun savaşıma girmesine asla izin vermezdi.

Aidan onu baş tacı etmiş, bir Valkyrie'yle birlikte olduğu için dehşete düşmüştü. Chase onun *arkadaşı* olmasını istiyordu.

Onu Brandr'la bu şekilde görmek -ikisi de çok uzun boylu, tartışıkları şey üzerinde anlaşarak başlarını sallıyorlardı- pek çok anıyı geri getirdi. Tıpkı daha önce olduğu gibi, iki adam arasında bir bağ olduğunu söyleyebilirdi.

Ama Chase'in büyümesini görmek için yeterli zamanı olmayacak.

KIRK DOKUZ

"Sanırım biyolojik ailemden biri vampirmiş, öyle mi?" Thad, yürüyüşün beşinci gününde Regin ve Natalya'ya sordu.

Chase ve Brandr rahat bir sohbet içinde arkalarından yürürken Regin ve Natalya vampir hızlandırılmış kurslarının ikinci gününe ev sahipliği yaptılar. Kursu dün başlamışlardı, özellikle de "Bay Lothaire "in Thad'a söylediği şeylere karşı koymak için:

"Kendinize yarı-teleport olmayı öğretebilir, insanları gözetlemek için görünmez kadar iyi olabilirsiniz... Valkyrie kanının tadı çok güzeldir. ... İnsanlardan para çalmak hem maddi hem de manevi olarak ödüllendiricidir. ... Dişiler ısırılmak için can atar, inkar ederlerse yalan söylerler. ..."

Regin vampiri bulmak için etrafına bakınırken eli bilinçsizce kalçasında taşıdığı kılıcın üzerine düştü. Lothaire yine ortalıkta yoktu. Sık sık kendi başına giderdi.

Natalya Thad'a, "Büyük olasılıkla baban öyleydi. Vampir dişilerin soyu tükenmiş sayılır."

Thad dehşete kapılmıştı. "Kadın yok mu?"

Natalya onun omzunu sıvazladı. "Başka türlerle de çıkabilirsin, Kaplan. Merak etme. Seni büyük V'den kurtaracak birkaç kadın düşündüm bile. Biri su perisi-"

"Cesedimi çiğnemeleri gerek," dedi Regin. "Her biri beş para etmez fahişeler."

Thad başını kaşıdı. "Bay Lothaire her erkeğin yatağının ayak ucuna zincirlenmiş bir ya da iki mırıldanan periye ihtiyacı olduğunu söyledi. Evcil hayvan olarak."

Natalya'nın nefesi kesildi. "Pekâlâ delikanlı, artık Lothaire'le konuşmak yok."

Regin, Valkyrie'ye karşı işlediği suçlar yüzünden o vampirle yüzleşecek kadar güçlü olsa da, ne yazık ki Lothaire işe yaramıştı.

Altı kişilik mürettebatları şeytani iblis gruplarının yanından geçerken, o her zaman durumu yatıştırmak için tam zamanında ortaya çıkıyordu. İblisler ona Elvis ya da onun gibi bir şeymiş gibi yaltaklanır, onları kavgadan ve zamandan kurtarırdı.

Tekneye ulaşmaya çok yaklaşmışlardı bile. Son beş gündür dağları zorluyorlardı ama bitmek bilmeyen fırtınalar ve rüzgâr yavaş ilerlemelerine neden oluyordu. Ve ikinci gün, aşağıdaki ormanlarda kaynaşan Wendigo kalabalıklarını görmüşlerdi, bu yüzden mürettebat kayalık zirvelere mümkün olduğunca yüksek tutunmuş ve fazladan zaman ayırmıştı.

Tüm bu süre boyunca Regin başka bir Valkyrie daha hissetmeye devam etmişti ama onu aramaya yetecek kadar belirleyememişti. Chase'e bunu sormuştu ama Chase tesiste başka bir Valkyrie olmadığına yemin etmişti.

"Nat, dişlerim *daha mı* büyük görünüyor?" Thad ses tonunu sertleştirerek mırıldandı. "*Dürüst* ol."

Natalya onun "erkeksi" dişlerini öve öve bitiremezken, Regin omzunun üzerinden Chase'e bakarak onu sadece yarım yamalak dinliyordu. Daha önce onu konuşmaya çekmeye çalışmıştı ama o çok keyifsizdi. Şimdi kendi düşüncelerinde kaybolmuş, bir orospu çocuğu gibi iç gözlem yapmak üzereydi.

Bu reenkarnasyona aşık olmaktan biraz daha fazlası olabileceğinden korkuyordu. Sanki ona aşık olarak bir gökdelenden yüz üstü düşme yolunda ilerliyordu.

Buna asla izin veremezdi.

Ama tanrım, bu adam ona pek çok yönden çekici geliyordu. Regin onun karmaşık yapısını ve *çabalamasını* seviyordu. Bu kadar çok şeyin üstesinden gelmiş olmasına ve daha iyi bir adam olmak için çabalamasına hayranlık duyuyordu.

Diğer erkekler kendileri için üzülebilir ya da kadere isyan edebilirdi. Ama Chase öyle değildi. O sadece kendini tekrar tekrar topladı.

Son dört gecenin her birinde, ikisi de kendi başlarına gitmişlerdi. Adam kadının ağzını öpmeyi ya da onunla sevişmeyi hiç denememişti - sanki kadının anlaşmalarının fişini çekeceğini biliyormuş gibi. İhtiyaçlarının en kötüsünü giderdikten sonra, sabaha kadar konuştular, kız onun göğsüne kıvrılmıştı. Adam onun saçlarını okşarken, kadın da yaralarının izini sürüyor, onları oluşturan acıyı dindirebilmeyi diliyordu.

Dün gece nihayet ona Neoptera'nın esiri olduğu günleri ve geceleri anlatmıştı. Ses tonu kaba olmasına rağmen -sanki askeri bir rapor anlatıyormuş gibi- bu anıya fiziksel olarak tepki vermişti. Üst dudağında ve alnında ter lekeleri oluşmuş, gözleri acıyla parlamıştı.

Daha sonra, adam sonunda derin bir uykuya daldığında, kadın sersemlemiş bir halde uyanık kalmış ve adamın bu acıya nasıl dayanabildiğini merak etmişti.

Peki ne için? Neden sırf şimdi hayatı sona ersin diye bu kadar çok hayatta kalsın ki?

Çok az uyusa da, uyuduğunda geçmiş yaşamları hakkında rüya görmeye devam ediyordu. Bir gece, Gabriell'in Regin'in gemisini ele geçirdiği savaşı yaşamıştı. Başka bir gece, İspanyol'un onunla oynadığı kötü yatak oyununu yeniden yaşamıştı. Uyandığında Chase'in parmakları onun derinliklerine dalmış, o da kendini okşuyordu.

Adamın yoğun bakışları meşgul parmaklarından kızın ağzına doğru kaymıştı. Adam kendi dudaklarını ıslattığında, kadın hemen "Öpüşmek yok" demişti.

"Seni bekleyebilirim, Valkyrie," diye homurdandı. "Artık ödülüm görüldüğüne göre. ..."

Her rüya paniğinin artmasına neden oluyordu. Yakında her şeyi hatırlayacaktı ve sonra Aidan öne çıkıp kontrolü ele alacaktı.

Declan Chase, o adam, artık olmayacaktı, hayatı sadece bir anı, bedeni ise yakında yok olacaktı.

Döngü devam etti, lanet sürüp gitti.

Regin, Thad ve Natalya'yla birlikte önden tırmanırken Declan Brandr'a, "Yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Brandr kaşlarını kaldırdı. "Bunun için burada olduğumu biliyorsun."

Declan bunu biliyordu. Adam sadık bir müttefik olduğunu kanıtlıyordu. Yine de Declan başkalarından yardım istemekte zorlanıyordu. "Regin'i bu lanetten nasıl kurtarabilirim?"

Brandr, "Hayatta kalmak istiyorsan yapmayacaksın," dedi.

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Ona göre, adadan kurtarma işlemi tamamlanmış sayılırdı. Tüm koşulları hâlâ yerine getirilebilirdi. Önlerinde duran tek şey bu lanetti.

Declan yollarına çıkan her şeyi ortadan kaldırmaya, onu kendine ait kılmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliydi. Onunla geçirdiği son birkaç gün inanılmazdı. Hayat onun için hiç bu kadar kolay olmamıştı. Onunlayken aksanını gizlemek zorunda değildi, vücudunu saklamak zorunda değildi. Hiçbir gerginlik hissetmiyordu.

Bir kadının kendisine bu kadar yakışabileceğini hiç düşünmemişti. Düşünce tarzını seviyordu, çirkin şeyler söylemesini ve yüzüne çamur atmasını seviyordu. Regin'in *tadı* vardı.

Onun genç kızı ruhsuzun tam tersiydi.

Gecenin derinliklerine kadar konuşmuşlar, birbirlerini daha iyi tanımaya çalışmışlardı. Gizli korkusunu -hayaletler- ve video oyunlarına olan bağımlılığını anlatmıştı. Ve çok komikti. Gülme alışkanlığı olmamasına rağmen, ibislere yedirdiği şeyleri sıraladığında dudakları kıvrılmıştı.

Konuşmayı reddettiği tek konu? Uzak geçmiş. Onun daha fazlasını hatırlamasından, o lanet olası laneti tetiklemekten korkuyordu. "O zaman ne öneriyorsun Brandr? Çünkü ondan vazgeçmeyeceğim."

"Sanki yapabilirmişsin gibi."

"Hayır, ben bittim. Onun da aynı şekilde hissetmesini sağlayabilirsem çok mutlu olacağım."

"Ölümsüz olmayı denemeyi düşündünüz mü?"

Üç hafta önce olsa Declan bu soru karşısında hakarete uğrardı. Şimdi ise olamadığı için pişmanlık duyuyordu. "Bu hırpalanmış bedeni ölümsüzleştireceğimi mi düşünüyorsun?" Göğsünü göstermek için elini salladı. "Ayrıca, dönüşmenin doğasında olan riskleri biliyorum. Sadece genç kızla birkaç on yıl geçirmek istiyorum."

"Onu alamayacaksın. Regin'le yatarsan ölürsün. Nokta. Tek şansın onu ele geçirmeden *önce* ölümsüz olmak."

"Peki bunu nasıl yapacağım? Dönüşümün kusursuz olmadığını biliyorsun." Başka bir türe dönüşmenin katalizörü ölümdü ve bu her zaman işe yaramıyordu.

İblisler sadece bir kısmını dönüştürebiliyordu. Lykae'lerin şansı daha yüksekti ama yeni dönüşmüş bir kurt adamın içindeki canavarı kontrol etmesi genellikle onlarca yıl alıyordu - tabii eğer evcilleştirilebilirse. "Bir başkasını ölümsüz bir vahşiye dönüştürebilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok ama söylemem gerekirse hayır derim. Böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. Bu konuda en başarılı olanlar vampirler. Ki bu asla işe yaramaz."

"Evet, onları küçümsüyorum, asla onlardan biri olamam."

Brandr sesini alçalttı. "Ve Regin'in onlar hakkında ne hissettiğini biliyoruz." "Adamını öldürdükleri için onlardan nefret ediyor."

"Regin onlardan çok daha önce nefret ediyordu. Annesinin tüm ırkı vampirler tarafından yok edilmişti."

Declan elini yüzünde gezdirdi. "Bunu bilmiyordum."

"Ve eğer bir vampir olsaydın, onun Valkyrie kanı senin için karşı konulmaz olurdu. Sonsuza dek onlardan birine ev sahipliği yapmasına imkân yok, sana bile. Kabul et Chase, tek umudun ondan uzak durmak."

Declan, Regin'in omzunun üzerinden gümüşi gözlerle ona baktığını fark etti. "O zaman hiç şansım yok," dedi kuru bir sesle. "Ama ben buna ikna olmadım Brandr. Güçlüyüm, her zamankinden daha güçlüyüm. Artık uğruna yaşayacak bir şeyim olduğuna göre o kadar kolay pes etmeyeceğim."

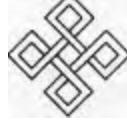
"Keşke bu kadar basit olsaydı. Dinle, Regin'in cadılarla ittifakı var. Sana yardım edebilirler - tabii biz New Orleans'a varmadan Regin'i ele geçirmezsen."

"Cadılar bana iyilik yapmayacak."

"Bir yolunu bulabiliriz. Ama sadece bekleyebilirsen ..." Lothaire onlara yaklaşırken Brandr sözünü kesti. "Ne istiyorsun, sülük?"

Dilini dişine sürttü. "Chase'in pazarlık payı."

ELLİ

"Gelin, utanmayın Üstat," diye mırıldandı vampir, gözleri Declan'ın boynuna perçinlenmişti. "Acıkmaya başladım."

"Bana öyle deme!" Gözlerini sarp bir kayalığa dikti.

Diğerlerinin onları beklediği patikadan aşağıya. Brandr'ın Regin'e keşif yapmaya gittiklerini söylemesi gerekiyordu ama Declan tedirgindi.

Ve böyle sinsice dolaşmak, kanını bu kadar utanç verici bir şekilde vermek ona hiç iyi gelmiyordu. "Bu kadar sık içmemen gerekiyor," dedi Declan. "Yaşlı vampirler haftalarca dayanabilir. Anılarımdan daha fazlasını mı *istiyorsun*?"

"Diğerleri daha kötü olamaz herhalde?"

Declan kaşlarını kaldırmakla yetinince Lothaire, "Ne olursa olsun, Wendigolarla savaşırken kan kaybettim ve kasamı doldurmam gerekiyor," dedi.

Declan dişlerini gıcırdatarak bir kolunu kıvırdı. *Ne kadar düşmüşüm.* Sarhoş olmasına izin veriyor.

Ama başka seçeneği yoktu. Eğer Lore'un bir üyesi olduğuna dair kalan şüpheleri varsa bile, bunlar ortadan kalkmıştı; Declan ettiği yeminin kendisini buna *mecbur bıraktığını* hissediyordu.

Lothaire, "Boyundan daha hızlı geçecek," dedi. "Ve hızlı olmak istediğini biliyorum. Dışının seni *flagrante dentate*'de yakalamasını istemezsin, değil mi?"

"Unut gitsin."

"Yemininde ne zaman ve *nasıl istersem* seni içebileceğimi belirttiğini hatırlıyor gibiyim."

Lothaire arkasına geçerken Declan'ın elleri yumruk şeklinde sıkıldı.

"Sen lanet olası bir parazitsin." Asla *bir vampir olmadım*. Pis sülükler.

"Kelimeler hâlâ acıtıyor, Chase. Ayrıca, bana teşekkür etmelisin. Valkyrie hakkındaki tavsiyem açıkça işe yaradı. Ve dişilerden bahsetmişken, eğer

sana

Dişlerim boynunun derinliklerine batmışken birinin adını söyle, sadece onunla koş." Vampir eğildi.

Bu yeminden sadece bir gün daha. Sadece bir gün daha.

Lothaire bir iniltiyle derisini deldiğinde Declan'ın çenesi sıkıştı. Vampirin elleri Declan'ın omuzlarını sıktı, emerken çıkardığı sesler mide bulandırıcıydı. Lothaire tekrar ve tekrar açgözlülükle

Declan sert rüzgârların arasından dehşet dolu bir çığlık duydu ve bakışlarını yukarı çevirdi. "Ah, Tanrım, Regin!"

"Ne tür hasta tekmelerle uğraşıyorsun?" Regin hızla uzaklaşırken çığlık attı.

Lothaire Chase içiyordu ve adam da ona *izin veriyordu*.

Brandr'ın o geçitte bir muhafız gibi durup ona yerinde kalmasını söylemesine şaşmamalı. Kulakları seğirmiş, bir şeylerin döndüğü konusunda onu uyardı. Ama Chase'in Lothaire'i onu *beslemek* için değil, öldürmek için götürdüğünü anlamıştı!

Onların peşinden gizlice gitmişti çünkü Lothaire'i ölmeden önce sorgulamak istiyordu.

Daha da kötüsü, onları birlikte gördüğünde tepki vermesi birkaç saniye sürmüştü. Lothaire içerken gördüğü manzara onu neredeyse hipnotize etmişti. Chase'in erkeksi yüzü gergindi, gri gözleri yere odaklanmıştı. Lothaire'in yüzü son derece güzeldi, soluk sarı saçları Chase'in omzunu okşuyordu.

Aydınlık ve karanlık. Biri korkunç, biri trajik.

Ve Lothaire... çok sertti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı patika boyunca geri koşarken. *Gözlerime sıcak demir! Sıcak poker!*

Neden Chase ve Brandr'ı sarmaş dolaş görmedi ki? Bu çok ateşli olurdu.

"Regin, bekle!" Chase onun peşinden koştu, ısırık izi yırtılmış ve kanıyordu. Lothaire'den uzaklaşmış olmalıydı. "Başka seçeneğim yoktu!" Onun kolunu tuttu. "Ona bu yemini etmek zorundaydım. Onun yardımı olmasaydı ilk geceyi atlatamazdık."

Kendini onun elinden kurtardı. "Senin kanın sayesinde benim hakkımda bir şeyler öğrenebilir. Kız kardeşlerim hakkında bir şeyler öğrenebilir!" Kısa süreliğine ağzını kapattı. "Yaptığımız her şeyi görebilir! O sülüğün özel hayatımızda neler yaptığımızı bilmesini istemiyorum."

Lothaire alaycı bir ses çıkararak yaklaştı. "Sanki ikinizi uzaktan izlemiyor muşum gibi." Kıpırmızı dudaklarını yaladı. "Onun dayanma gücü artıyor. Seninki de öyle. Bravo."

İkisi de ona kaşlarını çattı.

"Bir yemin ettim," dedi Chase ona. "Buna mecburum. Bunu anlıyorsun."

"Peki. O zaman serbest bırakılana kadar benden uzak durmalıydın."

Alnını çimdikledi. "Seni kazanmak için sadece birkaç günüm olduğunu biliyordum." Brandr, Natalya ve Thad onlara yetişti.

"Burada neler oluyor?" Brandr talep etti. "Lanet olsun Regin, sana söyleneni hiç yapmaz mısın sen?"

Ona göz kırptı. "Bunu anlaman bin yıl mı sürdü?"

Lothaire ona şöyle dedi, "Valkyrie, kız kardeşlerin hakkında zaten bilmediğim çok az şey gördüm. Daha çok Declan'ın eski müttefiklerim Neoptera'nın ellerinde çektiği işkencelere şahit oldum."

Regin başını çevirip Lothaire'e baktı. "Benimle mi *konusuyorsun*? Bunu gerçekten yapmak istiyor musun, sülük? Havayı temizlemek mi?" Tekrar kılıçlarına uzandı ve eli boş döndü. Ters ters bakarak elini kalçasındaki kılıca götürdü. "O zaman gidelim! Valkyrie kraliçemize ne yaptığını biliyor. Furie'yi bir yere sakladınız ve ona onlarca yıl işkence ettiniz. Söylentilere göre onu denizin altına gömüp milyonlarca ölüme boğmuşsun."

Ama Lothaire küçümseyerek kaşlarını çattı. "Sizi temin ederim ki Kraliçe Furie'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Çok güvenilir bir kaynaktan öyle olduğunu öğrendik. Eski kralınız öyle söyledi."

"Öldüğü güne kadar delirmiş olan."

Regin bakışlarını kısmıştı. Lothaire fiziksel olarak yalan söylemekten acizdi. "O zaman... o zaman nerede?"

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum-"

Chase elini kaldırarak, "Dinle!" diye tısladı. Kılıcı almak için parmaklarını oynattı. Hiç düşünmeden kılıcı ona doğru fırlattı. Akıcı bir hareketle kılıcı yakaladı ve aşağıdaki ağaç tepelerine doğru uç uca savurdu.

Cerunno yılsansı bir çeviklikle kıvrıldı ve bıçaktan kıl payı kurtuldu.

Bir mermi hızıyla sürünerek uzaklaştığında Regin, "Onu yakalamalıyız!" diye bağırdı.

"Çoktan gitmiş olacak, Valkyrie," dedi Lothaire. "Elinde tork varken o türden biriyle aynı hızda koşamazsın. Ayrıca, ters yönde koşuyor olman gerekir. Kaçışımızın olduğu gece

Cerunnos tüm Pravus müttefikleriyle bir araya geliyordu. Diğerlerinin yanı sıra vampirler, şekil değiştirenler ve bazı Sorceri-Portia ve Emberine de vardı."

"O zaman o sürtükler bizim için gelecekler! Önce onlara saldırmalıyız."

Lothaire sert bir kahkaha attı. "Onlar çok güçlü. Şu anda bir ölümlüden daha güçlü değilsin. Dağları yerinden oynatabilen bir varlığa karşı ne umudun olabilir ki?"

Natalya, "Portia *bu* dağda olduğumuzu öğrenir öğrenmez dümdüz edecek," dedi.

Lothaire Chase'e döndü. "Sen ve ben diğerlerinden daha hızlıyız. Pravus'u bu gruptan uzaklaştırmalıyız. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde aşağı inerken çok fazla gürültü yapın ve bizi takip etmelerini umun. Yoksa bu dağ düşecek."

Chase başını salladı, sonra Brandr'a döndü. "Sen diğerlerini tekneye götür. Buradan batıya doğru, açıktaki bir koyda üstü kapalı bir rıhtım var. Gün batımından önce orada buluşuruz."

"Oh, hayır, hayır. Bu boktan bir plan." Regin karşıya geçip onun önünde durdu. "Bir kere, Valkyrie'ler *kaçmaz. Savaşırız.*"

Lothaire, "Zamanımız tükeniyor," diye mırıldandı.

Chase onu kendine çekerek kulağına, "O zaman Thad ve Natalya'yı korumak için bunu yap," dedi. Piç kurusu onun sadakat duygusuyla oynuyordu. Ve işe yarıyordu!

Adam geri çekildiğinde, "Bu hâlâ boktan bir plan. Savaşabilirim, sana yardım edebilirim!"

"Dövüşebildiğini biliyorum. Gözümün önünden ayrılmana izin vermemin tek nedeni de bu." Yeteneklerine olan güveni onu şaşırtmaya devam ediyordu. "Ama şu anda biz senden ve diğerlerinden daha hızlıyız. Bunun en mantıklı hareket olduğunu biliyorsun."

Biliyordu ama bu durumda oldukları için çok kızgındı.

Kadın dudaklarını büzünce, "Eğer bir sebepten dolayı gün doğana kadar ortaya çıkmazsak, gemiyi al," dedi. Sonra Chase, Brandr ile bakıştı. "Sen onu kolla."

Brandr başıyla onayladı.

Eski Nors dilinde Regin mırıldandı, "Beni de yanında götür."

Chase'in kaşları birbirine çatıldı. "En iyi seçim bu, genç kız." Hafifletmeye çalışarak onu çenesinin altından itti. "Büyük kötü Valkyrie benim için endişeleniyor mu?"

Ona bakarak tek bir kelime söyledi. "Evet."

Chase kolunun kıvrımıyla onu kendine yaklaştırdı. "Kendine dikkat et, Regin." Saçlarına yaslanarak yemin etti: "Senden uzun süre ayrı kalmayacağım. "

Lothaire, Chase'le birlikte çalılıkların arasında hızla ilerlerken, *Oyun Sonu'nun harekete geçmeyi emrettiğini* düşündü. *Ve ben de itaat etmek üzereyim.*

"Gelin, Üstat, baygınlık geçiriyorsunuz. Çok mu içtim?"

Chase kan vermekten çok daha fazla bitkin düşmüştü. Sanki bir çılgına dönmüş gibi tükenmişti. Nefesleri arasında, "Bana öyle deme!" diye bağırdı. Valkyrie'ye doğru bir bakış daha attı.

"Endişeli görünüyorsun. Regin'in iyi olacağına eminim. Bu ormanda daha çok kendimiz için endişelenmeliyiz."

"Eğer bana bir şey olursa, ona göz kulak olman için ne yapmam gerekir?" Chase alnındaki teri sildi. "Adadan canlı çıktığından emin olmak için mi?"

"Verebileceğinden daha fazlasını. Diğerlerimin yanına bir ilk çocuk gibi. Eşleşen set ve her şey."

"O zaman sadece kışını kaldır. İleride bir açıklık var."

Ağaçlardan ayrılıp çıplak bir platoya çıktılar. Chase durdu, bakakaldı. "Bu da ne böyle, Lothaire?"

Pravus varlıkları -ateş iblisleri, Horde vampirleri, şekil değiştirenler- Portia'nın derme çatma taş tapınağının etrafında toplanmıştı. Yapı, Emberine'in alevlerinin canlı varlıklar gibi taşlarının üzerinde gezindiği, çatılı bir Stonehenge'e benziyordu. Portia ve Ember dışarı çıktılar, ilgiyle bakıyorlardı.

Lothaire başını kayıtsızca Chase'e doğru eğdi. "Bu bir günlük takas. Sen benim özgürlüğüm için."

"Seni orospu çocuğu!" Lothaire'e doğru hamle yaptı ama bir grup vampir muhafız onu durdurmak için harekete geçti.

Muhafızlar Chase'e darbeler indirirken Lothaire, "Seni onlara merhum Fegley'nin kesik eli ya da daha önemlisi başparmağı için teslim ettim," diye açıkladı. "Senin kaderine gelince, Pravuslar günbatımında burada toplanıp seni kurban etmeyi planlıyorlar."

Vampirler onu dik bir taş levhaya yatırıp uzuvlarını ona bağlarken Chase çırpındı. "Bunu ne zamandır planlıyordun, seni pislik?"

"Emberine bu sabah bana geldi. Seni tesiste öldürmediğini fark eder etmez." Görünüşe göre o ve Portia gruba daha önce saldıracaklardı ama genç Thaddeus'tan çekiniyorlardı. Sonunda Lothaire çocuğun ne olduğunu keşfetmişti.

Temkinli olmakta haklıydılar.

Muhafızlar sırayla Chase'i döverken, Ember Lothaire'e çürümüş, rengi solmuş elini attı. "Ödemen, Lothaire."

"*Spasibo*. En derin teşekkürlerimle." Şişmiş başparmağını aldı ve torkunun kilidine bastırdı. Hiçbir şey olmadı. Eli ters çevirip diğer tarafa doğru denedi. Hâlâ bir şey yoktu. "Sevgili Emberine, rahatsız etmek istemem ama müdürün parmak izi çalışmıyor."

Güldü ve dudaklarından ateş parçaları uçtu. "İşe yarayacağını hiç söylemedim. Sadece Fegley'e ait olduğuna yemin ettim."

Portia kıs kıs güldü. "Gel Lothaire, elin üzerinden günler geçti. ... hasat edildi. Yağmurda çürümüştür."

Blyad'! Onunla bu oyunu oynamaya cüret edeceklerini mi?

Bunun olacağını görememiş, tahmin edememişti çünkü artık yeni bir değişken vardı. Zayıflığı. Bu tasmayı çıkaramaması.

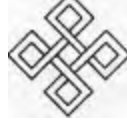
Yani buradan kaçmaya hiç yakın değilim. Onu kurtarmaya. Azı dişleri öfkeyle keskinleşti. Ama efendisi soğukkanlılığı emretti.

Lothaire onlara, genellikle yaklaşan kurbanları için ayırdığı en çekici gülümsemesini verdi. "Bu adadan ayrılmak için pazarlık yapalım mı? Bu iblislerden biri ya da bir kardeş vampir beni buradan bir çırpıda çıkarabilir."

Portia, "Elinde ne var?" diye sordu.

Lothaire cevap verdi, "Size Valkyrie'yi getirebilirim."

ELLİ BİR

Nerede o? Regin suyun kenarında volta atarken düşündü. O burada olmadan delireceğim.

Saatler önce kıyıya varmışlardı. Tıpkı söz verdiği gibi. korunaklı bir koyda devasa bir kayıkhaneydi. Tekne aslında daha çok bir gemiydi, şu sahil güvenlik botlarından biri gibi.

Thad ve Natalya gemide kahve yapıyor ve haritaları inceliyorlardı, Brandr ise onunla birlikte sahilde bekliyordu.

Yakında alacakaranlık çökecekti. "Bundan hoşlanmadım Brandr. Chase şimdiye kadar burada olmalıydı."

"Seni hiç bu kadar endişeli görmemiştim." Dirseklerini dizlerine dayayarak kumların üzerine çöktü. "Ama bu doğru olamaz. Daha birkaç gün önce adamın ölmesini istiyordun."

"O zamandan beri çok şey oldu." Sadece endişeli değildi, Chase için endişelenmekten *hastalanmıştı*; pençe ısırır gibi, saçını çekerek, saatlerce volta atarak endişeleniyordu. Çünkü o... Declan Chase'e aşık olabilirdi.

Bu düşünce onu suçluluk duygusuna sürükledi. Ölümlü olduğu için Aidan'ı sevmeyi reddetmişti ama Chase söz konusu olduğunda duygularını kontrol edemiyor gibiydi.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Riskler daha da yüksekti. Daha önce Aidan'ın yaşlılıktan ölmesinden korktuğu için kalbini tutmuştu. Şimdi Chase'in ölümünün yaklaştığını biliyordu ama yine de ona karşı olan hislerine engel olamıyordu.

Çünkü, Tanrılar yardımcısı olsun, yaralı, huysuz, berbat İrlandalıсынı, mükemmel Viking'ini istediğinden daha çok istiyordu.

Brandr koyun sakın mavi suyuna bir taş attı. "Ve bu sabah Lothaire ondan içti diye çılgına dönmüştün." "Gözlerimin yanmasının eninde sonunda duracağını anladıktan sonra sakinleştim. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum."

"Chase gibi bir adam için bunun ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir vampirin ondan kan almasına izin vermek?"

Evet. Evet, yapabilirdi. Celt'i kaderin ona sunduğu eli en iyi şekilde değerlendirmek için *çabalıyordu*. "Kahretsin, nerede o? Asla ayrılmamalıydık-"

"Valkyrie," dedi Lothaire. Ağaç hattının kenarında duruyordu. Tek başına. Panik içinde dalgalandı. "Chase nerede?" *Onu kaybedemem. Bir daha olmaz.*

Dudakları dişlerinden geri çekildi. "Seni öldüreceğim, sülük!"

Regin'e geri dönmeliydi. Declan yakalandığından beri her dakika kalbinin çarpmaya başlamasını, gücünün geri gelmesini beklemişti. Şimdi güneş batıyordu.

Lothaire'in beslenmesinin bir şekilde onun çılgına dönmesini engellediğinden şüphelenmeye başlamıştı. Sülük muhtemelen bunu bir araya getirmiş ve bugün Declan'ı zayıflatmak için kullanmıştı. Etkileri ne kadar sürecekti?

Özgür kalmalıyım. Elbette Regin, Lothaire'e güvenilmemesi gerektiğini bilirdi.

Declan gibi asla kandırılmayacaktı. O vampirden nefret ediyordu.

Ama ya Lothaire ona yaralandığımı söylerse? Declan için endişeleneceğini itiraf etmişti; vampir bundan faydalanabilirdi.

Declan, Lothaire onu buraya, kanlı düşmanlarla dolu iğrenç, mezar gibi bir kampa çekmeden önce kaçmak zorundaydı.

Bu yaratıklar onu defalarca dövmüş, acısıyla ve yaralarıyla alay etmişlerdi.

Bu dayakların arasında onların konuşmalarını dinlemişti. Ya onun kendilerini duymadığını düşünüyorlardı ya da yakında öleceği için umursamıyorlardı.

Carrow ve vasisinin, ikisinin koruyuculuğunu üstlenen Malkom Slaine ile birlikte adadan kaçmayı başardığını öğrenmişti. MacRieve'in Vertas şekil değiştirenlerini organize ettiğini, dağlarda saklandığını ve Pravuslar için tuzaklar kurduğunu duymuştu.

Görünüşe göre Regin'in endişelendiği varlıklardan üçü hala yaşıyormuş.

İki Sorceri dişisi tapınağın içine daldı. Muhtemelen üç düzine kadar olan sayısız varlık, gösteri için hevesle toplanmış olan çifti içeride takip etti.

"Gece geliyor, Magister," dedi Portia. "Huzurunuzu sağlayın."

Declan'ın, Fegley'nin yanmasından daha az acı verici bir kadere maruz kalacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Yine de Declan'ın tek derdi Regin'i onlardan korumaktı.

Tapınağın dışından yükselen sesler duyuldu. Declan başını kaldırdı.
Regin'in sesi.

Lothaire onu açıklığa doğru zorluyordu. Bileklerini arkadan bağlamıştı.

"Beni sattın mı, sülük?" diye bağırdı. "Seni öldüreceğim!" Declan bağlarına karşı çırpındı.

Emberine sıkılmış bir ses tonuyla, "Demek bize Valkyrie'yi getirdin?" dedi.

"O kadar güveniyorlar ki, kuzuları kesime götürmek gibi bir şey," dedi Lothaire. "Ancak, bu mahkûm özellikle ilginizi çekmeli; o büyücünün kadını. Bu yüzden burada. Tek yapmam gereken ona Chase'i kurtarabileceğini söylemekti."

"Hayır!" Declan bağırdı. "Lothaire, bunu yapma!"

Emberine onun tepkisini inceledi. "İlgi çekici." Lothaire'e "Onun için ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Onun boynunu kırmak niyetindeyim, bu benim özel bir düşkünlüğüm. Sonunda, onu kana kana içmek istiyorum ama tabii ki öldürücü darbeyi zarif ev sahibeme saklıyorum."

"Senin o lanet kafanı koparacağım, vampir!" Sonunda Declan'ın kalbi çarpmaya başladı, kanı kaslarına doğru akıyordu. Ama hâlâ berserkrage vuruşunu yapamıyordu.

Emberine havada kıvılcımlar bırakarak Lothaire'e el salladı. "Elbette."

Regin çırpınırken, vampir bir kolunu başının etrafına doladı ve bir eliyle çenesini avuçladı. Diğer eliyle de boynundan uzanıp omzunu kavradı.

"Hayır! Hayır!"

Regin onunla göz göze geldi, sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi-

Vampir iki kolunu da ters yönler doğru kaptı. Declan, Regin'in başının dönmesini dehşet içinde izledi. Yüzü gevşedi, vücudu gevşedi ve yere yığıldı.

Öfkeyle kükredi. *O ölmedi. Ölmedi.* Bunu atlatacaktı. Eğer kurtulabilirse. *Onu kurtarabilirse.*

Bu pislikler *alkışladı*. Öfke vücuduna dolup taşarken bir çığlığı daha bastırdı, içinde bir çılgının gücü artıyordu. *Bir eli serbest.*

"Gel, Emberine," dedi Lothaire. "Bu şeref sana ait."

Büyücü avucunun içinde bir ateş kılıcı yarattı. Kalabalığa oynayarak onu alaycı bir şekilde başının üzerine kaldırdı. Tüm dikkatler onun üzerindeydi.

Bir kol daha serbest.

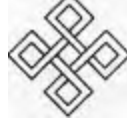
Kalabalık Ember'ın adını söylemeye başladı. *Cezalandır onları.* Görüşünü kırmızı bir sis kapladı. Düşünceler rastgele geliyordu.

Son bir şiddetli hamleyle Declan bağlarından kurtuldu. Regin'in cesedine doğru ilerlerken, kendisine en yakın vampirleri yakaladı ve onları birbirlerine çekerek kafataslarını kırdı.

Gözlerini ondan hiç ayırmadan, aralarındaki herkesi lime lime etti. *Daha yakına.* Üzerine kan sıçradı.

Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

ELLİ İKİ

Üç... iki... bir.

Regin'in bacakları öne doğru fırlayarak büyücünün ayak bileklerine tekme attı ve onu yere düşürdü. Bir tekme daha atarak çizmesinin topuğunu Ember'ın boğazına indirdi. O anda Thad, Natalya ve Brandr silahlarını kaldırarak tapınağa daldı. Lothaire kılıcını çekti ve kılıcının bir hamlesiyle yakındaki iki iblisi öldürdü.

Sülüğün planı işe yarıyordu. *Yaşamasına izin verebilir.*

Regin, bileklerindeki sahte düğümünden kurtulmuş, yara almadan ortaya çıktığında Chase'in vahşi bakışlarıyla karşılaştı. Onun şaşkınlığını hayal bile edemiyordu; zihni şimdiye kadar kaotik bir çılgınlık içinde olmalıydı. Onu hiç bu kadar büyük, bu kadar çıldırmış görmemişti. Yakın dövüşün ortasında, ona ulaşmak için iblislerin ve vampirlerin arasından geçiyordu.

Lothaire ona bir kılıç daha fırlattı. "Sana bunun işe yarayacağını söylemiştim." Eski müttefiklerini yerle bir ederken bile ses tonu rahattı.

"Belki de Chase'e en başta kazık atmamış olsaydın, ha?"

Ember yere baktı, dudakları sessizce çalışıyordu ve sonra tısladı, "*Geber, Valkyrie.*" Ayağa fırladı ve ateşten kılıcını kaldırdı.

Ama Regin çoktan saldırmıştı. "Seni *silahsızlandırmalıyım*. Kaltak," dedi Regin, Ember'ın kolları bir kül bulutu içinde yere düşerken.

Ember çığlık attı, kesilen uzuvlarından kan gibi ateş fişkırıyordu. Ama Portia Ember'a karşı her zaman tetikteydi; devasa bir kaya Regin'e doğru fırladı ve yoluna çıkan herkesi yerle bir etti.

Son anda Regin eğildi. Taş Ember'ın kafasını ezdi.

Portia çığlık atarak onlara doğru hızla ilerledi. Çekirgeye benzeyen bir şey sürüsü onu takip etti. Çekirge değil.

Kum.

"Lothaire!" Regin bağırdı. "Portia'yı çıkar!"

Bunun üzerine diğ er iblisler ve vampirler ona d ond . "Lothaire bize ihanet etti! *Yine.*" Bir d uzine kadar iblis ve vampir yaralılarını s ur kleyerek aynı anda uzaklaştı.

Portia'ya d onen Lothaire ürkütücü bir şekilde, "Eğ er benimle değ ilsen..." dedi.

Başka bir gün savaşmaya karar veren büyücü, Ember'ın saçlarını yumruğuna doladı ve ardından izini sürmek üzere olan bir vampire yapıştı.  c  de ortadan kayboldu.

Regin'in bakışları bir kez daha Chase'i buldu. Yan tarafına uzanıp başka bir düşmanı yakalayarak kafasını boynundan ayırırken bile gözleri tereddütsüz ona odaklanmıştı.

Arkasında, birbiri ardına seğ iren başsız cesetlerden oluşan bir katliam izi uzanıyordu. Hızı akıllara durgunluk veriyordu. Yıllar önce ona, ona geri d onebilmek için akıl almaz işler yaptığını söylemişti.

şimdi onları görüyordu. *Kışın zayıf bir ayı ...*

Ondan çok uzakta olmayan Thad, Natalya ve Brandr sırt sırta savaşarak düşen Cerunnos'un geri kalanını ve izini kaybettirme imkânı olmayan diğ er yaratıkları ortadan kaldırdılar. Kısa süre sonra tapınak kan g l ne dönmüş ama canlı düşmanlardan temizlenmişti.

Sadece orijinal altı tanesi kaldı.

Ve Chase ona doğ ru fırlıyordu. Regin kılıcını kınına soktu ve ona doğ ru koşmaya başladı. "Chase!"

Onu göğsüne yasladığında, vücudundaki tüm güçle ona sarıldı. *Kollarına koştum.*

Onun ebedi eşi. *Kalbimi tutamadım.* " ok endişelendim!"

Sesi titreyerek, "Hiçbir şey beni senden alıkoyamaz," dedi. Bakışları kadının dudaklarına sabitlenmişti. *"Hiçbir şey."*

"Hayır, Chase!" Sözleri onu korkuyla doldurdu. Geçmişten gelen kelimeler. Artık * ok mu geç?* Onun göğsüne vuruyor, kurtulmak için çırpınıyordu. Declan *asla* hatırlayamazdı.

Çünkü onu istiyorum.

Ama adam ağızını onunkinin üzerine eğdi ve kadın başını  ekemedен dilini dudaklarının arasına daldırdı.

"Hayır!" Sonunda geri çekilene kadar onu tekmeledi.

"Bal gibi tatlı," diye mırıldandı. "Diğ erleri yanlış anladı. Uyuşturucu gibi değ ilsin." Daha fazlası için geri çekilirken, *"Daha iyi..."* diye inledi.

Şiddetli bir şaklamayla adamın boğazına kafa attı. "Chase, kes şunu!" Diğerlerine, "Hatırlıyor. Bana yardım edin!"

Brandr, Natalya ve Thad öne çıktıklarında Chase, Regin'i ayağa kaldırdı ve hâlâ kolunu tek yumruğuyla kavıyordu. Bakışlarını üçünün üzerine doğrulttuğunda içinden saf bir tehdit yayılıyordu. Gövdesine kan sıçramış, yara izlerinin üzerinde kıpkırmızı çizgiler oluşmuştu. "Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz."

Öfkeden kudurmuş bir çılgına dönmüştü, göğsü o tüyler ürpertici yara izlerinin altında kabarıyordu; çoğu kişi için dehşet verici bir manzaraydı ama Regin'in kalbi onun için sıkıştı. *Muhteşem biri.*

Brandr ona doğru ilerledi. "Onu almana izin veremem, dostum-"

Chase bir yumruk savurdu; yumruğu Brandr'ın yüzüne bir gülle gibi çarptı. Brandr'ın kafası savruldu, vücudu yere düşmeden önce yerden kalktı. Topallıyordu.

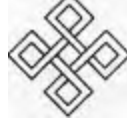
Chase bakışlarını diğerlerine çevirdiğinde Natalya ve Thad ellerini kaldırdı.

"Bu işi kendi aranızda halletmenize izin vereceğiz," diye mırıldandı Natalya. "Teknede görüşürüz." Her ikisi de Brandr'ın kollarından birini tuttu ve adamı sürüklemeye başladı.

Lothaire, "Darılmaca gücenmece yok o zaman, Blademan? Herkes arada sırada kötü bir gün ticareti yapar. ..." Chase'in bakışıyla sözünü kesti. "Pekala, ben teknede olacağım. O zaman konuşuruz."

Bana kaldı. Chase'den kaçmak zorundayım. "Ah, tanrılar, bunu yapmak istemiyorum." Adam ona döndüğünde, kadın kılıcının kabzasını adamın şakağına indirdi.

ELLİ ÜÇ

"*Regin!*" Declan kükredi, yağmurla kaplı bir ormanda onu takip ederken zihni karışıklık içindeydi.

Her adımda vücudu onun için hızlanırken, uzak bir geçmişin anıları uzak geçmiş onu bombardımana tuttu.

Dışarıda kar fırtınası uğuldarken ateşin ışığında Regin'in tatlı dudaklarını öpmek. Kürklü bir yatakta onunla gülmek. Ona zevki öğretmek.

Ancak bu anılar son beş günün yanında sönük kalıyordu.

Rüzgâr üzerlerinden geçerken Regin'in bedenini şimşeginin alevleri altında öpmek. Yan yana uzanmak, mırıldanarak konuşmak. Onu nasıl memnun edeceğini öğrenmek. ...

Onun kızıydı. Onun kalbine sahipti, ruhuna hükmediyordu ve sonsuza dek de öyle kalacaktı.

Neden şimdi ondan kaçsın ki? Ona her zamankinden daha çok ihtiyacı varken?

Bir dere yatağı boyunca, gittikçe daralan bir kanyonun içine doğru ilerlerken hızla ona yetişti. Ta ki etrafındaki yüksek duvarlarla çıkmaza girene kadar. "Kaçacak yer yok, Valkyrie."

Bir çıkış yolu arayarak dereyi geçip geri döndü. "Lanet olsun!" Kılıcını kaldırdı. "Bunu kullanacağım."

Yaklaştı. "Aramıza hiçbir şey giremez." Ne zaman, ne de ölüm. İleri atıldı, kılıcı kadının elinden kaptı ve fırlattı. "Neden beni reddediyorsun?"

"Yapmak zorundayım, bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım." Eli beline dolanmak için fırladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Sana çok ihtiyacım var Regin."

Gözleri gümüş rengine döndü. Ama sonra ifadesi sertleşti. "Eğer bu gece beni alırsan, bu savaşımadan olmayacak."

"Seni götürdüğüm sürece."

Chase onu tekrar öpmek için eğildiğinde, Regin tüm gücüyle ona yumruk attı.

Kaşlarını çatarak geri çekildi, acıyla değil, şaşkınlıkla. Darbe onu korkutmamıştı bile. Hiç olmadığı kadar güçlü ve hızlıydı. Ve torku o giyyordu.

Onu geçmek kesinlikle imkansız.

Kavga etmek, karşı koymak onun doğasında vardı ama geçmişte Aidan'la da kavga etmişti.

Ve bak bu beni nereye getirdi.

Artık yok.

Belki sakın kalırsa onu uçurumun kenarından döndürebilirdi? Kararlılığını pekiştirerek elini onun yanağını okşamak için kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım var."

Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Seninle konuşmam gerek. Ve sakın olmana ihtiyacım var." Islak saçlarını alnına doğru taradı. "İşte böyle. Rahat ol."

Gözlerindeki çılgın ışık biraz azalınca devam etti: "Seninle bir geceden daha uzun süre birlikte olmak istiyorum. Ve bunu yapmak için, bunu durdurmalıyız. Geri çekilmeliyiz."

"Hiçbir şey bu gece sana sahip olmamı engelleyemeyecek. *Hiçbir şey.*" "O zaman beni yine dul mu bırakacaksın? Beni umursamıyor musun?"

Onun ensesini kavradı. "Seni seviyorum Regin!" Yağmur kirpiklerini kırıştırarak ona baktı ve "Beni sev!" diye emretti.

Onu kaybedemem. "Bekle, Aidan!"

Gözleri tekrar çılgına döndü; başını geriye attı ve boynu gerilerek kükredi.

"Lütfen, Aidan, sakın ol!"

Onunla tekrar karşılaştığında, "Ben lanet olası Aidan *değilim!*" diye bağırdı.

Declan'la konuşuyorsun. *Beni* görmüyor musun, kadın?"

"Aidan değil mi?" Yağmura karşı gözlerini kırıştırdı. "Ne? Nasıl?"

Başını sert bir şekilde salladı, duygularını kontrol etmekte zorlandığı belliydi. "Onun anılarına sahibim. Başka türlü olamaz. O benim bir parçam. Hepsi bu."

"Sen hala... Declan mısın?" Bu daha önce hiç olmamıştı! Belki sonuç da değişebilir? *Ya da belki de boşa kürek çekiyorsundur.*

Sesi kısık bir şekilde, "Evet, benim. Asla senin mükemmel Viking'in olamayacağım, Regin! Affedilemez hatalar yaptım. Ailem ya da arkadaşlarım yok ve adamlarım bana sevgi beslemiyor. İçim dışım yara bere içinde. Ve yine de seni istiyorum!"

İstediğim kişi sensin. Yine de korkudan titredi. "Ama lanet-"

"Benim üzerimde saltanatı yok, bizim üzerimizde yok. Geçmişin hükmü yok!" Hırpalanmış eklemelerini tekrar tekrar yanağına sürttü. "*Beni görebiliyor musun, olduğum adamı görebiliyor musun? Beni kabul et Regin, çünkü senden başka hiçbir şeye tutunmuyorum.*"

Bin yıl önce, Aidan onun ellerini kendi ellerinin arasına almış ve kendisini kabul etmesini istemişti. Trajedi tüm günleri boyunca onu takip etmişti. "Declan, ben... korkuyorum. Korkuyorum."

"Bunun farklı olduğunu *biliyorsun*. Sen de hissetmelisin."

İstiyor muyum? Yoksa onu çok mu istiyorum?

Aşağı eğildi, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. Temas sırasında keskin bir inilti çıkardı ama nazikti, acımasız gücünü onun için yumuşatıyordu. Ve bu yüzden onu sevdi.

Tanrım, onu nasıl da seviyordu.

Geçmişte, ne zaman çılgınlık onu ele geçirse, o da kendini kaptırır, onun canavarına cevap verirdi. Şimdi ise uzun süredir uykuda olan bir parçası uyanıyor, onun öpücüğü ve sahiplenmesi için haykırıyordu.

Buna direnmek tüm içgüdülerine ters düşüyordu. Bu ilkel çekimi inkâr edemezdi -kalbi onu aynı hararetle arzularken değil.

Onu çok istiyorum, çok seviyorum. ...

İçindeki çatışma daha da güçlendi. Korkuyordu ama *açlık da duyuyordu*; çok geçmeden teması derinleştirdi. Zayıflığından yakınırken bile onun sert dudaklarının tadını çıkarıyor ve dilini yalıyordu.

Adam ona hınzırca dokunuşlarla karşılık verdiğinde, kadının tüyleri ürperdi. Birbirleri için nefes alıp verene kadar onu öptü, kadın mutluluğun içinde kaybolana kadar, adam önce onu sonra da kendini soymaya başladığının farkında bile değildi. Çıplak olduğunu ancak yağmuru hassas teninde hissettiğinde fark etti.

Atılan kıyafetlerinin üzerine uzandığında, ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştı; adam bacaklarının arasında hareket ederken kontrolünü kaybetmenin eşliğinde görünüyordu.

Vücudu hazır olmaktan gergindi, kaslı kolları ve göğüs kasları şişkinleşmişti. Şaftı ağır bir çubuk gibi ona doğru uzanıyordu.

Şimşekler çakıyor, derisinin üzerindeki damgalar gibi yaralarını gölgede bırakıyordu. Ama her bir kırpık onun gücünü ve hayatta kalma isteğini hatırlatıyordu.

Muhteşem erkek.

Kadının bakışları sevgiyle Regin'in vücudunun her santimetresinde gezinirken, Regin de kadının bakışlarını aynı dikkatle izliyordu. "Kendine bir bak, benim güzel Regin'im. Seni bir başkasına teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Sen *benimsin*." Elini kızın saçlarında dolaştırarak onu kendine doğru çekti. "Adımı söyle, Regin."

Nefes aldı, "*Declan*."

Kulak memesini emmek için öne doğru eğildi. "Çığlık atana kadar seni becereceğim. Saymayı unutana kadar sikeceğim seni."

Nefes nefese kaldı, adamın sözleri onu titretti.

"Ama seni hazırlamam gerek." Geri çekildi, için için yanan bakışları onun seksine perçinlenmişti. "Kalçalarını benim için aç."

Kız hevesle itaat edince, adam eğildi. Adam buklelerini okşarken sıcak nefesini teninde hissedebiliyor, meme uçlarının ağrıyan noktalar halinde büzüşmesine neden oluyordu.

"Buna asla doyamayacaksın." Açtığı ağzını kıza doğru bastırdı, dili kızın klitorisinin üzerinde gezindi.

"Ah, evet, evet!" diye bağırdı kanyonda gürleyen gök gürültüsüne karşı.

Alçak hırıltıları, aç ağzı. Şimdiden yakınlaşmıştı.

Parmağını onun içine soktuğunda, "*Çok ıslanıyorsun bebeğim,*" diye inledi. Bir tane daha soktu, onu hazırlamaya yetecek kadar itti.

-Onu uçurumun kenarında tutarken.

Bu zevk kısa sürede acıya dönüştü. Acı içinde gökyüzüne bakarak, "*Declan, lütfen,*" diye yalvardı.

"Ne istiyorsun, Regin? Söyle, senin olsun."

Buna karşı koyamazdı. *Kaçınılmazdı.* Ama bu sefer farklıydı çünkü Declan kendisi olarak kalmıştı. "Sana içimde ihtiyacım var."

"O zaman sikimi istiyorsun," diye mırıldandı ona karşı. "Onunla seni çok sert boşaltacağım."

Boğuk bir çığlık attı. Tanrım, bunu gerçekten istiyordu - bunun için can atıyor, utanmadan kalçalarını yuvarlıyordu.

Ayağa kalktı, vücuduna ıslak öpücükler kondurdu, künyesi gövdesinde iz bıraktı. Meme uçlarının her birini sertçe emmesi başının dönmesine neden oldu.

"Ah, lütfen!"

Bacaklarının arasına diz çöktüğünde gövdesindeki kordonlu çıkıntılar dalgalandı, kalçalarını sıkıştırıp onu daha da yaklaştıtırırken pazıları esnedi.

Boyunu yumrukladı. Geniş başı kadının ıslaklığını bulduğunda haykırdı; adamın gözleri ağırlaştı, çenesi gevşedi.

Şişmiş ucu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı ve her seferinde kısa süreliğine kadının göbeğine girdiğinde acı içinde inledi. "Benim için çok sıkı ve ıslak olacaksın."

Adını söyleyerek, akılsızca dalgalandı, tacın üzerinde sallandı. "İşte bu, genç kız, bana doğru hareket et!" O boğuk sesiyle ona dedi ki her yerinde bal var."

Çakıllı sözleri onu en uç noktaya gönderdi. Geniş başını içine yerleştirdiğinde, "Daha derine" diye bağırdı.

Isırarak, "Gitmem gerek... kolay-" dedi.

"*Daha derine.*" Pençeleri adamın kışındaki sıkı kaslara battı.

"Ah, Regin!" Eve daldı, onu kalın, titreşen etle doldurdu.

"*Benim!*" diye zaferle kükredi.

Şaftı onun içinde boyun eğmiyor, onu geriyor, vücudunu onunkini kabul etmeye zorluyordu. Kendini gidebildiği kadar derine oturttuğunda, kadın bir çığlıkla teslim oldu, kılıfı onun etrafında büzüldü. "*Declan!*"

Orgazm onu yakıp kavururken, adamın çelik gibi gri gözleri bakışlarını tuttu. "*Geldiğini hissedebiliyorum... hissedebiliyorum.*"

Zevk dalgaları nihayet doruğa ulaştığında, geri çekilmediler. Hâlâ onun için çıldırıyordu, şimşekleri onların üzerinde çatallanıyordu.

Kollarını dikleştirerek kendini kaldırdı. Başı aşağıya sarkmış, künyesi boynunda şingirdarken, kadının üzerine doğru güçlü bir hamle yaptı.

Dişlerini gıcırdatarak dizlerini yere gömdü ve iri bedenini tekrar onun üzerine kaldırdı.

Üçüncü seferde sırtı kavislendi ve muhteşem yüzünü kaldırdı. Yüz ifadesi acı çekiyordu.

Dördüncü itişte, "Regin!" diye bağırdı. Bu acı dolu ifade, tam da onun içine boşaldığını hissettiği anda bir coşkuya dönüştü.

Kavurucu tohumundan jet üstüne jet.

Kalçalarını çılgınca savurarak onu sular altında bıraktı... ta ki kadın çaresizce boşalana kadar.

ELLİ DÖRT

"*Daha fazlasına ihtiyacım var,*" diye homurdandı Declan nefesleri arasında, kız ondan hayal edebileceği en sarsıcı zevki aldıktan sadece birkaç dakika sonra.

Adam onun üstünde yatıyordu, kalbi onunkinin üzerinde gümbürdüyordu, şişmiş gövdesi hâlâ gömülüydü. onun derinliklerinde. Pus kalkmaya başlamıştı ama Declan hiçbir şekilde doymamıştı. "Ben... ben *duramam,*" diye ısırdı.

Geçmişte onu aldığına dair belli belirsiz hatıraları olsa da, bu onun için hâlâ yeniydi. O anılar uzaktı, ona gerçek gibi gelmiyordu.

Onun için gerçektir. *Onu kimseye vermeyeceğim. Asla.*

"Durman gerektiğini kim söyledi?" diye mırıldandı, vücudu onunkinin altında çok sıcak ve vericiydi. Gümüşü gözleri gecenin içinde parlıyordu, sarı kaşları tutkuyla çizilmişti. İpeksi teni de tutkuyla parlıyordu.

"Kadınım daha fazlasını mı istiyor?" diye homurdandı, onun üzerinde sallanmaya başladı, birbirine karışmış ıslaklıklarının tadını çıkarıyordu.

Göz kapakları ağırlaştı. "Her zaman." Çığlıkları yüzünden sesi gırtlaktan çıkıyordu. Kollarını dikleştirerek kendini yukarı kaldırdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Regin." Onu hiç olmadığı kadar memnun etmek, diğerlerinden daha çok hatırladığı erkek olmak istiyordu. Onun bedenini kendi bedeni gibi tanıyacak kadar iyi öğrenmeyi arzuluyordu.

"Dene beni."

Onun tepkisini ölçerek, kalçalarını uyluklarının arasında yavaşça hareket ettirmeye başladı. "Hoşuna gitti mi?"

Kollarını başının üzerine indirerek, "Bundan *nefret ediyorum,*" diye mırıldandı.

Ama adam kızın kalbinin derinliklerine hızlıca pompalandığında, kızın başı dönüyor ve aralarındaki bağımlılık yaratan kıvılcım daha da alevleniyordu.

Kalçasını kavradı, başparmağı sarı buklelerinin arasından geçerek şişmiş küçük klitorisini aradı. Ovaladığında çılgına dönüyor, topuklarını

yere vurarak onun altında debeleniyordu.

"Üzerimde hareket etmeyi seviyor musun, genç kız?" diye inledi. Dizlerinin üzerinde yükselerek onu kucağına oturttu.

Hemen kollarını onun boynuna doladı ve daha fazla öpücük için dudaklarını ayırdı. Adam dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatıp onun dilini yaladı. Kadının ağzı tarif edilemeyecek kadar tatlıydı. ...

Onun tatlı kıcını kavrayarak, kalçalarını yukarı doğru iterken onu uzunluğundan aşağı doğru çekti. Kız öpüşürken inledi.

Dizlerini açarak daha büyük bir güçle kadının içine daldı. Boynundaki tutuşunu sıkılaştırdığında, gergin meme uçları göğsünü tırmıklayarak onu bir köpüğe dönüştürdü. Omurgasındaki karıncalanmayı, taşaklarındaki ağır ağrıyı görmezden geldi. *O gelmeden gelmeyecek.*

Bir sert itiş daha... ve bir tane daha. İniltisi giderek artıyor, kalçaları adamın beline kilitleniyor, kıcı adamın avuçlarına çarpıyordu. *Sınırdadır.*

Onu içine almak için tüm gücünü kullandı, teni onunkine çarpana kadar, başı geriye düşene ve altında piston gibi ilerlerken tutunmaktan başka bir şey yapamayana kadar ona vurdu. Ağzını kızın nemli boynuna dayayarak, "Yine benim için boşalacak mısın?" diye sordu.

"Evet! Çok yaklaştım..."

Saçlarını aşağı doğru çekti. "İçinde daha fazla harcamamı istiyor musun?" "Evet, evet, evet!" diye hıçkırdı.

"O zaman sık benden," diye emretti kulağına. "Sıkı küçük vajinanla al onu benden."

"*Declan!*" diye bağırdı, şaftının etrafına ıslak bir şekilde boşalmaya başlarken.

Kadının onu daha derine çektiğini hissettiğinde göğsünden gırtlaktan gelen bir ses koptu, kaygan sıkışma inkâr edilemezdi.

Sersemlemiş bir halde inledi, "Hissetmek istiyorum. Ah, tanrılar, *seni istiyorum*. Seni istiyorum."

Kadının sözleri üzerine zevkten dört köşe oldu. "Seninim, benim olduğum her şey... senin" diye hırlarken gözleri yuvalarından fırladı. Son bir acımasız hamleyle, sikiindeki zonklama baskısı ortadan kalktı ve yakıcı bir tohum akıntısıyla patladı.

Chase onu hiç bırakmayacakmış gibi kavradı, iri ellerinden biri başının arkasını avuçlarken diğeri kıcını kavradı. Boğuk nefesleri kızın boynuna doğru yayılıyordu.

Hâlâ zevkten titreyen Regin kendi kollarını onun etrafında sıkı.

Sanki ikisi de bir şeyin onları ayırmasından korkuyormuş gibi birbirlerine sarıldılar.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarını bilmiyordu. Ama göz kapaklarını kaldırmayı başardığında şafağın söktüğünü, güneşin bulutsuz bir ormanın üzerinde yükseldiğini gördü. Martıların ve dalgaların sesini duyabiliyordu. Kıyıya yakın olmalıydı.

"Seni asla bırakmayacağım, kadın." Yanağını onunkine değdirdi. "*Seni seviyorum.*"

Ve Declan h â l â anılarının önündeydi. Ki bu iyiydi. Çünkü Declan Chase'e aşıktı. *İrlandalı mı istiyorum.*

Kum saatindeki kum akmaya başlamış mıydı?

Başını geriye çekti ve kolunun kıvrımını kızın boynuna doladı. Vahşi gri gözleriyle ona bakarak, "Sen bana aitsin, genç kız. Her zaman sen olacaksın."

Her zaman ben olacağım ama hiç sen olacak mısın? Günün keskin ışığı onu korkuyla doldurdu. *Ne yaptım ben?* Kendini bu sefer farklı olacağına inandırmıştı. Onunla daha sıkı mücadele etmeliydi. Ama onu sevmek için çok çaresizdi.

Bu reenkarnasyonda bazı şeyler değişmiş olabilirdi ama sonuç aynı olacaktı. Daha önce dört kez seviştiği adam birkaç saat içinde ölmüştü.

Bu dört seferde, bedeni mezara gittiğinde, vücudu hala terk edilmiş sevişmenin izlerini taşıyordu.

Ürperdi. *Ah, tanrılar, nasıl y a p a b i l i r d i m ?* Chase ölecekti; kum saati boşalacaktı. Ve bu sefer, onu kaybetmekten kurtulamayacaktı.

Kadın gözyaşlarını tutamayınca adamın gözleri büyüdü. "Hayır, bu da ne? Şşş, bebeğim, lütfen ağlama."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, dehşet içinde onun ötesine baktı. Kısa süreli güneş ışığı griye teslim oldu. Yağmur bir kez daha buğulandı.

"Lass, konuş benimle. Sessiz kalmandan hoşlanmadığımı biliyorsun. İşte bu

lanet yüzünden mi?" Saçlarını okşadı, onu salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir şey bizi tekrar ayıramayacak. Sonumuz yaklaşırsa bunu hissetmez miydin? Hayatım boyunca hiç bu kadar huzurlu olmamıştım. Bu... saf huzur, Regin."

Öfkeli bir itiş kakışla adamın üzerinden atladı ve kendini onun bedeninden ayırdı. "Peki ya ben? *Benim* huzurum ne olacak?" Farkına vardığında ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Aidan hiçbir zaman lanetlenen kişi olmamıştı.

Öyleydi.

Acı çekecek, yas tutacak tek kişi Regin'di. *Sonsuza dek ne kaçırdığımı bilmek için.*

Sırılsıklam olmuş kot pantolonunu topladı, sürükleyerek giydi, sonra da gömleğini giydi. "Bu sefer öldüğünde, Chase, geri gelmeni istemiyorum."

"Ne?" Ayağa fırladı ve bacaklarını kendi pantolonunun içine soktu. "Sen neden bahsediyorsun? Bana baksana! Neden bana bakmıyorsun? Tanrım, Regin, çoktan ölmüşüm gibi davranıyorsun."

Ön kolunu yüzünde gezdirdi. "Çünkü sen çok iyisin."

Declan onu hiç böyle görmemişti. Gözleri tamamen gümüş rengiydi ama içlerinde hiç kıvılcım yoktu. Ona bakmıyordu. Sanki *bakamazmış* gibi.

Birkaç dakika önce kendini hiç olmadığı kadar merkezde ve kendisiyle barışık hissediyordu; şimdi ise mutsuzluğa gömülmüştü.

"Tekneye gitmemiz gerek," dedi Regin uzaktan. "Zamanımız tükeniyor."

"Tanıdığın Aidan olmadığım için mi geri dönmemi istemiyorsun?" Erkeğinin dönmesini, Declan'ın yerini almasını bekliyordu. İki yüzyıldır Aidan'ı özliyordu.

Nasıl yıkılmasın ki? "Neden hâlâ buradayım bilmiyorum. Belki de yanlış bir şey yaptım, döngüyü mahvettim." Çünkü o kesinlikle hâlâ ... Declan'dı. "Aidan'ın anılarına sahibim, ama onlar uzak, gördüğüm rüyalar gibi." *Nedense ilk ben gelmişim gibi hissediyorum.*

"Aynen öyle, Chase." Ölü bir ses tonuyla, "Geri gelmeni istemiyorum çünkü sen yaralı, berbat bir Celt'sin," dedi.

Dudakları aralandı. *Onunla hiç şansım olmadı, kendim olarak değil.* Bir avucunu harap olmuş derisinin üzerinde gezdirdi, yenilgiyle kamçılanmıştı, hayal kırıklığını haykırmak istiyordu. Ona ne diyecekti? *Böyle görünmek istemiyorum. Böyle olmak istemiyorum.*

-

"Ve ben Aidan'ı hiç istemedim," diye fısıldadı, "seni istediğim gibi."

Onu yanlış duymuştu. "Anlamıyorum, genç kız." O seçmiş olamazdı mükemmel Viking'in üzerinde.

"Seni tekrar kaybedemem. Bin yıldır her şey *senin* mücadelen ve dönüşünle ilgili! Ama her seferinde beni ikincil hasar olarak bırakıyorsun. Yüzyıllar süren bekleyiş, yalnızlık ve sonra seni tekrar bulduğumda yaşadığım o saçma umut parıltısı. Yine de nasıl sona ereceğini biliyorum; paramparça olmuş bir halde." Yağmur yağmaya başladı. "Öleceksin, Chase. Yakında. Bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Biliyorum çünkü defalarca denedim.

Bitti. Ve eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bunu bana bir daha yapmayacaksın. *Geri gelme.*"

"Regin, sadece bekle."

"Başından beri yanlış anlamışım. Ben senin sonun değilim, Chase. Sen *benimsin*-" Tepemizden bir jet çıkış attı.

Bakışları karşılaştı. "*Kaldır kışını, kadın!*" Declan onun elini tutarak koya doğru çekmeye başladı.

Kıyıya doğru hızla yaklaşırlarken Thad'ın "Regin, sen misin?" diye bağırdığını duydular.

"Geliyoruz," diye bağırdı.

"*Ah, yapma!*"

"Ne?"

Ağaçların altından dışarı fırladılar. Natalya, Brandr ve Thad kayıkhanenin önünde durdular. Ama altındaki rıhtım boştu.

Natalya'nın yüzü buruşmuştu. "Biri gemimize saldırdı."

Declan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olası Lothaire!

Onu aldı!" "Ben buradayım, Blademan." Vampir bir kenarda durmuş Ormanın gölgesinde, omzunu bir ağaç gövdesine rahatça yasladı. "O zaman lanet teknemi kim aldı?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Biz Pravus'la savaşırken baskın yaptılar."

"Burayı kimse bilmiyordu!"

Tepemizden daha fazla jet geçti ve ardından belirgin bir ıslık sesi duyuldu.

Yük konuşlandırıldı.

"Siper alın!" Declan Regin'i ağaçların altına doğru çekerek vücuduyla onu korudu. Esneyen Lothaire dışında herkes yere yığıldı.

Declan'ın altında, Regin tersledi, "*Beni koruyor musun? Sen ölümlüsün-*"

Patlamalar sessiz sabahı sarstı, sağır edici ses dalgaları çok yakındı. Ancak yer sarsılmadı, ağaçlar devrilmedi. Bunun yerine kül ve kum yağmaya başladı ve sahili sürekli sağanakla kapladı. Jetler ve bombaları gökyüzünde patlamıştı.

Declan ayağa fırlayarak Regin'in kalkmasına yardım etti. "Chase, az önce ne oldu?"

O ve Regin şaşkınlıkla yukarı bakarken mırıldandı: "Bilmiyorum.

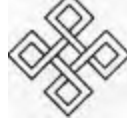
."

Sırtına bir güç çarptı; hayal bile edemeyeceği bir acı onu kavurdu.

Metal ısırığı.

Acı içinde böğürerek Regin'i tehlikeden uzaklaştırdı. ...

ELLİ BEŞ

Chase'in itişiyile Regin yere yığıldı. Etrafında dönerken, zihni çeliğin ete çarparken çıkardığı ıslak sesi algılamakta zorlandı. Şaşkınlık içinde ağzı açık kalarak ayağa fırladı.

Bir bıçak Chase'in gövdesine saplanmış, ucu göğsünden dışarı çıkmıştı. Kalbinin her atışında kan, çıkıntı yapan ucun etrafından akıyordu.

"Hayır!"

Chase'in elleri kılıcın ucunu sıktı, vücudu boş yere kılıcın etrafında dönüyordu. Arkasında Malkom Slaine duruyordu.

Regin pençelerini açarak iblise doğru atıldı. "*Seni öldüreceğim, Slaine!*"

Brandr hemen arkasındaydı. Ama iki enerji darbesi ikisini de uçurdu. *Carrow'un* enerjisi mi?

Cadı koşarak Slaine'in yanına geldi. "Bu da ne, Valkyrie? Seni büyücüden kurtardık!" Vemon'a kılıcını çekmesini işaret etti.

Slaine derin bir sıkıntı içinde görünüyordu. "Yanlış mı yaptım, *ara?*" Kılıcını çekmeye başladığında Chase'in ağzından kan aktı.

"Hayır, Malkom, tabii ki hayır!" Regin'e, "Sen öldükten sonra bana büyücüyü öldürmemi söyledin. Bana *emrettin.*"

Chase sırt üstü yere yığıldığında, Regin onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Tıpkı daha önce olduğu gibi, göğsüne bir kılıç saplanmıştı. "Bir daha olmaz," diye bağırdı, "bir daha olmaz!" "*Hayır, bir daha olmaz!*" diye hıçkırırken gözyaşları birikti ve döküldü. Şimşek tepede çatallandı, gökyüzünde sürekli yanıp söndü.

Chase kanlı elini yüzüne götürüp yanağını avuçladı. "Bunun için üzgünüm, genç kız."

Brandr kederle kükreyerek bir ağacı yumrukladı.

"Konuşma, Chase! Seni iyileştireceğiz."

"Haklıydın... Geri dönmüyorum, Regin." "Hayır!"

Söylediklerimde ciddi değildim."

"Bunu sana bir daha yapmayacağım."

"Ne? Kapa çeneni! Geri dönmek zorundasın. Dönmek *zorundasın*."

"Seni seviyorum... çok fazla. Seninle birlikte olacak ölümsüz bir erkek bul." Dişlerini sıktı.

Bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. "*Seni istiyorum!*" Muhtemelen onun yüzünü sevgiyle okşaması gerekiyordu; bunun yerine çenesini kavradı ve başını kaba bir şekilde salladı. "*Seni seviyorum, aptal!*"

Kaşları birbirine çatıldı. "Sen... *yapıyorsun*. Tanrım, yapıyorsun."

"Çok üzgünüm Valkyrie," dedi Carrow. "Ona aşık olduğunu bilmiyordum! Bağırıldığını duyduk ve bütün sabah kavgaya ettik."

Regin onunla yüzleşti. "Sen şifacı sınıfındasın. İyileştir onu!"

"Yapamam! Son gücümü savaş uçaklarını ve devasa bombalarını havaya uçurmak için kullandım. Ve biliyorsun ki iyileştirme büyüleri mondo gücü gerektirir."

"O zaman onu Andoain'e götürün ve başka bir cadı bulun."

"Regin, o adam muhtemelen Ruby'nin annesini -kuzenimi- öldürdü. Ve Slaine'e -gelecekteki kocama- işkence etti." Slaine büyük elini Carrow'un ensesine attı ve omuzları dikleşti. "Cadılar Evi'ndeki hiç kimse Chase'e yardım etmeyecek."

Carrow ve Slaine mi? Bunu şimdi anlayamıyorum. "Chase kuzenini öldürmedi. Lütfen, sen benim arkadaşımsın. Yardım et bana!"

Carrow onu inceledi. "Adam çok ileri gitti. Onu iyileştirebilecek tek kişi Mariketa ve bu operasyon onu benden bile daha fazla yordu. Bu adayı o buldu, başlı başına bir başarı ve bunu bile o tasarladı." Carrow parlayan bir başparmağını kaldırdı. "Bu tork için bir iskelet izi anahtarı." Regin'in yanına gitti -Slaine de onu korumacı bir şekilde takip ediyordu- ve anahtarı torkuna bastırdı.

Regin'in bu kadar hayal kırıklığına uğramasına neden olan tasma yere düştü; panik içindeki zihni özgürlüğünü zar zor fark etti. Regin'in gözleri Malkom Slaine'in beliren formuna takıldı. "O zaman adamının kanına ihtiyacım var!"

Chase ısırarak, "Sen... lanet olası aklını mı kaçırdın?" dedi.

Carrow başını salladı. "Malkom bir anomali. Onun kanının ne yapacağını bilmiyoruz."

Lothaire boğazını temizledi. "Ölümsüz kanı aradığınızı duymadan edemedim."

Regin başını çevirdi. "Hadi vampir. Yapalım şu işi."

"Hayır!" Chase homurdandı. "Beni onun gibi birine dönüştürme."

"Yaşamının tek yolu bu," diye bağırdı Regin. "Nefretinin ötesini göremiyor musun?"

"Yapabilir misin?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Kanlı nefesler arasında boğuk bir sesle, "Anneni, vampirlerin sana yaptıklarını... bil. Eğer vampir olursam... seni her halükarda kaybederim, Regin."

"Beni kaybetmektense ölmeyi mi tercih edersin?" "Elbette!"

"Seni alet, kimse kimseyi kaybetmiyor! Kanı sen alıyorsun. Benimle olduğun sürece ne olduğun umurunda değil." Regin tekrar Lothaire'le yüzleşti. "Lütfen, bunu *hemen* yapmanı istiyorum!"

Vampir siyah pençelerini inceledi. "Yine de seni uyarmalıyım. Ben zaten ondan içtim. Eğer o da benim kanımı içerse, aramızda kopmaz bağlar oluşacak. Sadece onun efendisi olmamdan bile daha fazla."

"Umurumda değil,
yap!" "Bir bedel
karşılığında."

Sülüğün en sevdiği üç kelime.

"Hayır!" Declan kükredi, dudaklarından kan akıyordu. "Vampir bunu planladı... işin bu noktaya geleceğini hep biliyordu. Bizi bir araya getirmeye çalıştı

... öleceğimi bildiği halde. Ona yemin etmeyeceksin!"

Regin Lothaire ile yüzleşti. "Size bazı gerçekleri anlatmama izin verin. Bizim yardımımız olmadan bu adadan çıkamazsın. Bunu yaparsan, cadı arkadaşına senin torkunu çıkarması için söz veririm."

Carrow'un nefesi kesildi. "Var olan en kötü vampirlerden birini serbest bırakmam gerekiyor-"

"En kötü," diye düzeltti Lothaire, "lütfen, çiçek." "-en kötü
ölümlülerden birini kurtarmak için mi?"

"Eğer yapmazsan, Carrow, o zaman müstakbel kocan benimkini öldürmüş olacak."

Cadı başparmağını tekrar kaldırdı. "Ve Lothaire'in torkunu çıkaracağız!"

"Koca mı?" Chase mırıldandı. Ama sonra başını salladı. "Dönmek için savaşıacağım." Göz kapakları ağırlaştı, yüzü soldu.

"İstedğin kadar dövüş evlat. Ben kararlıyım." O kadar çok kan kaybetmişti ki, altından sızan kan kumda giderek büyüyen bir halka oluşturmuştu.

Brandr Regin'in yanına çöktü. "Yap şunu dostum. Fazla zamanın kalmadı."

Regin yanağını Chase'in eline dayadı. "Eğer beni seviyorsan, benim için bu fedakarlığı yaparsın. Aramıza hiçbir şey giremez, unuttun mu?"

"Sözlerimi... bana karşı mı kullandın?" Gözleri kapandı. "Ne yaptığını bir düşün. ..."

Başı döndüğünde paniğe kapıldı. Kulağını kanlı göğsüne dayayıp kalbini dinledi. Hâlâ hayattaydı. Sadece baygındı. Omzunun üzerinden, "Lothaire!" diye bağırdı.

Vampir Chase'in diğer tarafına diz çöktü, sonra kendi bileğini ısırdı. "Ağzını açık tut." Brandr, Lothaire'in içine bolca damlatabilmesi için Chase'in çenesini araladı. Sonra çılgına dönen adam, Chase yutkunana kadar ağzını kapattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Vampir ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Şimdi bekleyeceksin. Büyücü üç gün içinde uyanacak, yoksa ölür-" Lothaire gerildi. "*Nix*," diye tısladı.

Regin başını iki yana salladı. Yağmurun altında, kâhinin sahil boyunca onlara doğru yürüdüğünü gördü. Nix mi? Regin'in hissettiği kişi *o muydu?*

Kahinin burnunda beyaz güneş kremi, yüksek topuklu terlikleri, geniş kenarlı bir şapkası vardı ve Bertil omzuna tünemişti. Tişörtünde şöyle yazıyordu: Kalbimi Ölümsüz Ada'da Kaybettim.

"Nix!" diye bağırdı. "Chase yaşayacak mı?" "Sevgilim, artık her şey kadere bağlı."

"New Orleans'ta bana laneti bozmak için ne yapacağımı sormuştun. O zaman her şeyi yaparım demiştim. Şimdi de her şeyi *söylüyorum!* Bana ne yapacağımı söyle, Nix!"

"Yapılabilecek her şey yapıldı. Şimdi herkes buraya gelir gelmez, Malkom bir sevgili olacak ve bizi adadan çıkaracak." Carrow'a döndü. "O zamana kadar, iyi cadı, Regin'in arkadaşları için bir tur özgürlük! Ve ... onun için." Lothaire'i işaret etti.

"Valkyrie" diye mırıldandı.

"Vampir," dedi selamlayarak. Yarasa kanatlarını agresif bir şekilde açtı.

Regin, Chase'in başını kucağına aldı ve serin alnındaki saçları çılgınca düzeltti. Brandr'ın eli omzunu örttüğünde, gözyaşları Chase'in yanağına sıçrayarak düştü. "Burada ne arıyorsun, Nix?"

"Nasıl olduğunu bilirsin, milim dolmak üzereydi. Ve aynen dediğin gibi oldu. İhtiyacım olan tek şey küçük bir tatildi!"

Sesi kalınlaşan Regin sordu: "Lucia güvende mi? Cruach'la bensiz mi yüzleşti?"

"Cruach artık yok! O ve Garreth MacRieve onu sonsuza dek ortadan kaldırdı."

Cruach öldü. Regin'in aklı bu fikri zorlukla kavradı.

"İki aşk kuşu burada, adada," diye devam etti Nix, "size ulaşmak için ayak sürüyorlar."

Lothaire Carrow'a doğru yürüdü. "Beni serbest bırakın ve elinizi çabuk tutun." "Bu doğru," dedi Nix. "Kurttan önce tam güçte olmak isteyeceksin."

geldi. Amazon'da dışisinin boynunu kırdığından beri. La Dorada'yı uyandırdıktan hemen sonra."

Regin ağzı açık kaldı. "*Ne* yaptı?" "Cadı, *şimdi*," diye homurdandı.

"Bana kızma, sülük." Carrow ters ters bakarak parmak izini torkuna bastırdı. "Kendimi kaybetmiş olsam bile seni güneşe aşık edecek bir aşk büyüsü yapabilirim."

Tasma yere düştüğünde, Lothaire başını boynunun üzerinde döndürdü. Ancak hemen ortadan kaybolmak yerine, Nix'in sadece birkaç adım ötesinde durmak için iz sürdü.

Mermer gibi bir teni ve tüyler ürpertici kusursuz yüz hatları olan kule gibi bir vampir, çılgın gözleri ve gizemli gülümsemesiyle minyon bir Valkyrie'ye bakıyordu.

İkili arasındaki gerilim hissediliyordu. Regin çıldırmanın eşiğindeyken bile gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

"Katılım devam ediyor, değil mi?" Lothaire söyledi.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi." Nix göz kırptı. "Ne yazık ki, Dorada tekrar yükseldiğinde senin için gelecek."

"Hazır olacağım." Kırmızı gözlerini kısmıştı. "Muhtemelen bu anı öngörmüşsündür. Söyle bana, şimdi savaştığımız mıyız? Geçmişte olduğu gibi mi?"

"Öngörüye meydan okuyorsun, Lothaire."

"Bu adil, Phenix, çünkü uzun zamandır içgörüye meydan okuyorsun." *Phenix?*

Nix başını eğdi. "Endgame'in sana ne söylüyor?"

"O beyaz kraliçe asla siyah kralı alamayacak." Ona resmi bir selam verdi. "Bir sonraki maçımıza kadar."

"Bir sonraki maç olmayacak, vampir."

Kaşları çatıldı ve Eski Düşman ortadan kayboldu.

Sanki Lore'un en korkulan şeytanıyla karşı karşıya gelmemiş gibi umursamaz bir havayla Nix, Regin'e doğru yürüdü. "Tsk, tsk." Gözlerini Chase'e dikti. "Çok tatlı bir çocuktu. O gün panayırda bana sarılıp veda etmişti, falcı bir kocakarı olduğumu düşünmesine rağmen."

Regin başını kaldırdı. "Onu *gördün mü?*"

"Kimi gördüm?"

"Nix!"

"Regin!"

Nefes al. Nefes ver. Chase'in alnını okşa. Onun gibi çıldırma.

Lucia o sırada Garreth MacRieve ile el ele geldi. "Regin, Tanrılara şükür, sen kimsin?"

Carrow dudaklarının kenarından, "Sana bahsettiğim adam bu," dedi.

Lucia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu sana işkence eden adam değil mi?" "Bu biraz karışık, Luce. Sadece onu Val Hall'a geri götürmeme yardım et."

"Ona yardım etmek mi?" Garreth hırladı. "Kuzenim Uilleam'a işkence ettikten sonra mı?"

Tesadüfen, saniyeler sonra arkamızda olan ve bu ölümlüyü parçalamaya kararlı olan kişi." Yakasından kurtulan Brandr ayağa kalktı. "Beni geçmesi gerekecek."

Gözleri parlıyor, kasları geliyordu.

Natalya zehirli pençelerini alevlendirdi. "Ve ben."

Thad göğsünü yukarı kaldırdı. "Ben de."

Garreth boğuşmaya hazır görünüyordu. Lucia sadakati sarsılmış bir halde yayının kirişini çekti. Yakın mesafeden bir uluma sesi duyuldu, ayak sesleri yaklaşıyordu. ...

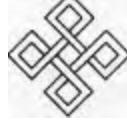
Gerginliği bozan Malkom oldu. "Büyücü bana da işkence etti."

Harika, bir nefret daha. "İntikamını aldın, iblis! Daha fazlasını mı istiyorsun?" "Carrow'a onun sayesinde sahibim," dedi Malkom. "İntikam istemiyorum. I

geri ödemeye çalışın."

Carrow bir aptal gibi Malkom'a baktı. "İşe onu Dodge'ın dışına kadar takip ederek başlayalım."

ELLİ ALTI

Chase iki gün boyunca Val Hall'daki yatağında yattı, solgun ve hareketsizdi, kalp atışları o kadar düzensizdi ki bazen öldüğünü düşündü.

Brandr halının üzerinde bir delik açarken, Regin halının üzerinde tutunmaya çalışıyordu.

Umut.

Kimsenin ne olacağına dair bir fikri yoktu, sadece dalgın bir şekilde "Ne kadar tatlı bir çocuk" diyen Nix'in bile.

Şimdi, yeni bir sabah doğarken, Regin perdeleri tekrar kontrol ederek kendisine ışık ulaşmadığından emin oldu. "Onunla kalır mısın Brandr? Biraz aşağı inmeme gerekiyor." *Aptalca bir işe gitmek için.*

"Tabii ki."

Eğildi ve Chase'in nemli alnına bir öpücük kondurdu. Ödünç aldığı kılıcını kuşanarak yatak odasından çıktı, merdivenlerden indi ve Val Hall'un ön kapısından çıktı.

Thad ve Natalya verandadaki salıncakta kahve içiyor ve Nix'le birlikte nöbet tutuyorlardı.

Regin'in kız kardeşleri başlangıçta Thad gibi bir yarı vampirin ve Natalya gibi bir kara fey'in wraithleri geçerek içeri girmesine karşı çıkmışlardı ama Regin onların kalması konusunda kararlıydı.

Thad ona "DC iyi olacak mı?" diye sordu.

"*Kesinlikle* atlatacak," dedi Regin, ama o bile sesinin yarı histerik çıktığını, sözlerinin bir silah namlusuna bakarken insanların sahip olduğu o yersiz güvenle renklendiğini fark etti.

"Geç kalma, Regin!" Nix seslendi. "Ve eğer Bertil'i görürsen, o küçük haylazla yatma vaktinin geçtiğini söyle!"

Hah. Nix tam anlamıyla kafayı yemiş.

Regin, gardlarını aşmak için saçlarını hayaletlere doğru savurdu. Yasaklayıcı varlıkları ve kaba güçleriyle, bu uçan, hayalet

Yaratıklar Valkyrie'nin malikanesinden her şeyi uzak tutuyordu.

Ama avlu başka bir meseleydi. Regin, Val Hall'un yolu boyunca toplanan kalabalığa öldürücü bir bakış attı. Akbabalar gibiydiler, ya Chase'in ölümünü kutlamak ya da onu öldürmek için bekliyorlardı.

Onları ilerlemekten alıkoyan tek şey neydi? Yakın zamanda onarılan ve Carrow'un koruma büyüsüyle dolu olan garaj kapısı.

Regin iki eliyle kalabalığı tersledi, bir yandan kuşlarını aşağı yukarı sallayıp bir yandan da "*Yala*" diye bağırdı. Sonra Val Hall'un arazisindeki bataklığa yöneldi.

Suyun kenarında, bataklıkta hiç yeri yokmuş gibi görünen bir anıtın yanında durdu: İskandinav'daki bir doğa tarihi müzesinden "süresiz ödünç alınmış", bataklık yosunlarıyla kaplı bir İskandinav rune taşı.

Derin bir nefes alarak önünde diz çöktü. Boğazını temizleyerek, "Orada mısın Wóden, benim Regin," diye mırıldandı. Gergin bir kahkaha attı.

"Sen ve Freya'nın uyuduğunuzu ve size dua etmenin muhtemelen büyük bir zaman kaybı olduğunu biliyorum. Ama denemek zorundayım. Görünüşe göre her şeyi deneyeceğim." Bir başka sakinleştirici nefes. "Wóden, bana bir iyilik yapmanı ve Declan Chase'in, nam-ı diğer Vahşi Aidan'ın hayatını kurtarmanı istiyorum. ..."

Sesi kesildi. *Bu çok aptalca.* Chase'in yanında olması gerekiyordu, cansız nesnelerle konuşması değil. *Ya ben yokken... ölürse?* Yutkundu. O zaman hala *gitmiş* olurdu. Dikkatini tekrar kayaya vererek, "Bak, en sevdiğin kızın olmadığımı biliyorum, hiçbir zaman da olmadım. Ama hâlâ senin kızınım! Eğer Aidan'ı kibri yüzünden cezalandırıyorsan, bil ki beni de cezalandırıyorsun. Hayır, beni *mahvediyorsun*."

Kelimeleri geri çekmeye çalışsa da, kelimeler döküldü: "Bunun için senden *nefret ettim*! Bunu bana nasıl yaparsın? Bin yıl boyunca, onunla yaşamam gerekirken bu lanetle yaşadım."

Sesi kesildi ve utanç verici gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Lütfen... lütfen bu sefer onu almama izin verin."

Hiçbir şey yok. Sadece gecedен uyanan bataklığın sesleri vardı. Yıldırım düşmesini falan beklemiyordu ama bir işaretin parıltısını, ona umut verecek herhangi bir şeyi umuyordu.

Bunun yerine, ne kadar önemsiz olduğunun, dualarının hiçbir şey ifade etmediğinin derinden farkına varmıştı.

Bu da onu kızdırdı.

Ayağa fırladı ve taşı tekmeledi. Bu iyi hissettirdi. Saç örgülerini gözyaşları içindeki yüzünden uzaklaştırdı ve tekrar tekmeledi. "Senden *hiçbir şey* istemedim!" Ödünç aldığı kılıcını çekip kayaya öyle bir vurdu ki kılıcı ve kolu titredi. "Uyan artık!" Bir yumruk daha. "Onu tekrar kaybedemem!" Kılıcı bıraktı ve yumruğunu kayaya doğru savurdu. Tıpkı Aidan'ın geçmişte yaptığı gibi.

Hıçkırıklar vücudunu sararken, ön kollarını taşa vurdu.
"Onu bana ver."

Bir el omzuna dokundu ve o da sustu. Lucia, her zamanki gibi sessizdi.
"Rahibe, sakın ol."

Regin döndü, dengesizdi, bir ciğer dolusu hava emdi.

Lucia'nın gözleri onun ortaya çıkışıyla irileşti. "Tanrılarım, Regin. Onu gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun? Hâlâ anlamıyorum. Carrow sana işkence ettiğini söylemişti."

Omuzlarını dikleştirdi. "Yani kur yapmamız sallantılıydı. Ben ne zaman normal bir şey yaptım ki?"

Lucia başını eğerek konuyu kabul etti.

"Ayrıca, bir *kurt adamla birlikte*sin, Luce. Bunu duymak istemiyorum."

"Aslında onunla nişanlıyım. Biz sadece seni bulmak için bekliyorduk. büyük bir kraliyet töreni düzenleyeceğiz." Ketum Lucia'nın bu kadar büyük bir ilgi odağı olması...? MacRieve'i gerçekten istiyor olmalı.

"Kurt beni beklemeni sorun etmedi mi?"

"Ekürim olmadan bu kadar önemli bir şeyi asla yapamayacağımı açıkladım."

Regin gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Evet, siz ikiniz Cruach'u bensiz ele geçirdiğiniz için en azından bunu yapabilirsiniz." Bunca yüzyıl sonra Lucia nihayet en kötü kâbusundan kurtulmuştu.

"Başka seçeneğim yoktu, Regin. Kur yapmakla meşgul olduğun için..."

"Lothaire gerçekten boynunu kırdı mı?"

"Ah, evet." Lucia farkında olmadan ensesini ovuşturdu. "Garreth çılgına döndü."

"MacRieve için okçuluk yeteneğini feda edeceğine inanamıyorum." Lucia eğer iffetli olmasaydı yay kullanmadaki olağanüstü yeteneğini kaybedecekti. "Sen yeteneksiz bir hiçken ben kiminle takılacağım?"

Lucia bunun üzerine kaşlarını çatı. "Onu feda etmek zorunda değilim. Görünüşe göre bu bir süredir benim yeteneğimmiş."

"Vay canına. Bu harika, Luce." Her şey onun için yolunda gidiyordu. "Bu kadar bekledikten sonra bu mutluluğu hak ediyorsun." *Ama ben de hak ediyorum!*

"Şimdi, hadi." Lucia öne doğru uzanıp başparmağını Regin'in gözlerinin altına götürdü. "Malikânede işler giderek gerginleşiyor. Adamını ortadan kaldırmak için daha da fazla varlık sıraya girmiş durumda."

"Hepsini öldüreceğim."

"Garreth'in kuzeni Uilleam o çetenin arasında olmasa da gelecekte intikam almak isteyecektir. Görünüşe göre Chase onu canlı canlı öldürmüş. O zaman nişanlımın kuzenine ne yapacaksın?"

Regin onun kulağına dokundu. "Hellooo, kulağında bir şey mi var? Dedim ki, hepsini öldüreceğim. Kraliyet kararnamesine uymaz ve adamımı yasak bölge ilan etmezsen, kurt süründeki herkes dahil."

"Huh." Lucia başını öne eğdi. "Bunu yapabilirim, değil mi?"

"Evet." Regin kılıcını eline aldığında taşa bir kez daha baktı ve avucunu taşa dayadı. Sessizce ağladı, *Lütfen!*

Lucia kolunu onun omuzlarına doladı. "Wóden'in seni duyamayacağını biliyorsun."

"Acıtabileceğini düşünmemiştim."

"Lothaire'in kanı güçlüdür," dedi Lucia. "Hâlâ işe yarayabilir. Ama bunun için babamıza güvenme."

Yine de Val Hall'a doğru yürürlerken, Regin'in yüzüne ılık bir esinti çarptı, neredeyse bir okşayış gibi.

Declan'ın gözleri parlayarak açıldı ve derin bir nefes aldı. *Neredeyim ben? Regin nerede?* Bakışlarını kaçırarak yatakta dikleşti.

Brandr oradaydı. "Sakin ol dostum. Sen güvendesin, kadının güvende. Hemen geri dönecek." Gök gürültüsü duvarları gümbürdetirken, "Val Hall'un içindeyiz," dedi.

Declan ancak o zaman bir nebze rahatladı ve çevresini inceledi. Eğer Regin'in yatak odasında olduğunu onun kokusundan anlamasaydı, dekorasyona bakarak anlayabilirdi.

Duvarları ABBA'dan Phish'e kadar birçok grubun konser posterleri kaplıyordu. Egzersiz malzemeleri ve video oyunları bolca bulunuyordu. Tavandan Noel ışıkları sarkıyordu, ancak bunların etrafına vampir dişleri sarılmıştı.

kordonlar. Sıkıca kapatılmış batık perdeler birkaç iğne deliği dışında güneş ışığını engelliyordu.

Yatak takımı mı? *Star Wars* çarşafları.

"Artık iyileştin," dedi Brandr. "Yaran tamamen iyileşti." Declan yere baktı. Diğer yaralarına katılacak yeni bir yara izi yoktu.

Hayatı boyunca o darbenin, Regin'in çılgınlıklarının kâbuslarını görmüştü. Kadının kederi onu herhangi bir soğuk çeliğin incitebileceğinden çok daha fazla incitmişti.

"Yani artık bir vampirim." Acı bir hayal kırıklığı çöktü üzerine. Onu böyle istediğini söyleyebilirdi ama bir daha asla onunla güneşin altında yürüyemezdi. Peki ya kan içmesi onu iğrendiriyorsa?

Kan içme düşüncesiyle midesi bulandı, hâlâ damarlarında Lothaire'in kanının dolaştığına inanamıyordu.

Brandr kararlı bir şekilde, "Sen bir ölümsüzsün ve önemli olan da bu," dedi. "Ne zamandır baygınlım?"

"İki gün. Al" -ona bir kot pantolon fırlattı- "Regin'i görmeye hevesli olduğumu biliyorum."

Declan giyinmek için ayağa kalktığı anda, dışarıda birinin adını bağırdığını duyduğunu sandı. "O da neydi?"

Brandr ona alaycı bir bakış attı. "Dışarıda toplanmış birkaç düzine varlık olabilir. Ve yapmadığın şeyler için bile senden intikam almaya kararlı olabilirler. Görünüşe göre, Tarikat'ın poster çocuğusun ve Loreanlar kendi et parçalarını istiyorlar."

Masaya getirdiğim şey bu, Regin.

Brandr devam etti, "Geriye sadece üç yüz kadar ölümlü berserker kalmış olsa da, onlar senin yöneteceğin adamlar Aidan. Herhangi birimizi düşmanlarına karşı gönder."

"Ben Aidan değilim. Ve kendi pisliğimi kendim temizlerim." "Aidan değil misin? Ama Regin'i sahiplendin. Lanet..."

"O benim bir parçam ama çoktan gitti. Ben hâlâ yaralı ve huysuz bir İrlandalıyım." Kendisine Regin'in istediği kişi olduğunu hatırlattı. En azından bir sülüğe dönüşmeden önce.

"Onun anılarına sahip misin?"

"Oh, evet, seni eskiden hatırlıyorum. Gardı çok düşük olan genç bir ukalaydın." Sonra ciddileşti. "Ayrıca yıllar önce bana bir yemin ettiğini de hatırlıyorum, yüzyıllar boyunca tuttuğun bir yemin." Adamın bakışlarını tutan Declan, "Bundan sonra Regin'i ben koruyacağım. Seni serbest bırakıyorum."

o yeminden, Brandr." Boğazını temizledi. "Sen gerçek bir dost oldun. Sana minnettarım ve hep öyle kalacaksın."

Brandr ona garip garip bakıyordu. Koşullar düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi, ama yine de... Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece odanın içinde dolaştı, bir boks hız torbasına vurdu, yerdeki pembe bir bowling topuna ayak bastı.

Declan nefes verdi. "Aklında ne varsa söyle, ber-serker."

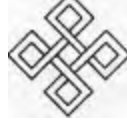
"Sen konuşurken gözlerin parlıyordu. Ve baygınken şunu fark ettim-"

"Köpekleri serbest bırakın, muthafuckas!" Regin dışarıdan bağırdı.

Declan gözlerini kocaman açarak sese doğru koştu, Brandr da hemen arkasındaydı. Declan yatak odasının kapısını açtığı anda kapı menteşelerinden fırladı. Merdivenlerden aşağı inerken elini korkuluğa koydu ve ahşabı parçalara ayırdı.

"Regin!" Hışımla ön kapıdan verandaya çıktı... doğrudan güneşe doğru.

ELLİ YEDİ

"Onu bize **verin**!"

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Valkyrie."

"Bunu hayatıyla ödeyecek!"

Loreanlar Chase'in kanının peşindeydi, bu da Regin'in onlarınkinin peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Ama onun emriyle Lucia iç çekti. "Gerçekten mi Regin? Köpekleri serbest mi bırakayım?" Kapıda durdu, eli mistik kolun üzerindeydi.

"Ya çeneni kapa ya da sus, Luce. Bu pisliklere bakmaktan, onları dinlemekten bıktım. Hadi yapalım şu işi."

Lucia gözlerini devirerek, "Ben Nix'le birlikte verandada olacağım, senin gözcün olarak hareket edeceğim," dedi. Sonra da kapıyı açtı.

Her türden varlık Val Hall'a doğru ilerlerken, Regin kılıcının kabzasına yapışmış, çitlere vurmaya hazırlanıyordu-

Bir adamın derin sesi cınladı. "*Regin*!"

"Chase?" İnanmaya cesaret edemeyerek omzunun üzerinden baktı. Adam yaşıyordu!

O ve Brandr ön kapıdan hızla çıkmışlardı ama Wraithleri geçmeye çalıştıklarında muhafızlar onları geri savurmuştu.

Yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş halde ayağa fırlayan Declan tekrar ileri atıldı ve bir yük treni gibi bariyere çarptı. Wraithler çığlık attı. *Kıkırdamaktan başka bir şey yaptıklarını hiç duymamıştım.*

Üçüncü kez saldırdığında, tam anlamıyla çılgına dönmüştü. Nix dikkatsizce bir örgü fırlattı ve wraithler onun tek başına hızla geçmesine izin vermekten çok mutlu oldular.

Ona doğru yaklaştığında Regin'in çenesi düştü ve arbede durdu. Chase iri yarı, yaralı ve *tehlikeli* görünüyordu. Kasları dalgalanıyor, bakışları ona kilitlendiğinde gözleri vahşetle yanıyordu.

Ve tanrılar, ona deli gibi aşıktı.

"Chase!" Ona doğru koştu ve adam onu kollarının arasına alıp sıkıca kavradı. "Yaşıyorsun!" Yanağını onun göğsüne sürttü. "Ve gerçekten *güçlüsün*." Adam onu tutuşunu gevşetti. Onun düşmanlarına öyle acımasız bir tehdit bakışı attığını görmek için geri çekildi ki, daha güçlü olanlar bile geri çekildi.

Sonra onu arkasına yerleştirdi, göğsünü eğdi, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. *Kimsenin sevişmediği bir yaratık*.

Varlıklar bir dalga halinde geri çekildiğinde -sanki bu onları koruyacakmış gibi kendilerini kapıların arkasına gizlediler- ona döndü. Birkaç derin nefes aldı, kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Sonunda, "Peki sen ne yapıyordun Regin?" diye homurdandı.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Her birini yağlamak üzereyim."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bir elini arkadan bağlamadın mı? Spor nerede, genç kız?" Sonra kolunun kıvrımını onun ensesine doladı. "Benimle savaşmayacaksın. Ben bunları yaptım ve bedelini ödemeye hazırım."

"Lanet olsun! Sonunda seni yakaladım - seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Sonsuza kadar kaçamayız. Bana meydan okuyan herkesle yüzleşmek zorundayım."

"Sadece beni dinle. Sen uyuklarken, ben müttefiklerimizle sohbet etmekle meşguldüm. Bilmiyor muydun, senin kadının altın dilli bir büyükelçi! Kız kardeşlerim her zaman diplomasi okulundan mezun olduğumu söylerlerdi, ama bir siki kaldıramıyorlarsa şaka yapın, değil mi?"

Chase ciddiyetle başını salladı. "Şaka yap."

"Her neyse, çok güçlü müttefiklerimiz var. Buradaki serseriler notu kaçırmışlar. Valkyrie'lerin hepsi aynı fikirde; size karşı yapılan bir hakaret onlara karşı yapılmış sayılır. Cadılar için her şey affedildi. Hatta Malkom Slaine seni dosyaladığı için kendini kötü hissediyor! O ve Carrow, Carrow'u cehenneme göndermemiş olsaydınız hayatlarının nasıl olacağını düşünmekten gerçekten ürperdiler. Beltane'de sana bir kart göndermekten bahsediyorlardı! Yani Valklar düştü, cadılar da düştü. Brandr'la da konuştum. Şunu dinle-"

"Berserker'lar düştü mü?"

"Gök gürültümü çalmanın yolu, Chase."

"Regin, benimle savaşması için sana ya da başkalarına güvenemem. Ben kendi hatalarımı yaptım. Bu, benim de fedakârlık yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Nix verandadaki salıncaktan narin bir öksürük çıkardı. "Kimse bir şey feda etmiyor." Hâlâ duyma mesafesinde olan yaratıklara seslendi: "Declan the Fierce *benim* himayem altında. Eğer onu öldürürseniz, benim hoşnutsuzluğumu göze almış olursunuz." Yıldırımlar güneşli gökyüzünü bomba gibi patlattı ve varlıklar etrafa saçıldı. Nix arkalarından seslendi, "Ama ne olursa olsun, ona vurun!"

Güneşli bir gün mü? *Güneşli-* "Ne yapıyorsun?" Regin Chase'e bağırdı. "Neden yanmıyorsun? Dışlerin nerede?"

Dilini dışlerinin üzerine sürdü. "Hiç yok." "Peki nasıl iyileştin?"

Nix eve girmek için ayağa kalktığı anda, Regin Chase'in elini tuttu ve aceleyle peşinden gitti. "Dur bakalım kahin. Güneşin altında nasıl dışarı çıkabilir?"

Nix gözlerini kırptırdı. "Herkes nereye gitti? Ne hakkında konuşuyorduk?" Gözleri kocaman oldu. "Hatırlıyorum! Chase artık bir ölümsüz." Brandr, Lucia, Natalya ve Thad'a baktı. "Kutlamak için hepimiz dondurmali pasta yiyeceğiz! Dondurucumuz olmaması dışında!"

"Nix, neden bir vampire dönüşmedi?"

"Sanırım hiç ölmediği için."

Regin ona döndü. "Seni *tutabilir miyim*? Sen ölümsüzsün!"

"Evet, ama nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Sanırım biliyorum," dedi Brandr. "Sen baygınken künyene baktım. Birinin arkasındaki tılsım Wóden'in işareti. Onu bir sancakta, bir donanma bayrağında, bir süvari armasında ve göğsünüze dövme olarak taşımışsınız. Pravus'la olan savaşın senin iki yüzüncü savaşın olabilir."

Declan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Eğer bu doğru olabilirse ...

"Ohalla'yı hak ettiğine inanıyorum kardeşim," dedi Brandr. "Savaş sayısı kümülatif olmalı, bedeni değil ruhu takip eden sayı."

"Ama Wóden bunu bana hediye etmez. Geçmişte yaptıklarımın sonra olmaz." Regin hemen, "Çok fazla soru sormayalım -ya da gerçekten hiç- Sorular. Sen bir ölümsüzsün ve bir berserkersin. Bilmemiz gereken tek şey bu." *Teşekkür ederim, Wóden, teşekkür ederim, teşekkür ederim.*

Chase mırıldandı, "Ölümsüz bir berserker."

Brandr koluna yumruk attı. Sertçe. "Yeterince uzun sürdü."

Regin Nix'e "Neden Aidan'a dönüşmedi?" diye sordu.

"Chase çok güçlü. Her zaman da öyle olacak. Ve seni arka plana atamayacak kadar çok istiyor. "

Chase kaşlarını çatarak Nix'e baktı. "Neden... neden bana kefil oldun?"

"Çocukluğundan beri sana göz kulak oluyorum." Oirish aksanını taklit ederek, "Falına bakılmasını ister misin, oğlum? Bir madalyon Şans mı?"

"Tılsımı bana *sen* verdin."

"Evet. Ve bana neden her şeyin senin başına gelmesine izin verdiğimi sormadan önce şunu bil. Bu sefalet seni sertleştirdi, güçlendirdi. O olmasaydı, hayatın Aidan'ın zihninde bir fısıltıya dönüşürdü. Ve Declan Chase kız kardeşime daha çok yakışıyor." Regin'in başını okşadı. "Regin mükemmel değil."

Chase uzun süre sessiz kaldı, sonra dudakları Regin'in kalbini titreten nefes kesici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman ben onun erkeğiyim."

*Mourne Dağları Bir
ay sonra*

Çıtırdayan bir ateş, kulübenin kaba yontulmuş iç kısmını aydınlatıyordu. Masanın üzerinde bir tepsi istiridye kabuğu ve boş bir Guinness kutusu duruyordu.

Declan ve Regin şöminenin önündeki büyük küvette tembellik ediyorlardı, kız sırtını Regin'in göğsüne dayamış, Regin'in kolları kıza sıkıca sarılmıştı.

Söz verdiği gibi, onunla sayamayacağı kadar çok kez sevişmişti. Ve ona söylediği gibi, birbirlerinden asla geri duramayacak kadar çok şeyi birlikte yaşamışlardı.

Sesi son derece rahatlamış bir şekilde, "Peki bugün nasıl bir kargaşa çıkaracağız?" diye sordu.

"Hanımefendinin seçimi. Ben her şeye varım. Ama kargaşadan sonra listemizdeki şeyleri işaretlemeye başlamalıyız. Evlenmek, ev aramak, sana almak istediğim yeni kılıçlar için alışveriş yapmak. ..."

Birlikte geçirecekleri bir geleceği kutlamaktan başka bir şey yapmamışlardı. Yine de İrlanda'ya gitmeden önce Thad ve ailesini New Orleans'a, yeni kurulan Lore Relocation Program'a yerleştirmişlerdi.

Regin ve Nix, Valkyrie'nin onu ve ailesini Tarikat'a karşı güvende tutabilmesi için çocuğun yakınlarla taşınması gerektiğine karar vermişlerdi.

onu ölümsüzlüğe götürür.

Genç Thad'in yarı vampir, yarı hayalet olduğu ortaya çıktı - şimdiye kadar yaşamış en nadir İrfan karışımlarından biri. Büyüyünce anlatılmamış yetenekleri olan güçlü bir melez olacaktı. Vertas Takımı'nda kesinlikle önemli bir oyuncu.

Declan Chase Tazminat Fonu, Brayden ailesi için Garden District'te küçük, *şirin bir malikane* satın almıştı. Regin henüz Declan'a burayı satın aldığını haber verememişti ki Thad yanına gelip sırtına vurdu. "DC, bunu atlatmana gerçekten çok sevindim. Annemle büyükannemi New Orleans'a taşıdığın için de çok teşekkürler."

Declan Regin'e kaşlarını kaldırdı. "Annemle büyükannemi New Orleans'a ben mi taşıdım?"

Regin ona başıyla onay verdi. "Brayden kadınları evin resimlerini gördüklerinde neredeyse bayılacaklardı. Onlara senin Emerald Isle'dan uzun zamandır kayıp bir amca olduğunu söylüyoruz. ..."

Ne yazık ki bazı varlıklar tazminat fonuyla satın alınamazdı. Uilleam MacRieve gibi, o da kan için dışarıdaydı ve daha azı işe yaramazdı.

Lucia'nın müdahalesini öngören kurt adam Val Hall'a gelmişti ama Nix onun icabına bakmıştı. Regin'i bilgilendirdiği gibi, "Uilleam'a senin yavrularından birinin onunkilerden birine eş olduğunu söyledim. O asla yavrularından birini bir eşten mahrum bırakmaz!"

Regin kuşkuluydu. "Bu doğru mu ki?"

"Elbette mi? Kulağa mantıklı geliyor. Ve kaç nesil olduğunu belirtmedim."

Yine de Lucia'nın yaklaşan kraliyet düğünü *gergin geçecekti*. Peki Regin ve Nix'in nedimelerinin elbiseleri? Saklanmış.

Natalya Regin'i onun içinde gördüğünde, fey bunu yaşamasına asla izin vermeyecekti. Nat ve Brandr da katılıyordu. Ama birlikte değillerdi. Aralarında bir kez daha şanslarını denemişlerdi ama ikisi de yine zigzag falan yapmışlardı, bu yüzden artık sadece arkadaşlardı.

Declan parmaklarının ucuyla kızın kolunda aşağı yukarı gezinmeye başladı. "Nix ile bugün ne konuştunuz?"

"Yine Lothaire'in 'kopmaz bağlar' yorumunu açıklamasını sağlamaya çalıştım. Ama bana hiçbir şey söylemedi." Regin, Declan'la aralarında bir bağlantı olduğu konusunda onu uyardığında vampiri pek dikkate almamıştı. Şimdi ise işin iç yüzünü öğrenmek için can atıyordu.

Ve hem o hem de Declan, Lothaire'in açık uçlu yemininin neleri içerdiğini merak ediyordu.

"Kendimi ona bağlı hissetmiyorum," dedi. "Eğer hissetseydim onu bulabilirdim - o zaman onu öldürebilirdim, sırf senin içini rahatlatmak için. ..."

Vampir arka planda bir hayalet olarak kaldı, o yüzüğü almaya kararlıydı, bu da bir sonraki avının Komutan Webb olacağı anlamına geliyordu. Declan'ın anılarıyla vampir Webb'in evinin yerini bulabilir, her türlü güvenlik önlemini aşabilirdi. Declan hiçbir şey söylememiş olsa da Regin ondaki çatışmayı sezmişti. Adamı aramasını ve ona haber vermesini, böylece Webb'in hayatını kurtardığı için ödeşmiş olacaklarını söylemişti.

Konuşma gergin geçmişti ama sonunda Webb şöyle demişti: "Tarikat'a senin adada öldüğünü söyledim. Ve buna sadık kalacağım, ama sadece görevimize karşı durursan."

Declan şöyle cevap vermişti: "Bana ya senin ya da onların tarafında olduğumu söylemiştin. Haklıydın da. Müttefiklerimden birine zarar verirsen, misilleme yaparım."

Onunla birlikte, beyin yıkamanın sonuncusundan da kurtulduğunu ve yeniden doğmuş Lorean'ına geri döndüğünü anlamıştı.

Her şey mükemmel değildi. Ama lanet olsun, *yaklaşıyorlardı*. ...

"Kız kardeşin lanet teknemi kimin çaldığına dair bir bilgi verdi mi?"

"Hiç. Nix ona Aşk Gemisi demeye devam etti. Bugün 'herkes için bir şeyler vaat ediyor' diye şarkı söyledi. Hey, zaten buna ihtiyacımız yoktu."

"Ama teknemi aldılar," diye homurdandı.

Regin bir kahkaha attı. "Sen tam bir... *çılığının tekisin*." Çenesini ellerinin üzerine koymak için yüzüstü döndüğünde, adamın şaftı altında titreşiyordu. "Şimdiden mi?" diye mırıldandı zevkle.

Ona doğru sıırttı ve nefes kesici gülümsemesini ona sundu. Son bir ay içinde, onunla birlikte gülmeye bile başlamıştı, eğlendirmek için kendi kişisel tutsak seyircisi.

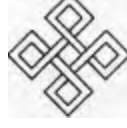
"Karşı konulmaz olman senin hatan. Ve ben baştan aşağı bir *çılığının tekiyim*, bana ait olan her şeyi sahipleniyorum." Elleri aşağı doğru inerek kızın kışını avuçladı. "İtiraf et, vampir olmadığım için rahatlamış olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Seni her şekilde elde edebilirdim, evlat."

"Ve eğer bana izin verseydin, kızım, senin için binlerce kez geri gelirdim."

"Neyse ki" -eğildi, dudaklarını onunkilere değdirdi- "beşinci sefer uğurludur. ..."

EPILOG

İşte bu hikâye sona eriyor: Vahşi Declan ve Parlak Reginleit efsanesi, kader tarafından birbirine bağlanmış ve kutsanmış bir çift aşık.

Birçok efsanede olduğu gibi bu efsane de kaderde yazılı olan bir evlilikle sona erer.

Uzun bekleyişi ödüllendirilen bir Valkyrie ve sonunda özlemi giderilen bir savaşçı.

Onları bir neşe ve bereket hikâyesi. Rahat olun ve dinleyin. ...

Kalbini ve ruhunu yönlendiren hanımına duyduğu tükenmez aşk ve göğsüne dövmeyle işlenmiş Wóden'in işareti ile Declan, Lore'un bir dostu, tanrıların bir şampiyonu... ve sonunda müşfik bir baba oldu.

Wóden'in gözdesi olduğuna dair gizli bir kesinlik ve umutla dolu olan Regin, gelmiş geçmiş en güçlü Valkyrie'lerden biri, zorluklar karşısında gülen kendi kaderinin efendisi ... ve sonunda çocuklarını şakalarla rahatsız eden bir anne oldu.

Regin'i sonsuza dek seven Declan, onun yanından bir daha hiç ayrılmadı, onun ölümsüz eşiydi. Belki de kibri affedilmiş, Azrail'in karanlık tırpanı sonsuza dek susturulmuştu.

Tek bildiği, Valkyrie'sinin öpücüğünün tatlı, çocuklarının kahkahalarının ruhuna merhem olduğudur.

Durum ne olursa olsun, bugün bile Reginleit onun kollarına koşuyor.

O gün bugündür Declan onu göğsüne bastırır ve gökyüzüne bakar. Teşekkür ederek. ...

Fantezi. Ayartma. Macera.

Visil PocketAfterDark.com.
sadece Şehir Fantazisi ve
Romantizm okurları için yepyeni
bir web sitesi!

En yeni şehir fantezisi ve
romantizm kitaplarına özel
erişim!

- son k taplara ilişkin
yorumlarınızı
paylaşın!
- En sevdiğiniz romantik
yazarlarla canlı
sohbetler!
- Online anketlerde oy verin!

www.PocketAfterDark.com

From #1 *New York Times* bestseller Kresley Cole comes this gripping tale of a battle-maddened warrior driven by revenge and the Valkyrie temptress who haunts his dreams.

HE VOWED HE'D COME FOR HER . . .

Murdered before he could wed Regin the Radiant, warlord Aidan the Fierce seeks his beloved through eternity, reborn again and again into new identities, yet with no memory of his past lives.

SHE AWAITS HIS RETURN . . .

When Regin encounters Declan Chase, a brutal Celtic soldier, she recognizes her proud warlord reincarnated. But Declan takes her captive, intending retribution against all immortals—unaware that he belongs to their world.

TO SATISFY A DESIRE MORE POWERFUL THAN DEATH . . .

Yet every reincarnation comes with a price, for Aidan is doomed to die when he remembers his past. To save herself from Declan's torments, will Regin rekindle memories of the passion they once shared—even if it means once again losing the only man she could ever love?

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE

MEET THE AUTHORS, WATCH VIDEOS AND MORE AT

SimonandSchuster.com

THE SOURCE FOR READING GROUPS

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

